

The background of the cover is a photograph of a vast, golden wheat field stretching towards the horizon. In the distance, a large, leafy tree stands on the left side. The sun is setting on the right, creating a bright glow and lens flare effects across the sky and the field. The overall color palette is warm, dominated by yellows, oranges, and soft blues.

MESİH'İN
ÖRNEK
DERSLERİ

Mesih'in Örnek Dersleri

E. G. White

Bu Kitap Hakkında

Genel Bakış

Bu e-kitap, **İstiridy Medya** tarafından sağlanmaktadır. Bu kitap, **İstiridy Medya**'nın websitesindeki **ücretsiz e-kitap** kategorisine dahildir.

Yazar Hakkında

Ellen White, eğitim, sağlık, sosyal ilişkiler, yayıncılık, beslenme, din, ve yönetim dahil olmak üzere birçok konuda yazmıştır.Yaşamını boyunca, 5000'den fazla süreli yayın makalesi ve 26 kitap yazmıştır. Günümüzde, Ellen'ın 55.000 sayfalık el yazmalarından derlenmiş, çeşitli konulara dair pek çok kitap vardır. 2018 itibariyle bazı yazıları 131 dile çevrilmiştir.**Yol, Gerçek ve Yaşam** kitabı 160'dan fazla dile çevrilmiştir.

Daha Fazla Bilgi

Yazar ve stoktaki diğer kitaplar hakkında daha fazla bilgi için lütfen **istiridyemedy@gmail.com** adresinden bizimle iletişime geçin. İlginiz için minnettarız.

Diğer Bağlantılar

<https://istiridyemedy.com/>
istiridyemedy@gmail.com

İçindekiler

	Önsöz	5
	Türkçe Çeviriye Önsöz.....	6
1. Bölüm	Benzetmelerle Yoluyla Öğretmek.....	8
2. Bölüm	“Ekinin Tohum Ekmeye Çıktı”.....	17
	Toprak-Yol Kenarında.....	27
	Kayalık Yerlerde.....	29
	Dikenler Arasında.....	33
	Toprağın Hazırlanması.....	39
	İyi Toprakta.....	41
3. Bölüm	“Önce Yaprak, Sonra Başak”	46
4. Bölüm	Deliceler.....	52
5. Bölüm	“Bir Hardal Tanesine Benzer”.....	57
6. Bölüm	Tohum Ekmekten Çıkarılacak Diğer Dersler...	62
7. Bölüm	Mayaya Benzer.....	72
8. Bölüm	Saklı Hazine.....	79
	Ne Kadar Gizli.....	80
	Hazinenin Değeri.....	82
	Hazineyi İhmal Etmenin Sonuçları.....	84
	Hazine Arayışı.....	85
	Araştırmanın Ödülü.....	89
9. Bölüm	İnci.....	92
10. Bölüm	Ağ	98
11. Bölüm	Yeni ve Eski Şeyler.....	100
12. Bölüm	Vermesini İstemek.....	111
13. Bölüm	Dua Eden İki Kişi.....	123
14. Bölüm	“Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”	137
15. Bölüm	“Bu Adam Günahkârları Kabul Ediyor”.....	154
	Kayıp Koyun.....	156

	Kayıp Gümüş Para.....	162
16. Bölüm	“Kaybolmuştu, Bulundu”.....	167
17. Bölüm	“Bu Yıl da Onu Bırak”.....	179
18. Bölüm	“Yollara ve Çit Boylarına Çık”.....	186
19. Bölüm	Bağışlamanın Ölçüsü.....	204
20. Bölüm	Kayıp Sayılan Kazanç.....	212
21. Bölüm	“Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”.....	219
	Yahudi Ulusuna Uygulanması.....	227
	Son Günlerde.....	229
22. Bölüm	Söylemek ve Yapmak.....	231
23. Bölüm	Rabb’in Bağı.....	243
	Yahudi Ulusu.....	243
	Günümüz Kilisesi.....	256
24. Bölüm	Düğün Giysisi Olmadan.....	267
25. Bölüm	Yetenekler.....	279
	Kutsal Ruh’un Armağanları.....	281
	Diğer Yetenekler.....	282
	Zihinsel Yetiler.....	286
	Konuşma.....	289
	Etki.....	293
	Zaman.....	296
	Sağlık.....	300
	Güç.....	302
	Para.....	305
	Nazik Güdüler ve Duygula.....	307
	Kullanarak Artan Yetenekle.....	308
	Bir Talant.....	309
	Geri Verilen Talantlar.....	314
	Geri Alınan Talant.....	318
26. Bölüm	“Dünyanın Aldatıcı Servetini Kendinize Dost Edinmek için Kullanın”.....	321

27. Bölüm	“Benim Komşum Kimdir?”	330
28. Bölüm	Lütuf Ödülü.....	343
29. Bölüm	“Güveyi Karşılamaaya Çıkanlar”	357

Önsöz

Büyük Öğretmen Mesih, öğretilerinin çoğunu öğrencileriyle Filistin tepelerinde ve vadilerinde yürürken, ya da göl veya ırmak kenarında dinlenirken verdi. Benzetmeler yoluyla verdiği öğretilerde, ilahî gerçeği, örneğin çobanın, inşaatçının, toprak işleyicisinin, gezginin ve ev hanımının deneyimlerinde bulunan sıradan şeylere ve olaylara bağlıyordu. Tanıdık nesnelere gerçek ve güzel düşüncelerle ilişkilendiriliyordu- Allah'ın bize olan sevgi dolu ilgisine, O'na göstermemiz gereken minnettar saygıya ve birbirimize karşı göstermemiz gereken ilgiye dair düşünceler. Böylece, ilahî bilgelik ve nesnel gerçek dersleri, güçlü ve etkileyici hale geliyordu.

Bu kitapta benzetmeler, konularına göre gruplanmış, içerdikleri dersler de geliştirilerek örneklendirilmiştir. Bu kitap, gerçeğin mücevherleriyle doludur ve pek çok okuyucu için günlük hayattaki sıradan ortamlara daha zengin bir anlam verecektir.

Mesih'in Örnek Dersleri'nin İngilizce ve diğer yaygın dillerdeki pek çok basımı, kitabın popülerliğini kanıtlamıştır. Yazar, el yazmalarını hazırlarken, kitabın satışlarından elde edilecek geliri eğitim işlerine yardım bağışlarına yönlendirilmiştir. Yazarın, yayıncıların ve kilise üyelerinin iş birliği ile, büyük bir meblağ, Hristiyan eğitiminin geliştirilmesi için bağışlanmıştır.

Bu kitabın görevine devam etmesi, okuyucuyu Kurtarıcı'nın öğretilerini daha iyi anlama yoluyla O'na doğru çekmesi en büyük dileğimizdir.

YAYINCILAR ve ELLEN G. WHITE YAYINLARININ
MÜTEVELLİLERİ.

Türkçe Çeviriye Önsöz

Her yazarın kendisine öz bir yazı tarzı, bir kalemi vardır. Bu tarzı ortam, kültür, eğitim ve yazarın yaşadığı zaman gibi faktörler etkiler. Örneğin, Ellen G. White'in yazı tarzı, gününe ve ortamına uygun olarak, Kutsal Yazılar'dan kaynaklanan birçok deyim ve anıştırma içerir. Bu çeviri, günümüzün çeşit çeşit okurlarına hizmet etmek amacıyla, orijinal yazarın varsayımlarını açıklamak için birçok dipnot içermektedir. Dipnotlar, okuyucuyu yazarın anıştırdığı Kutsal Yazılar kaynağına doğru yönleltmek için yayın ekibi tarafından eklenmiştir. Esere eklenmiş olan dipnotlar "Çev." kısaltması ile belirtilmiştir.

Dipnotlara ek olarak, İstiridyeye Medya, alıntılarda Kutsal Kitap'ın üç farklı Türkçe çevirisini kullanmayı tercih etmiştir. Bir çevirinin diğerine tercih edilmesi, gerçek anlamını yansıtması ve aynı zamanda eserin kolay okunabilir olması içindir. Ayetlerin sonunda [KM] ve [Kİ] olarak belirtilmediği takdirde, alıntı [KK] olarak kabul edilir. Kutsal Yazılar'ın kitapçıklarının isimleri, bazen değişik çevirilerde farklı olur. Bu çeviride, alıntı hangi çeviriden gelirse gelsin, Kutsal Kitap çevirisindeki kitapçık ismi kullanılmıştır. Örneğin Kutsal Kitap'ın ilk kitapçığı Kitabı Mukaddes'te Tekvin'dir. Kutsal Kitap çevirisinde ise Yarattılıştır. Bu kitapta Kitabı Mukaddes çevirisinden alıntı yapılmış olsa bile Yarattılış kelimesi kullanılmıştır.

1. Bölüm

Benzetmeler Yoluyla Öğretmek

Mesih'in benzetmeler yoluyla öğretişinde, O'nun dünyadaki görevinde görülen ilkenin aynısı görülmektedir. Mesih, ilahî karakterini ve hayatını tanıyabilmemiz için, bizim doğamıza büründü ve aramızda yaşadı. Ulviyet insanilikte, görünmez görkem, görünür insan biçiminde açığa vuruldu. İnsanlar bilinmez olanı bilinir olan aracılığıyla öğrenebilirlerdi; göksel şeyler dünyasal şeyler aracılığıyla açıklandı; Allah insan benzeyişinde tezahür etti. Mesih'in öğretişinde de böyle oldu: bilinmeyenler, bilinenler kullanılarak örneklendi; ilahî gerçekler halkın en yakından tanıdığı dünyasal şeylerle açıklandı.

Kutsal Yazılar şöyle diyor: "İsa bütün bunları halka benzetmelerle anlattı. Bu, peygamber aracılığıyla bildirilen şu söz yerine gelsin diye oldu: 'Ağzımı benzetmeler anlatarak açacağım, dünyanın kuruluşundan beri gizli kalmış sırları dile getireceğim' " (Matta 13:34, 35). Doğal şeyler ruhsal olanlar için aracıydılar; doğaya ait şeyler ve dinleyicilerinin hayat deneyimleri yazılı sözün gerçeklerine bağlanıyordu. Mesih'in benzetmeleri, bizi böylece doğal hükümlerden ruhsal krallığa

yönlendirerek, insanı Allah'la, yeryüzünü gökle birleştiren gerçek zincirinin halkaları olmaktadırlar.

Mesih, doğadan örneklerle verdiği öğretilerinde, Kendi ellerinin yaratmış olduğu ve Kendisinin vermiş olduğu niteliklere ve güçlere sahip olan şeylerden bahsediyordu. Yaratılmış olan tüm şeyler, başlangıçtaki kusursuzluklarında, Allah'ın düşüncesinin birer ifadesiydiler. Adem ile Havva'nın Aden bahçesindeki evlerinde, doğa, Allah bilgisiyle ve ilahî talimatlarla doluydu. Bilgelik göze hitap ediyor ve kalbe alınıyordu; zira Allah'ın yaratmış olduğu eserleri aracılığıyla O'nunla konuşuyorlardı. Kutsal çift Yüceler Yücesi'nin yasasını çiğnediğinde, Allah'ın yüzünün parlaklığı doğanın yüzünden ayrıldı. Yeryüzü şimdi günah yüzünden bozulmuş ve kirlenmiş durumdadır. Ancak bu çürümüş durumunda bile, güzel olan pek çok şey kalmıştır. Allah'ın örnek dersleri ortadan kaldırılmış değildir; doğa, doğru anlaşıldığı takdirde, Yaratıcısı'ndan söz eder.

Mesih'in zamanında bu dersler gözden kaybedilmişti. İnsanlar, neredeyse Allah'ı işlerinde göremez hale gelmişlerdi. İnsanların günahlılığı, yaratılışın güzel yüzüne gölge düşürmüştü ve Allah'ın işleri O'nun tezahürü olacak yerde, O'nu gizleyen bir engel haline gelmişti. İnsanlar “Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler.” Böylece putperest uluslar “düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü” (Romalılar 1:25, 21). Böylece İsrail'de, Allah'ın öğretilerinin yerine insanın öğretileri konulmuştu. Yalnızca doğaya ait şeyler değil, fakat kurban hizmetleri, hatta Kutsal Yazılar bile, ki bunların tümü Allah'ı açıklamak üzere verilmişti, öylesine saptırıldılar ki, O'nu gizleme araçlarına dönüştüler.

Mesih, gerçeği karartan şeyi ortadan kaldırmaya çalıştı. O, günahın doğanın yüzü üzerine örttüğü perdeyi kenara çekmeye,

1. Bölüm: Benzetmeler Yoluyla Öğretmek

böylece tüm şeylerin yansıtmak için yaratıldığı ruhsal yüceliği gözler önüne sermeye geldi. O'nun sözleri, doğanın öğretilerini olduğu kadar Kutsal Kitap'ın öğretilerini de yeni bir görüş açısına yerleştirdi ve bunları yeni bir vahiy haline getirdi.

İsa güzel zambağı kopardı ve çocuklarla gençlerin eline koydu ve onlar, Babası'nın çehresinden gelen günışığıyla tazelenen İsa'nın genç yüzüne bakarken, dersini verdi: "Kır zambaklarının [doğal güzelliğin basitliği içinde] nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, bütün görkemine karşın Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi." Bunun ardından tatlı güvence ve önemli ders geldi: "Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın, sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey kıt imanlılar?"

Dağdaki vaazda, bu sözler gençlerin ve çocukların dışındaki kişilere de söylenmişti. Aralarında, endişelerle ve şaşkınlıklarla dolu, hayal kırıklığıyla ve acıyla incinmiş insanların olduğu kalabalığa söylenmişti. İsa devam etti: "Öyleyse, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz?' diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir." Sonra ellerini etrafını çevreleyen kalabalığa doğru açarak şöyle dedi: "Ama siz önce Allah'ın krallığını ve O'nun salâhını arayın ve bütün bu şeyler size verilecektir" (Matta 6:28-33 [Kİ]).

Böylece Mesih, zambaklara ve kır otlarına vermiş olduğu mesajı yorumladı. O, bu mesajı her bir zambakta ve her bir ot dalında okumamızı ister. O'nun sözleri güvenceyle doludur ve Tanrı'ya itimadı onaylamaya yöneliktir.

Mesih'in gerçeği görüşü o kadar geniş, öğretisi o kadar kapsamlıydı ki, gerçeğin resimlenmesinde doğanın her bir

özelliği kullanılmıştı. Gözün her gün baktığı sahnelerin tümü bir ruhsal gerçeklikle ilişkilendirilmişti, böylece doğa, Efen-di'nin benzetmeleriyle giyiniyordu.

Mesih hizmetinin ilk döneminde, tüm dinleyicilerinin kendilerini kurtuluş için bilge kılacak olan gerçekleri kavramalarını sağlayacak kadar açık sözlerle halka konuştu. Fakat pek çok kalpte gerçek kök salmadı ve çabucak koparılıp götürüldü. “Onlara benzetmelerle konuşmamın nedeni budur” dedi; “Çünkü, ‘Gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymaz ve anlamazlar.’ ... Çünkü bu halkın yüreği duygusuzlaştı, kulakları ağırlaştı. Gözlerini kapadılar” (Matta 13:13–15).

İsa sorgulama yeteneğini uyandırmak istedi. Dikkatsizleri uyandırmaya ve kalbin üzerine gerçeği işlemeye çalışıyordu. Benzetmeler yoluyla öğretmek yaygındı ve yalnızca Yahudilerin değil, diğer uluslardan insanların da saygısını kazanarak dikkatlerini çekiyordu. İsa daha etkin bir öğretim yöntemi kullanamazdı. Dinleyicileri ilahî şeylere ilişkin bir bilgi arzu ediyor idiyse, O'nun sözlerini anlayabilirlerdi; zira O, samimi araştırmacıya bunları açıklamaya her zaman istekliydi.

Yine, Mesih'in açıklayacak gerçekleri vardı ki, insanlar bunları kabul etmeye, hatta anlamaya hazırlıksızdılar. Onlara benzetmeler yoluyla öğretmesinin bir nedeni de buydu. Öğretişini hayata, deneyimlere ya da doğaya ilişkin sahnelerle ilişkilendirerek, dikkatlerini çekiyor ve kalplerini etkiliyordu. Daha sonra, insanlar O'nun derslerinde resmettiği nesnelere baktıklarında, ilahî Öğretmen'in sözlerini hatırlıyorlardı. Kutsal Ruh'a açık olan zihinler için, Kurtarıcı'nın öğretişinin önemi gitgide daha fazla açılıyordu. Sırlar netleşiyor, kavraması zor olan şeyler apaçık hale geliyordu.

İsa her kalbe bir giriş yolu arıyordu. Çeşitli örnekler kulla-

1. Bölüm: Benzetmeler Yoluyla Öğretmek

narak, gerçeği farklı detaylarında göstermekle kalmıyor, ayrıca farklı dinleyicilere de hitap ediyordu. Günlük hayatlarında içinde buldukları ortamlardan seçilen örneklerle merakları uyandırılıyordu. Kurtarıcı'yı dinleyen hiç kimse kendisini ihmal edilmiş ya da unutulmuş hissedemezdi. En aşağı sınıflardan olanlar, en büyük günahkârlar, O'nun öğretişinde kendilerine duygudaşlık ve şefkatle konuşan bir ses duyular.

O'nun benzetmeler yoluyla öğretmek için bir nedeni daha vardı. Çevresini saran kalabalıklar arasında, O'nu suçlayabilmek için bir şeyler bulmayı her şeyden çok arzulayan rahipler ve hahamlar, yazıcılar ve ihtiyarlar, Hirodes yanlıları ve yöneticiler, dünyayı seven, bağınaz, ihtiraslı insanlar vardı. Casusları günbegün O'nun adımlarını izliyor, mahkûm edilmesine neden olacak ve dünyayı arkasından sürüklüyor gibi görünen Kişi'yi sonsuza dek susturacak bir şeyin dudaklarından dökülmesini bekliyorlardı. Kurtarıcı bu adamların karakterini biliyor ve gerçeği, Sanhedrinin¹ önünde yargılanmasına neden olacak hiçbir şey bulamayacakları bir şekilde sunuyordu. Benzetmelerinde, yüksek konumları işgal edenlerin ikiyüzlülüğünü ve kötü işlerini azarlıyor ve doğrudan kınama şeklinde söylenecek olsa sözlerini dinlemeyecekleri ve hizmetini derhal sonlandıracakları kadar keskin bir niteliğe sahip olan gerçeği, simgesel bir dille bu niteliğinden arındırıyordu. Ancak bir yandan casusları bertaraf ederken, diğer yandan gerçeği o kadar net bir şekilde açıklıyordu ki, yanlıgı ortaya çıkıyor ve kalpleri dürüst olanlar O'nun derslerinden yararlanıyorlardı. İlahî bilgelik ve sonsuz lütuf, Allah'ın yaratılışına ilişkin şeyler aracılığıyla gözler önüne

---

[1] İsa dönemindeki Yahudi Yüksek Kurulu, önemli rahipler, ileri gelenler ve din bilginlerinden (yazıcılardan) oluşuyordu ve başkanlığı Başrahip yürütüyordu. Çev.

seriliyordu. Doğa ve hayatın deneyimleri yoluyla, insanlara Allah bilgisi öğretiliyordu. “Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmekte” idi (Romalılar 1:20).

Kurtarıcı'nın benzetmeler yoluyla öğretisinde, gerçek “yüksek eğitim”i meydana getiren şeyin bir göstergesi bulunmaktadır. Mesih insanlara bilimin en derin gerçeklerini açabilirdi. Kavramak için yüzyıllarca süren zahmetli çalışmaların ve araştırmaların gerektiği sırların kilidini açabilirdi. Bilimsel yöntemlerde, zamanın sonuna dek düşünülecek konular ve icat yapmak için teşvik edici önerilerde bulunabilirdi. Ancak O böyle yapmadı. Merakı gidermek için, ya da kapıları dünyasal yüceliğe açarak insanın ihtiraslarını tatmin edecek hiçbir şey söylemedi. Mesih, tüm öğretilerinde insanın zihnini Sınırsız Zihin'le iletişim haline getirdi. Halkı Allah hakkında, O'nun sözü hakkında veya O'nun işleri hakkında insanların kuramlarını incelemeye yönlendirmedi. Onlara, O'nu, O'nun işlerinde, O'nun sözünde ve O'nun takdirinde tezahür ettiği şekilde görmelerini öğretti.

Mesih soyut kuramlarla uğraşmadı, fakat karakterin gelişimi için zaruri olan şeylerle, insanın Allah'ı tanıma kapasitesini genişletecek ve iyilik yapma etkinliğini arttıracak şeylerle ilgilendi. İnsanlara hayat tarzıyla ilgili ve sonsuzluğa varan gerçekleri anlattı.

İsrail'in eğitimini yöneten Mesih'ti. Rabb'in emirleri ve kanunlarıyla ilgili olarak şunları söyledi: “Onları çocuklarınıza belletin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin. Bir belirti olarak onları ellerinize bağlayın, alın sargısı olarak takın. Evlerinizin kapı sövelerine, kentlerinizin kapılarına yazın” (Yasanın Tekrarı 6:7–9). İsa, Kendi öğretisinde bu emrin nasıl yerine getirileceğini, Allah'ın

1. Bölüm: Benzetmeler Yoluyla Öğretmek

krallığının yasalarının ve ilkelerinin, güzelliklerini ve değerlerini ortaya koyacak şekilde nasıl sunulabileceğini gösterdi. Rab, İsrail'i Kendi özel temsilcileri olmaları için eğitirken, onlara dağların ve vadilerin arasında evler verdi. Ev hayatlarında ve dinsel hizmetlerinde doğayla ve Allah'ın sözüyle sürekli bir iletişim içine getiriliyorlardı. Böylece Mesih de öğrencilerine göl kenarında, dağ yamacında, tarlalarda ve ağaçlıklarda, Kendi öğretisini örneklediği, doğaya ait şeyleri görebilecekleri yerlerde öğretti. Onlar da Mesih hakkında öğrenirlerken, kendi bilgilerini O'nun işinde O'nunla iş birliği ederek kullanmak üzere ortaya koydular.

Böylece, Yaratıcı ile yaratılış aracılığıyla tanışmamız gerekmektedir. Doğa kitabı harika bir ders kitabıdır, bunu Kutsal Yazılar'la bir arada kullanarak başkalarına O'nun karakterini öğretmeli ve kayıp koyunları Allah'ın sürüsüne geri getirmeliyiz. Allah'ın eserleri incelenirken, Kutsal Ruh zihne ikna ışığı tutar. Bu, mantık yürütmenin sonucu olan bir ikna değildir; ancak zihin Allah'ı bilemeyecek kadar kararmadıkça, göz O'nu göremeyecek kadar bulanmadıkça, kulak O'nun sesini işitemeyecek kadar sağırlaşmadıkça, daha derin bir anlam kavranır ve yazılı sözün yüce ve ruhsal gerçekleri kalbin üzerine işlenir.

Doğrudan doğadan alınan bu derslerde, onlara en büyük değeri kazandıran bir sadelik ve paklık vardır. Herkesin bu kaynaktan alınacak olan öğretiye ihtiyacı vardır. Doğanın güzelliği başlı başına canı günahahtan ve dünyasal cazibelerden uzaklaştırarak, paklığa, selamete ve Allah'a yönlendirir. Öğrencilerin zihinleri pek sık, yalan yere bilgi ve felsefe denen² insanlara ait kuramlarla ve varsayımlarla meşgul olmaktadır. Doğayla yakın temasa getirilmeleri gereklidir. Yaratılışın ve Hristiyanlığın tek

---

[2] Bkz. 1. Timoteos 6:20, ayrıca Koloseliler 2:8. Çev.

bir Tanrısı olduğunu öğrensinler. Onlara doğal olanın ruhsal olanla uyumunu görmeleri öğretilsin. Gözlerinin gördüğü ya da ellerinin dokunduğu her şey, karakter gelişiminde bir ders haline getirilsin. Böylece zihinsel melekeler güçlenecek, karakter gelişecek ve tüm yaşam asilleşecektir.

Mesih'in benzetmeler yoluyla öğretişindeki amacı, Şabat gününün³ amacıyla doğrudan ilgiliydi. Allah insanlara, Kendi elinin eserlerinde O'nu görebilmeleri için, Şabat günü aracılığıyla, yaratıcı gücünü hatırlatır. Şabat günü bizi Yaratıcı'nın yarattığı eserlerde O'nun yüceliğini görmeye yönlendirir. O bizden bunu yapmamızı istediği için, İsa değerli derslerini doğal şeylerin güzelliğiyle ilişkilendirdi. Kutsal dinlenme gününde, diğer tüm günlerden daha çok, Allah'ın bizim için doğaya yazdığı mesajları incelemeliyiz. Kurtarıcı'nın benzetmelerini, onları söylediği yerlerde, tarlalarda ve ağaçlıklarda, açık havada, otların ve çiçeklerin arasında çalışmalıyız. Doğanın kalbine yaklaştığımızda, Mesih Kendi varlığını bizim için gerçek hale getirir ve kalplerimize Kendi selametinden ve sevgisinden söz eder.

Mesih, öğretişini yalnızca dinlenme günüyle değil, zahmetli çalışma haftasıyla da ilişkilendirmiştir. O'nun sabanı sürene ve tohumu ekene vereceği bilgelik vardır. Saban sürmede ve tohum ekmede, toprağı işlemede ve ekini biçmede, O bize kalpte işlediği Kendi lütuf işinin bir örneğini görmeyi öğretir. Böylece O, her yararlı iş kolunda ve hayatın her alanında ilahî gerçeğe dair bir ders bulmamızı ister. Böylelikle günlük işlerimiz artık

---

[3] Şabat günü: Bizim cumartesi günümüze denk gelen haftanın 7. günüdür. Allah dünyayı altı gün içinde yarattı. Yedinci güne geldiğinde Rab yapmakta olduğu işi bitirdi. Rab yedinci günü kutsadı ve onu kutsal bir gün olarak belirledi. O günde iş yapılmaz; dinlenme ve ibadet günüdür. Bkz. Yaratılış 2:1-3; Mısır'dan Çıkış 20:8-11; Levililer 23:3. Çev.

1. Bölüm: Benzetmeler Yoluyla Öğretmek

dikkatimizi tüketmeyecek ve bizi Allah'ı unutmaya sevk etmeyecek; aksine bize sürekli olarak Yaratıcımızı ve Kurtarıcımızı hatırlatacaktır. Allah düşüncesi tüm dünyasal kaygılarımızı ve meşguliyetlerimizi altın bir ip gibi kuşatacaktır. Bizim için, O'nun yüzünün görkemi tekrar doğanın yüzü üzerine gelecektir. Sürekli olarak göksel gerçeğe dair yeni dersler öğreneceğiz ve gelişerek O'nun paklığının benzeyişine dönüştürüleceğiz. Bu sayede “RAB tarafından öğretilmiş olaca[ğız]” ve arasına çağrıldığımız kabileyle birlikte “Allah'la... kal[acağız]” (Yeşaya 54:13 [KM]; 1. Korintliler 7:24 [Kİ]).

2. Bölüm

“Ekinci Tohum Ekmeye Çıktı”

Bu bölüm Matta 13:1–9; Matta 13:18–23; Markos 4:1–20;
Luka 8:4–15 ayetlerine dayanmaktadır.

Ekinci ve Tohum

Ekinci benzetmesi ile Mesih, göğün krallığına dair şeyleri ve büyük Çiftçi'nin, Kendi halkı için yaptığı işi örneklemektedir. O, tarladaki ekinci gibi, göksel gerçek tohumlarını serpmeye geldi. O'nun benzetmeler yoluyla öğretme yöntemi, başlı başına O'nun lütfunun en değerli gerçeklerinin ekildiği tohumdu. Ekinci benzetmesi, basitliğinden ötürü hak ettiği değeri görememektedir. Mesih, toprağa ekilen doğal tohumdan yola çıkarak, zihinlerimizi müjde tohumuna, ekilmesinin insanı Allah'ın sadakatine geri getirmesi ile sonuçlanan tohuma yönlendirmeyi arzulamaktadır. Küçük tohuma ilişkin benzetmeyi veren göğün Hükümdarı'dır ve dünyasal tohum ekme işlemini yöneten yasalar, gerçeğin tohumunun ekilmesini de düzenlemektedir.

Celile Gölü kenarında bir topluluk İsa'yı görmek ve dinlemek

2. Bölüm: “Ekinçi Tohum Ekmeye Çıktı”

için toplanmıştı. Hevesli, beklentileri olan bir kalabalıktı. Hastalar oradaydı, şilteleri üzerinde yatıyor, durumlarını O'nun huzurunda sunmak için bekliyorlardı. Günahkâr bir neslin dertlerini iyileştirmek, Mesih'in Allah tarafından verilmiş hakkıydı ve şimdi O hastalıkları azarlıyordu ve çevresine sağlık ve selamet yayılıyordu.

Kalabalık çoğalmaya başladığında, halk sıkışarak Mesih'e doğru gelmeye başladı. Sonunda onları alacak yer kalmadı. Böylece, balıkçı teknelerindeki adamlara bir şeyler söyleyerek Kendisini gölün diğer kıyısına götürmek için bekleyen tekneye bindi ve öğrencilerine karadan biraz açılmalarını söyleyerek kıyıdaki kalabalıklara hitap etti.

Denizin kıyısında güzel Ginnesar ovası uzanıyor, ötelerde tepeler yükseliyordu. Yamaçlarda ve ovalarda hem ekinciler hem de orakçılar meşguldüler, biri tohum atarken diğeri erken hasadı topluyordu. Manzaraya bakan Mesih, şunları söyledi:

“İşte, ekinçi tohum ekmeğe çıktı; ve ekerken bazıları yol kenarına düştü ve kuşlar gelip onları yediler”⁴; “Kimi, toprağı az, kayalık yerlere düştü; toprak derin olmadığından hemen filizlendi. Ne var ki, güneş doğunca kavruldular, kök salamadıkları için kuruyup gittiler. Kimi, dikenler arasına düştü. Dikenler büyüdü, filizleri boğdu. Kimi ise iyi toprağı düştü. Bazısı yüz, bazısı altmış, bazısı da otuz kat ürün verdi.”

Mesih'in görevi Kendi zamanının halkı tarafından anlaşılmadı. O'nun geliş biçimi beklentilerine uygun değildi. Rab İsa tüm Yahudi sisteminin temeliydi. Görkemli ibadet hizmetleri ilahî kaynaklıydı. Bunlar, belirlenen zaman geldiğinde, bu törenlerin işaret ettiği Kişi'nin gelişini halka öğretmek üzere

---

[4] Matta 13:2 [Kİ]. Çev.

tasarlanmışlardı. Ancak Yahudiler şekilleri ve törenleri yücelterek, bunların hedefini gözden kaybetmişlerdi. İnsanların koyduğu gelenekler, ilkeler ve yasalar, Allah'ın vermeyi amaçladığı dersleri onlardan gizledi. Bu ilkeler ve gelenekler, gerçek dini anlamalarına ve uygulamalarına engel oldu. Ve sonunda Gerçeklik Mesih'in şahsında geldiği zaman, O'nda, ellerinde bulunan tüm örneklerin yerine gelişini, uyguladıkları tüm gölgelerin aslını göremediler. Aslı reddettiler ve örneklerine ve faydasız törenlerine sarıldılar. Allah'ın Oğlu gelmişti, fakat onlar bir belirti istemeye devam ettiler. "Tövbe edin; çünkü göklerin krallığı yaklaşmıştır" mesajına, mucize talepleriyle karşılık verdiler (Matta 3:2 [Kİ]). Mesih'in müjdesi onlar için bir tökezleme kayasıydı, çünkü bir Kurtarıcı yerine belirtiler talep ediyorlardı. Mesih'in, iddialarını kudretli zafer işleriyle kanıtlamasını, dünyasal krallıkların yıkıntıları üzerinde Kendi imparatorluğunu kurmasını bekliyorlardı. Mesih bu beklentiye ikinci benzetmesiyle karşılık verdi. Allah'ın krallığı silah gücüyle ve şiddetli müdahalelerle değil, yeni bir ilkenin insanların kalplerine ekilmesiyle üstün gelecekti.

"İyi tohumu eken, İnsanoğlu'dur" (Matta 13:37). Mesih kral olarak değil, ekinci olarak; krallıkları yıkmak için değil, tohum saçmak için; izleyicilerine dünyasal zaferleri ve ulusal yüceliği değil, sabırlı emeklerden sonra ve kayıplar ile hayal kırıklıkları yaşanılarak toplanacak hasadı göstermek için geldi.

Ferisiler Mesih'in benzetmesinin anlamını kavradılar, fakat bunun verdiği dersi hoş karşılamıyorlardı. Anlamamış gibi yaptılar. Kalabalık için bu benzetme, yeni öğretmenin amacını daha da büyük bir sır içine sokmuş oldu. O'nun sözleri, kalplerini çok tuhaf bir şekilde hareketlendirerek ihtiraslarını çok acı bir şekilde boşa çıkarıyordu. Benzetmeyi öğrenciler de

2. Bölüm: “Ekinci Tohum Ekmeye Çıktı”

anlamamışlardı, fakat ilgileri uyandı. İsa’ya teker teker, kendi başlarına gelerek bir açıklama istediler.

Bu, onlara daha açık bilgi verebilmesi için, Mesih’in uyan-dırmak istediği arzuydu. Kendisini samimi bir kalple arayan herkese sözünü açıklayacağı gibi, benzetmeyi onlara da açıkladı. Allah’ın sözünü, kalbini Kutsal Ruh’un aydınlatışına açarak inceleyen herkes, sözün anlamına ilişkin olarak karanlıkta kalmayacaktır. Mesih, “Eğer bir kimse Tanrı’nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı’dan mı olduğunu, yoksa kendiliğinden mi konuştuğumu bilecektir” dedi (Yuhanna 7:17). Gerçeğin daha net bir anlayışına sahip olmak için Mesih’e gelen herkes, bunu alacaktır. O, onlara göklerin krallığının sırlarını açacaktır ve bu sırlar gerçeği bilmeye can atan kalp tarafından anlaşılacaktır. Can tapınağının içini, göksel bir ışık aydınlatacak ve karanlık bir yolda bir fenerin ışıltılı parlaması gibi başkalarına da gösterilecektir.

“Ekinci tohum ekmeğe çıktı” [Kİ]. Doğuda şartlar o kadar belirsizdi ve o kadar büyük şiddet tehlikesi vardı ki, insanlar genellikle surlarla çevrili kentlerde oturuyorlardı ve çiftçiler günlük olarak surların dışındaki işlerini yapmaya gidiyorlardı. Böylece göksel Ekinci olan Mesih, ekmeye çıktı. Güvenli ve huzurlu evini bıraktı, dünya yaratılmadan önce Baba’yla birlikte sahip olduğu yüceliğini bıraktı, evrenin tahtı üzerindeki yerini bıraktı. Sıkıntı çeken, ayartılara uğrayan bir adam olarak çıktı; yalnız olarak çıktı, kayıp bir dünya için hayat tohumunu göz-yaşları içinde ekmek üzere, Kendi kanıyla sulamak üzere çıktı.

O’nun hizmetkârları da aynı şekilde ekmeye çıkmalıdır. İbrahim gerçeğin tohumunu ekmek için bir ekici olmaya çağ-rıldığında, ona “Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git” denildi (Yaratılış 12:1). “Ve nereye

gideceğini bilmeden yola çıktı” (İbraniler 11:8). Yeruşalim'deki tapınakta dua etmekte olan elçi Pavlus'a da Allah'ın mesajı geldi: “Git, çünkü ben seni uzaktaki uluslara göndereceğim” (Elçilerin İşleri 22:21 [Kİ]). Öyleyse Mesih'te birleşmek için çağrılanlar, O'nu izlemek için her şeyi terk etmelidirler. Eski ortaklıklar bozulmalı, hayat planlarından vazgeçilmeli, dünyasal umutlar bırakılmalıdır. Tohum zahmetli çalışmayla ve gözyaşları içinde, tek başına ve fedakârlık edilerek ekilmelidir.

“Ekincinin ektiği, Tanrı sözüdür.” Mesih gerçeğın tohumunu dünyaya ekmeye geldi. İnsanın düşüşünden beri Şeytan yanılığın tohumlarını ekmektedir. O insanlar üzerindeki kontrolünü ilk olarak bir yalan sayesinde ele geçirdi ve halen bu şekilde Allah'ın yeryüzündeki krallığını yıkmaya ve insanları kendi denetimi altına getirmeye çalışmaktadır. Daha yukarıdaki bir dünyadan gelen bir ekinci, Mesih, gerçeğın tohumlarını ekmeye geldi. Allah'ın tüm meclislerinde hazır bulunan, Ebedi Olan'ın tapınağının iç odasında yaşamış olan Kişi, insanlara gerçeğın pak ilkelerini getirebilirdi. İnsanın düşüşünden beri Mesih, gerçeği dünyaya Açıklayan Kişi olmuştu. O'nun aracılığıyla çürümez tohum, “Tanrı'nın diri ve kalıcı sözü,” insanlara iletilmiştir (1. Petrus 1:23). Aden bahçesinde düşmüş olan insan ırkına verilen ilk vaatte, Mesih müjdenin tohumunu ekiyordu. Ancak ekinci benzetmesi, bilhassa O'nun insanlar arasındaki hizmeti ve böylelikle tesis ettiğı çalışmayla ilgilidir.

Allah'ın sözü tohumdur. Her tohum, içinde gelişmeye başlayacak bir unsur barındırır. Onun içinde bitkinin hayatı saklıdır. Aynı şekilde Allah'ın sözünde de hayat vardır. Mesih, “Sizlere söylediğım sözler Ruh'tur, yaşamdır” diyor (Yuhanna 6:63). “Sözümü işitip Beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır” (Yuhanna 5:24). Allah'ın sözünün her bir emrinde ve

2. Bölüm: “Ekinçi Tohum Ekmeye Çıktı”

her bir vaadinde Allah'ın gücü, O'nun Kendi hayatı vardır, bunlar sayesinde emir yerine getirilebilir ve vaat gerçekleştirilebilir. Sözü imanla kabul eden, Allah'ın Kendi hayatını ve karakterini almaktadır.

Her tohum kendi türünden ürün verir. Tohumu doğru koşullarda ekerseniz, bitkide kendi hayatını geliştirecektir. Sözün çürümez tohumunu imanla cana kabul ederseniz, Allah'ın karakterinin ve hayatının benzerliğinde bir karakter ve bir hayat meyvesi verecektir.

İsrail'in öğretmenleri, Allah'ın sözünün tohumunu ekmiyorlardı. Mesih'in gerçeğin bir öğretmeni olarak işi, Kendi zamanındaki hahamların işine taban tabana zıttı. Onlar geleneklerin, insani kuramların ve yorumların üzerinde duruyorlardı. Çoğunlukla söz hakkında insanın öğrettiklerini ve yazdıklarını, sözün kendisinin yerine geçiriyorlardı. Öğretileri canı diriltecek güçten yoksundu. Mesih'in öğretişinin ve vaazının konusu Allah'ın sözüydü. Soru soranlara açık bir “Yazılmıştır”⁵ ile, “Kutsal Yazılar ne diyor?” ya da “Orada ne okuyorsun?”⁶ diyerek karşılık vermekteydi. Her fırsatta, gerek dostun gerekse düşmanın ilgisi uyandığında O, sözün tohumunu ekiyordu. Yol, Gerçek ve Yaşam⁷ olan, Kendisi yaşayan Söz olan⁸ Kişi, Kutsal Yazılar'a işaret ederek, “Bana tanıklık eden de bu yazılardır” diyordu. “Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde Kendisiyle ilgili olanları” öğrencilerine açtı (Yuhanna 5:39; Luka 24:27).

---

[5] Bkz. Matta 4:4, 6, 7, 10; 21:13; 26:31; Markos 9:12; 14:27; Luka 4:4, 8, 10; 19:46; 24:46; Yuhanna 6:31, 45. Çev.

[6] Bkz. Luka 10:26. Çev.

[7] Bkz. Yuhanna 14:6. Çev.

[8] Bkz. Yuhanna 1:1, 14. Çev.

Mesih'in hizmetkârları da aynı işi yapmalıdır. Eskiden olduğu gibi günümüzde de, Allah'ın sözünün hayati gerçekleri, insani kuramlar ve yorumlarla değiştirilerek bir kenara atılmaktadır. Pek çok sözde müjde hizmetkârı, Kutsal Kitap'ın tümünü vahyedilmiş söz olarak kabul etmemektedir. Bir bilge adam bir kısmını reddeder; bir diğeri başka bir bölümü sorgular. Kendi yargılarını sözün üzerine koyarlar ve öğrettikleri Kutsal Yazı kendi yetkilerine dayanır. İlahî kaynaklı olan güvenilirliği yok edilir. Böylece imansızlığın tohumları saçılarak ekilir; zira insanların kafası karışır ve neye inanacaklarını bilemezler. Zihnin barındırmaya hakkı olmadığı pek çok inanç bulunmaktadır. Mesih'in zamanında hahamlar, Kutsal Yazı'nın pek çok kısmına zorlama, mistik bir yorum yüküyorlardı. Allah'ın sözünün açık öğretisi onların uygulamalarını mahkûm ettiğinden, sözün gücünü kırmaya çalışıyorlardı. Aynı şey bugün de yapılmaktadır. Allah'ın sözü, O'nun yasasını çiğnemeyi mazur göstermek için, gizemli ve anlaşılmaz gibi gösterilmektedir. Mesih Kendi zamanında bu uygulamaları kınadı. O, Allah'ın sözünün herkes tarafından anlaşılması gerektiğini öğretti. O, Kutsal Yazılar'a tartışmasız yetki kaynağı olarak işaret etti, biz de böyle yapmalıyız. Kutsal Kitap sınırsız Allah'ın sözü olarak, tüm çatışmaların sonu ve tüm imanın temeli olarak sunulmalıdır.

Kutsal Kitap gücünden soyutlanmıştır, bunun sonuçları da ruhsal hayatın niteliğinin zayıflamasında görülmektedir. Günümüzde pek çok kürsüden verilen vaazlarda vicdanı uyandıran ve cana hayat getiren ilahî tezahür yoktur. Dinleyiciler, "Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazılar'ı bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?" diyememektedirler (Luka 24:32). Yaşayan Allah'a ihtiyaç duyan, ilahî mevcudiyeti özleyen pek çokları vardır. Felsefi kuramlar ya

2. Bölüm: “Ekinci Tohum Ekmeye Çıktı”

da edebi makaleler, ne kadar yetkin olurlarsa olsunlar, kalbi tatmin edemezler. İnsanların iddialarının ve icatlarının hiçbir değeri yoktur. Bırakalım Allah’ın sözü insanlara konuşsun. Yalnızca gelenekleri, insani kuramları ve özdeyişleri duymuş olanlar, sözünün, canı yenileyerek ebedi hayata götürebildiği Kişi’nin sesini duysunlar.

Mesih’in gözde konusu Allah’ın baba şefkati ve bol lütfuydu; O’nun karakterinin ve O’nun yasasının kutsallığı üzerinde uzun uzadıya duruyordu; Kendisini halka Yol, Gerçek ve Yaşam olarak sunuyordu. Mesih’in hizmetkârlarının konuları da bunlar olsun. Gerçeği, İsa’da olduğu şekliyle sunun. Yasanın ve müjdenin gerekliliklerini açıklayın. İnsanlara Mesih’in özverili ve fedakâr hayatını; aşığılanmasını ve ölümünü; dirilişini ve göğe yükselişini; Allah’ın saraylarında onlar için şefaathilik edişini; “yine gelip sizi yanıma alacağım” vaadini anlatın (Yuhanna 14:3).

Hatalı kuramları tartışmak ya da müjdenin düşmanlarına savaş açmaya çalışmak yerine, Mesih’in örneğini izleyin. Allah’ın hazine dairesinden taze gerçekler hayata aksın. “Tanrı sözünü duyur.” “Bütün suların kenarında tohum ek[in].” “Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür.” “Sözümü alan onu sadakatle bildirsin. Buğdayın yanında saman nedir ki?” diyor RAB.” “Tanrı’nın her sözü güvenilirdir... O’nun sözüne bir şey katma, yoksa seni azarlar, yalancı çıkarırsın” (2. Timoteos 4:2; Yeşaya 32:20 [KM]; Yeremya 23:28; Süleyman’ın Özdeyişleri 30:5, 6).

“Ekinci sözü eker.”⁹ Burada, tüm eğitim işinin temelinde yer alması gereken büyük ilke sunulmaktadır. “Tohum Tanrı’nın sözüdür.”¹⁰ Ancak günümüzde pek çok okullarda Allah’ın sözü

---

[10] Bkz. Luka 8:11. Çev.

bir kenara atılmaktadır. Zihni başka konular işgal etmektedir. İmansız yazarların öğretilmesi eğitim sisteminde önemli bir yer tutmaktadır. Şüpheli görüşler ders kitaplarındaki konulara yedirilmektedir. Bilimsel araştırma yanıltıcı olmaktadır, çünkü keşifler yanlış yorumlanmakta ve saptırılmaktadır. Allah'ın sözü bilimin sözde öğretileriyle karşılaştırılmakta, böylece belirsiz ve güvenilmez olarak gösterilmektedir. Böylece gençlerin zihinlerine şüphe tohumları ekilmekte ve bunlar uyarı zamanında filizlenmektedir. Allah'ın sözüne iman kaybaldığında, canın hiçbir kılavuzu, hiçbir koruyucusu kalmaz. Gençler Allah'tan ve sonsuz hayattan uzaklaşan yollara doğru sürüklenirler.

Bugün dünyamızda yaygın olan adaletsizlik büyük ölçüde bu nedene bağlanabilir. Allah'ın sözü bir kenara bırakıldığında, onun doğal kalbin habisi ihtiraslarını kısıtlama gücü reddedilmiş olur. İnsanlar bedene ekerler ve bedenden yozlaşma biçerler.

Zihinsel zayıflığın ve yetersizliğin büyük nedeni de buradadır. Allah'ın sözünden dönerek ilham edilmemiş insanların yazılarından beslenmeye başlayan zihin, gelişemez ve değersizleşir. Ebedi hakikatin derin ve geniş ilkeleriyle temas kuramaz. Anlayış, kendisini bildiği şeylerin kavranmasına adapte eder ve sınırlı şeylere bu şekilde adandığında zayıflar, gücü azalır ve bir süre sonra genişleyemez hale gelir.

Bunların tümü sahte eğitimidir. Her öğretmenin görevi, gençlerin zihnini İlham sözünün muazzam gerçeklerine bağlamak olmalıdır. Bu hayat için ve gelecek olan hayat için gerekli olan eğitim budur.

Bunun, bilimlerin öğrenilmesini engelleyeceği ya da eğitimde daha düşük bir standarda neden olacağı sanılmasın. Allah bilgisi gök kadar yüksek ve evren kadar geniştir. Sonsuz hayatımızla ilgili harika konuları araştırmak kadar asilleştirici

2. Bölüm: “Ekinici Tohum Ekmeye Çıktı”

ve canlandırıcı bir şey yoktur. Gençler Allah tarafından verilen bu gerçekleri kavramaya çalışsınlar, böylece zihinleri bu çabayla genişleyecek ve güçlenecektir. Sözün uygulayıcısı olan her öğrenciyi daha geniş bir düşünce alanına getirecek ve ona yok olmaz bir bilgi hazinesi temin edecektir.

Kutsal Yazılar araştırılarak sağlanacak olan eğitim, kuruluş planına dair tecrübeye dayalı bir bilgidir. Böyle bir eğitim Allah’ın suretini cana geri kazandıracaktır. Zihni ayartıya karşı güçlendirerek tahkim edecek ve öğrenciyi Mesih’in dünyaya merhamet götürme görevinde O’nunla çalışma arkadaşına olmaya uygun hale getirecektir. Onu gök ailesinin bir üyesi yapacak ve onu kutsalların ışıktaki mirasından¹¹ pay almaya hazırlayacaktır.

Fakat kutsal hakikatin öğretmeni yalnızca kendisinin tecrübeyle bildiği şeyleri öğretebilir. “Ekinici [kendi] tohumunu ekmeye çıktı.”¹² Mesih hakikati öğretiyordu, çünkü O hakikatti. O’nun Kendi düşüncesi, Kendi karakteri, Kendi hayat tecrübesi, öğretilerinde somutlaşıyordu. O’nun hizmetkârları için de böyledir: sözü vaaz edecek olanlar kişisel bir deneyim yoluyla bunu kendilerine ait kılmalıdır. Mesih’in kendileri için bilgelik, doğruluk, kutsanma ve kurtuluş olmasının ne anlama geldiğini bilmelidirler. Allah’ın sözünü başkalarına sunarken onu bir varsayım ya da ihtimal haline getirmemelidirler. Elçi Petrus’la birlikte ilan etmelidirler: “Rabbimiz İsa Mesih’in kudretini ve gelişini size bildirirken uydurma masallara başvurmadık. O’nun görkemini gözlerimizle gördük” (2. Petrus 1:16). Mesih’in her hizmetkârı ve her öğretmen, sevilen öğrenci Yuhanna’yla birlikte

[11] Bkz. Koloseliler 1:12. Çev.

[12] Luka 8:5 [Kİ]. Kendi kelimesi yazarın vurgulaması için eklendi. Çev.

şöyle diyebilmelidir: “Yaşam açıkça göründü, O’nu gördük ve O’na tanıklık ediyoruz. Baba’yla birlikte olup bize görünmüş olan sonsuz Yaşam’ı size duyuruyoruz” (1. Yuhanna 1:2).

Toprak–Yol Kenarında

Ekinci benzetmesinin değindiği başlıca konu, tohumun içine düştüğü toprağın onun gelişimi üzerindeki etkisidir. Mesih bu benzetme ile dinleyicilerine adeta şöyle diyordu: Benim işimin eleştirilenleri olmak ya da sizin fikirlerinize uymadığı için hayal kırıklığı beslemek sizin için güvenli değildir. Sizin için en büyük önemde olan soru şudur: Benim mesajımı nasıl değerlendireceksiniz? Ebedi kaderiniz onu kabul etmenize ya da reddetmenize bağlıdır.

Yol kenarına düşen tohumu açıklamak için şunları söyledi: “Bir kimse krallığın sözünü işitir de anlamayınca, kötü *kişi* gelir ve onun yüreğinde ekilmiş olanı kapar. Yol kenarında ekilmiş olan o, budur.”¹³

Yol kenarına ekilen tohum, Allah’ın sözünün dikkatsiz bir dinleyicinin kalbine düşmesini temsil eder. Dünyanın trafiği, yani onun zevkleri ve günahları için bir ana yol haline gelen kalp, insanların ve hayvanların ayakları altında ezilen çok işlek yol gibidir. Bencilce hedeflere ve günahlı zevklere gömülmüş olan can, “günahın aldaticılığıyla nasırlaş[ır]” (İbraniler 3:13). Ruhsal yetiler felç olur. İnsanlar sözü duyar, ancak onu anlamazlar. Onun kendileri için geçerli olduğunu fark edemezler. Kendi ihtiyaçlarının ya da içinde buldukları

---

[13] Bkz. Matta 13:19 [Kİ]. *Kişi* kelimesi eklenen kelimedir. Ayette “kötü *kişi*” [Kİ] veya “kötü olan” [KK] ifadesiyle kastedilen Şeytan’dır. Çev.

2. Bölüm: “Ekinici Tohum Ekmeye Çıktı”

tehlikenin farkına varamazlar. Mesih’in sevgisini algılayamazlar ve O’nun lütfuna ilişkin mesajı kendilerini ilgilendirmeyen bir şeymiş gibi göz ardı ederler.

Kuşların yol kenarındaki tohumları kapmaya hazır oldukları gibi, Şeytan da ilahî hakikatin tohumlarını candan kapıp götürmeye hazırdır. O, Allah’ın sözünün aldırışsızları uyandırabileceğinden ve katılaştırmış kalpte etki gösterebileceğinden korkar. Şeytan ve melekleri, müjdenin vaaz edildiği topluluklarda hazır bulunmaktadırlar. Göğün melekleri kalplere Allah’ın sözünün damgasını vurmaya çabalarlarken, düşman sözü tesirsiz hale getirmek için tetiktedir. Ancak habisliğin denk olabileceği bir ciddiyetle, Allah’ın Ruhü’nün çalışmasını engellemeye çalışır. Mesih Kendi sevgisiyle canı çekmekteyken, Şeytan Kurtarıcı’yı aramak için harekete geçirilen kişinin dikkatini dağıtmaya çalışır. Zihni dünyasal planlarla meşgul eder. Tenkitçilik uyandırır ya da şüphe ve inançsızlık aşılar. Konuşmacının kullandığı dil ya da tarzı dinleyicilerin hoşuna gitmeyebilir ve bu kusurlara takılırlar. Böylece ihtiyaç duydukları ve Allah’ın lütufkârlıkla kendilerine gönderdiği hakikat, kalıcı bir etki bırakmaz.

Şeytan’ın pek çok yardımcısı vardır. Hristiyan olma iddiasındaki pek çok kişi ayartıcının diğer kalplerden hakikat tohumlarını kapmasına yardımcı olmaktadırlar. Allah’ın sözünün vaaz edilmesini duyan pek çokları, onu evde eleştiri konusu yapmaktadırlar. Bir öğretmenin okutmanın verdiği dersi ya da bir siyasetçinin konuşmasını yargılayacakları gibi, vaazı yargırlarlar. Rabb’in kendilerine sözü olarak kulak verilmesi gereken mesaj üzerinde, hafife alıcı ya da alaycı yorumlarla durulmaktadır. Din görevlisinin karakteri, güdüleri ve eylemleri ve kilise üyesi kardeşlerin davranışları serbestçe tartışılmaktadır. Set hüküm verilmekte, dedikodu ya da iftira tekrarlanmakta ve bunlar

ihtida etmemişlerin yanında yapılmaktadır. Çoğunlukla bu şeyler anne-babalar tarafından kendi çocuklarının yanında konuşulmaktadır. Böylece Allah'ın habercilerine olan saygı ve getirdikleri mesaja hürmet ortadan kaldırılmaktadır. Pek çoklarına Allah'ın sözünü dahi hafife almaları öğretilmektedir.

Böylece sözde Hristiyanların evlerinde pek çok genç imansız olarak eğitilmektedir. Anne-babalar çocuklarının müjdeye neden bu kadar ilgisiz ve Kutsal Kitap'ın hakikatinden şüphelenmeye neden bu kadar hazır olduklarını sorgulamaktadırlar. Onlara ahlaki ve dinsel etkilerle ulaşmanın bu kadar zor olduğuna hayret etmektedirler. Kendi örnekliklerinin çocuklarının kalplerini katılaştırdığını görmezler. İyi tohum kök salacak yer bulamaz ve Şeytan onu kapıp götürür.

Kayalık Yerlerde

“Kayalık yerlere ekilen ise işittiği sözü hemen sevinçle kabul eden, ama kök salamadığı için ancak bir süre dayanan kişidir. Böyle biri Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen sendeleyip düşer.”

Kayalık yere ekilen tohum, toprakta fazla derinlik bulamaz. Bitki çabucak filizlenir, ancak kök onun büyümesini sürdürecektir. Besinleri bulmak için kayayı delemeyebilir ve çok geçmeden solup gider. Bir din ikrarında bulunanların¹⁴ çoğu kayalık yer dinleyicileridir. Toprak katmanının altında yatan kaya gibi, iyi arzularının ve isteklerinin toprağının altında doğal kalbin bencilliği yatmaktadır. Benlik sevgisi denetim altına alınmamıştır. Günahın aşırı kötülüğünü görmemişlerdir, bu nedenle

---

[14] Yani, bir dine, konu bağlamında Mesih inancına sahip olduğunu kabul ve iddia edenler. Çev.

2. Bölüm: “Ekinici Tohum Ekmeye Çıktı”

kalp bunun verdiği suçluluk duygusunun altında tevazuyla alçaltılmamıştır. Bu sınıf kolaylıkla ikna edilebilir ve parlak mühtediler gibi görünebilirler, fakat yalnızca yüzeysel bir inanca sahiptirler.

İnsanların imandan dönmeleri sözü hemen kabul etmelerinden ya da bundan sevinç duymalarından ötürü değildir. Matta da Kurtarıcı'nın çağrısını iştirir iştirmez ayağa kalkmış, her şeyi terk etmiş ve O'nu izlemiştir.¹⁵ İlahî söz kalplerimize gelir gelmez, Allah bizim onu kabul etmemizi arzular ve onu sevinçle kabul etmek doğrudur. “Gökte, tövbe eden tek bir günahkâr için... büyük sevinç duyulacaktır” (Luka 15:7). Mesih'e iman eden canda da sevinç vardır. Fakat benzetmede sözü hemen kabul ettiği söylenenler, ödenmesi gereken bedeli hesaba katmazlar. Allah'ın sözünün kendilerinden ne istediğini düşünmezler. Onu hayattaki tüm alışkanlıklarıyla yüz yüze getirerek, kendilerini tamamen onun denetimine teslim etmezler.

Bitkinin kökleri toprağın derinliklerine kadar işler ve gözlerden uzak şekilde bitkinin hayatını besler. Hristiyan için de böyledir; ruhsal hayat ancak canın Mesih'le görünmez birliği aracılığıyla, iman yoluyla beslenir. Fakat kayalık yer dinleyicileri Mesih yerine benliğe dayanırlar. Kendi iyi işlerine ve iyi güdülerine güvenirler ve kendi doğruluklarından emindirler. Rab'den ve O'nun kudretinin gücünden emin değildirler. Böyle birinin “kendisinde kök yoktur;”¹⁶ zira Mesih'le bağlantıda değildir.

Dayanıklı taneyi güçlendiren ve olgunlaştıran sıcak yaz güneşi, kökü derinde olmayı yok eder. Böylece “kök salama[yan]” kişi, “ancak bir süre dayan[ır]; fakat “Tanrı

[15] Bkz. Matta 9:9. Çev.

[16] Bkz. Matta 13:21 [Kİ]. Çev.

sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen sendeleyip düşer.” Pek çok kişi müjdeyi günahtan kurtuluş yerine sıkıntıdan kaçma yolu olarak kabul eder. Bir süre sevinirler, zira inancın kendilerini zorluktan ve denemelerden özgür kılacağını düşünürler. Hayat kendileri için iyi geçerken, tutarlı Hristiyanlar olarak görünebilirler. Fakat ayartının çetin sınavıyla karşılaştıklarında bitkin düşerler. Mesih uğruna kınanmaya katlanamazlar. Allah'ın sözü beslenen bir günaha işaret ettiğinde, ya da özveri veya fedakârlık gerektirdiğinde, gücenirler. Hayatlarında köklü bir değişiklik yapmak dayanamayacakları kadar çaba gerektirecektir. Hali hazırdaki rahatsızlığa ve denemeye bakarak, ebedi hakikatleri unuturlar. İsa'dan ayrılan öğrenciler gibi, “Bu söz çok çetin, kim kabul edebilir?” demeye hazırdırlar (Yuhanna 6:60).

Allah'a hizmet etme iddiasında bulunan, fakat O'na dair tecrübeye dayalı hiçbir bilgileri bulunmayan pek çok kişi vardır. O'nun arzusunu yapma istekleri kendi eğilimlerine dayalıdır, Kutsal Ruh'un derin ikna gücüne değil. Davranışları Allah'ın yasasına uygun hale getirilmemiştir. Mesih'i kurtarıcıları olarak kabul ettiklerini iddia ederler, fakat O'nun kendilerine günahlarını yenmek için güç vereceğine inanmazlar. Diri Kurtarıcı'yla kişisel bir ilişkileri yoktur ve karakterleri hem kalıtsal, hem de sonradan oluşan kusurları sergiler.

Kutsal Ruh'un aracılığını genel anlamda onaylamak bir şeydir, O'nun tövbeye çağıran bir azarlayıcı olarak işleyişini kabul etmek başka bir şey. Pek çok kişi, benliğe ve günaha esir oluşlarının farkına vararak Allah'a karşı bir yabancılaşma duygusu hisseder; yenilenmek için çaba gösterirler; fakat benliği çarmıha germezler. Kendilerini tamamen Mesih'in ellerine bırakarak, O'nun isteğini yerine getirmek için ilahî gücü

2. Bölüm: “Ekinçi Tohum Ekmeye Çıktı”

aramazlar. İlahî surete göre şekillendirilmeye istekli değildirler. Genel bir anlamda eksikliklerini itiraf ederler, fakat belirli günahlarını terk etmezler. Her yanlış eylemle, eski bencil doğa güç kazanmaktadır.

Bu canlar için tek umut, Mesih’in Nikodimos’a söylediği, “Yeniden doğmalısınız” sözlerinin hakikatini kendilerinde gerçekleştirmeleridir. “Bir kimse yukarıdan doğmadıkça Allah’ın krallığını göremez.” (Yuhanna 3:7, 3, [Kİ, derkenar notu]).

Gerçek kutsallık, Allah’ın hizmetinde bütünlüktür. Bu, gerçek Hristiyan yaşamının şartıdır. Mesih kayıtsız şartsız adanmışlık, bölünmemiş hizmet ister. O kalbi, zihni, canı ve gücü talep eder. Benliğe değer verilmemelidir. Kendisi için yaşayan kişi Hristiyan değildir.

Eylem ilkesi sevgi olmalıdır. Sevgi Allah’ın gökteki ve yerdeki yönetiminin temelini oluşturan ilkedir ve Hristiyan’ın karakterinin temeli olmalıdır. Yalnızca bu onu sebatkâr yapabilir ve bu halde tutabilir. Yalnızca bu onun denemeye ve ayartıya dayanabilmesini sağlar.

Sevgi ise fedakârlıkla ortaya konulur. Kurtuluş tasarısı fedakârlıkla kurulmuştu– bu, ölçülemeyecek kadar geniş, derin ve yüksek bir fedakârlıktı. Mesih bizim için her şeyi verdi ve Mesih’i kabul edenler Kurtarıcıları uğruna her şeyi feda etmeye hazır olacaktıdır. O’nun şerefine ve yüceliğinin düşüncesi her şeyden önce gelecektir.

Biz İsa’yı seviyorsak, O’nun için yaşamayı, şükran sunularımızı O’na sunmayı, O’nun için çalışmayı seveceğiz. Bu çalışma hafif olacaktır. O’nun uğruna acıya, zahmetli çalışmaya ve fedakârlığa gıpta edeceğiz. O’nun insanların kurtuluşu için duyduğu özlemi biz de duyacağız. O’nun canlar için duyduğu müşfik arzuyu aynı şekilde biz de duyacağız.

Mesih'in dini işte budur. Bunun haricinde olan her şey bir aldatmacadır. Gerçeğe dair hiçbir salt teori ya da öğrencilik ikrarı herhangi bir canı kurtaramaz. Bütünüyle Mesih'in olmadığı süre O'na ait olmayız. Hristiyan yaşamındaki gayretsizlik yüzünden insanlar amaçta zayıf ve istekte değişken hale gelmektedirler. Hem benliğe hem de Mesih'e hizmet etme çabası insanı kayalık yer dinleyicisi haline getirmektedir, bu nedenle o da kendisine deneme geldiği zaman dayanmayacaktır.

Dikenler Arasında

“Dikenler arasında ekilen de şudur: Sözü iştir, ama dünyasal kaygular ve zenginliğin aldaticılığı sözü boğar ve ürün vermesini engeller.”

Müjde tohumu sıklıkla dikenlerin ve zararlı otların arasına düşer ve insan kalbinde ahlaki bir dönüşüm olmazsa, eski alışkanlıklar ve uygulamalar ile geçmiş günahlı hayat geride bırakılmazsa, Şeytan'ın özellikleri candan kovulmazlarsa, buğday mahsulü boğulacaktır. Dikenler ürünle karışacak ve buğdayı öldüreceklerdir.

Lütuf yalnızca hakikatin değerli tohumları için sürekli olarak hazırlanan kalpte büyüüp gelişebilir. Günahın dikenleri her toprakta büyüyebilirler; yetiştirilmelerine gerek yoktur; fakat lütfun dikkatle yetiştirilmesi gerekir. Çalılarla dikenler filizlenmeye her zaman hazırdır, bu nedenle arındırma işi sürekli olarak ilerlemelidir. Kalp Allah'ın denetimi altında tutulmazsa, Kutsal Ruh karakteri arıtmak ve asilleştirmek için durmaksızın çalışmazsa, eski alışkanlıklar kendilerini yaşamda açığa çıkaracaklardır. İnsanlar müjdeye inandıklarını iddia edebilirler; fakat müjde tarafından kutsanmadıkları müddetçe bu iddialarının

2. Bölüm: “Ekinici Tohum Ekmeye Çıktı”

hiçbir yararı yoktur. Günaha galip gelmiyorlarsa, günah onlara galip geliyor demektir. Kesilip koparılan fakat kökünden sökülmeyen dikenler gelişerek yayılır ve sonunda tüm canı kaplarlar.

Mesih can için tehlikeli olan şeyleri belirtti. Markos’un kayda geçirdiği gibi, dünyasal kaygıları, zenginliğin aldaticılığını ve daha başka hevesleri saymaktadır. Luka bu hayatın kaygılarını, zenginliklerini ve zevklerini belirtir. Sözü, yani gelişen ruhsal tohumu boğan şeyler bunlardır. Can Mesih’ten beslenmeyi bırakır ve sonunda ruhsallık kalpten yok olur.

“Bu dünyanın kaygıları.”¹⁷ Hiçbir toplumsal sınıf dünyasal kaygılara dair ayartılardan özgür değildir. Fakirler için zahmetli çalışma, mahrumiyet ve yokluk korkusu, tereddütler ve yükler getirir. Zenginlere kaybetme korkusu ve pek çok diğer endişe gelir. Mesih’in pek çok izleyicisi O’nun bizden kır çiçeklerinden öğrenmemizi istediği dersi unuttur. O’nun sürekli gözetimine güvenmezler. Mesih onların yükünü taşıyamaz, çünkü bunu O’na yüklemeyiz. Dolayısıyla, onları yardım ve teselli için Kurtarıcı’ya yönlendirmesi gereken hayatın kaygıları, aksine onları O’ndan uzaklaştırırlar.

Allah’ın hizmetinde çok verimli olabilecek pek çok kişi servet toplamaya odaklanmıştır. Tüm enerjileri ticari girişimlerde tükenir ve kendilerini ruhsal nitelikteki şeyleri ihmal etmeye mecbur hissederler. Böylece kendilerini Allah’tan ayırırlar. Kutsal Yazılar’da “gayretiniz eksilmesin” emredilmektedir (Romalılar 12:11). İhtiyacı olana verebilmemiz için çalışmak zorundayız. Hristiyanlar çalışmalı, ticaretle meşgul olmalıdırlar ve bunu günah işlemeyen yapabilirler. Fakat pek çok kişi kendini ticarete öyle kaptırır ki, dua için zamanları olmaz, Kutsal

---

[17] Bkz. Markos 4:19 [Kİ, derkenar notu]. Çev.

Kitap çalışması için zamanları olmaz, Allah'ı arayacak ve O'na kulluk edecek zamanları olmaz. Zaman zaman canın arzuları kutsallık ve gök için kabarı; fakat Allah'ın Ruhu'nun görkemli ve yetkili sözlerini dinlemek için dünyanın gürültü-patırtısından dönecek zaman olmaz. Ebediyete ait şeyler ikinci plana alınırken, dünyaya ait şeyler üstün tutulur. Sözün tohumunun ürün vermesi imkânsız hale gelir; zira canın yaşamı dünyeviliğin dikenlerini beslemek için verilmiştir.

Çok farklı bir amaçla çalışan pek çok kişi de benzer bir hataya düşmektedir. Bunlar başkalarının iyiliği için çalışmaktadırlar; görevleri baskılı ve acildir, sorumlulukları pek çoktur, böylece işlerinin adanmışlığa yer bırakmamasına izin verirler. Allah ile dua ve O'nun sözünü çalışma yoluyla birliktelik ihmal edilir. Mesih'in, "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" dediğini unuturlar (Yuhanna 15:5). Mesih'ten ayrı yürürler, O'nun lütfu hayatlarına hakim olmaz ve benliğin nitelikleri sergilenir. Hizmetleri, üstünlük arzusu ve boyun eğmemiş kalbin sert ve sevimsiz özellikleri yüzünden lekelenir. Hristiyan çalışmasının başarısızlığa uğramasının başlıca sırlarından biri buradadır. Sonuçlarının sıklıkla çok yetersiz olmasının nedeni budur.

"Zenginliğin aldaticılığı." Zenginlik sevgisinin büyüleyici ve aldaticı bir gücü vardır. Dünyevi hazineye sahip olanlar çoğunlukla kendilerine servet edinme gücünü verenin Allah olduğunu unuturlar. "Benim için bu serveti yapan kendi kudretim ve kuvvetli elimdir" derler (Yasanın Tekrarı 8:17 [KM]). Zenginlikleri Allah'a minnettarlık uyandıracak yerde, benliğin yüceltilmesine yol açar. Allah'a bağımlılık ve insan kardeşlerine karşı yükümlülük duygularını kaybederler. Serveti Allah'ın görkemi ve insanlığın yüceltilmesi için kullanılması gereken bir fırsat olarak görmek yerine, buna kendilerine

2. Bölüm: “Ekinici Tohum Ekmeye Çıktı”

hizmet edecek bir araç olarak bakarlar. Bu şekilde kullanılan zenginlik, insanda Allah’ın niteliklerini geliştirecek yerde, Şeytan’ın niteliklerini geliştirmektedir. Sözün tohumu dikenler tarafından boğulmaktadır.

“Yaşamın... zevkleri.”¹⁸ Yalnızca benliğin arzularını doyurmak için aranan eğlencede tehlike vardır. Fiziksel güçleri zayıflatan, zihni bulandıran ya da ruhsal algıları körelten her tür zevk alışkanlığı, “cana karşı savaşılan benliğin tutkuları”dır (1. Petrus 2:11).

“Daha başka hevesler.”¹⁹ Bunların kendi başlarına günah olan şeyler olması şart değildir, fakat Allah’ın krallığı yerine birinci sıraya koyulan şeylerdir. Zihni cezbederek Allah’tan uzaklaştıran her şey, duyguları Mesih’ten ayıran her şey canın düşmanıdır.

*****

Zihin genç ve dinçken ve hızlı gelişime karşı hassasken, benlik düşkünü olmak, benliğe hizmet etmek için büyük bir ayartı mevcuttur. Dünyevi planlar başarılı olursa, vicdanı öldüren ve gerçek karakter mükemmelliğini neyin teşkil ettiğini doğru bir şekilde öngörmeyi engelleyen bir çizgide devam etme eğilimi ortaya çıkar. Şartlar bu gelişmeye izin verdiğinde, Allah’ın sözünün yasakladığı bir yönde büyüme görülecektir.

Çocuklarının hayatındaki bu şekillendirici dönemde, anne-babaların sorumluluğu çok büyüktür. Gençleri doğru etkilerle, onlara hayat hakkında ve hayattaki gerçek başarı hakkında doğru görüşler verecek olan etkilerle çevrelemeye gayret etmelidirler. Bunun yerine, ne kadar çok aile çocukları

---

[18] Bkz. Luka 8:14. Çev.

[19] Bkz. Markos 4:19. Çev.

için dünyevi ikbal sağlamayı ilk hedefleri yapmaktadır. Tüm ilişkileri bu amaca yönelik olarak seçilmektedir. Pek çok aile evlerini büyük bir kentte kurmakta ve çocuklarını revaçta olan cemiyetlere sokmaktadır. Onları dünyeviliği ve gururu özendiren etkilerle çevrelemektedirler. Bu ortamda zihin ve can gelişmemektedir. Hayatın yüce ve asil amaçları gözden kaybedilmektedir. Allah'ın oğulları, sonsuzluğun mirasçıları olma ayrıcalığı dünyevi kazançla değişilmektedir.

Pek çok anne-baba çocuklarının mutluluğunu onların eğlence sevgisini tatmin ederek sağlamaya çalışmaktadır. Onların sporlarla uğraşmalarına, zevk partilerine katılmalarına izin vermekte ve onlara gösteriş ve kendi zevklerini tatmin için serbestçe kullanabilecekleri parayı vermektedirler. Zevk arzusu ne kadar beslenirse, o kadar güçlü olur. Bu gençlerin ilgisi gitgide daha fazla eğlenceye gömülmektedir, en sonunda bunu hayatın en büyük amacı olarak görürler. Aylaklık ve zevk düşkünlüğü alışkanlıkları edinmektedirler, ki bu onların sadık Hristiyanlar olmalarını neredeyse imkânsız hale getirmektedir.

Gerçeğin direği ve dayanağı²⁰ olması gereken kilisenin dahi, bencilce zevk sevgisini teşvik ettiği görülmektedir. Dinsel amaçlarla para toplanacağında, pek çok kilise neye başvuruyor? Satışlara, yemeklere, moda fuarlarına, hatta piyangolara ve benzeri araçlara. Çoğunlukla, Allah'a ibadet etmek için ayrılmış olan yer, yeme-içmeyle, alışverişle ve eğlenceyle kirletiliyor. Gençlerin zihinlerinde, Allah'ın evine saygı ve O'na ibadette huşu düşüncesi köreliyor. Özdenetim engelleri zayıflıyor. Bencilik, şehvet ve gösteriş sevgisi çekici geliyor ve bunlara izin verildikçe güçleniyorlar.

---

[20] Bkz. 1. Timoteos 3:14-15. Çev.

2. Bölüm: “Ekinici Tohum Ekmeye Çıktı”

Zevk ve eğlence arayışı kentlerde yoğunlaşmaktadır. Çocukları için, onlara daha fazla yarar sağlayacağını düşünerek, kentte bir yuva seçen pek çok anne-baba, hayal kırıklığıyla karşılaşılıyor ve korkunç hatalarından çok geç tövbe ediyor. Günümüzün kentleri, hızla Sodom ile Gomora'ya dönüşmektedir. Pek çok olan tatiller, aylaklığa özendirilmektedir. Heyecan verici sporlar, tiyatrolar, at yarışları, kumar, içki içme ve alemler, her bir ihtirası yoğun faaliyete yönelik uyarılmaktadır. Gençler popüler akımla süpürülüp gitmektedir. Salt eğlence adına eğlenceyi sevmeyi öğrenenler, bir ayartı seline kapı açmaktadırlar. Kendilerini sosyal neşeye ve düşüncesiz keyife vermektedirler ve zevk düşkünlüleriyle ilişkilerinin zihin üzerinde sarhoş edici bir etkisi olmaktadır. Sefahatin bir biçiminden diğerine sürüklenmektedirler, en sonunda yararlılıkla geçecek bir hayat için hem isteklerini hem de yeterliklerini kaybetmektedirler. Dinsel şevkleri soğumakta; ruhsal hayatları kararmaktadır. Canın tüm asil yetileri, insanı ruhsal dünyaya bağlayan her şey aşığılanmaktadır.

Bazılarının kendi akılsızlıklarını görüp tövbe edebildikleri doğrudur. Allah onları bağışlayabilir. Fakat kendi canlarını yaralamış ve üzerlerine hayat boyu sürececek bir tehlike getirmiş olurlar. Doğru ile yanlışın birbirinden ayırmak için her zaman açık ve hassas bir halde tutulması gereken muhakeme gücü, büyük ölçüde tahrip olmaktadır. Kutsal Ruh'un yönlendirici sesini, ya da Şeytan'ın hilelerini hemen algılayamazlar. Tehlike zamanlarında sıklıkla ayartıya yenik düşmekte ve Allah'tan uzaklaştırılmaktadırlar. Zevk düşkünlü hayatlarının sonu, bu dünyada ve gelecek olan dünyada yıkım olmaktadır.

Kaygılar, zenginlik, zevkler, bunların tümü Şeytan tarafından insan canı için hayat oyunu oynamak üzere kullanılmaktadır. Uyarı verilmiştir: “Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin.

Dünyayı sevenin Baba'ya sevgisi yoktur. Çünkü dünyaya ait olan her şey –benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur– Babadan değil, dünyadandır” (1. Yuhanna 2:15, 16). İnsanların kalplerini açık bir kitap gibi okuyan Kişi şöyle demektedir: “Kendinize dikkat edin! Yürekleriniz sefahat, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşmasın” (Luka 21:34). Kutsal Ruh'un yönlendirişiyile yazan elçi Pavlus şöyle diyor: “Zengin olmak isteyenler ayartılıp tuzağa düşerler, insanı çöküşe ve yıkıma götüren birçok saçma ve zararlı arzulara kapılırlar. Çünkü her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir. Kimileri zengin olma hevesiyle imandan saptılar, kendi kendilerine çok acı çektirdiler” (1. Timoteos 6:9, 10).

Toprağın Hazırlanması

Ekinci benzetmesi boyunca Mesih, tohum ekmenin farklı sonuçlarının toprağa bağlı olduğunu örnekleyerek ifade etmektedir. Her durumda ekinci ve tohum aynıdır. Böylece O, Allah'ın sözünün kalplerimizde ve hayatlarımızda işini gerçekleştirememesi durumunda, bunun nedeninin kendimizde aranması gerektiğini öğretmektedir. Ancak bu sonuç kontrolümüz dışında değildir. Evet, biz kendimizi değiştiremeyiz; fakat seçim gücü bizdedir ve ne olacağımızı belirlemek bize bağlıdır. Yol kenarı, kayalık yer ve dikenli yer dinleyicilerinin bu durumlarda kalmaları şart değildir. Allah'ın Ruhu her zaman insanları dünyevi şeylere gömülü halde tutan cazibenin büyüsünü bozmaya ve yok olmaz hazine için bir arzu uyandırmaya çalışmaktadır. İnsanlar Kutsal Ruh'a direnerek Allah'ın sözüne karşı kayıtsız ya da ihmalkâr olmaktadır. İyi tohumun kök salmasını engelleyen kalp katılığından ve onun gelişimini engelleyen kötü

2. Bölüm: “Ekinçi Tohum Ekmeye Çıktı”

filizlenmelerden kendileri sorumludurlar.

Kalbin bahçesi işlenmelidir. Toprak, günah için derinden pişmanlıkla çapalanmalıdır. Zehirli, Şeytani bitkiler sökülme-
lidir. Üzeri bir zamanlar dikenlerle kaplanmış olan toprak, yalnızca gayretli çalışma ile eski haline getirilebilir. Böylece doğal kalbin kötülüğe eğilimleri yalnızca İsa'nın adıyla ve gücüyle samimi çaba gösterilerek mağlup edilebilir. Rab bize peygamberi aracılığıyla şöyle buyurmaktadır: “İşletilmemiş toprağınızı sürün, dikenler arasına ekmeyin.” “Doğruluk ekin kendiniz için, sevgi meyveleri biçin” (Yeremya 4:3; Hoşea 10:12). O, bu işi bizim için gerçekleştirmeyi arzu eder ve bizden Kendisiyle iş birliği etmemizi ister.

Tohumu ekenlerin, kalpleri müjdeyi almak için hazırlamakta yapılacak işleri vardır. Sözü hizmetinde vaaz etme gereğinden fazla, gerçek kalpten kalbe çalışma ise gereğinden azdır. Kaybolanların canları için kişisel çalışma ihtiyacı mevcuttur. İnsanlara kişisel olarak, Mesih'e yaraşır bir anlayışla gelmeli ve onlarda ebedi hayatın önemli şeylerine karşı bir ilgi uyandırmalıyız. Kalpleri üzerinden çok geçilmiş yol gibi sertleşmiş olabilir ve onlara Kurtarıcı'yı sunmak faydasız bir çaba gibi görünebilir; ancak mantığın işleyemediği ve tezlerin ikna etmek için yetersiz olduğu zamanlarda, kişisel hizmetle açığa çıkan Mesih'in sevgisi, taşlaşmış kalbi yumuşatarak, gerçeğin tohumunun kök salmasını sağlayabilir.

Bu nedenle ekincilerin tohumun dikenler tarafından boğulmaması ya da toprağın sığığından dolayı yok olup gitmemesi için yapmaları gereken bir şey vardır. Hristiyan yaşamının başlangıcında, her imanlıya onun temel ilkeleri öğretilmelidir. Ona kendisinin yalnızca Mesih'in kurbanlığıyla kurtulmakla kalmayacağı, fakat Mesih'in hayatını kendi hayatı, Mesih'in

karakterini kendi karakteri haline getirmesi gerektiği öğretilmelidir. Herkese yükleri taşımaları ve doğal eğilimi inkâr etmeleri öğretilsin. Mesih için çalışmanın kutsanmışlığını öğrensinler, özveri yolunda O'nu izleyerek, iyi askerler olarak zorluklara göğüs gersinler. O'nun sevgisine itimat etmeyi ve kaygılarını O'na yüklemeyi öğrensinler. O'nun için canlar kazanmanın sevincini tatsınlar. Kayıp olanlar için duydukları sevgi ve ilgi ile, benliği gözden kaybedeceklerdir. Dünyanın zevkleri çekicilik güçlerini kaybedecek, dünyanın yükleri de cesareti kırma gücünü kaybedeceklerdir. Gerçeğin saban demiri işini görecektir. İşletilmemiş toprağı sürecektir. Dikenlerin sadece kafalarını koparmayacak, ancak onları kökünden sökecektir.

İyi Toprakta

Ekinci her zaman hayal kırıklığıyla karşılaşmaz. Kurtarıcı, iyi toprağa düşen tohumla ilgili olarak şöyle dedi: “[Bu,] sözü işitip anlayan birine benzer. Böylesi elbette ürün verir, kimi yüz, kimi altmış, kimi de otuz kat.” “İyi toprakta olanlar, bunlar sözü işitince onu dürüst ve iyi bir yürekte koruyup sabırla ürün verenlerdir.”²¹

Benzetmede bahsedilen ‘dürüst ve iyi yürek’ günahsız bir yürek değildir; zira müjde kaybolanlara vaaz edilmelidir. Mesih, “Ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim” dedi (Markos 2:17). Dürüst kalbe sahip olan kişi Kutsal Ruh'un kanaatine boyun eğen kişidir. Suçunu itiraf eder ve Allah'ın merhameti ile sevgisine olan ihtiyacını hisseder. Gerçeğe itaat edebilmesi için onu bilmek için samimi bir arzuya sahiptir. İyi

---

[21] Bkz. Matta 13:23; Luka 8:15 [Kİ]. Çev.

2. Bölüm: “Ekinci Tohum Ekmeye Çıktı”

kalp inanan bir kalptir, Allah'ın sözüne imanı olan bir kalptir. İman olmadan sözü kabul etmek imkânsızdır. “Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir” (İbraniler 11:6).

“[Bu,] sözü işitip anlayan birine benzer.” Mesih'in zamanındaki Ferisiler görmesinler diye gözlerini, duymasınlar diye kulaklarını kapamışlardı; bu nedenle gerçek kalplerine ulaşamıyordu. Kasıtlı cahillikleri ve kendi kendilerini kör etmeleri yüzünden cezaya uğrayacaklardı. Fakat Mesih öğrencilerine zihinlerini öğretişe açmaları ve inanmaya hazır olmaları gerektiğini öğretti. Onları sözleriyle bereketledi, çünkü inanan gözlerle görüyor ve inanan kulaklarla işitiyorlardı.

İyi toprak dinleyicisi sözü “insan sözü olarak değil, gerçekte olduğu gibi, Tanrı sözü olarak” kabul eder. (1. Selanikliler 2:13). Yalnızca Kutsal Yazılar'ı Allah'ın kendisine konuşan sesi olarak kabul eden kişi gerçek öğrencidir. Sözden ötürü titrer; zira söz onun için yaşayan bir hakikattir. Onu kabul etmek için anlayışını ve kalbini açar. Petrus'a, “İşte şimdi biz hepimiz, Rab'bin sana buyurduğu her şeyi dinlemek üzere Tanrı'nın önünde toplanmış bulunuyoruz” diyen Kornelius ve dostları işte böyle dinleyicilerdi (Elçilerin İşleri 10:33).

Gerçeğin bilgisi zekâ gücünden çok amaçta paklığa ve samimi, bağımlı bir imanın basitliğine dayanır. Alçakgönüllü bir kalple ilahî kılavuzluk isteyenlere, Allah'ın melekleri yaklaşır. Gerçeğin zengin hazinelerini onlara açması için Kutsal Ruh verilir.

İyi toprak dinleyicileri, sözü duyduklarında onu tutarlar. Şeytan, tüm kötülük araçlarıyla birlikte, onu alıp götürmez.

Sözü yalnızca duymak ya da okumak yeterli değildir. Kutsal Yazılar'dan faydalanmak isteyen kişi, kendisine sunulan gerçek üzerinde derin düşünmelidir. Samimi dikkat ve dualı düşünce

ile gerçek sözlerinin anlamını öğrenmeli ve kutsal öğütlerin ruhunun derinliklerinden içmelidir.

Allah bizden zihni yüce düşüncelerle, pak düşüncelerle doldurmamızı ister. O'nun sevgisi ve merhameti üzerine derin düşünmemizi, O'nun büyük kurtuluş tasarısında gerçekleştirdiği harika işini incelememizi arzular. Bundan sonra gerçeği algılayışımız gitgide daha da netleşecek, kalp paklığı ve düşünce netliği arzumuz da daha yüce, daha kutsal olacaktır. Kutsal düşüncenin pak ortamında ikamet eden can, Kutsal Yazılar'ın incelenmesi yoluyla Allah ile birliktelik sayesinde dönüştürülecektir.

“Ve... ürün verenler[...].” Sözü işittikten sonra onu yerine getirenler, itaat ile meyve vereceklerdir. Cana alınan Allah'ın sözü, iyi işlerde sergilenecektir. Sonuçları, Mesih'e yaraşır bir karakterde ve yaşamda görülecektir. Mesih, Kendisi hakkında, “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir” dedi (Mezmun 40:8). “Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır” (Yuhanna 5:30). Kutsal Yazı şöyle diyor: “O'nda durduğunu söyleyen kişi, tıpkı O'nun yürüdüğü gibi kendisinin de yürümesi gerektir” (1. Yuhanna 2:6 [Kİ]).

Allah'ın sözü çoğunlukla insanın kalıtsal ve sonradan oluşan karakter özelliklerine ve hayata dair alışkanlıklarına aykırı gelir. Fakat iyi toprak dinleyicisi, sözü aldığı anda, onun tüm koşullarını ve gerekliliklerini kabul eder. Alışkanlıklarını, geleneklerini ve eylemlerini, Allah'ın sözüne bağımlı kılar. Hatalı ve sınırlı insanın emirlerine baktığında, bunlar, sınırsız Allah'ın sözü karşısında önemsiz kalır. Tüm yürekle ve bölünmemiş bir amaçla sonsuz hayatı aramaktadır ve kayba uğrama, zulüm görme ya da ölüm pahasına da olsa hakikate itaat edecektir.

2. Bölüm: “Ekinçi Tohum Ekmeye Çıktı”

“Sabırla” ürün verir. Allah’ın sözünü alanlardan hiçbiri zorluklardan ve denenmelerden muaf değildir; fakat sıkıntı geldiğinde gerçek Hristiyan huzursuz, güvensiz ya da umutsuz olmaz. Olayların kesin sonuçlarını göremememize, ya da Allah’ın takdirindeki amaçları ayırt edemememize rağmen, güvenimizi yitirmemeliyiz. Allah’ın merhametini hatırlayarak, kaygımızı O’na yüklemeli ve sabırla O’nun kurtarışını beklemeliyiz.

Çatışma ile ruhsal hayat güçlenir. İyi idare edilen denenmeler karakterde sebat ve değerli ruhsal lütuflar meydana getirir. İmanın, yumuşak huyluluğun ve sevginin mükemmel meyvesi çoğunlukla en iyi fırtına bulutlarının ve karanlığın içinde olgunlaşır.

“Bakın, çiftçi ilk ve son yağmurları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor!” (Yakup 5:7). Aynı şekilde Hristiyan da Allah’ın sözünün kendi hayatında ürün vermesini sabırla beklemelidir. Çoğunlukla, Ruh’un lütufları için dua ettiğimizde, Allah bizi bu meyveleri üretebileceğimiz ortamlara yerleştirerek dualarımıza yanıt vermek için çalışır; fakat biz O’nun amacını anlamayız, şüpheleniriz ve ümitsizliğe kapılırız. Yine de hiç kimse bu lütufları büyüme ve meyve verme süreci haricinde bir yolla üretemez. Bizim üzerimize düşen Allah’ın sözünü almak ve buna sınımsız tutunmak, kendimizi tamamen onun denetimine teslim etmektir, böylece onun bize ilişkin amacı gerçekleşecektir.

Mesih, “Beni seven sözüme uyar, Babam da onu sever. Biz de ona gelir, onunla birlikte yaşarız” dedi (Yuhanna 14:23). Daha güçlü, mükemmel bir zihnin etkisi üzerimizde olacaktır; zira her şeye dayanan kuvvetin kaynağıyla yaşayan bir bağlantımız vardır. İlahî hayatımızda İsa Mesih’e tutsak edileceğiz. Artık bencilliğin bayağı yaşamı içinde yaşamayacağız, fakat Mesih

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

içimizde yaşayacak. O'nun karakteri bizim doğamızda kopya edilecek. Böylelikle Kutsal Ruh'un meyvelerini vereceğiz-“bazısı otuz, bazısı altmış, bazısı da yüz kat.”²²

---

[22] Bkz. Markos 8:4. Çev.

3. Bölüm

“Önce Yaprak, Sonra Başak”

Bu bölüm Markos 4:26–29 [Kİ] ayetlerine dayanmaktadır.

Ekinci benzetmesi pek çok soru uyandırdı. Bazı dinleyiciler bundan Mesih’in dünyevi bir krallık kurmayacağını anladılar, bu nedenle pek çok kişi merak ve şaşkınlık içinde kaldı. Şaşkınlıklarını gören Mesih, başka örnekler kullanarak onların düşüncelerini dünyevi bir krallık umudundan Allah’ın lütfunun candaki çalışmasına yöneltmeye çalıştı.

“Ve dedi: Allah’ın krallığı şöyledir: Bir adamın toprağa tohum saçmasına benzer; ve gece gündüz uyuyup kalkar; tohum filizlenir ve büyür; nasıl, kendisi bilmez. Çünkü toprak kendiliğinden ürün verir; önce yaprak, sonra başak, sonra başaktaki dolu tane. Ve ürün olgunlaşınca, o hemen orağı salar, çünkü biçme zamanı gelmiştir.”

“Biçme zamanı” geldiği için orağı salan çiftçi, Mesih’ten başkası olamaz. Son büyük günde yerin ekinini²³ biçecek olan O’dur. Fakat tohumu eken, Mesih’in yerine çalışanları temsil eder.

---

[23] Bkz. Vahiy 14:15. Çev.

Tohumun “filizlendiği ve büyüdüğü, nasıl [olduğunu] kendisinin bilmediği” söylenmiştir ve bu ifade Allah'ın Oğlu için geçerli değildir. Mesih görevi başında uyuyakalmaz, fakat onu gece gündüz izler. O, tohumun nasıl büyüdüğünden habersiz değildir.

Tohum benzetmesi Allah'ın doğada iş başında olduğunu ortaya koyar. Tohum kendi içinde gelişmeye başlayacak bir unsur barındırmaktadır, bu unsuru Allah'ın Kendisi koymuştur; ancak tohum kendi haline bırakılırsa filizlenecek hiçbir gücü olmaz. İnsanın tahılın büyümesini desteklemekte oynaması gereken bir rol vardır. Toprağı hazırlayarak gübrelemeli ve tohumu atmalıdır. Tarlaları sürmelidir. Fakat ötesine geçince hiçbir şey elde edemeyeceği bir nokta vardır. İnsanın hiçbir gücü ya da bilgeliği tohumdan yaşayan bitkiyi meydana getiremez. İnsan isterse en üst sınırlara dek çaba gösterebilir, yine de ekme ve biçme, Kendi her şeye yeten gücünün harika bağlantılarıyla birleştiren Kişi'ye dayanmak zorundadır.

Tohumda hayat vardır, toprakta güç vardır; fakat gece gündüz sınırsız bir güç uygulanmadıkça, tohumdan hiçbir semere alınmaz. Susuz topraklara nem vermesi için sağanak yağmurlar gönderilmelidir, güneş ısı vermelidir, gömülü tohuma elektrik iletilmelidir. Yaratıcı'nın yerleştirdiği hayatı, yalnızca O ortaya çıkarabilir. Her tohum, her bitki, Allah'ın gücüyle büyür ve gelişir.

“Toprak filizlerini nasıl çıkartır, bahçe ekilen tohumları nasıl yetiştirirse, Egemen RAB de doğruluk ve övgüyü bütün ulusların önünde öyle yetiştirecek” (Yeşaya 61:11). Doğal ekimde nasılsa, ruhsal ekimde de öyledir; gerçeğin öğretmeni kalbin toprağını hazırlamaya çalışmalıdır; o, tohumu ekmelidir; fakat hayat meydana getirebilecek yegane güç Allah'tandır. Ötesinde insani çabanın boşuna olduğu bir nokta vardır. Sözü vaaz etmemiz gerekse de, canı diriltecek ve doğruluk ile övgünün

3. Bölüm: “Önce Yaprak, Sonra Başak”

filizlenmesini sağlayacak olan gücü biz veremeyiz. Sözün vaa-zında, her türlü insani gücün ötesinde bir aracının çalışmasına ihtiyaç vardır. Söz, ancak ilahî Ruh’un ilahî gücü aracılığıyla yaşayacak ve canı yenileyerek ebedi hayata götürecektir olan güce sahip olacaktır. Mesih’in öğrencilerine aşulamaya çalıştığı şey işte budur. Çalışmalarına başarı kazandıracak olan şeyin kendilerinde sahip oldukları bir şey değil, Allah’ın Kendi sözüne etkinlik veren mucizeler yaratan gücü olduğunu öğretti.

Ekincinin işi bir iman işidir. O, tohumun filizlenmesinin ve büyümesinin sırrını anlayamaz. Fakat Allah’ın kullanarak bitkilerin gelişmelerini sağladığı araçlara güveni vardır. Tohumu toprağa attığında, görünürde ailesi için ekmek sağlayabilecek değerli tahılı ziyan etmektedir. Ancak gerçekte yalnızca mevcut bir iyiliği daha büyük bir karşılık için teslim etmektedir. Bereketli bir hasatta birçok katını toplamayı umarak, tohumu atar. Mesih’in hizmetkârları da böyle çalışmalı, ettikleri tohumdan hasat beklemelidirler.

İyi tohum bir süre soğuk, bencil ve dünyevi kalpte fark edilmeden yatarak, kök saldığına dair hiçbir emare göstermeyebilir; fakat daha sonra, Allah’ın Ruhu cana üflendiğinde, gizli tohum filizlenir ve en sonunda Allah’ın yüceliği için meyve verir. Hayatımızın çalışmasında hangisinin gelişeceğini bilemeyiz, bunun mu, yoksa şunun mu. Bu bizim çözmemiz gereken bir sorun değildir. Biz işimizi yapmalı ve sonuçları Allah’a bırakmalıyız. “Tohumunu sabah ek, akşam da elin boş durmasın” (Vaiz 11:6). Allah’ın muazzam antlaşması şöyle bildiriyor: “Dünya durdukça ekin ekmek, biçmek... hep var olacaktır” (Yaratılış 8:22). Çiftçi bu vadin verdiği güvenle toprağı sürer ve eker. Ruhsal ekimde daha az bir güvenle işlemeyerek, O’nun şu teminatına itimat etmeliyiz: “Ağzımdan çıkan söz de öyle

olacaktır. Bana boş dönmeyecek, istemimi yerine getirecek, yapması için onu gönderdiğim işi başaracaktır” (Yeşaya 55:11). “Ağlayarak tohum çuvalını taşıyıp dolaşan, sevinç çığlıkları atarak demetlerle dönecek” (Mezmun 126:6).

Tohumun filizlenmesi ruhsal hayatın başlangıcını temsil eder, bitkinin gelişimi ise Hristiyan gelişiminin güzel bir mecazıdır. Doğada nasılsa lütufta da öyledir; gelişme olmadan hayat olamaz. Bitki ya büyümeli, ya da ölmelidir. Onun gelişiminin sessiz ve algılanamaz, fakat sürekli olduğu gibi, Hristiyan yaşamının gelişimi de öyledir. Gelişimin her aşamasında hayatımız mükemmel olabilir; ancak Allah'ın bizim için amacı yerine gelirse, sürekli bir ilerleme olacaktır. Kutsanma, ömür boyu sürecek bir çalışmadır. Fırsatlarımız çoğaldığında, deneyimimiz büyüyecek ve bilgimiz artacaktır. Sorumluluk taşıyabilecek ölçüde güçleneceğiz ve olgunluğumuz da ayrıcalıklarımızla orantılı olacaktır.

Bitki, Allah'ın onun hayatını sürdürmesi için sağladığı şeyi alarak büyür. Köklerini toprağın içlerine salar. Günışığından, çiyden ve yağmurdan içer. Hayat veren unsurları havadan alır. Öyleyse Hristiyan da ilahî araçlarla iş birliğinde bulunarak gelişmelidir. Çaresizliğimizin farkında olarak, daha mükemmel bir deneyim yaşamamız için bize bahşedilen tüm fırsatları geliştirmeliyiz. Bitkinin toprakta kök saldığı gibi, biz de Mesih'te derin kök salmalıyız. Bitkinin günışığını, çiyi ve yağmuru aldığı gibi, biz de kalplerimizi Kutsal Ruh'a açmalıyız. Bu iş, Rabb'in sözüne göre “güçle kuvvetle değil, ancak benim Ruhum'la” gerçekleştirilmelidir, “böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Zekeriya 4:6). Zihinlerimizi Mesih'te sabitlenmiş halde tutarsak, O bize “yağmur gibi, toprağı sulayan son yağmur gibi” gelecektir (Hoşea 6:3). O, Doğruluk Güneşi olarak üzerimize “kanatlarında

3. Bölüm: “Önce Yaprak, Sonra Başak”

şifa olarak” doğacaktır (Malaki 4:2 [KM]). “Zambak gibi çiçek açaca[ğız].” “Buğday gibi gelişecek, asma gibi serpilece[ğiz]” (Hoşea 14:5, 7). Mesih'e kişisel Kurtarıcımız olarak sürekli dayanarak, her şeyde başımız olan Kişi'ye yakınlaşarak büyüyeceğiz.

Buğdayda “önce yaprak, sonra başak, sonra başaktaki dolu tane” gelişir. Çiftçinin tohum ekmekteki ve büyüyen bitkiyi kültürlemekteki amacı, tahıl üretimidir. Açlar için ekmek ve gelecek hasatlar için tohum arzular. Aynı şekilde ilahî Çiftçi de, Kendi çalışmasının ve fedakârlığının ödülü olarak bir hasat bekler. Mesih Kendisini insanların kalplerine kopya etmeye çalışmaktadır; bunu da Kendisine iman edenler aracılığıyla yapar. Hristiyan yaşamının amacı ürün vermektir; Mesih'in karakterinin, başkalarında da kopya edilebilmesi için, imanlıda kopya edilmesidir.

Bitkinin filizlenmesi, büyümesi ya da ürün vermesi kendisi için değil, “ekinciye tohum, yiyene ekmek verme[k]” içindir (Yeşaya 55:10). Aynı şekilde hiç kimse kendisi için yaşamamalıdır. Mesih imanlısı, dünyada diğer canların kurtuluşu için Mesih'in temsilcisi olarak bulunmaktadır.

Benliğe odaklanmış olan yaşamda büyüme ya da verimlilik olamaz. Mesih'i kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul ettiyseniz, kendinizi unutmali ve başkalarına yardım etmeye çalışmalısınız. Mesih'in sevgisini anlatın, O'nun iyiliğinden söz edin. Ortaya çıkan her görevi yapın. Canların yükünü yüreğinizde taşıyın ve elinizden gelen her türlü şekilde kayıp olanları kurtarmaya çalışın. Mesih'in Ruhu'nu –özverili sevgi ve başkaları için çalışma Ruhu'nu– aldığınızda, gelişecek ve meyve vereceksiniz. Ruh'un lütufları karakterinizde olgunlaşacak. İmanınız artacak, kanaatleriniz kesinleşecek, sevginiz mükemmel hale getirilecek. Pak, asil ve sevimli olan her şeyde Mesih'in suretini gitgide daha fazla yansıtacaksınız.

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

“Ruh’un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir” (Galatyalılar 5:22, 23). Bu ürün hiçbir zaman yok olmaz, ancak ebedi hayata doğru kendi türünden bir hasat meydana getirir.

“Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.” Mesih, Kendi kilisesinde Kendisinin tezahür etmesini büyük bir arzuyla beklemektedir. Mesih’in karakteri halkının arasında mükemmel bir şekilde kopya edildiğinde, o zaman O onları Kendisinin olarak almaya gelecektir.

Rabbimiz İsa Mesih’in gelişini yalnızca beklemekle kalmayıp, çabuklaştırmak her Hristiyan’ın ayrıcalıklı görevidir (2. Petrus 3:12). O’nun adını ikrar eden herkes O’nun yüceliğine layık ürünler verseydi, tüm dünyaya müjdenin tohumu ne kadar da çabuk ekilirdi. Son büyük hasat çabucak olgunlaşır ve Mesih değerli tahılı toplamak için gelirdi.

4. Bölüm

Deliceler

Bu bölüm Matta 13:24–30, 37–43 [Kİ] ayetlerine dayanmaktadır.

“Önlerine başka bir benzetme koyup dedi: ‘Göklerin krallığı bir adamın tarlasına iyi tohum ekmesine benzer; ama adamlar uyurken, onun düşmanı gelip buğdayların arasına delice ekti ve gitti. Ama ekin büyüyüp ürün verince, o zaman deliceler de görüldü.’”

Mesih, “tarla dünyadır” dedi. Fakat bunu Mesih’in dünyadaki kilisesinin bir temsili olarak anlamalıyız. Bu benzetme Allah’ın krallığına, O’nun insanın kurtuluşu işine ilişkin şeylerin bir tanımıdır ve bu iş kilise aracılığıyla gerçekleştirilir. Evet, Kutsal Ruh tüm dünyaya gitmiştir; O her yerde insanların kalpleri üzerinde çalışmaktadır; fakat Allah’ın ambarına girmek üzere büyümemiz ve olgunlaşmamız kilisede meydana gelir.

“İyi tohumu eken İnsanoğludur... İyi tohum ise, bunlar krallığın oğullarıdır; ama deliceler kötü olanın oğullarıdır.” İyi tohum Allah’ın sözünden, hakikatten doğanları temsil eder. Deliceler yanılığın, sahte öğretilerin ürünü, ya da somutlaşması

olan bir sınıfı temsil eder. “Onları ekmiş olan düşman, İblis’tir.” Ne Allah ne de O’nun melekleri, hiçbir zaman delice tohumu ekmemişlerdir. Deliceler her zaman Allah’ın ve insanın düşmanı olan Şeytan tarafından ekilir.

Doğuda, insanlar kimi zaman bir düşmanlarından intikam almak için onların yeni ekilmiş tarlalarına büyürken buğdaya çok benzeyen zararlı bir otun tohumunu ekerlerdi. Buğdayla birlikte filizlenen bu ot ekine zarar verir ve tarlanın sahibi için sıkıntı ve kayba neden olurdu. Aynı şekilde Şeytan da Mesih’e düşmanlığından ötürü krallığın iyi tahılının arsına kendi kötü tohumlarını saçar. Kendi ekiminin ürününü Allah’ın Oğlu’na atfeder. Kiliseye Mesih’in karakterini yadsıdıkları halde O’nun adını taşıyanları getiren kötü olan, böylece Allah’ın adına leke sürülmesine, kurtuluş işinin yanlış tanıtılmasına ve canların tehlikeye atılmasına neden olur.

Mesih’in hizmetkârları kilisede gerçek ve sahte imanlıların karışmış olduğunu gördüklerinde kederlenirler. Kiliseyi temizlemek için bir şey yapma arzusu duyarlar. Toprak sahibinin hizmetkârları gibi, onlar da deliceleri kökünden sökmeye hazırdırlar. Fakat İsa onlara şöyle der: “Hayır... deliceleri toplarken belki buğdayı da sökersiniz. Bırakın biçim vaktine dek birlikte büyüsünler.”

Mesih, açıktan günah işlemekte ısrarcı olanları kiliseden ayırmak gerektiğini açıkça öğretti, fakat bize karakteri ve güdülerini yargılama görevini vermedi. O, bize böyle bir işi emanet etmeyecek kadar mizacımızı biliyor. Sahte Hristiyanlar olduğunu sandığımız kişileri kiliseden söküp atmaya kalkışmamız halinde, hata yapmamız kaçınılmazdır. Çoğunlukla, Mesih’in Kendisine çekmekte olduğu kimseleri umutsuz vakalar olarak görürüz. Bu canlarla kusurlu yargımıza göre ilgilenecek olsaydık,

4. Bölüm: Deliceler

muhtemelen onların son umudunu da söndürürdük. Kendilerini Hristiyan olarak gören pek çok kişi sonunda kusurlu bulunacak. Gökte, komşularının hiçbir zaman oraya giremeyeceğini düşündüğü pek çok kişi olacak. İnsanlar görünüşe göre yargılar, fakat Allah kalbi yargılar. Deliceler hasat zamanına kadar buğdayla birlikte büyüyecekler; hasat ise deneme süresinin sonudur.

Kurtarıcı'nın sözlerinde başka bir ders, harika müsamahaya ve müşfik sevgiye ilişkin bir ders var. Delicelerin köklerinin iyi tahılların kökleriyle iç içe geçtiği gibi, kilisedeki sahte kardeşler de gerçek öğrencilerle yakından bağlantılı olabilir. Bu imanlı rolü yapanların gerçek karakteri tamamen açık edilmez. Bunların kiliseden ayrılmaları, kalmaları halinde sadık kalacak başka kişilerin tökezlemesine neden olabilir. Bunların kiliseden ayrılmaları, kalmaları halinde sadık kalacak başka kişilerin tökezlemesine neden olabilir.

Bu benzetmenin içerdiği öğretisi, Allah'ın insanlarla ve meleklerle ilgilenişinde örneklenmiştir. Şeytan bir aldatıcıdır. O gökte günah işlediğinde, sadık melekler dahi onun karakterini tümüyle fark edememişlerdi. İşte bu nedenle Allah Şeytan'ı hemen yok etmedi. Öyle yapmış olsaydı, kutsal melekler Allah'ın adaleti ve sevgisini kavrayamazlardı. Allah'ın iyiliğinden şüphe duyulması, günahın ve üzüntünün acı meyvesini verecek olan kötü bir tohum gibi olacaktı. Bu nedenle kötülüğün kaynağına karakterini tamamen geliştirmesi için izin verildi. Allah uzun çağlar boyunca kötülüğün işine bakmanın acısını taşımış, bir kimseyi bile kötü olanın yanlış yönlendirmeleriyle aldanmaya terk etmektense, Golgotadaki sonsuz Armağan'ı vermiştir; zira deliceler değerli tahılı sökme tehlikesi olmadan koparılamazlar. Biz ise kendi insan kardeşlerimize göğün ve yerin Rabbi'nin Şeytan'a karşı gösterdiği müsamahayı göstermeyecek miyiz?

Dünyanın kilisede bulunan layık olmayan üyeler yüzünden Hristiyanlığın hakikatinden şüphe etmeye hakkı yoktur, Hristiyanlar da bu sahte kardeşler yüzünden ümitsizliğe kapılmamalıdır. İlk kilisede durum nasıldı? Hananya ile Safira öğrencilere katılmışlardı. Büyücü Simun vaftiz edilmişti. Pavlus'u terk eden Dimas, imanlı addedilmişti. Yahuda İskariyot elçilerden biri sayılmıştı. Kurtarıcı tek bir canı bile kaybetmek istemez; O'nun Yahuda'yla olan deneyimi, sapkın insan doğasına gösterdiği sürekli sabrını ortaya koymak için kaydedilmiştir ve O bize de buna Kendisinin gösterdiği tahammülü göstermemizi emreder. Sahte kardeşlerin zamanın sonuna dek kilisede bulunacağını söylemiştir.

Mesih'in uyarısına rağmen, insanlar deliceleri sökmeye çalışmışlardır. Kötülük işlediği varsayılan kişileri cezalandırmak için, kilise dünyevi gücün desteğine başvurmuştur. Yerleşik öğretilerden farklı düşünenler, Mesih'in onayıyla hareket ettiği iddiasında bulunan kişilerin kışkırtmalarıyla hapsedilmiş, işkenceye maruz bırakılmış ve öldürülmüşlerdir. Ancak bu tür eylemleri ilham eden Mesih'in ruhu değil, Şeytan'ın ruhudur. Bu, dünyayı kendi egemenliğine almak için bizzat Şeytan'ın yöntemidir. Allah, sapkınlar oldukları varsayılanlara bu şekilde davranılarak, kilise tarafından yanlış tanıtılmıştır.

Mesih'in benzetmesinin öğrettiği şey başkalarını yargılamak ve mahkûm etmek değil, alçakgönüllülük ve benliği inkârdir. Tarlaya ekilen her şey iyi tahıl değildir. İnsanların kilisede olmaları onların Hristiyanlar olduklarını ispatlamaz.

Yapraklar yeşilken deliceler buğdaya çok benzerdi; fakat hasat zamanı gelip tarla beyazladığında, değersiz otlar olgunlaşmış ve dolu başaklarının ağırlığıyla eğilen buğdaya hiçbir şekilde benzemiyordu. Dindarlık numarası yapan günahkârlar

4. Bölüm: Deliceler

Mesih'in gerçek izleyicileriyle bir süreliğine kaynaşırlar ve dış görünüşteki Hristiyanlık pek çok kişiyi aldatmak için tasarlanır; fakat dünyanın hasadı zamanında iyi ile kötü arasında hiçbir benzerlik olmayacaktır. Kiliseye katılan, fakat Mesih'e katılmayan kişiler açığa çıkacaklardır.

Delicelerin buğday arasında büyümesine izin verilir, böylece hem güneş hem de yağmur imkânlarından yararlanırlar; fakat hasat zamanında siz “doğru kişiyle kötü kişi, Tanrı'ya kulluk edenle etmeyen arasındaki ayrımı yine göreceksiniz” (Malaki 3:18). Gök ailesinde ikamet etmeye kimlerin layık olduğuna Mesih'in Kendisi karar verecektir. O herkesi sözlerine ve işlerine göre yargılayacaktır. İkrarın terazide hiçbir değeri yoktur. Kaderi belirleyen karakterdir.

Kurtarıcı tüm delicelerin buğdaya dönüşecekleri bir zamana işaret etmemektedir. Buğday ile deliceler hasada, yani dünyanın sonuna dek birlikte büyür. O zaman deliceler yakılmak üzere demetler halinde bağlanır, buğday ise Allah'ın ambarına toplanır. “O zaman salihler Babalarının krallığında güneş gibi parlayacaklardır.” O zaman “İnsanoğlu meleklerini gönderecek ve onlar, bütün günaha yönelten şeyleri ve yasadızlık yapanları O'nun krallığından toplayacaklar; ve onları ateş fırınına atacaklar; orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.”²⁴

---

[24] Bkz. Matta 13:43, 41, derkenar notu, 42 [Kİ]. Çev.

5. Bölüm

“Bir Hardal Tanesine Benzer”

Bu bölüm Matta 13:31, 32; Markos 4:30–32 [Kİ];
Luka 13:18, 19 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih’in öğretisini dinleyen kalabalık arasında pek çok Ferisi vardı. Bunlar, dinleyicilerinin ne kadar azının O’nu Mesih olarak kabul ettiğine küçümser bir tavırla dikkat çekiyorlardı. Bu mütevazı öğretmenin İsrail’i nasıl evrensel egemenliğe yükseltebileceğini birbirlerine soruyorlardı. O, zenginlik, güç ya da şeref olmadan yeni krallığı nasıl kurabilirdi? Mesih onların düşüncelerini okudu ve onlara yanıt verdi:

“Allah’ın krallığını neye benzetelim? Ya da onu hangi benzetmeyle karşılaştıralım?” Yeryüzündeki yönetimlerde benzerlik kurmaya yarayacak hiçbir şey yoktu. Hiçbir medeni toplum O’na bir simge veremiyordu. “Bir hardal tanesi gibidir ki,” dedi, “toprağa ekildiğinde yer üzerinde olan bütün tohumların en küçüğüdür; ama ekildiği zaman büyür ve bütün otsu bitkilerden daha büyük olur, büyük dallar salar; öyle ki, göğün kuşları onun gölgesi altında tüneyebilirler.”

Tohumun çekirdeğinde bulunan özü, Allah’ın yerleştirmiş

5. Bölüm: “Bir Hardal Tanesine Benzer”

olduğu hayat ilkesinin açılmasıyla gelişir. Gelişimi insan gücüne dayanmaz. Mesih’in krallığında da böyledir. Yeni bir yaratılıştır. Onun ilkeleri, bu dünyanın krallıklarında hüküm süren ilkelere zıddıdır. Dünyevi yönetimler fiziksel güç ile üstün gelir; egemenliklerini savaşa devam ettirirler; fakat yeni krallığın kurucusu Esenlik Önderi’dir.²⁵ Kutsal Ruh dünyanın krallıklarını yırtıcı hayvan simgeleriyle tasvir eder; fakat Mesih “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu”dur (Yuhanna 1:29). O’nun yönetim planında vicdanı zorlamak için kaba kuvvet kullanmaya yer yoktur. Yahudiler Allah’ın krallığının dünya krallıklarıyla aynı şekilde kurulmasını bekliyorlardı. Doğruluğu teşvik etmek için harici önlemlere başvurdular. Yöntemler ve planlar tasarladılar. Fakat Mesih bir ilke aşılacaktır. O, gerçeği ve doğruluğu yerleştirerek, yanılığın ve günahı ortadan kaldırır.

İsa bu benzetmeyi anlattığında, her tarafta, otların ve ekinlerin üzerinde yükselen, dalları rüzgârda hafifçe sallanan hardal bitkileri görülmekteydi. Kuşlar daldan dala uçuşuyor, yeşil yaprakların arasında şakıyorlardı. Ancak bu dev bitkinin içinden çıktığı tohum, tüm tohumların en küçükleri arasındaydı. İlk önce narin bir filiz verirdi, ancak bu büyük bir yaşama gücüne sahipti ve mevcut büyük boyuna erişene dek büyüyerek serpilirdi Aynı şekilde Mesih’in krallığı da başlangıcında mütevazı ve önemsiz görünüyordu. Dünyevi krallıklarla kıyaslandığında hepsinin en küçüğü gibi görünüyordu. Bu dünyanın yöneticileri Mesih’in kral olma iddiasını alaya aldılar. Ancak O’nun izleyicilerine emanet edilen kudretli gerçeklerin içinde, müjde krallığının ilahî bir yaşamı vardı. Gelişimi ne kadar çabuk, etkisi ne kadar yaygın oldu! Mesih bu benzetmeyi söylediğinde,

---

[25] Bkz. Yeşaya 9:6. Çev.

yeni krallığı temsil eden yalnızca birkaç Celileli köylü vardı. Fakirlikleri, sayılarının azlığı, insanların İsa'yı izleyen bu saf balıkçılarla ilişki kurmamaları için bir neden olarak tekrar tekrar ileri sürüldü. Fakat hardal tohumu gelişecek ve dallarını tüm dünyaya yayacaktı. Görkemleri insanların kalplerini dolduran dünyevi krallıklar yıkıldığında, Mesih'in krallığı kudretli ve dört bir yana uzanan bir güç olarak kalacaktı.

Aynı şekilde lütfun kalpteki işleyişi de başlangıcında küçüktür. Bir söz söylenir, cana bir ışık huzmesi tutulur, yeni hayatın başlangıcı olan bir etki bırakılır ve bunun sonuçlarını kim ölçebilir?

Hardal tanesi benzetmesiyle yalnızca Mesih'in krallığının gelişimi tasvir edilmekle kalmamıştır, ancak gelişiminin her aşamasında benzetmede temsil edilen deneyim de tekrarlanmaktadır. Her nesildeki kilisesi için, Allah'ın özel bir gerçeği ve özel bir işi vardır. Dünyevi bilgeliğe ve anlayışa sahip olanlardan gizlenen gerçek, çocuk gibi ve alçakgönüllü olanlara bildirilmiştir. Bu, fedakârlık gerektirir. Verilecek savaşları ve kazanacak zaferleri vardır. Başlangıçta, savunucuları pek azdır. Dünyanın önemli kişileri ve dünyaya uyum sağlayan bir kilise tarafından karşıtlık görür ve aşağılanırlar. Mesih'in öncüsü olan Vaftizci Yahya'nın Yahudi ulusunun gururunu ve şekilciliğini tek başına durup azarlamasına bakın. Müjdeyi Avrupa'ya ilk götürenlere bakın. İki çadirci Pavlus ile Silas'ın görevleri, yoldaşlarıyla birlikte Troas'tan Filipi'ye giden gemiye binerken, ne kadar belirsiz, ne kadar umutsuz görünüyordu. "Yaşlı Pavlus"un zincire vurulmuş bir halde, Sezarların kalesinde Mesih'i vaaz edişine bakın. İmparatorluk Roması'nın putperestliğiyle uyumsuzluk içinde olan küçük köle ve köylü topluluklarına bakın. Dünyanın bilgeliğinin şaheseri olan o kudretli kiliseye karşı

5. Bölüm: “Bir Hardal Tanesine Benzer”

duran Martin Luther’è bakın. İmparatora ve papaya karşı Allah’ın sözüne sınımsız sarılarak, “İşte benim duruşum budur; başka türlü yapamam. Allah yardımcım olsun” diye bildirişine bakın. John Wesley’nin şekilcilik, şehvet düşkünlüğü ve imansızlığın ortasında Mesih’i ve O’nun doğruluğunu vaaz edişine bakın. Putperest dünyanın kederleriyle yüklü birinin, onlara Mesih’in sevgi mesajını taşıma ayrıcalığı için yalvarışına bakın. Kilise kuralcılığının yanıtını dinleyin: “Otur, genç adam. Allah putperestleri ihtida ettirmek istediğinde, bunu senin ya da benim yardımımız olmadan da yapar.”

Bu nesildeki büyük dinsel düşünce önderleri, yüzyıllar önce gerçeğin tohumunu eken kişilere methiyeler düzmekte ve onların heykellerini dikmektedirler. Bugün pek çok kişi aynı tohumdan gelişen filizi çiğnemek için bu işten yüz çevirmemekte midir? Eski çığlık tekrarlanmaktadır: “Tanrı’nın Musa’yla konuştuğunu biliyoruz. Ama bu adamın [gönderdiği habercisinin şahsında Mesih’in] nereden geldiğini bilmiyoruz” (Yuhanna 9:29). Eski çağlarda olduğu gibi, bu zamana ilişkin özel gerçekler kilise otoritelerinde değil, Allah’ın sözüne inanmayacak kadar eğitimli ya da bilge olmayan insanlarda bulunmaktadır.

“Kardeşlerim, aldığınız çağrıyı düşünün. Birçoğunuz insan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişiler değildiniz. Ne var ki, Tanrı bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti. Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti” (1. Korintliler 1:26–28); “öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın” (1. Korintliler 2:5).

Ve bu son nesilde hardal tohumu benzetmesi dikkate değer ve muzaffer bir şekilde gerçekleşecektir. Küçük tohum ağaç

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

olacaktır. Son uyarı ve merhamet mesajı, “Tanrı’nın öteki uluslardan kendine ait olacak bir halk çıkarma[sı] amacıyla” (Elçilerin İşleri 15:14) “her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” (Vahiy 14:6–14) iletilmelidir. Yeryüzü O’nun görke-miyle aydınlanacaktır (Vahiy 18:1).

6. Bölüm

Tohum Ekmekten Çıkarılacak Diğer Dersler

Tohum ekme işinden ve bitkinin tohumdan büyüyüşünden, ailede ve okulda öğretilecek değerli dersler çıkarılabilir. Çocuklar ve gençler doğal şeylerde ilahî aracılardan işleyişini fark etmeyi öğrensinler, böylece görülmeyen faydaları imanla kazanmaları sağlanacaktır. Allah'ın Kendi büyük ailesinin ihtiyaçlarını sağlamaktaki harika işini ve O'nunla nasıl iş birliği içinde bulunmamız gerektiğini kavradıklarında, Allah'a daha büyük imanları olacak ve kendi günlük hayatlarında O'nun gücünü daha fazla hissedeceklerdir.

Allah tohumu, yeryüzünü yarattığı gibi, sözüyle yarattı. O, sözüyle tohuma gelişme ve çoğalma gücünü verdi. O, “Yeryüzü bitkiler, tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsın” dedi; “ve öyle oldu... Tanrı bunun iyi olduğunu gördü” (Yaratılış 1:11, 12). Tohumların halen büyümelerini sağlayan işte bu sözdür. Yeşil yaprağını günışığına doğru gönderen her tohum, “söyleyince, her şey var ol[an]”; “buyurunca, her şey belir[en]” Kişi tarafından söylenen her sözün harikalar yaratan kudretini beyan eder (Mezmur 33:9).

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

Mesih, öğrencilerine “Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” diye dua etmelerini öğretti. Çiçekleri göstererek onlara güvence verdi: “Kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi...?” (Matta 6:11, 30.) Mesih, bu duaya yanıt vermek ve bu güvenceyi yerine getirmek için sürekli olarak çalışmaktadır. İnsanın hizmetinde, onu doyurmak ve giydirmek için sürekli olarak çalışan görünmez bir güç vardır. Rabbimiz, görünürde atılmış olan tohumu yaşayan bir bitkiye çevirmek için, pek çok aracı çalıştırmaktadır. O, hasadı tamamlamak için gereken her şeyi gereken miktarda sağlar. Mezmurcunun güzel sözleriyle:

*“Yeri yoklarsın ve onu sularsın,
Onu çok zengin edersin;
Allahın ırmağı su ile doludur;
Toprağı böyle hazırlayınca, onların buğdayını
tedarik eylersin.
Sapan yarıklarını bolca sularsın,
Topaklarını düzeltirsin;
Toprağı yağmurla yumuşatırsın,
Filizlerine bereket verirsin.
İyiliklerinle yıla çelenk takarsın;
Ve senin izlerin yağ damlatır.”
Mezmur 65:9-11 [KM].*

*****

Materyal dünya Allah'ın denetimi altındadır. Doğa, doğa kanunlarına itaat eder. Her şey Yaratıcı'nın iradesini anlatır ve eylemle gösterir. Bulut ve güneşığı, çiy ve yağmur, rüzgâr ve fırtına, tümü Allah'ın gözetimi altındadır ve O'nun emrine kesin olarak itaat ederler. Tohumun filizi de Allah'ın yasına

6. Bölüm: Tohum Ekmekten Çıkarılacak Diğer Dersler

itaat ederek topraktan sap sürer, “önce yaprak, sonra başak, sonra başaktaki dolu tane” (Markos 4:28 [Kİ]). Rab bunları uygun mevsimlerinde geliştirir, zira onlar O’nun çalışmasına direnmezler. Öyleyse Allah’ın suretinde yaratılmış olan, mantık ve konuşma yetisiyle donatılmış olan insanın, O’nun armağanlarına karşı nankör ve O’nun iradesine itaatsiz olan tek varlık olması kabul edilebilir mi? Dünyamızda yalnızca mantıklı varlıklar mı kargaşa çıkaracaklardır?

*****

İnsanın hayatını idamesine yönelik her şeyde ilahî ve insani çabanın mutabakatı görülmektedir. İnsan eli tohumun ekilmesinde kendi görevini yerine getirmedikçe hasat olmaz. Fakat Allah’ın günışığını ve yağmurları, çiyi ve bulutları vermek için kullandığı araçları olmasaydı, bereket olmazdı. Her iş faaliyetinde, her araştırma ve bilim alanında böyledir. Ruhsal konularda, karakterin oluşumunda ve Hristiyan çalışmasının her kolunda böyledir. Oynamamız gereken bir rol vardır, fakat ilahî gücün bizimle birleşmesi gereklidir, yoksa çabalarımız boşuna olacaktır.

Gerek ruhsal, gerek dinî hususlarda, insan ne zaman bir şey başarsa, bunu Yaratıcısı’yla iş birliği yoluyla gerçekleştirdiğini hatırında bulundurmalıdır. Allah’a olan bağlılığımızın farkında olmamız bizim için elzemdir. İnsana çok fazla güven duyulmakta, insani icatlara çok fazla bel bağlanmaktadır. Allah’ın vermeye hazır beklediği güce çok az güven duyulmaktadır. “Biz Tanrı’nın emektaşlarıyız” (1. Korintliler 3:9). İnsani aracının oynadığı rol sınırsız ölçüde aşağı derecededir; ancak o Mesih’in tanrısallığına bağlanırsa, Mesih’in verdiği güç aracılığıyla her şeyi yapabilir.

*****

Bitkinin tohumdan aşamalı olarak gelişmesi, çocuk eğitiminde bir örnek derstir. “Önce yaprak, sonra başak, sonra başaktaki dolu tane” gelişir. Bu örneği veren Kişi, küçük tohumu yaratmış, ona hayati niteliklerini vermiş ve onun gelişimini düzenleyen yasaları belirlemiştir. Bu benzetmede öğretilen gerçekler, O'nun kendi hayatında yaşayan bir gerçekliğe dönüştürülmüştür. O, hem fiziksel hem de ruhsal doğasında bitkinin örneklediği ilahî gelişim düzenini izlemiştir ve bunu tüm gençlerin de izlemesini ister. Kendisi göğün Yüceliği ve izzet Kralı olmasına rağmen, Beytlehem'de bir bebek olmuş ve bir süre annesinin gözetimindeki çaresiz çocuğu temsil etmiştir. Çocukluğunda, itaatkâr bir çocuğun işlerini yapmıştır. Yetişkin bir adamın değil, bir çocuğun bilgeliğiyle konuşmuş ve davranmış, anne-babasına saygı göstererek onların isteklerini bir çocuğun becerisine göre yerine getirmiştir. Ancak O gelişiminin her aşamasında, günahsız bir hayatın basit ve doğal armağanı ile mükemmeldi. Kutsal kayıt O'nun çocukluğu hakkında “Çocuk büyüyor, güçleniyor ve bilgelikte yetkinleşiyordu. Tanrı'nın lütfu O'nun üzerindeydi” diyor. Gençliği hakkında da “İsa bilgelikte ve boyda gelişiyor, Tanrı'nın ve insanların beğenisini kazanıyordu” yazılmıştır (Luka 2:40, 52).

Anne-babaların ve öğretmenlerin görevi burada telkin edilmiştir. Gençlerin eğilimlerini, hayatlarının her aşamasında o döneme uygun olan doğal güzelliği temsil edecekleri, bahçedeki bitkiler gibi doğal olarak açacakları bir şekilde geliştirmeyi amaçlamalıdır.

En cazip olan çocuklar doğal ve yapmacıksız olanlardır. Onlara özel afezin vermek ve akıllıca sözlerini onların önünde tekrar etmek bilgece değildir. Görünüşleri, sözleri ya da eylemleri

6. Bölüm: Tohum Ekmekten Çıkarılacak Diğer Dersler

övülerek kendini beğenmişlik teşvik edilmemelidir. Ne de pahalı ya da gösterişli bir biçimde giydirilmelidirler. Bu onlarda gururu teşvik eder ve akranlarının kalplerinde kıskançlık uyandırır.

Küçükler çocuklara mahsus bir sadelikte eğitilmelidirler. Yaşlarına göre doğal olan küçük ve faydalı görevlerden, zevklerden ve deneyimlerden hoşnut olmaya alıştırmalıdır. Çocukluk dönemi benzetmedeki yapıya karşılık gelmektedir ve yaprağın kendine mahsus bir güzelliği vardır. Çocuklar vaktinden önce olgunlaşmaya zorlanmamalı, ancak ilk yıllarının tazeliğini ve letafetini mümkün olduğunca uzun süre korumaları sağlanmalıdır.

Küçük çocuklar, kendi yaşlarına göre deneyimlere sahip olan Hristiyanlar olabilirler. Allah'ın onlardan tüm beklediği budur. Ruhsal konularda eğitilmelidirler ve anne-babalar onlara karakterlerini Mesih'in karakterinin benzerliğinde şekillendirebilmeleri için her tür imkânı sağlamalıdır.

*****

Allah'ın doğadaki yasalarında, sonuç sebebi yanılmaz bir kesinlikle izler. Hasat, ekimin ne olduğuna tanıklıkta bulunacaktır. Tembel işçi kendi işi tarafından mahkûm edilir. Hasat ona karşı tanıklıkta bulunur. Ruhsal konularda da böyledir: her işçinin sadakati kendi işinin sonuçlarıyla ölçülür. İşinin karakteri, yani gayretli mi gevşek mi olduğu, hasat ile ortaya konulur. Sonsuzluğa ilişkin kaderine bu şekilde karar verilir.

Ekilen her tohum kendi türüne göre ürün verir. İnsan hayatında da böyledir. Hepimizin merhamet, duygudaşlık ve sevgi tohumlarını ekmesi gereklidir; zira ne ektiysek onu biçeceğiz. Bencilliğe, benlik sevgisine, kendini beğenmişliğe dair her nitelik, her benlik düşkünlüğü eylemi, benzer bir hasat getirecektir. Benlik için yaşayan kişi bedene ekmektedir

ve bedenden çürüme biçecektir.²⁶

Allah hiç kimseyi yok etmez. Yok edilen herkes, kendi kendisini yok etmiş olacaktır. Vicdanın ikazlarını bastıran herkes inançsızlık tohumlarını ekmektedir ve bunlar kesin bir hasat meydana getirecektir. Eski zamandaki Firavun, Allah'ın ilk uyarısını reddederek dik başlılık tohumları ekti ve sonuçta dik başlılık biçti. Allah onu inançsızlık etmeye zorlamadı. Ektiği inançsızlık tohumu kendi türüne göre ürün verdi. Böylece direnmeye devam etti, ta ki en sonunda harap olmuş ülkesine, ilk doğan oğlunun soğuk cesedine ve kendi evindeki tüm ilk doğanlar ile krallığındaki tüm ailelerin ilk doğanlarının cesetlerine bakana, denizin suları atlarının, atlı arabalarının ve savaşçıların üzerine kapanana kadar. Onun öyküsü, “insan ne ekerse onu biçer” sözlerindeki gerçeğin korkunç bir örneğidir (Galatyalılar 6:7). İnsanlar yalnızca bunu fark edebilselerdi, ettikleri tohumun ne olduğuna dikkat ederlerdi.

Ekilen tohum ürün verdiğinde ve bu üründen elde edilen tohum da ekildiğinde, ürün katlanarak çoğalır. Başkalarıyla olan ilişkilerimizde bu ilke doğru çıkar. Her eylem, her söz, ürün verecek bir tohumdur. Her düşünceli nezaket eylemi, itaat eylemi ya da özveri eylemi, kendisini başkalarında çoğaltacak ve onlar aracılığıyla daha da başkalarında çoğaltacaktır. Aynı şekilde her kıskançlık, kötülük ya da anlaşmazlık eylemi de, pek çok kişinin kirleneceği bir “acılık kökü”nde (İbraniler 12:15 [Kİ]) filizlenecek bir tohumdur. Ve “birçokları” da ne kadar fazla kişiyi zehirleyeceklerdir. Böylece iyinin ve kötünün ekilmesi zaman boyunca ve sonsuzluk boyunca sürer.

*****

---

[26] Bkz. Galatyalılar 6:8. Çev.

6. Bölüm: Tohum Ekmekten Çıkarılacak Diğer Dersler

Tohum ekme dersinde hem ruhsal hem de dünyevi konularda cömertlik öğretilmektedir. Rab şöyle diyor: “Bütün suların kenarında tohum ekenler... size ne mutlu!” (Yeşaya 32:20 [KM]). “Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer” (2. Korintliler 9:6). Bütün suların yanında ekmek, Allah’ın armağanlarını sürekli olarak vermek anlamına gelir. Allah’ın davasının ya da insanlığın ihtiyaçlarının yardımımızı talep ettiği her yerde vermek demektir. Bu fakirliğe neden olmaz. “Çok eken çok biçer.” Tohum eken, tohumunu atarak çoğaltır. Allah’ın armağanlarını dağıtmakta sadık olanlar için de böyledir. Sahip oldukları bereketleri vererek arttırırlar. Allah, vermeye devam edebilmeleri için onlara yeterli bir miktarı vaat etmiştir. “Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak” (Luka 6:38).

Ekme ile biçmede bundan daha fazlası bulunmaktadır. Allah’ın dünyevi bereketlerini dağıttığımızda, sevgimizin ve duygudaşlığımızın göstergesi alıcıda minnettarlık ve Allah’a şükran uyandırır. Kalbin toprağı ruhsal gerçeğin tohumlarını almaya hazırlanır. Ekinciye tohum sağlayan Kişi, tohumun filizlenmesini ve ebedî hayat için ürün vermesini sağlayacaktır.

*****

Mesih, tahılın toprağı atılmasıyla, Kendisinin bizim kuruluşumuz için verdiği kurbanlığı simgelemektedir. “Buğday tanesi toprağı düşüp ölmedikçe yalnız kalır” diyor; “ama ölürse çok ürün verir” (Yuhanna 12:24). Aynı şekilde Mesih’in ölümü Allah’ın krallığı için verilen ürünlerle sonuçlanacaktır. Bitkiler âleminin yasasına göre, O’nun ölümünün sonucu hayat olacaktır.

Mesih’le birlikte çalışan işçiler olarak ürün verecek olan herkesin de önce toprağı düşerek ölmesi gerekir. Hayat, dünyanın ihtiyacını içeren saban izine atılmalıdır. Benlik sevgisi

ve kişisel çıkarlar yok olmalıdır. Ancak fedakârlık kanunu, kendini koruma kanunudur. Toprağa gömülen tohum ürün verir ve bu ürün de sırası gelince tohum olarak dikilir. Böylece ürün katlanarak çoğalır. Çiftçi, tohumunu atarak çoğaltır. İnsan hayatında da böyledir, vermek yaşamaktır. Korunacak olan hayat, Allah'a ve insana hizmet için cömertçe verilen hayattır. Mesih uğruna bu dünyadaki hayatlarını feda edenler, onu sonsuz hayat için saklayacaklardır.²⁷

*****

Tohum yeni hayata filiz vermek üzere ölür ve bunda bize diriliş dersi öğretilir. Allah'ı seven herkes gökteki Adende tekrar yaşayacaktır. Mezarda çürümek üzere gömülmüş olan insan bedeni hakkında Allah şöyle demiştir: “Çürümede ekilir, çürümezlikte dirilir. Onursuzlukta ekilir, yücelikte dirilir. Zayıflıkta ekilir, güçlü olarak dirilir” (1. Korintliler 15:42, 43 [Kİ]).

*****

Doğanın ikinciye ve tohuma dair yaşayan öyküsünün öğrettiği birçok dersin birkaçı bunlardır. Anne–babalar ve öğretmenler bu dersleri öğretmeye çalıştıklarında, çalışma uygulamalı hale getirilmelidir. Çocuklar toprağı kendileri hazırlasın ve tohumu eksinler. Onlar çalışırken, ebeveyn ya da öğretmen iyi ya da kötü tohum ekilmiş olan kalp bahçesini ve bahçenin doğal tohum için hazırlanması gerektiği gibi, kalbin de gerçeğin tohumu için hazırlanması gerektiğini anlatabilir. Tohum toprağa atılırken Mesih'in ölümündeki dersi; yaprak filizlenirken de diriliş gerçeği dersini öğretebilirler. Bitkiler büyürken, doğal ile ruhsal ekim arasındaki benzerlik devam edebilir.

---

[27] Bkz. Yuhanna 12:25. Çev.

6. Bölüm: Tohum Ekmekten Çıkarılacak Diğer Dersler

Gençler de benzer şekilde eğitilmelidirler. Toprağı işlemleri öğretilmelidir. Her okulun tarım için toprakları olsaydı iyi olurdu. Bu topraklar Allah'ın Kendi okul sınıfı olarak görülmelidir. Doğaya ait şeylere O'nun çocuklarının çalışması gereken ve canın yetiştirilmesine dair bilgi alabilecekleri bir ders kitabı gözöyle bakılmalıdır.

Toprağın işlenmesinde, arazinin düzene konulması ve ıslah edilmesinde, sürekli olarak dersler öğrenilebilir. Hiç kimse işlenmemiş bir araziye yerleşerek onun bir an önce ürün vermesini düşünmez. Tohumu ekmeden önce toprağı hazırlamak için ciddiyet, gayret ve sebatkâr çalışma ortaya konulmalıdır. İnsan kalbindeki ruhsal çalışmada da böyledir. Toprağın işlenmesinden faydalanmak isteyenler, kalplerinde Allah'ın sözü ile yola çıkmalıdırlar. O zaman kalbin işletilmemiş toprağının²⁸ Kutsal Ruh'un yumuşatıcı ve boyun eğdirici etkisiyle sürüldüğünü göreceklerdir. Toprağa zahmetli çalışma verilmezse, hasat getirmeyecektir. Kalbin toprağı için de böyledir: Allah'ın Ruhu onu arıtmak ve ıslah etmek için üzerinde çalışmalıdır, ancak o zaman Allah'ın yüceliğı için ürün verebilir.

Toprak, bilinçsiz bir şekilde işlendiğinde zenginliklerini vermez. Düşünceli ve günlük bakıma ihtiyaç duyar. Sık ve derinden sürülmeli, ekilen iyi tohumdan besin çalan otları uzak tutmak için özen gösterilmelidir. Toprağı süren ve ekenler hasada böyle hazırlanırlar. Hiç kimsenin tarlada, yıkılmış umutlarının üzücü enkazı başında beklemesi gerekmez.

Rabb'in bereketi, doğadan ruhsal dersler alarak araziye böyle işleyenlerin üzerinde olacaktır. İşçi, toprağı işlerken önünde hangi hazinelerin açılacağı hakkında çok az fikre sahiptir. Deneyim edinmiş olan zihinlerden alabileceğı öğrenimi ve bilge kişilerin verebileceğı bilgileri küçümsememesi gerekse

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

de, dersleri kendisi çıkarmalıdır. Bu, eğitiminin bir parçasıdır. Toprağın işlenmesi cana eğitim verecektir.

Tohumun filizlenmesini sağlayan, onu gece gündüz gözeten, ona gelişme gücünü veren Kişi, varlığımızın Yaratıcısı, göğün Kralı'dır ve Kendi çocuklarının yararına daha da büyük bir özen ve ilgi göstermektedir. İnsan ikinci dünyevi hayatımızı idame ettirmek için tohum ekerken, İlahî Ekinci cana ebedi hayat için ürün verecek olan tohumu ekecektir.

7. Bölüm

Mayaya Benzer

Bu bölüm Matta 13:33; Luka 13:20, 21 ayetlerine dayanmaktadır.

Celileli Peygamber'i dinlemek için pek çok eğitimli ve Cnüfuzlu insan gelmişti. Bunlardan bazıları, Mesih deniz kıyısında öğretirken etrafına toplanmış olan kalabalığa meraklı bir ilgiyle bakıyordu. Bu büyük kalabalıkta toplumun tüm sınıfları temsil ediliyordu. Fakirler, eğitimsizler, perişan dilenci, yüzünden suçunun izleri okunan soyguncu, sakatlar, sefihler, tüccarlar ve sefa adamları, üst ve alt sınıflar, zenginler ve fakirler, tümü Mesih'in sözlerini işitmek için duracak bir yer bulabilmek amacıyla birbirleri üzerine yığılmışlardı. Bu kültürlü adamlar tuhaf kalabalığa baktıklarında, kendi kendilerine 'Allah'ın krallığı böyle bir malzemedenden mi meydana geliyor?' diye sordular. Kurtarıcı yine bir benzetmeyle yanıtladı:

"Göklerin krallığı, bir kadının alıp, tümü mayalanıncaya dek üç ölçek un içinde gizlediği mayaya benzer."²⁹

---

[29] Bkz. Matta 13:33 (Kİ). Çev.

Yahudiler arasında maya bazen günahın bir simgesi olarak kullanılırdı. Fısıh bayramı zamanında halka, kalplerinden günahı uzaklaştırmaları gerektiği gibi, evlerinden tüm mayayı da kaldırmaları emredilmişti. Mesih, öğrencilerini “Ferisiler’in mayasından –yani, ikiyüzlülükten– kaçının” diyerek uyardı (Luka 12:1). Elçi Pavlus da, “kin ve kötülük mayası”ndan söz eder (1. Korintliler 5:8). Fakat Kurtarıcı’nın benzetmesinde maya, göklerin krallığını simgelemektedir. Allah’ın lütfunun canlandırıcı, kendine benzetici gücünü örnekler.

Hiç kimse, bu gücün çalışma alanının dışında kalacak kadar aşşğılık değil, bu denli düşmüş değildir. Kendilerini Kutsal Ruh’a teslim edenlerin hepsine yeni bir hayat prensibi aşşlanacak; insanlık Allah’ın kayıp suretini geri kazanacaktır.

Ancak insan kendisini iradesini kullanarak dönüştüremez. O, bu değişimi gerçekleştirebilecek hiçbir güce sahip değildir. Unda arzu edilen değişimin gerçekleştirilebilmesi için ona maya –tamamen harici olan bir şey– konulmalıdır. Aynı şekilde, günahkâr da yücelik krallığına uygun hale gelebilmesi için Allah’ın lütfunu kabul etmelidir. Dünyanın verebileceği tüm kültür ve eğitim, alçalmış bir günah çocuğunu göğün çocuğu yapmaktan aciz kalacaktır. Yenileyici enerji Allah’tan gelmelidir. Bu değişiklik yalnızca Kutsal Ruh tarafından gerçekleştirilebilir. Kurtulmak isteyen herkes, üst sınıftan olsun alt sınıftan olsun, zengin olsun fakir olsun, bu gücün işleyişine teslim olmalıdır.

Unla karıştırlan mayanın içeriden dışarıya doğru çalıştığı gibi, Allah’ın lütfu da kalbin yenilenmesi aracılığıyla hayatı dönüştürmek için çalışır. Yalnızca dıştan olan hiçbir değişim, bizi Allah’la uyumlu hale getirmek için yeterli değildir. Şu veya bu kötü alışkanlığını düzelterek yenilenmeye çalışan pek çok kişi vardır ve bu şekilde Hristiyanlar olmayı umarlar, fakat

yanlış yerden başlamaktadırlar. İlk işimiz kalp iledir.

İman ikrarı ile gerçeğin canda yer etmesi iki farklı şeydir. Gerçeğe dair salt bilgi yeterli değildir. Buna sahip olabiliriz, fakat düşüncelerimizin mahiyeti değişmemiş olabilir. Kalbin ihtida etmesi ve kutsanması gereklidir.

Allah'ın emirlerini salt bir mecburiyet duygusuyla –öyle yapması zorunlu olduğu için– tutmaya çalışan kişi, itaatin sevincine hiçbir zaman giremeyecektir. O itaat etmiyordur. Allah'ın emirleri insani eğilimlere karşı geldiği için bir yük sayıldığında, bu hayatın Hristiyan hayatı olmadığını anlayabiliriz. Gerçek itaat, içteki bir ilkenin dışa yansımasıdır. Doğruluk sevgisinden, Allah'ın yasasına olan sevgiden filizlenir. Tüm doğruluğun özü, Kurtarıcımız'a sadakattir. Bu bizi, doğru olduğu için doğrulukla davranmaya yönlendirecektir– çünkü doğrulukla davranmak Allah için hoşnut edicidir.

Kalbin Kutsal Ruh tarafından dönüştürülmesine dair harika gerçek, Mesih'in Nikodimos'a söylediği sözlerde ortaya konulmuştur: “Doğrusu, doğrusu sana derim, bir kimse yukarıdan doğmadıkça Allah'ın krallığını göremez... Bedenden doğan bedendir; ve Ruh'tan doğan ruhtur. Sana, 'yeniden doğmalısınız' dediğime şaşma. Rüzgar dilediği yerde eser ve onun sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilmezsin; Ruh'tan doğan herkes böyledir” (Yuhanna 3:3–8, [Kİ, derkenar notu]).

Kutsal Ruh'un esiniyle yazan elçi Pavlus şöyle diyor: “Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. İman yoluyla,

lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır” (Efesliler 2:4-8).

Unda gizli olan maya görünmeden çalışarak tüm kütleyi kendi mayalanma işlemine tabi kılar; gerçeğin mayası da bunun gibi gizlice, sessizce ve durmadan çalışarak canı dönüştürür. Doğal eğilimler yumuşatılır ve boyunduruk altına alınır. Yeni düşünceler, yeni duygular, yeni güdüler aşılır. Yeni bir karakter standardı –Mesih'in hayatı– kurulur. Zihin değiştirilir; yetiler yeni bir düzende hareket etmek üzere uyandırılır. İnsan yeni yetilerle donatılmaz, fakat sahip olduğu yetiler kutsanır. Vicdan uyandırılır. Allah için hizmet vermemizi sağlayan karakter özellikleriyle donatılırız.

Çoğunlukla şöyle bir soru ortaya çıkar: Öyleyse neden Allah'ın sözüne inandığını iddia eden ama kendilerinde sözde, ruhta ve karakterde hiçbir yenilenme görülmeyen bu kadar çok kişi var? Amaçlarına ve tasarılarına karşı gelinmesine dayanamayan, kutsallıktan uzak bir mizaç sergileyen ve sözleri sert, zorbaca ve ihtiraslı olan bu kadar çok kişi var? Hayatlarında, dünyayı sevenlerin hayatlarında görülen benlik sevgisinin, rahatına düşkünlüğün, öfkenin ve düşüncesizce konuşmanın aynısı görülüyor. Sanki gerçek kendileri için tamamen biline-memiş gibi, aynı hassas gurur, doğal eğilime aynı teslimiyet, aynı karakter sapkınlığı mevcut. Bunun nedeni, ihtida etmiş olmamalarıdır. Gerçeğin mayasını kalplerinde saklamamışlardır. İşini yapma fırsatı bulamamıştır. Kendilerindeki doğal ve geliştirilmiş kötülük eğilimleri, onun dönüştürücü gücüne teslim edilmemiştir. Hayatları Mesih'in lütfunun yokluğunu, O'nun karakteri dönüştürme gücüne olan inançsızlığı sergilemektedir.

“İman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur” (Romalılar 10:17). Kutsal Yazılar karakterin

7. Bölüm: Mayaya Benzer

dönüşümünde en önemli aracıdır. Mesih şöyle dua etti: “Onları gerçeğe kutsal kıl. Senin sözün gerçektir” (Yuhanna 17:17). Allah’ın sözü, incelendiği ve itaat edildiği takdirde, kalpte çalışarak kutsallıktan uzak her niteliği boyunduruk altına alır. Kutsal Ruh günaha dair ikna etmek üzere gelir ve kalpte filizlenen iman Mesih’e sevgiyle işleyerek, bizi bedende, canda ve ruhta O’nun Kendi suretine benzetir. Bundan sonra Allah bizi Kendi iradesini yerine getirmek için kullanabilir. Bize verilen güç içerdiden dışarıya doğru işleyerek, bize verilen gerçeği başkalarına da iletmemiz için bizi yönlendirir.

Allah’ın sözünün gerçekleri, insanın büyük pratik gereksinimini karşılar: canın iman yoluyla dönüşümü. Bu önemli ilkelerin günlük hayata dahil edilemeyecek kadar pak ve kutsal oldukları düşünülmemelidir. Bunlar göğe ulaşan ve sonsuzluğu kapsayan hakikatlerdir, ancak hayati önemdeki etkilerinin insani deneyimle bütünleşmesi gereklidir. Hayatın tüm büyük şeylerine ve tüm küçük şeylerine nüfuz etmelidirler.

Kalbe kabul edilen gerçeğin mayası arzuları düzenleyecek, düşünceleri arındıracak ve mizacı tatlılaştıracaktır. Zihnin yetilerini ve canın enerjilerini canlandırır. Hissetme ve sevme kapasitesini genişletir.

Dünya, kendisine bu ilke aşlanmış olan adamı bir sır olarak görür. Bencil ve parayı seven insan yalnızca bu dünyanın zenginliğini, şereflerini ve zevklerini elde etmek için yaşar. Kendi hesabı yüzünden ebedi dünyayı kaybeder. Fakat Mesih’in izleyicisi için bu şeyler, tüm ilginin odaklandığı şeyler olmayacaktır. O, dünyada Mesih’siz ve ümitsiz kalmış olan canları kurtarmak için sürdürülen muazzam işte yardımcı olabilmek için, Mesih uğruna çalışacak ve benliğini inkar edecektir. Böyle bir adamı dünya anlayamaz; zira o ebedi hakikatleri

göz önünde bulundurmaktadır. Mesih'in sevgisi, kurtarıcı gücüyle birlikte kalbine gelmiştir. Bu sevgi diğer tüm güdülere üstün gelir ve kendisine sahip olanı dünyanın yozlaştırıcı etkisinin üzerine yükseltir.

Allah'ın sözü, insanlık ailesinin her bir ferdiyle ilişkilerimizde kutsayıcı bir etki bırakmalıdır. Gerçeğin mayası rekabet ruhunu, ihtirasları, birinci olma arzusunu ortaya çıkarmaz. Gerçek, göksel sevgi bencil ve değişken değildir. İnsanların övgüsüne bağlı değildir. Allah'ın lütfunu alan kişinin kalbi, Allah'a ve Mesih'in uğruna öldüğü kişilere sevgiyle dolup taşar. Benlik kabul görmek için mücadele etmez. Başkalarını kendisini sevdikleri ve memnun ettikleri için, kendisinin erdemlerini takdir ettikleri için değil, fakat Mesih'in kazandığı Kendi malı³⁰ oldukları için sever. Eğer güdüler, sözleri ya da eylemleri yanlış anlaşılırsa ya da yanlış yansıtılırsa darılmaz, fakat kendi yolunun dengeli gidişatını izler. Nazik ve düşüncelidir, kendisi hakkında alçakgönüllü, ancak umutla doludur, her zaman Allah'ın merhametine ve sevgisine itimat eder.

Elçi bize şu öğüdü vermektedir: “Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: ‘Kutsal olun, çünkü ben kutsalım’ ” (1. Petrus 1:15, 16). Mesih'in lütfu mizacı ve sesi kontrol altında tutmalıdır. Onun çalışması, kardeşin kardeşe sevecen ve teşvik edici sözlerde gösterdiği nezakette ve şefkatli tutumda görülecektir. Yuvada bir meleğin mevcudiyeti vardır. Hayat hoş bir koku verir ve bu koku kutsal bir buhur olarak Allah'a yükselir. Sevgi, nezakette, şefkate, müsamahada ve sabırda sergilenir.

Çehre değişir. Kalpte yaşayan Mesih, Kendisini seven ve

---

[30] Bkz. Efesliler 1:14 [Kİ]. Çev.

7. Bölüm: Mayaya Benzer

emirlerini tutanların yüzlerinden aydınlık saçar. Oraya gerçek yazılır. Göğün tatlı huzuru sergilenir. Alışıl gelmiş bir şefkat, insani sevginin ötesinde bir sevgi ifade olur.

Gerçeğin mayası insanın tüm benliğinde bir değişiklik meydana getirmek üzere çalışır, kaba olanları inceltir, sert olanları nazik, bencil olanları cömert kılar. Onun sayesinde kirli olanlar temizlenerek, Kuzu'nun kanında yıkanır. Hayat veren gücü ile, zihne, cana ve güce ait her şeyi ilahî yaşamla uyumlu hale getirir. İnsani doğaya sahip olan insan, tanrısallığa hissedar olur. Mesih, karakterin mükemmelleştirilmesi ve tamamlanması ile şerefendirilir. Bu değişiklikler meydana geldiğinde, melekler coşkun bir ilahi söylemeye başlarlar ve Allah'la Mesih ilahî surete göre şekillendirilmiş olan canlardan dolayı sevinirler.

8. Bölüm

Saklı Hazine

Bu bölüm Matta 13:44 ayetine dayanmaktadır.

“**Y**ine göklerin krallığı tarlada saklı bir hazineye benzer; onu bir adam bulunca gizler; ve sevincinden gider, nesi varsa hepsini satar ve o tarlayı satın alır” [Kİ].

Eski zamanlarda insanların hazinelerini toprağa gizlemeleri yaygın bir adetti. Sık sık hırsızlıklar ve soygunlar işleniyordu. Ne zaman hükümette bir değişiklik olsa, çok serveti olanların üzerine ağır vergiler yükleniyordu. Ayrıca, ülke sürekli olarak yağmacı orduların işgali tehdidi altındaydı. Sonuç olarak, zenginler varlıklarını gizleyerek korumaya çalışıyorlardı ve toprak güvenli bir saklama yeri olarak görülüyordu. Fakat sık sık saklama yeri unutuluyor; hazine sahibini ölüm yakalıyor ya da hapis veya sürgün gibi nedenler onu hazinesinden ayırıyordu, böylece korumak için bu kadar zahmet çektiği hazine de şanslı bulucuya kalıyordu. Mesih'in zamanında terk edilmiş bir arazide eski madeni paralar ve altın ve gümüş süsler bulmak alışılmadık bir şey değildi.

Bir adam işlemek için arazi kiralar ve öküzler toprağı

8. Bölüm: Saklı Hazine

sürerken gömülü hazine açığa çıkar. Adam bu hazineyi keşfettiğinde, elinin altında bir servet olduğunu görür. Altını saklandığı yere geri koyarak evine döner ve hazine bulunan tarlayı satın alabilmek için varını yoğunu satar. Ailesi ve komşuları onun çılgın gibi davrandığını düşünürler. Tarlaya baktıklarında, ihmal edilmiş toprakta hiçbir değer görmezler. Fakat adam ne yaptığını biliyordur ve tarlaya sahip olduğunda, güvenceye aldığı hazineyi bulmak için her tarafını araştırır.

Bu benzetme, göksel hazinenin değerini ve onu temin etmek için gösterilmesi gereken çabayı örneklemektedir. Tarladaki hazineyi bulan kişi, gizli zenginliği güvenceye almak için sahip olduğu her şeyle vedalaşmaya ve yorulmaksızın çalışmaya hazırdı. Aynı şekilde göksel hazineyi bulan da, gerçeğin hazinelerini elde etmek için hiçbir çalışmayı haddinden fazla, hiçbir fedakârlığı çok pahalı saymayacaktır.

Benzetmede, hazineyi içeren tarla Kutsal Yazılar'ı temsil etmektedir. Müjde ise hazinedir. Yeryüzünün kendisi, Allah'ın sözü kadar altın madeni damarlarıyla örülme ve değerli şeylerle dolu değildir.

Ne Kadar Gizli

Müjdenin hazinelerinin gizli olduğu söylenir. Kendilerine göre bilge olanlar, boş felsefenin öğretisiyle övünenler, kurtuluş tasarısının güzelliğini ve gücünü ve gizemini kavrayamazlar. Pek çoğunun gözleri vardır, fakat görmezler; kulakları vardır, fakat işitmezler; zekâları vardır, fakat gizli hazineyi fark edemezler.³¹

Hazinenin gizlendiği yerin üzerinden bir adam geçebilir.

---

[31] Bkz. Yeremya 5:21. Çev.

Acil ihtiyaçla, dinlenmek için bir ağacın dibine oturabilir, ancak ağacın köklerinde gizli olan zenginliği bilmez. Yahudiler için de böyle oldu. Gerçek, altından bir hazine gibi İbrani halkına teslim edilmişti. Göğün imzasını taşıyan Yahudi sistemi, Mesih'in Kendisi tarafından tesis edilmişti. Kurtuluşa dair muazzam gerçekler, örnekler ve simgelerle gizlenmişti. Ancak Mesih geldiğinde, Yahudiler tüm bu simgelerin işaret ettiği Kişi'yi tanımadılar. Elllerinde Allah'ın sözü vardı; fakat nesilden nesle aktarılan gelenekler ve Kutsal Yazılar'ın insani yorumları, İsa'da olan gerçeği onlardan gizledi. Kutsal yazıların ruhsal anlamı kayboldu. Tüm bilginin hazine dairesi onlara açıldı, fakat onlar bunu bilmiyordu.

Allah Kendi gerçeğini insanlardan gizlemez. İnsanlar kendi eylem biçimleriyle bunu kendileri için anlaşılmaz hale getirirler. İsa Yahudi halkına Kendisinin Meshedilmiş Kişi olduğuna dair bol miktarda kanıt verdi; fakat öğretisi onların hayatlarında kesin bir değişim gerektiriyordu. Mesih'i kabul etmeleri halinde değer verdikleri ilkelerinden ve geleneklerinden, bencilce ve tanrısızca uygulamalarından vazgeçmeleri gerekeceğini gördüler. Değişmez, ebedi gerçeğe sahip olmak için fedakârlıkta bulunmak gerekiyordu. Bu nedenle Allah'ın Mesih'e imanı tesis etmek için verebileceği en kesin kanıtı bile kabul etmeye yanaşmadılar. Eski Ahit Yazıları'na inanma iddiasındaydılar, ancak bunlarda yer alan Mesih'in hayatına ve karakterine dair tanıklığı inatla reddettiler. İhtida etmesinler ve önyargılı görüşlerinden vazgeçmeye zorlanmasınlar diye, ikna olmaya korkuyorlardı. Müjdenin hazinesi, Yol, Gerçek ve Yaşam aralarındaydı, fakat onlar Gök'ün bahşedebileceği en büyük armağanı reddettiler.

Şunları okuyoruz: "Önderlerin bile birçoğu İsa'ya iman etti. Ama Ferisiler yüzünden, havra dışı edilmemek için iman

ettiklerini açıkça söylemediler” (Yuhanna 12:42). İkna olmuşlardı; İsa'nın Allah'ın Oğlu olduğuna inanıyorlardı; ancak O'nu açıkça kabul etmek ihtiraslı arzularına uygun gelmiyordu. Kendilerine göksel hazineyi sağlayacak olan imana sahip değildiler. Dünyevi hazineyi arıyorlardı.

Bugün de insanlar büyük bir hevesle dünyevi hazineyi aramaktadırlar. Zihinleri bencil ve ihtiraslı düşüncelerle doludur. Dünyevi zenginlik, şeref ya da güç kazanmak uğruna, insanların ilkelerini, geleneklerini ve emirlerini Allah'ın emirlerinin üzerine koymaktadırlar. O'nun sözünün hazineleri onlardan gizlenmiştir.

“Doğal kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz” (1. Korintliler 2:14).

“Yaydığımız Müjde örtülüyse de, mahvolanlar için örtülüdür. Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir” (2. Korintliler 4:3, 4).

Hazinenin Değeri

Kurtarıcı, insanların kazanç sağlamaya gömüldüklerini ve ebedi hakikatleri gözden kaybettiklerini görüyordu. Bu kötülüğü düzeltmeye girişti. Canı felç etmekte olan büyüleyici etkiyi kırmaya çalıştı. Sesini yükselterek haykırdı, “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?” (Matta 16:26). O, düşün insanlığa, ebedi hakikatleri görebilmeleri için, gözden kaybettikleri asil dünyayı sunmaktadır. Onları, Allah'ın anlatılamaz görkemiyle dolu olan Sınırsız olanın eşğine getirir ve onlara oradaki hazineyi gösterir.

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

Bu hazinenin değeri altından ve gümüşten üstündür. Yeryüzünün madenlerindeki zenginlikler onunla kıyaslanamaz.

*“Engin, ‘Bende değil’ der,
Deniz, ‘Yanımda değil.’
Onun bedeli saf altınla ödenmez,
Değeri gümüşle ölçülmez.
Ona Ofir altınıyla, değerli oniksle,
Laciverttaşıyla değer biçilmez.
Ne altın ne cam onunla karşılaştırılabilir,
Saf altın kaplara değişilmez.
Yanımda mercanla billurun sözü edilmez,
Bilgelığın değeri mücevherden üstündür.”
Eyüp 28:14–18.*

Kutsal Yazılar’da bulunan hazine işte budur. Kutsal Kitap Allah’ın muazzam ders kitabı, O’nun harika eğitimcisidir. Tüm gerçek bilginin temeli Kutsal Kitap’ta bulunur. Allah’ın sözü araştırılarak her dalda bilgi bulunabilir. Hepsinden önemlisi, tüm bilgilerin bilgisini, kurtuluş bilgisini içerir. Kutsal Kitap Mesih’in keşfolunmaz zenginliğinin madenidir.

Gerçek yüksek eğitim Allah’ın sözü araştırılarak ve ona itaat edilerek elde edilir. Ancak Allah’ın sözü Allah’a ve göğün krallığına yönlendirmeyen kitaplar için bir kenara bırakıldığında, eğitim kavramı çarpıtılmış olur.

Doğada harika gerçekler vardır. Yeryüzü, deniz ve gök gerçekle doludur. Onlar bizim öğretmenlerimizdir. Doğa, sesini göksel bilgelik ve ebedi gerçek dersleriyle dile getirir. Fakat düşkün insan anlamayacaktır. Günah onun görüşünü bulandırmıştır ve doğayı Allah’ın üzerine koymadan kendi başına

yorumlayamaz. Allah'ın sözünü reddedenlerin zihinlerini doğru dersler etkileyemez. Doğanın öğretisi onlar tarafından öyle saptırılır ki, zihni Yaratıcı'dan uzaklaştırır.

Pek çok kişi insanın bilgeliğinin ilahî Öğretmen'in bilgeliğinden daha üstün olduğunu düşünmektedir ve Allah'ın ders kitabına demode, bayat ve yavan olarak bakılmaktadır. Fakat Kutsal Ruh'un canlandırdıkları tarafından öyle görülmemektedir. Onlar paha biçilmez hazineyi görürler ve onun bulunduğu tarlayı satın almak için her şeyi satarlar. Büyük oldukları söylenen yazarların varsayımlarını içeren kitaplar yerine, dünyanın tanıdığı en büyük yazar ve en büyük öğretmen olan, sonsuz hayata sahip olabilmemiz için Kendi hayatını bizim için veren Kişi'nin sözünü seçerler.

Hazineyi İhmal Etmenin Sonuçları

Şeytan insanların zihinleri üzerinde çalışarak, onları Allah'tan ayrı olarak edinilecek bilgi olduğuna inandırır. Aldatıcı bir mantık yürütmeye Adem ile Havva'yı Allah'ın sözünden şüphe etmeye ve onun yerine itaatsizliğe yol açan bir kuram getirmeye yönlendirdi. Onun yanıltmacası Aden bahçesinde yaptığı şeyin aynısını bugün de yapmaktadır. İmansız yazarların görüşlerini verdikleri eğitime karıştıran öğretmenler, gençlerin zihinlerine Allah'a güvensizliğe ve O'nun yasasına itaatsizliğe yol açacak düşünceler ekmektedirler. Yaptıkları şeyin neye yol açacağı hakkında çok az fikirleri vardır. İşlerinin sonucunun ne olacağını neredeyse hiç fark etmemektedirler.

Bir öğrenci bugün orta ve yüksek okulların tüm sınıflarını geçebilir. Tüm güçlerini bilgi edinmeye adayabilir. Fakat Allah bilgisine sahip olmadığı, kendi varlığını yöneten yasalara itaat

etmediği sürece, kendi kendisini yok edecektir. Yanlış alışkanlıklar yüzünden kendi kendisini değerlendirme gücünü kaybeder. Özdenetimini kaybeder. Kendisini en yakından ilgilendiren konular hakkında doğru mantık yürütemez. Zihnine ve bedenine davranışı pervasız ve mantıksızdır. Yanlış alışkanlıklarla kendisini enkaza çevirir. Mutlu olamaz; zira pak ve sağlıklı ilkeleri geliştirmeyi ihmal ettiği, onu huzurunu yok eden alışkanlıkların denetimi altına verir. Yorucu çalışma günleri kayıp olur, zira kendi kendisini mahvetmiştir. Fiziksel ve zihinsel güçlerini kötüye kullanmıştır ve beden tapınağı³² harabe halindedir. Bu hayatta ve gelecek olan hayatta yıkıma uğramıştır. Dünyevi bilgi edinmekle hazine kazandığını sanmıştır, fakat Kutsal Kitap'ını bir kenara bırakarak geri kalan her şeye değer bir hazineyi feda etmiştir.

Hazine Arayışı

Çalışmamız Allah'ın sözü olmalıdır. Çocuklarımızı onda bulunan gerçeklere göre eğitmeliyiz. Tükenmez bir hazinedir; fakat insanlar bu hazineyi bulamazlar, çünkü onu ellerine geçirene kadar aramazlar. Pek çok kişi gerçeğe ilişkin olarak bir varsayımdan tatmin olmaktadır. Yüzeysel bir çalışmadan tatmin olurlar, sahip olduklarının zaruri olan her şey olduğuna kanidirler. Söz'de gizli hazineyi bulmak için kazma eylemi olarak temsil edilen gayretli ve samimi çalışmaya girişemeyecek kadar üşengeç olduklarından, başkalarının sözlerini gerçek olarak kabul ederler. Fakat insan icatları yalnızca güvenilir olmakla kalmaz, aynı zamanda tehlikelidirler de; zira insanı Allah'ın olması gereken yere yerleştirirler. "Rab diyor ki" ifadesinin olması gereken yere insanların sözlerini yerleştirirler.

8. Bölüm: Saklı Hazine

Mesih gerçektir. O'nun sözleri gerçektir ve yüzeyde görüldüğünden daha derin bir anlam taşımaktadırlar. Mesih'in tüm sözleri gösterişsiz görünüşlerinin ötesinde bir değere sahiptir. Kutsal Ruh tarafından canlandırılan zihinler bu sözlerin değerini ayırt edeceklerdir. Gerçeğin değerli mücevherlerini, bunlar gömülü hazineler olsa da, ayırt edeceklerdir.

İnsani kuramlar ve yorumlar hiçbir zaman Allah'ın sözünün doğru anlaşılmasına yöneltmez. Felsefeyi anladıklarını sananlar, bilgi hazinelerinin kilidini açmak ve sapkınlıkların kiliseye girmesini önlemek için kendi açıklamalarının gerekli olduğunu düşünürler. Fakat yanlış kuramları ve sapkınlıkları getiren de bu açıklamalardır. İnsanlar karmaşık metinler olduğunu sandıkları şeyleri açıklamak için ümitsizce çaba sarf etmişlerdir; ancak çoğunlukla çabaları yalnızca netleştirmeye çalıştıklarını daha da karartmıştır.

Rahipler ve Ferisiler Allah'ın sözüne kendi yorumlarını katarak harika işler yaptıklarını sanıyorlardı, fakat Mesih onlar hakkında, "Ne Kutsal Yazılar'ı ne de Tanrı'nın gücünü biliyorsunuz" dedi (Markos 12:24). Onları "Öğretişler olarak insan emirlerini öğret"mekle suçladı (Markos 7:7 [Kİ]). Allah'ın öğütlerinin öğretmenleri olmalarına rağmen, O'nun sözünü anlamaları gerekmesine rağmen, sözün uygulayıcıları değildiler. Şeytan, onun gerçek anlamını görememeleri için gözlerini kör etmişti.

Günümüzde pek çok kişinin işi budur. Pek çok kilise bu günahahtan suçludur. Günümüzün sözde bilge kişilerinin Yahudi öğretmenlerin deneyimini tekrarlaması tehlikesi vardır ve bu büyük bir tehlikedir. İlahî öğütleri yanlış yorumlamaktadırlar, böylece canlar ilahî gerçeğin yanlış algılanması nedeniyle şaşkınlığa düşmekte ve karanlıkta kalmaktadır.

Kutsal Yazılar geleneğinin ya da insani yorumların loş ışığında

okunmamalıdır. Kutsal Yazılar'ı insani gelenekler ya da hayal gücüyle açıklamamız, güneşi bir meşale yardımıyla aydınlatmaya çalışmamıza benzer. Allah'ın kutsal sözünün ihtişamının fark edilebilmesi için yeryüzünün solgun fener ışığına ihtiyacı yoktur. O, başlı başına ışıktır- Allah'ın yüceliğinin açığa vurulmasıdır ve onun dışındaki tüm ışıklar sönüktür.

Fakat ciddi bir çalışma ve ayrıntılı bir araştırma yapılmalıdır. Gerçeğin net ve açık kavrayışları hiçbir zaman tembelliğin ödülü olmaz. Ciddi, sabırlı ve sebatkâr bir çaba olmaksızın hiçbir dünyevi bereket elde edilemez. İnsanlar işte başarılı oluyorsa, yapma iradesine ve sonuçlara bakacak imana sahiptirler demektir. Aynı şekilde, ciddi çalışma yapmadan ruhsal bilgi edinmeyi bekleyemeyiz. Gerçeğin hazinelerini bulmayı arzu edenler madencinin yeryüzünde saklı olan hazineyi bulmak için kazdığı gibi onları kazarak çıkarmalıdır. Gayretsiz ve kayıtsız işler yararlı olmayacaktır. Yaşlıların ve gençlerin Allah'ın sözünü okumakla kalmamaları, ancak onu içten bir gayretle çalışmalarını, gerçeği saklı hazineyi arar gibi dua ederek aramaları gereklidir. Bunu yapanlar ödüllendirilecektir, zira Mesih anlayışı canlandırır.

Kurtuluşumuz Kutsal Yazılar'da bulunan gerçeğin bilgisine bağlıdır. Buna sahip olmamız Allah'ın isteğidir. Değerli Kutsal Kitap'ı aç kalplerle durmaksızın çalışın. Allah'ın sözünü madencinin altın damarları bulmak için yeraltını araştırdığı gibi araştırın. Allah'la olan ilişkinizi ve O'nun size dair iradesini tam olarak anlayana dek aramaktan hiçbir zaman vazgeçmeyin. Mesih şöyle beyan etti: "Baba Oğul'da yüceltilsin diye, benim adımla dilediğiniz her şeyi yapacağım. Benim adımla benden ne dilererseniz yapacağım" (Yuhanna 14:13, 14).

Dindar ve yetenekli adamlar ebedi hakikatleri fark etmekte, ancak çoğunlukla bu konularda anlayışa ulaşamamaktadırlar,

çünkü görünen şeyler görünmeyen şeylerin yüceliğini gölgede bırakmaktadır. Saklı hazineyi başarıyla aramak isteyen kişi, bu dünyanın şeylerinden daha yüksek arayışlara yönelmelidir. İlgileri ve tüm yetenekleri araştırmaya adanmalıdır.

İtaatsizlik, Kutsal Yazılar'dan edinilebilecek olan büyük miktarda bilgiye kapıyı kapatmıştır. Anlayış, Allah'ın emirlerine itaat demektir. Kutsal Yazılar insanların önyargılarına ve kıskançlığına uygun olması için eğilip bükülmemelidir. Bunlar yalnızca itaat edebilmek için gerçeğin bilgisini alçakgönüllülikle arayanlarca anlaşılabilirler.

'Kurtulmak için ne yapmalıyım' diye soruyor musunuz? Peşin hükümlerinizi, kalıtsal ve sonradan oluşan fikirlerinizi soruşturmanın kapısında bırakmalısınız. Kutsal Yazılar'ı kendi görüşlerinizi haklı çıkarmak için araştırırsanız, gerçeğe hiçbir zaman ulaşamazsınız. Rabb'in ne söylediğini öğrenmek için araştırın. Araştırdığınızda kanaat size gelirse, beslediğiniz fikirlerin gerçeğe uyumlu olmadığını görürseniz, kendi inancınıza uygun hale gelmesi için gerçeğe yanlış anlamlar yüklemeyin, fakat verilen ışığı kabul edin. Allah'ın sözündeki harikaları görebilmeniz için zihninizi ve kalbinizi açın.³³

Mesih'e dünyanın Kurtarıcısı olarak iman, göksel hazinenin farkına varabilecek ve onu takdir edebilecek bir kalp tarafından kontrol edilen aydınlanmış zihnin ikrarını gerektirir. Bu iman, tövbeden ve karakter dönüşümünden ayrılamaz. İman sahibi olmak demek müjde hazinesini, yüklediği tüm zorunluluklarla birlikte, bulmak ve kabul etmek demektir.

"Bir kimse yeniden doğmadıkça Allah'ın krallığını göremez" (Yuhanna 3:3 [Kİ]). Tahmin yürütebilir ve hayal kurabilir,

---

[33] Bkz. Mezmur 119:18. Çev.

fakat iman gözü olmadan hazineyi göremez. Mesih bize bu paha biçilemez hazineyi temin etmek için Kendi hayatını verdi; fakat O'nun kanına iman yoluyla yenilenme olmadan, günahların bağışlanması mümkün değildir, mahvolmakta olan canlar için hiçbir hazine yoktur.

Allah'ın sözündeki hakikatlerin farkına varabilmemiz için Kutsal Ruh'un aydınlatışına ihtiyacımız vardır. Doğal dünyadaki harika şeyler, karanlığı dağıtan güneş onları ışıyla yıkamadan görünmezler. Aynı şekilde Allah'ın sözündeki hazineler de Doğruluk Güneşi'nin parlak ışık huzmeleriyle ortaya konuluncaya dek takdir edilemezler.

Sınırsız sevginin cömertliği ile gökten gönderilen Kutsal Ruh, Allah'a ait şeyleri alarak bunları Mesih'e açık bir iman olan her cana bildirir.³⁴ O'nun gücüyle, canın kurtuluşunun dayandığı hayati gerçekler zihne işlenir ve hayat yolu hiç kimsenin yanılgıya düşmeyeceği şekilde açıklanır. Kutsal Yazılar'ı çalışırken, hazinelerini görebilmemiz ve takdir edebilmemiz için, Allah'ın Ruhunun söz üzerine parlamasını duayla istemeliyiz.

Araştırmanın Ödülü

Hiç kimse, kendisi için artık alınabilecek başka bilgi olmadığını düşünmesin. İnsan aklının derinliği ölçülebilir; insan yazarların eserlerine hakim olunabilir; ancak hayal gücünün en yüksek, en derin, en geniş yolculuğu Allah'ı keşfedemez. İdrak edebileceğimiz her şeyin ötesinde sonsuzluk vardır. İlahî görkemin ve sonsuz bilgi ile hikmetin ancak bir pırıltısını gördük; biz deyim yerindeyse madenin yüzeyinde çalışıyoruz, oysa

---

[34] Bkz. Yuhanna 16:14, 15. Çev.

8. Bölüm: Saklı Hazine

zengin altın cevheri yüzeyin altında, kendisini kazıp çıkaracak kişiyi ödüllendirmeyi bekliyor. Madenin içinde daha da derine kuyu kazılmalıdır, sonuç muhteşem bir hazine olacaktır. Doğru iman aracılığıyla, ilahî bilgi insani bilgi olacaktır.

Mesih'in ruhuyla Kutsal Yazılar'ı araştırıp da ödüllendirilmeyen kimse olamaz. İnsan küçük bir çocuk gibi öğretilmeye istekli olduğunda, kendisini tamamen Allah'a teslim ettiğinde, O'nun sözünde gerçeği bulacaktır. İnsanlar itaatkâr olsalardı, Allah'ın yönetiminin planını anlardı. Göksel dünya lütuf ve yücelik odalarını keşfedilmeleri için açardı. İnsanoğulları şimdi olduklarından tamamen farklı varlıklar olurlardı, zira hakikat madenleri keşfedilerek, insanlar asilleştirilmiş olurdu. Kurtuluşun sırrı, Mesih'in beden alması, O'nun kefaret edici kurbanlığı, zihinlerimizde şimdi oldukları gibi belirsiz olmazlardı. Yalnızca daha iyi anlaşılma ile kalmazlar, fakat hepsine daha yüksek bir paha biçilirdi.

Mesih, Baba'ya duasında, dünyaya, zihne ve cana kazınması gereken bir ders verdi. "Sonsuz yaşam" dedi, "tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır" (Yuhanna 17:3). Gerçek eğitim budur. Bu, güç verir. Allah'a ve O'nun göndermiş olduğu İsa Mesih'e dair tecrübeye dayalı bilgi, insanı Allah'ın suretine dönüştürür. İnsana kendi üzerinde hakimiyet sağlar, aşağı tabiatın her dürtüsünü ve tutkusunu zihnin daha yüce güçlerinin denetimi altına getirir. Sahibini Allah'ın bir oğlu ve göğün mirasçısı yapar. Onun Sınırsız Olan'ın zihniyle birlik-telik kurmasını sağlar ve ona evrenin zengin hazinelerini açar.

Allah'ın sözü araştırılarak elde edilen bilgi budur. Bu hazineyi, onu elde etmek için her şeyini verecek olan her can bulabilir.

"Evet, akli çağırır, ona gönülden seslenirsen, gümüş ararcasına

MESİH'İN ÖRNEK DERSLERİ

onu ararsan, onu ararsan define arar gibi, RAB korkusunu anlar ve Tanrı'yı yakından tanırısın” (Süleyman'ın Özdeyişleri 2:3-5).

9. Bölüm

İnci

Bu bölüm Matta 13:45, 46 ayetlerine dayanmaktadır.

Kurtarıcımız, kurtaran sevginin bereketlerini değerli bir inciye benzetti. Verdiği dersi, güzel inciler arayan tüccar benzetmesiyle örnekledi: “Tüccar, çok değerli bir inci bulunca gitti, varını yoğunu satın o inciye satın aldı.” Çok değerli inci, Mesih’in kendisidir. O’nda Baba’nın tüm yüceliği, Tanrılığın bütün doluluğu³⁵ bir arada bulunmaktadır. O, Baba’nın yüceliğinin parıltısı, O’nun özvarlığının tam görünümüdür.³⁶ Allah’ın niteliklerinin yüceliği, O’nun karakterinde açığa vurulur. Kutsal Yazılar’ın her sayfası O’nun ışığıyla parlar. Mesih’in doğruluğu, saf ve beyaz bir inci gibi, kusursuz, lekesizdir. İnsanın hiçbir çalışması Allah’ın büyük ve değerli armağanını geliştiremez. O kusursuzdur. Mesih’te, “bilgeliğin ve bilginin bütün hazineleri... saklıdır” (Koloseliler 2:3 [Kİ]). O, “bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu” (1. Korintliler 1:30). İnsan

---

[35] Bkz. Koloseliler 2:9. Çev.

[36] Bkz. İbraniler 1:3 [Kİ]. Çev.

canının hem bu dünyaya hem de öbür dünyaya ilişkin ihtiyaçlarını ve arzularını tatmin edebilecek olan her şey, Mesih'te bulunmaktadır. Kurtarıcımız, kendisiyle kıyaslandığında her şeyin kayıp olarak sayılabileceği kadar değerli olan incidir.

Mesih “Kendi yurduna geldi ama kendi halkı O’nu kabul etmedi” (Yuhanna 1:11). Allah’ın ışığı dünyanın karanlığına parladı, fakat “karanlık onu anlamadı” (Yuhanna 1:5 [Kİ]). Fakat herkes göğün armağanına karşı kayıtsız bulunmadı. Benzetmedeki tüccar, gerçeği samimiyetle arzulayan bir sınıfı temsil etmektedir. Çeşitli uluslarda, canın hazinesi olarak alabilecekleri şeyi edebiyatta ve bilimde, hatta putperest dünyanın dinlerinde arayan samimi ve düşünceli adamlar bulunuyordu. Yahudiler arasında da kendilerinde olmayan şeyi arayan kişiler vardı. Biçimsel dinden tatminsiz olarak, ruhsal ve canlandırıcı olan şeyin özlemine duyuyorlardı. Mesih’in seçilen öğrencileri sonraki sınıfa dahildiler, Kornelius ve Etiyopyalı hadım ilk sınıfa. Gökten gelen ışığı arzulamışlar ve bunun için dua etmişlerdi; Mesih onlara açıklandığında ise, O’nu memnuniyetle kabul ettiler.

Benzetmede, inci bir armağan olarak tasvir edilmemiştir. Tüccar inciyi elindeki her şeye karşılık olarak satın almıştır. Pek çok kişi bunun anlamını sorgulamaktadır, zira Mesih Kutsal Yazılar’da bir armağan olarak sunulmaktadır. O bir armağandır, fakat yalnızca kendilerini kayıtsız şartsız, can, beden ve ruh olarak O’na verenler için. O’nun bütün emirlerine itaat ettiğimiz bir yaşam sürmek için kendimizi İsa’ya vermeliyiz. Her ne isek, her ne yetenek ve kapasitelere sahipsek, bunlar Rabb’in hizmetine adanmak üzere O’nundur. Kendimizi bu şekilde bütünüyle O’na verdiğimizde, Mesih Kendisini göğün tüm hazineleriyle birlikte bize verir. Çok değerli inciyi elde ederiz.

Kurtuluş ücretsiz bir armağandır, ancak alınmalı ve

9. Bölüm: İnci

satılmalıdır. İlahî merhametin yönetimi altındaki pazarda, değerli inci parasız ve ücretsiz satın alınıyor olarak resmedilmiştir. Bu pazarda göğün mallarını herkes satın alabilir. Gerçeğin mücevherlerinin bulunduğu hazine herkese açıktır. Rab şöyle bildiriyor: “İşte önüne kimsenin kapayamayacağı açık bir kapı koydum.” Bu kapıdan geçen yolu hiçbir kılıç denetlememektedir. İçeriden ve kapıdan gelen sesler ‘Gel’ demektedir. Kurtarıcı’nın sesi samimiyetle ve sevgiyle bizi davet etmektedir: “Zengin olmak için benden ateşte arıtılmış altın... satın almanı salık veriyorum” (Vahiy 3:8, 18).

Mesih’in müjdesi, herkesin sahip olabileceği bir berekettir. En fakirler de, en zenginler kadar kurtuluş satın almaya muktedirler; zira bunu hiçbir dünyasal zenginlik elde edemez. Gönüllü itaatle, kendimizi Mesih’e O’nun satın alınmış Kendi varlığı olarak teslim etmemizle elde edilir. Eğitim, en üst sınıftan dahi olsa, kendi başına insanı Allah’a yaklaştıramaz. Ferisiler her tür dünyevi ve her tür ruhsal imkanla lütuf bulmuşlardı ve övünge bir gururla, “zengini[z], zenginleşti[k], hiçbir şeye gereksinmem[iz] yok” diyorlardı; ancak “zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak”tılar (Vahiy 3:17). Mesih onlara çok değerli inciyi sundu; fakat onlar bunu almaya tenezzül etmediler, bu nedenle O onlara, “Vergi toplayıcıları ve fahişeler Allah’ın krallığına sizden önce giriyorlar” dedi (Matta 21:31 [Kİ]).

Kurtuluşu kazanamayız, fakat onu, dünyadaki her şeyi uğruna terk etmeyi istermişiz gibi bir ilgiyle ve sebatla aramalıyız.

Çok değerli inciyi aramalıyız, fakat dünyevi pazarlarda, ya da dünyevi yollarla değil. Ödememiz gereken ücret altın ya da gümüş değildir, zira bu Allah’a aittir. Dünyevi ya da ruhsal imkanların size kurtuluş kazandırabileceği düşüncesini terk edin. Allah sizi gönüllü itaate çağırıyor. O sizden günahlarınızı

bırakmanızı istiyor. Mesih, “Ben nasıl galip gelerek Babam’la birlikte Babam’ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim” diyor (Vahiy 3:21).

Her zaman göksel inciyi arıyormuş gibi görünen bazı kişiler vardır. Fakat yanlış alışkanlıklarını tamamen bırakmazlar. Mesih’in kendi içlerinde yaşayabilmesi için benliğe ölmezler. Bu nedenle değerli inciyi bulamazlar. Kutsallıktan uzak ihtirası ve dünyevi cazibelere olan sevgilerini yenmemişlerdir. Çarmıhı yüklenerek Mesih’i özveri ve fedakârlık yolunda izlemezler. Neredeyse Hristiyanlar olarak, fakat tamamen Hristiyanlar olmadıklarından, göğün krallığının yakınında görünürler, fakat oraya giremezler. Neredeyse kurtulmuş olmak, ancak tamamen kurtulmuş olmamak demek, neredeyse değil, tamamen kaybolmuş olmak demektir.

Güzel inciler arayan tüccar benzetmesinin iki yönlü bir anlamı vardır: yalnızca göğün krallığını arayan insanlar için değil, Kendi kayıp mirasını arayan Mesih için de geçerlidir. Güzel inciler arayan göksel tüccar olan Mesih, kayıp insanlıkta değerli inciyi gördü. O, günahın kirlettiği ve yıkıma uğrattığı insanda, kurtuluş imkanlarını gördü. Şeytan’la çatışmanın savaş alanı olan ve sevginin gücüyle kurtarılan kalpler, Kurtarıcı için hiçbir zaman düşmemiş olanlardan daha değerlidir. Allah insanlığa alçak ve değersiz olarak bakmadı; ona Mesih’te baktı ve kurtarıcı sevgi aracılığıyla ne olabileceğini gördü. Evrenin tüm zenginliklerini topladı ve bunları inciyi satın almak için bir kenara koydu. İsa, bunu bulduktan sonra, tekrar Kendi tacına koydu. “O’nun ülkesinde taç mücevherleri gibi parlayacaklar” (Zekeriya 9:16). “[Hazinemi] yapacağım günde, onlar benim olacaklar, benim has malım olacaklar, orduların RABBİ diyor” (Malaki 3:17 [KM]).

9. Bölüm: İnci

Fakat değerli inci olarak ve bu göksel hazineye sahip olma ayrıcalığımız olarak Mesih, en çok üzerinde durmamız gereken konudur. Güzel incinin değerini insanlara açıklayan Kutsal Ruh'tur. Kutsal Ruh'un gücünün zamanı, özel bir anlamda, göksel armağanın arandığı ve bulunduğu zamandır. Mesih'in zamanında pek çok kişi müjdeyi duydu, fakat zihinleri sahte öğretilerle kararmıştı, bu nedenle Allah'tan Gönderilmiş olan Celileli alçakgönüllü Öğretmen'i fark etmediler. Fakat Mesih'in göğe yükselişinden sonra, O'nun Kendi arabuluculuk krallığında tahta oturduğu, Kutsal Ruh'un dökülmesiyle bildirildi. Pentikost gününde Ruh verildi. Mesih'in tanıkları dirilmiş olan Kurtarıcının gücünü ilan ettiler. Göğün ışığı, Mesih'in düşmanları tarafından aldatılmış olanların kararmış zihinlerine işledi. Artık O'nun "İsrail'e, tövbe ve günahlarının bağışlanmasını vermek için... Önder ve Kurtarıcı olarak" yükseltilmiş olduğunu görüyorlardı (Elçilerin İşleri 5:31). O'nun göğün yüceliğiyle çevrelenmiş olduğunu gördüler, ellerinde isyanlarından dönecek olan herkese bahşedilmek üzere sınırsız hazineler bulunuyordu. Elçiler Babadan biricik Oğul'un³⁷ yüceliğini ilan ettiklerinde, üç bin can ikna oldu. Kendilerini oldukları gibi günahlı ve kirlenmiş bir halde, Mesih'i ise dostları ve Kurtarıcıları olarak görmeleri sağlandı. Kutsal Ruh'un insanların üzerine inmiş olan gücü aracılığıyla Mesih yükseltilmiş, Mesih yüceltilmişti. Bu imanlılar O'nu imanla, kendilerinin mahvolmamaları, fakat edebi hayata sahip olmaları için, alçaltılmaya, acılara ve ölüme katlanmış olan Kişi olarak görmüşlerdi. Mesih'in Ruh tarafından ifşa olunması onlara O'nun gücünün ve görkemini idrak ettirici anlayışını getirdi ve imanla, "inanıyorum" diyerek ellerini O'na uzattılar.

O zaman dirilen Kurtarıcı'ya ilişkin sevinçli haber, dünyanın meskûn bölgelerinin dört bir yanına ulaştırıldı. Kilise, dört bir yandan kendisine katılan mühtedileri gördü. İmanlılar

yeniden ihtida ettiler. Günahkârlar, çok değerli inciye arayışta Mesih imanlılarına katıldılar. “Aralarındaki en güçsüz kişi Davut gibi, Davut soyu da... RAB'bin meleği gibi olacak” şeklindeki peygamberlik sözü yerine geldi (Zekeriya 12:8). Her Mesih imanlısı, kardeşinde hayırseverliğin ve sevginin ilahî bir suretini gördü. Bir ilgi galip geldi. Bir hedef diğer hepsini yok etti. Tüm kalpler uyum içinde attı. İmanlıların tek tutkusu Mesih'in karakterinin suretini ortaya koymak ve O'nun krallığının büyümesi için çalışmaktı. “İnananlar topluluğunun yüreği ve düşüncesi birdi... Elçiler, Rab İsa'nın ölümden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı. Tanrı'nın büyük lütfu hepsinin üzerindeydi” (Elçilerin İşleri 4:32, 33). “Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu” (Elçilerin İşleri 2:47). Mesih'in Ruhu tüm topluluğu harekete geçiriyordu; zira onlar çok değerli inciye bulmuşlardı.

Bu sahneler tekrarlanacaktır ve bu daha büyük güçle olacaktır. Pentikost gününde Kutsal Ruh'un dökülüşü ilk yağmurdu, fakat son yağmur daha da bereketli olacaktır. Ruh bizim talebimizi ve kabulümüzü beklemektedir. Mesih, Kutsal Ruh'un gücüyle Kendi doluluğunda yeniden tezahür edecektir. İnsanlar değerli incinin değerini anlayacaklar ve elçi Pavlus'la birlikte şöyle diyeceklerdir: “Benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, ...Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum” (Filipililer 3:7, 8).

10. Bölüm

Ağ

Bu bölüm Matta 13:47–50 [Kİ] ayetlerine dayanmaktadır.

“Göklerin krallığı denize atılan ve her çeşitten balığı bir araya toplayan bir ağa benzer; o dolunca, onu kıyıya çekip yere oturarak iyileri kaplara topladılar, ama kötülerini dışarı attılar. Çağın sona erişinde böyle olacaktır; melekler çıkıp kötülerini salihlerin arasından ayıracaklar ve onları ateş fırınına atacaklar; orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.”

Ağın atılması müjdenin vaaz edilmesidir. Bu eylem kiliseye hem iyileri hem de kötülerini toplar. Müjde görevi tamamlandığında, ayırma işini yargı tamamlayacaktır. Mesih, kilisedeki sahte kardeşlerin varlığının, gerçeğin yoluna sövülmesine³⁸ nasıl neden olacağını gördü. Dünya, yalan yere iddiada bulunanların tutarsız yaşamları nedeniyle, müjdeyi kötüleyecekti. Hristiyanların dahi, Mesih'in adını taşıyan pek çoklarının O'nun Ruhu tarafından denetlenmediğini gördüklerinde, sürçmelerine neden olunacaktı. Bu günahkârlar kilisede olduklarından, insanlar,

---

[38] Bkz. 2. Petrus 2:2. Çev.

Allah'ın bunların günahlarını mazur gördüğünü düşünme tehlikesi içinde olacaktı. Bu nedenle Mesih geleceğın üzerindeki örtüyü kaldırır ve hepimize insanın kaderine karar veren şeyin onun konumu değil, karakteri olduğunu görmemizi emreder.

Hem deliceler hem de ağ benzetmeleri, tüm kötülerin Allah'a döneceğı bir zaman olmadığını açıkça öğretmektedir. Buğday ile deliceler hasada dek birlikte büyür. İyi balıklar ve kötü balıklar son bir ayırım için hep birlikte kıyıya çekilirler.

Tekrar, bu benzetmeler yargıdan sonra bir deneme süresi olmayacağını öğretmektedir. Müjde işi tamamlandığında, iyi ile kötü arasındaki ayırım hemen ardından gelir ve her bir sınıfın kaderi sonsuza dek belirlenir.

Allah hiç kimsenin yıkıma uğramasını arzu etmez. "Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duyarım. Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz?" (Hezekiel 33:11). O'nun Ruhü deneme süresi boyunca insanlara hayat armağanını kabul etmeleri için ricada bulunmaktadır. Yalnızca O'nun ricasını reddedenler mahvolmaları için bırakılacaklardır. Allah, evren için yıkıcı bir kötülük olan günahın yok edilmesi gerektiğini bildirmiştir. Günaha sınıksık sarılanlar, onun yıkımında onunla birlikte yok olacaklardır.

11. Bölüm

Yeni ve Eski Şeyler

Bu bölüm Matta 13:51, 52 [Kİ] ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih halka öğretirken, öğrencilerini de gelecekteki çalışmaları için eğitiyordu. O'nun öğretisinin tamamında onlar için dersler vardı. Ağ benzetmesini anlattıktan sonra onlara, “Bütün bu şeyleri anladınız mı?” diye sordu. O'na “Evet, ya Rab” dediler. Bundan sonra, başka bir benzetmeyle onlara almış oldukları gerçeklerle ilgili sorumluluklarını açıkladı. “Böylece” dedi, “göklerin krallığında eğitilmiş olan her yazıcı, kendi hazinesinden yeni ve eski şeyler çıkararak ev sahibi bir adama benzer.”

Ev sahibi, elde ettiği hazineyi saklayarak biriktirmez. Onu başkalarına iletmek için ortaya çıkarır. Kullanımla hazine artar. Ev sahibinin hem yeni hem de eski değerli şeyleri vardır. Böylece Mesih, öğrencilerine emanet edilen gerçeğin dünyaya iletilmesi gerektiğini öğretmektedir. Gerçeğin bilgisi başkalarına verildikçe, artacaktır.

Müjde mesajını kalbine alan herkes, onu duyurmaya can atacaktır. Mesih'in göksel sevgisi ifade bulmalıdır. Mesih'i giyenler deneyimlerini Kutsal Ruh'un yol gösterişini adım

adım izleyerek anlatacaklardır- Allah'a ve O'nun gönderdiği İsa Mesih'e ilişkin bilgiye açıklarını ve susuzluklarını, Kutsal Yazılar'ı araştırmalarının sonuçlarını, dualarını, canlarında duydukları ızdırabı ve Mesih'in kendilerine söylediği sözleri: "Günahların bağışlandı." Bir insanın bu şeyleri gizli tutması doğaya aykırıdır ve Mesih'in sevgisiyle dolu olanlar böyle yapmaz. Rabbin onları kutsal gerçeğin emanetçileri yapmasıyla orantılı olarak, başkalarının da aynı bereketi almaları için arzuları büyük olacaktır. Allah'ın lütfunun zengin hazinelerini duyururlarken, Mesih'in lütfundan daha da fazlası kendilerine verilecektir. Küçük bir çocuğun saf ve kayıtsız itaat eden kalbine sahip olacaklardır. Canları kutsallığı özleyecek ve dünyaya verilmek üzere kendilerine gerçeğin ve lütfun hazinelerinden daha da fazlası açıklanacaktır.

Gerçeğin büyük ambarı Allah'ın sözüdür- yazılı söz, doğa kitabı ve Allah'ın insan hayatıyla ilgilenmesindeki deneyimin kitabı. Burada, Mesih'in işçilerinin içinden almaları gereken hazineler vardır. Gerçeği arayışta Allah'a dayanmalıdırlar, insani zekâlara, bilgelikleri Allah'ın yanında akılsızlık olan büyük adamlara değil. Rab, Kendi belirlediği kanallar aracılığıyla Kendisine ilişkin bilgiyi her arayana verecektir.

Mesih'in izleyicisi O'nun sözüne iman eder ve uygularsa, doğal dünyada kavrayıp takdir edemeyeceği hiçbir bilgi olmaz. Onun gerçeği başkalarına iletmede araç olarak kullanamayacağı bir şey yoktur. Doğa bilgisi, Mesih'in okulunda öğrenci olan herkesin faydalanabileceği bir bilgi hazinesidir. Doğanın güzelliğini düşündüğümüzde, onun toprağın işlenmesindeki, ağaçların büyümesindeki, yeryüzünün, denizin ve göğün tüm harikalarındaki derslerini çalıştığımızda, gerçeği yeni bir şekilde algılayacağız. Allah'ın insanlarla ilgilenişiyle ilişkili sırlar, insan

11. Bölüm: Yeni ve Eski Şeyler

hayatında görülebilen O'nun bilgeliliğinin ve yargısının derinlikleri- bunların tümü, hazinesi bol olan bir ambardır.

Ancak Allah bilgisinin düşkün insana en açık şekilde bildirilmesi, yazılı sözle olmaktadır. Bu, Mesih'in keşfolunmaz zenginliğinin³⁹ hazine dairesidir.

Allah'ın sözü Yeni Ahit Yazıları'nın yanı sıra, Eski Ahit Yazıları'nı da içerir. Biri diğeri olmadan tam değildir. Mesih, Eski Ahit'in hakikatlerinin Yeni Ahit'inkiler kadar değerli olduğunu beyan etti. Mesih dünyanın başlangıcında da bugün olduğu gibi insanın Kurtarıcısı'ydı. Tanrısallığı üzerine insanlığı giyinmeden ve dünyamıza gelmeden önce, müjde bildirisi Adem, Şit, Hanok, Metuşelah ve Nuh tarafından verilmişti. İbrahim Kenanda, Lut ise Sodom'da mesajı duyurdular ve nesilden nesle sadık haberciler Gelecek Olan'ı ilan ettiler. Yahudi sisteminin ayinleri Mesih'in Kendisi tarafından tesis edilmişti. O, onların kurban sunuları sisteminin temeli, tüm dinsel ibadetlerinin muazzam aslıydı. Kurbanlar sunulurken dökülen kan, Allah'ın Kuzusu'nun kurbanlığına işaret ediyordu. Tüm örneksel sunular, O'nda yerine geldi.

Mesih, atalara açıklandığı gibi, kurban ibadetinde örneklen- diği gibi, yasada tasvir edildiği gibi ve peygamberler tarafından bildirildiği gibi, Eski Ahit'in zenginliğidir. Mesih, Kendi hayatında, ölümünde ve dirilişinde, Kutsal Ruh tarafından açıklanan Mesih, Yeni Ahit'in hazinesidir. Baba'nın yüceliğinin parıltısı olan Kurtarıcımız, hem Eski hem de Yeni Olan'dır.

Peygamberlerin önceden bildirmiş olduğu Mesih'in hayatı, ölümü ve arabuluculuğu hakkında, elçilerin dört bir yana giderek tanıklıkta bulunmaları gerekiyordu. Kendini

---

[39] Bkz. Efesliler 3:8 [Kİ]. Çev.

alçaltmasındaki, paklığı ve kutsallığındaki, eşsiz sevgisindeki Mesih, ana konuları olmalıydı. Müjdeyi doluluğunda vaaz edebilmeleri için, Kurtarıcı'yı yalnızca hayatında ve öğretilerinde ortaya konulduğu gibi değil, fakat aynı zamanda Eski Ahit peygamberlerinin önceden bildirdiği ve kurban ibadetinin simgelediği gibi de sunmalıydılar.

Mesih, öğretisinde Kendisinin meydana getirmiş olduğu eski gerçekleri, atalar ve peygamberler aracılığıyla söylemiş olduğu gerçekleri sundu; fakat şimdi onlar üzerine yeni bir ışık tutuyordu. Anlamları ne kadar farklı görünüyordu! O'nun açıklaması ile bir ışık ve ruhsallık seli geldi. Kutsal Ruh'un öğrencileri aydınlayacağını, Allah'ın sözünün onlara her zaman açılacağını vaat etti. Onun gerçeklerini yeni bir güzellikle sunabileceklerdi.

Aden bahçesinde ilk kurtarma vaadi verildiğinden beri, Mesih'in hayatı, karakteri ve arabuluculuk işi insan zihinlerinin araştırma konusu olmuştur. Yine de, Kutsal Ruh'un aracılığıyla çalıştığı her zihin, bu konuları taze ve yeni bir ışıkla sunmuştur. Kurtuluş gerçekleri sürekli olarak gelişmeye ve genişlemeye açıktır. Eski olmalarına rağmen her daim yenidirler, gerçeği arayan kişiye sürekli olarak daha büyük bir yüceliği ve daha kudretli bir gücü açıklarlar.

Her çağda, gerçekle ilgili yeni bir gelişme, Allah'ın o neslin insanlarına bir mesajı vardır. Eski gerçeklerin tamamı önemlidir; yeni gerçek eskisinden bağımsız değil, onun bir açılımıdır. Ancak eski gerçekler anlaşıldıktan sonra yenisini kavrayabiliriz. Mesih, öğrencilerine dirilişinin gerçeğini açıklamak istediğinde, "Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı" (Luka 24:27). Fakat eskiyi yücelten, gerçeğin yeni açılımında parlayan ışıktır. Yeniyi reddeden ya da boşlayan

11. Bölüm: Yeni ve Eski Şeyler

kişi, eskisine de gerçekte sahip değildir. Gerçek onun için hayati gücünü yitirir ve cansız bir şekil haline gelir.

Eski Ahit'in gerçeklerine inandıklarını ve bunları öğrettiklerini iddia eden, ancak Yeni Ahit'i reddeden kişiler vardır. Fakat Mesih'in öğretilerini reddederek, ataların ve peygamberlerin söylemiş olduğu şeye inanmadıklarını göstermektedirler. Mesih, "Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman ederdiniz. Çünkü o benim hakkımda yazmıştır" dedi (Yuhanna 5:46). Bu nedenle, onların Eski Ahit'e dair öğretilerinde dahi gerçek bir güç yoktur.

Müjdeye inandığını ve bunu öğrettiğini iddia eden pek çok kişi de benzer bir yanılgı içindedir. Mesih'in, "Bana tanıklık eden de bu yazılardır" dediği Eski Ahit Yazılarını bir kenara atmaktadırlar (Yuhanna 5:39). Eski'yi reddederek aslında Yeni'yi de reddetmektedirler; zira her ikisi de ayrılmaz bir bütünün parçalarıdır. Hiç kimse Allah'ın yarasını müjde olmadan, ya da müjdeyi yasa olmadan hakkıyla sunamaz. Yasa müjdenin somutlaşmış halidir, müjde de yasanın açıklımıdır. Yasa köktür, müjde ise onun verdiği kokulu çiçek ve meyvedir.

Eski Ahit Yeni'ye ışık tutar, Yeni ise Eski'ye. Her biri, Allah'ın Mesih'teki yüceliğinin bir açıklamasıdır. Her ikisi de samimi arayıcıya sürekli olarak yeni anlam derinlikleri açacak olan gerçekleri sunar.

Mesih'teki ve Mesih aracılığıyla olan gerçek sınırsızdır. Kutsal Yazı'nın öğrencisi, derinliklerine bakarken derinleşen ve genişleyen bir kaynağa bakar gibi ona bakar. Allah'ın günahlarımıza karşılık kefarete Kendi Oğlu'nu vermesindeki sevgisinin sırrını bu hayatta anlayamayacağız. Kurtarıcımız'ın yeryüzündeki işi, hayal gücümüzün sınırlarını zorlayacak olan bir konudur ve her zaman öyle kalacaktır. İnsan bu sırrı anlayabilme gayretiyle tüm zihinsel melekeleri devreye sokabilir, fakat

zihni yorulup bitkin düşecektir. En gayretli araştırmacı önünde sınırsız, sahili olmayan bir deniz görecektir.

İsa'daki gerçek tecrübe edilebilir, fakat hiçbir zaman açıklanamaz. Onun yüksekliği, genişliği ve derinliği bizim bilgimizi aşar. Hayal gücümüzü sonuna kadar zorlayabiliriz ve o zaman gök kadar yüksek olan, fakat Allah'ın suretini tüm insanlığa damga olarak vurmak üzere yeryüzüne tenezzül etmiş olan, açıklanamaz bir sevginin ana hatlarını ancak belirsiz bir şekilde görürüz.

Yine de, ilahî merhametten dayanabileceğimiz kadarını görmemiz mümkündür. Bu, alçakgönüllü, tövbekâr cana açıktır. Allah'ın merhametini, O'nun bizim için verdiği kurbanlığı takdir ettiğimiz ölçüde anlayacağız. Allah'ın sözünü mütevazı bir kalple araştırdığımızda, muazzam kurtuluş konusu araştırmamıza açılacak. Ona baktıkça parlaklığı artacak ve biz onu kavramayı arzuladıkça, yüksekliği ve derinliği daima artacak.

Hayatımız Mesih'in hayatına bağlanmalıdır; sürekli olarak O'ndan almalı, gökten gelen yaşayan Ekmek'ten pay alarak, her zaman taze olan, bol hazinelerini her zaman veren kaynaktan su çekmeliyiz. Rabb'i her zaman önümüzde tutarsak, kalplerimizin şükranla ve övgüyle O'na yönelmesine izin verirsek, dinsel hayatımızda sürekli bir tazelik olur. Dualarımız, bir arkadaşla konuşur gibi, Allah ile sohbet biçimini alacaktır. O bize kişisel olarak Kendi sırlarını söyleyecektir. Çoğunlukla bize, İsa'nın huzurunda olmanın tatlı ve sevinçli hissi gelecektir. Çoğunlukla, Hanok'la yaptığı gibi⁴⁰ bizimle de konuşmak için yaklaştığında, içimizde yüreklerimiz yanacak.⁴¹ Bu Hristiyan'ın gerçekteki deneyimi olduğunda, hayatında sadelik, tevazu, yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülük görülür ve bunlar onun ilişkide olduğu herkese İsa'yla birlikte olduğunu ve O'ndan öğrendiğini gösterir.

11. Bölüm: Yeni ve Eski Şeyler

Mesih'in dini, ona sahip olanlarda kendisini hayat verici ve egemen bir ilke, yaşayan, çalışan, ruhsal bir enerji olarak gösterecektir. Ebedi gençliğin tazeliği, gücü ve sevinci sergilenecektir. Allah'ın sözünü alan kalp, buharlaşan bir havuz ya da hazinesini kaybeden çatlak bir sarnıç⁴² gibi değildir. Serin ve köpüklü suları taştan taş sekerek, yorgunları, susuzları ve ağır yüklü olanları serinleten tükenmez pınarların beslediği dağ suyu gibidir.

Bu deneyim, gerçeğin her öğretmenine, kendisini Mesih'in bir temsilcisi haline getirecek olan nitelikleri verir. Mesih'in öğretisinin ruhu, onun konuşmalarına ve dualarına güç ve açıklık verecektir. Mesih'e tanıklığı dar ve cansız bir tanıklık olmayacaktır. Vaiz, aynı belirlenmiş konuşmaları tekrar tekrar yapmayacaktır. Zihni Kutsal Ruh'un sürekli aydınlatmasına açık olacaktır.

Mesih şöyle dedi: "Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır... Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığım ile yaşayacak... Yaşam veren Ruh'tur... Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır" (Yuhanna 6:54-63).

Mesih'in bedenini yediğimizde ve kanını içtiğimizde, hizmette sonsuz yaşam unsuru bulunacaktır. Bayat ve sürekli tekrarlanan fikirlerin bulunduğu bir ambar olmayacaktır. Yavan ve sıkıcı vaazlar bitecektir. Eski gerçekler sunulacak, fakat bunlar yeni bir ışıkta görülecektir. Gerçek yeni bir şekilde algılanacak, herkesin farkına varacağı bir netlik ve güç olacaktır. Böyle bir hizmetin içinde yer alma ayrıcalığına sahip olanlar, Kutsal Ruh'un etkisine açık oldukları takdirde, yeni bir hayatın harekete geçirici gücünü hissedeceklerdir. İçlerinde Allah'ın sevgisinin ateşi alevlenecektir. Algılama yetenekleri, gerçeğin güzelliğini

---

[42] Bkz. Yeremya 2:13. Çev.

ve görkemini görmek üzere canlandırılacaktır.

Sadık ev sahibi, çocuklara ve gençlere öğretmenlik eden herkesin olması gerektiği hali simgeler. Allah'ın sözünü kendi hazinesi haline getirirse, sürekli olarak yeni güzellik ve yeni gerçek ortaya çıkaracaktır. Öğretmen dua ile Allah'a dayandığında, Mesih'in Ruhu onun üzerine gelecek ve Allah onun aracılığıyla Kutsal Ruh ile başkalarının zihinleri üzerinde çalışacaktır. Ruh zihni ve kalbi tatlı umutla, cesaretle ve Kutsal Kitap tasvirleriyle doldurur ve tüm bunlar onun eğitimi altında gençlere aktarılır.

Esinlenmiş sözlerle öğretmenin canında mührü açılan gök-sel huzur ve sevinç pınarları, onunla bağlantı kuran herkesi bereketleyecek kudretli bir etki nehri olacaktır. Kutsal Kitap öğrenci için yorucu bir kitap olmayacaktır. Bilge bir öğretmenin gözetimi altında, söz gitgide daha fazla arzu edilir olacaktır. Yaşam ekmeği gibi olacaktır ve hiçbir zaman eskimeyecektir. Tazeliği ve güzelliği çocukları ve gençleri cezbedecek ve hayran bırakacaktır. Yer üstüne parlayan, sürekli olarak parlaklık ve sıcaklık veren, fakat hiçbir zaman tükenmeyen güneş gibidir.

Allah'ın sözünde, O'nun kutsal ve eğitici Ruhu bulunmaktadır. Her sayfadan bir ışık, yeni ve değerli bir ışık parlar. Gerçek orada açıklanır ve Allah'ın sözü cana konuşurken, sözcükler ile cümleler parlatılarak duruma uygun hale getirilir.

Kutsal Ruh gençlere hitap etmeyi ve Allah'ın sözünün hazinelerini ve güzelliklerini onlara göstermeyi sever. Büyük Öğretmen tarafından verilen vaatler duyuları yakalayarak ilahî kaynaklı olan ruhsal güçle, cana hayat verir. Verimli zihinde ilahî şeylere aşinalık gelişecek ve bu ayartıya karşı bir engel görevi görecektir.

Gerçek sözlerinin önemi artacak, hayal bile etmemiş olduğumuz bir anlam derinliği ve doluluğu kazanacaktır. Sözün güzelliği ve zenginliği, zihnin ve karakterin üzerinde

11. Bölüm: Yeni ve Eski Şeyler

dönüştürücü bir etkiye sahiptir. Göksel sevginin ışığı ilham olarak kalbe yağacaktır.

Kutsal Kitap'ın takdiri, araştırılmasıyla artar. Öğrenci nereye bakarsa baksın, Allah'ın sınırsız bilgeliğinin ve sevgisinin sergilendiğini görür.

Yahudi sisteminin önemi henüz tam olarak anlaşılammıştır. Törenlerinde ve simgelerinde, engin ve derin gerçekler örneklenmiştir. Müjde onun sırlarını açan anahtardır. Kurtuluş planına ilişkin bir bilgi ile, onun gerçekleri anlayışa açılır. Bu harika konuları şimdi anladığımızdan çok daha fazla anlamak, bizim ayrıcalığımızdır. Allah'a dair derin konuları anlamalıyız. Melekler, Allah'ın sözünü tövbekâr kalplerle araştıran ve yalnızca O'nun verebileceği bilginin daha büyük uzunlukları, genişlikleri, derinlikleri ve yükseklikleri için dua eden insanlara açıklanan gerçeklere bakmayı arzu ederler.

Bu dünyanın tarihinin kapanışına yaklaştığımızda, son günlere ilişkin peygamberlik sözleri bilhassa çalışmamızı gerektirmektedir. Yeni Ahit yazılarının son kitabı anlamamız gereken gerçeklerle doludur. Şeytan pek çok kişinin zihinlerini kör etmiştir, böylece Vahiy'i araştırma konusu yapmamalarını mazur gösterecek her bahaneden memnuniyet duyarlar. Fakat Mesih, hizmetkârı Yuhanna aracılığıyla son günlerde neler olacağını burada bildirmiştir ve şöyle demektedir: “Bu peygamberlik sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu!” (Vahiy 1:3).

Mesih şöyle dedi: “Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımalardır” (Yuhanna 17:3). Bu bilginin değerinin farkına neden varamıyoruz? Bu görkemli gerçekler neden kalplerimizde parıldamıyor, dudaklarımızdan

dökülmüyor ve tüm varlığımıza egemen olmuyor?

Allah bize Kendi sözünü vererek, kurtuluşumuz için gerekli olan her gerçeğe sahip olmamızı sağladı. Binlerce kişi bu hayat kuyularından su çekmiştir, ancak mevcutta hiçbir azalma yoktur. Binlerce kişi Rabb'i önlere almış ve O'na bakarak aynı surete dönüşmüşlerdir.⁴³ O'nun karakterini anlatırlarken, Mesih'in kendileri için ve kendilerinin Mesih için ne anlam ifade ettiklerini söylerken, ruhları içlerinde yanmaktadır. Ancak bu araştırmacılar bu muazzam ve kutsal konuları tüketmemişlerdir. Kurtuluşun sırlarını araştırma işine daha binlerce kişi katılabilir. Mesih'in karakteri ve O'nun görevi üzerinde durulduğunda, gerçeği keşfetmek için yapılan her teşebbüsün üzerine ışık huzmeleri daha belirgin bir şekilde parlayacaktır. Her yeni araştırma, henüz yapılmamış olanlardan daha ilginç bir şeyi açığa vuracaktır. Konu bitmez tükenmezdir. Mesih'in beden alışının, O'nun kefaret edici kurbanlığının ve şefaet işinin araştırılması, gayretli öğrencinin zihnini zaman durdukça meşgul edecektir; o da sayısız yılları olan göğe bakarak "Tanrı yolunun sırrı büyüktür"⁴⁴ diye haykıracaktır.

Sonsuzlukta öğreneceğimiz aydınlatmayı, burada alsaydık anlayışımız açılırdı. Kurtuluşa dair konular, fidyeyle kurtarılanların kalplerini, zihinlerini ve dillerini sonsuz çağlar boyunca meşgul edecektir. Mesih'in öğrencilerine açmak için can attığı, fakat onların kavrayacak imana sahip olmadıkları gerçekleri anlayacaklardır. Sonsuzluklar boyunca Mesih'in mükemmelliğinin ve görkemini yeni görünüşleri ortaya

---

[43] Bkz. 2. Korintliler 3:18 [Kİ]. Çev.

[44] Bkz. 1. Timoteos 3:16. Çev.

11. Bölüm: Yeni ve Eski Şeyler

çıkacaktır. Sadık Ev Sahibi, hazinesinden sonsuz çağlar boyunca yeni ve eski şeyler çıkaracaktır.

12. Bölüm

Vermek İçin İstemek

Bu bölüm Luka 11:1–13 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih sürekli olarak Baba'dan bize iletmek üzere alıyordu. “İşittiğiniz söz benim değil, beni gönderen Baba'nındır” (Yuhanna 14:24). “İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye... geldi” (Matta 20:28). O, Kendisi için değil, başkaları için yaşadı, düşündü ve dua etti. Her sabah, insanlara göğün ışığını getirmeye, Allah ile geçirilen saatlerden geliyordu. Her gün Kutsal Ruh'un yeni vaftizini alıyordu. Yeni günün ilk saatlerinde Rab O'nu uykusundan uyandırıyor ve O'nun canı ve dudakları, başkalarına iletmek üzere lütufla meshediliyordu. O'nun sözleri, yorgunlara ve ezilmişlere uygun zamanda söylebileceği sözleri O'na göksel saraylardan taze veriliyordu. “Yorgunlara sözle destek olmayı bileyim diye” dedi, “Egemen RAB bana eğitilmişlerin dilini verdi. Eğitilenler gibi dinleyeyim diye kulağımı uyandırır her sabah” (Yeşaya 50:4).

Mesih'in öğrencileri O'nun dualarından ve Allah'la birlik-telik alışkanlığından çok etkilendiler. Bir gün, Rableri'nden kısa bir süre ayrı kaldıktan sonra, O'nu yakarışa dalmış bir

12. Bölüm: Vermek İçin İstemek

halde buldular. Onların varlığından habersiz gibi görünerek, yüksek sesle duaya devam etti. Öğrencilerin kalpleri derinden etkilendi. O duasını bitirdiğinde, “Ya Rab... bize dua etmesini öğret” diye haykırdılar.

Mesih karşılık olarak Rabbin duasını dağdaki vaazda vermiş olduğu gibi tekrarladi. Sonra da onlara öğretmek istediği dersi bir benzetmeyle örnekledi.

“Aranızda kim var ki” dedi, “bir arkadaşı olur da ona gece yarısı gidip, ‘Arkadaş, bana üç ekmek ödünç ver, çünkü yolculuktan bana bir arkadaşım geldi ve onun önüne koyacak bir şeyim yok’ derse, o da içerden cevap verip, ‘Beni rahatsız etme; kapı artık kapanmıştır, çocuklarım da benimle birlikte yataktalar; kalkıp sana veremem’ demiş olsun! Size derim, onun arkadaşı olduğu için kalkıp vermezse bile, onun ısrarlılığından dolayı yine de kalkıp ihtiyacı her neyse ona verecektir” [Kİ].

Mesih burada tekrar verebilmek için isteyen duacıyı temsil etmektedir. Ekmeği elde etmelidir, aksi halde yorgun ve gecikmiş yolcunun ihtiyaçlarını karşılayamaz. Komşusu zahmete girmeye isteksiz olsa da, o yalvarmaktan geri kalmayacaktır; dostunun ihtiyacı karşılanmalıdır ve sonunda usandırıcı ısrarı ödüllendirilir, ihtiyaçları karşılanır.

Öğrenciler de aynı şekilde Allah’tan bereket aramalıydılar. Mesih, kalabalığı doyururken ve gökten gelen ekmek hakkındaki vaazda, onlara Kendisinin temsilcileri olarak işlerini açtı. İnsanlara yaşam ekmeğini vermeliydiler. Onlara görevlerini veren Kişi, imanlarının ne kadar sık deneneceğini görmüştü. Sık sık beklenmedik durumlar içine düşecekler ve insani yetersizliklerinin farkına varacaklardı. Yaşam ekmeğine acıkan canlar onlara gelecekti ve kendilerini muhtaç ve çaresiz hissedeceklerdi. Ruhsal gıda almalıydılar, aksi halde verecek hiçbir

şeyleri olmayacaktı. Fakat tek bir canı dahi doyurmadan geri çevirmemeliydiler. Mesih onları tedarik kaynağına yönlendirir. Arkadaşı yiyecek için kendisine gelen adam, gecenin en yersiz zamanında olmasına rağmen onu geri çevirmedi. Onun önüne koyacak hiçbir şeyi yoktu, fakat yiyeceği olan birisine gitti ve komşusu ihtiyacını karşılayana dek ricasını sürdürdü. Öyleyse, hizmetkârlarını açları doyurmak üzere göndermiş olan Allah, Kendi işi için onların ihtiyaçlarını karşılamaz mı?

Ancak benzetmedeki bencil komşu Allah'ın karakterini temsil etmez. Ders benzetme yoluyla değil, tezat yoluyla alınır. Bencil bir adam acil bir ricayı, rahatını bozan kişiden kurtulmak için yerine getirir. Fakat Allah vermekten zevk alır. O merhametle doludur ve imanla Kendisine gelenlerin ricalarını yerine getirmek için can atar. Başkalarına hizmet edebilmemiz ve böylece O'nun gibi olabilmemiz için bize verir.

Mesih şöyle beyan ediyor: “Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.”

Kurtarıcı devam ediyor: “Aranızda hangi baba, ekmek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık isterse balık yerine yılan verir? Ya da yumurta isterse ona akrep verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?”

Mesih, Allah'a olan güvenimizi güçlendirmek için, O'na yeni bir adla, insan kalbinin en sevgili çağrışımlarıyla iç içe geçmiş bir adla hitap etmemizi öğretiyor. O bize sonsuz Allah'a Babamız deme ayrıcalığını veriyor. O'ndan bahsederek ve O'na söylenen bu ad, O'na olan sevgimizin ve güvenimizin bir işareti ve O'nun bize olan ilgisinin ve bizimle ilişkisinin bir taahhüdüdür. O'nun

12. Bölüm: Vermek İçin İstemek

hoşnutluğunu ya da bereketini isterken söylendiğinde, O'nun kulaklarında müzik gibidir. O'nu bu adla çağırmanın küstahlık olduğunu düşünmememiz için, bu adı defalarca tekrarlamıştır. O bizim bu isme aşına olmamızı arzulamaktadır.

Allah bizi Kendi çocukları olarak görür. O bizi kayıtsız dünyadan kurtarmış ve kraliyet ailesinin üyeleri, göksel Kral'ın oğulları ve kızları olmak üzere seçmiştir. Bizi dünyevi babasına güvenen bir çocuktan daha derin ve sağlam bir güvenle Kendisine itimat etmeye davet eder. Anne–babalar çocuklarını severler, fakat Allah'ın sevgisi insani sevginin olabileceğinden çok daha büyük, geniş ve derindir. Ölçüsüzdür. Öyleyse, dünyevi anne–babalar çocuklarına iyi armağanlar vermeyi biliyorlarsa, gökteki Babamız Kendisinden isteyenlere Kutsal Ruh'u ne kadar da daha fazla verecektir?

Mesih'in duaya dair dersleri dikkatle düşünülmelidir. Duada ilahî bir bilgi vardır ve O'nun örneklemesi herkesin anlaması gereken ilkeleri gözler önüne serer. O, duanın gerçek anlamının ne olduğunu gösterir, ricalarımızı Allah'a sunmakta sebatkâr olmanın önemini öğretir ve O'nun duayı işitmekte ve yanıtlamakta istekli olduğuna dair bize güvence verir.

Dualarımız yalnızca kendi faydamıza yönelik, bencilce bir istek olmamalıdır. Verebilmemiz için istemeliyiz. Mesih'in hayatının ilkesi bizim hayatlarımızın da ilkesi olmalıdır. Öğrencilerinden bahsederek “Onlar uğruna kendimi kutsuyorum ki” dedi, “onlar da... kutsal kılınınsınlar” (Yuhanna 17:19 [Kİ]). Mesih'te tezahür eden aynı adanmışlığın, aynı fedakârlığın, Allah'ın sözünün ilkelerine aynı bağlılığın O'nun hizmetkârlarında da görülmesi gereklidir. Dünyadaki görevimiz kendi kendimize hizmet etmek ya da kendimizi tatmin etmek değildir; Allah ile günahkârları kurtarmak üzere iş birliği yaparak, O'nu yüceltmeliyiz.

Başkalarına iletebilmek için Allah'tan bereket istemeliyiz. Alma kapasitesi yalnızca vererek korunabilir. Göksel hazineyi, bunu çevremizdekilere iletmeden almaya devam edemeyiz.

Benzetmede ricacı kişi tekrar tekrar geri çevrilmiş, fakat hedefinden vazgeçmemiştir. Aynı şekilde dualarımız her zaman acele bir yanıt alıyor gibi görünmeyebilir; fakat Mesih bize dua etmekten geri durmamamız gerektiğini öğretir. Dua, Allah'ta herhangi bir değişiklik meydana getirmek için değil; bizi Allah'la uyumlu hale getirmek içindir. O'ndan ricada bulunduğumuzda, O kalplerimizi araştırmanın ve günahtan tövbe etmenin bizim için gerekli olduğunu görebilir. Bu nedenle, O'nun Kutsal Ruhunun aracılığımızla çalışmasına engel olan şeyi görebilmemiz için, bizi sınavdan ve denenmeden geçirir, kendimizi alçaltmamızı sağlar.

Allah'ın vaatlerinin gerçekleşmesi için koşullar vardır ve dua görevin yerini hiçbir zaman alamaz. Mesih, "Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz" diyor. "Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim" (Yuhanna 14:15, 21). Koşullara uymadıkları halde ricalarını Allah'a getirerek O'nun vaadini talep edenler, Yahve'ye⁴⁵ hakaret etmektedirler. Vaadin yerine gelmesi için Mesih'i yetki kaynakları olarak ileri sürerler, fakat Mesih'e imanı ve sevgiyi gösterecek olan şeyleri yapmazlar.

Pek çok kişi Baba'nın nezdinde kabul görmenin koşulunu kaybetmektedir. Allah'a aracılığıyla yaklaştığımız itimat (tesis) senedini incelemeliyiz. İtaatsiz olursak, koşullarını

---

[45] İbranice Eski Ahit'te (Tevrat, Zebur) ilahî isim olan YHVH'in harf çevirisidir. Çev.

12. Bölüm: Vermek İçin İstemek

yerine getirmediğimiz bir senedi tahsilat için Rabb'e getirmiş oluruz. Allah'a vaatlerini sunarız ve O'ndan bunları yerine getirmesini isteriz, hâlbuki bunu yapması Kendi adını lekelemek anlamına gelecektir.

“Eğer bende kalırsanız ve sözlerim sizde kalırsa, ne isterseniz dileyin, size verilecektir” vaadi verilmiştir (Yuhanna 15:7). Yuhanna da şöyle beyan ediyor: “Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz. ‘O'nu tanıyorum’ deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur. Ama O'nun sözüne uyan kişinin Tanrı'ya olan sevgisi gerçekten yetkinleşmiştir” (1. Yuhanna 2:3-5).

Mesih'in öğrencilerine verdiği son emirlerden biri “Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin” olmuştu (Yuhanna 13:34). Bu emre itaat ediyor muyuz, yoksa keskin, Mesih'e yaraşmayan karakter özelliklerini mi besliyoruz? Başkalarını herhangi bir biçimde üzdüysek ya da yaraladıysak, hatamızı itiraf etmek ve uzlaşmaya çalışmak bizim görevimizdir. Bu, imanla Allah'ın huzuruna gelerek O'nun bereketini istemeden önce yapılması gereken bir hazırlıktır.

Duayla Rabb'i arayanların sıklıkla ihmal ettiği başka bir konu vardır. Allah'a karşı dürüst oldunuz mu? Rab, Malaki peygamber aracılığıyla şöyle bildiriyor: “Atalarınızın günlerinden bu yana kurallarımı çiğnediniz, onlara uymadınız. Bana dönün, ben de size dönerim’ diyor Her Şeye Egemen RAB. ‘Oysa siz, “Nasıl döneriz?” diye soruyorsunuz. İnsan Tanrı'dan çalar mı? Oysa siz benden çalışıyorsunuz. “Senden nasıl çalışıyoruz?” diye soruyorsunuz. Ondalıkları, sunuları çalışıyorsunuz’” (Malachi 3:7, 8).

Her bereketin Vericisi olarak Allah, sahip olduklarımızın tümünden belli bir miktarı talep etmektedir. Bu O'nun müjdenin vaaz edilmesini destekleme yöntemidir. Allah'a bu

şekilde iadede bulunarak, O'nun armağanlarını takdir ettiğimizi göstermeliyiz. Fakat Kendisinin olan şeyleri O'ndan saklarsak, O'nun bereketini nasıl isteyebiliriz? Eğer dünyevi şeylerde sadakatsiz vekilharçlar isek, O'ndan göğe ait şeyleri bize emanet etmesini nasıl bekleyebiliriz? Yanıtlanmayan duanın sırrı burada yatıyor olabilir.

Fakat Rab büyük merhameti ile bağışlamaya hazırdır ve şöyle demektedir: “Tapınağımda yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınayın... Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım. Çekirgelerin ekinlerinizi yemesini engelleyeceğim. Tarlada asmanız ürünsüz kalmayacak... Bütün uluslar ne mutlu size diyecekler. Çünkü ülkeniz özlenen bir yer olacak.’ Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Malaki 3:10–12).

Allah'ın emirlerinin diğer her biri için de böyledir. O'nun tüm armağanları itaat koşuluna bağlı olarak vaat edilmiştir. Allah'ın, Kendisiyle iş birliği yapanlar için, bereketlerle dolu bir göğü vardır. O'na itaat eden herkes, O'nun vaatlerinin gerçekleşmesini güvenle talep edebilir.

Ancak Allah'a sağlam, sarsılmaz bir güven göstermeliyiz. O çoğunlukla imanımızı denemek ya da arzumuzun gerçekliğini sınamak için yanıt vermeyi geciktirir. O'nun sözüne göre istedikten sonra, O'nun vaadine inanmalı ve ricalarımızı reddedilmeyecek bir kararlılıkla ileri sürmeliyiz.

Allah ‘Bir kere isteyin, alacaksınız’ demiyor. Bize istememizi emrediyor. Duada yorulmak bilmeden ısrar edin. İsrarla istemek ricacıya daha samimi bir tavır kazandırır ve istediği şeyleri alması için onun arzusunu arttırır. Mesih Lazar'ın mezarı başında Marta'ya, “İman edersen Tanrı'nın yüceliğini göreceksin” dedi (Yuhanna 11:40).

12. Bölüm: Vermek İçin İstemek

Fakat pek çok kişi yaşayan imana sahip değildir. Bu nedenle Allah'ın gücünün daha fazlasını görmezler. Zayıflıkları inançsızlıklarının sonucudur. Kendi çalışmalarına, Allah'ın onlar için çalışmasından daha fazla iman etmektedirler. Kendilerini kendi himayelerine alırlar. Tasarı ve düzen kurarlar, fakat çok az dua eder ve Allah'a çok az gerçek güven duyarlar. İmanları olduğunu düşünürler, fakat bu yalnızca anlık bir güdüdür. Kendi ihtiyaçlarını ya da Allah'ın vermeye istekliliğini fark edemeyerek, ricalarını sürekli olarak Rabb'in huzuruna getirmekte ısrarcı olmazlar.

Dualarımız, gece yarısı ekmek isteyen ihtiyaç içindeki dostun ricası kadar samimi ve ısrarlı olmalıdır. Ne kadar samimi ve ısrarlı bir şekilde istersek, Mesih'le ruhsal birliğimiz o kadar sıkı olacaktır. Artan imanımız olduğundan, artan bereket alacağız.

Üzerimize düşen dua etmek ve inanmaktır. Dua etmek için ayık durun.⁴⁶ Uyanık durun ve duaları işiten Allah'la iş birliği içinde bulunun. Unutmayın ki "biz Tanrı'nın emektaşlarıyız" (1. Korintliler 3:9). Dualarınızla uyumlu olarak konuşun ve hareket edin. Denenmenin imanınızın gerçek olduğunu ortaya koyması, ya da dualarınızın yalnızca şekilden olduğunu göstermesi sınırsız bir fark yaratacaktır.

Tereddütler ortaya çıktığında ve zorluklar karşınıza dikildiğinde, yardım için insanlara bakmayın. Her şeyi Allah'a emanet edin. Karşılaştığımız güçlükleri başkalarına söylemek bizi yalnızca zayıflatır ve onlara hiçbir güç getirmez. Onlar üzerine çare bulamayacakları ruhsal zayıflıklarımızın yükünü yükler. Hatasız ve sınırsız Allah'ın gücüne sahip olabileceğimiz halde, hatalı ve sınırlı insanın gücünü ararız.

Bilgelik için dünyanın uçlarına gitmeniz gerekmez, zira Allah yakındadır. Size başarı getirecek olan şey şu anda sahip olduğunuz ya da hayatınızın sonuna dek sahip olacağınız yetenekler

değildir. Ancak Rabb'in sizin için yapabileceği şeydir. Her iman eden can için, insanın yapabileceklerine çok daha az itimat etmeli ve Allah'ın yapabileceklerine çok daha fazla itimat etmeliyiz. Sizin imanla Kendisine koşmanızı arzular. O'ndan harika şeyler beklemenizi arzular. Size ruhsal konularda olduğu gibi dünyevi konularda da anlayış vermeyi arzular. O zekâyı keskinleştirebilir. O size incelik ve beceri verebilir. Yeteneklerinizi kullanıma koyun, Allah'tan bilgelik isteyin ve size verilecektir.⁴⁷

Mesih'in sözünü güvenceniz olarak alın. O sizi Kendisine gelmeye davet etmedi mi? Kendinize hiçbir zaman ümitsiz, cesareti kırılmış bir şekilde konuşmak için izin vermeyin. Bunu yaparsanız çok şey kaybedersiniz. Görünümlere bakarak ve zorluklar ile baskı geldiğinde şikâyet ederek, hastalıklı, zayıf düşmüş bir imanın işaretlerini verirsiniz. İmanınız yenilmezmiş gibi konuşun ve davranın. Rabb'in kaynakları zengindir; O dünyanın sahibidir. İmanla göğe doğru bakın. Işığa, güce ve etkinliğe sahip olan Kişi'ye bakın.

Gerçek imanda ne zamanın ne de zahmetli çalışmanın zayıflatamayacağı bir canlılık, ilkede sebat ve hedefte kararlılık vardır. “Gençler bile yorulup zayıf düşer, yiğitler tökezleyip düşerler. RAB'be umut bağlayanlarsa taze güce kavuşur, kanat açıp yükselirler kartallar gibi. Koşar ama zayıf düşmez, yürür ama yorulmazlar” (Yeşaya 40:30, 31).

Başkalarına yardım etmek için can atan pek çokları vardır, fakat verecek ruhsal güçlerinin ya da ışıklarının olmadığını düşünürler. Ricalarını lütuf tahtında sunsunlar. Kutsal Ruh için yalvarın. Allah verdiği her vadin arkasında durur. Kutsal Kitap elinizde, “Senin söylediğin gibi yaptım” deyin: “Senin şu

---

[47] Bkz. Yakup 1:5. Çev.

12. Bölüm: Vermek İçin İstemek

vaadini sunuyorum; ‘Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.’ ”

Yalnızca Mesih’in adıyla değil, fakat aynı zamanda Kutsal Ruh’un ilhamıyla dua etmeliyiz. Bu, Kutsal Ruh için “sözle anlatılamaz iniltilelerle bizim için aracılık eder” denildiğinde bu sözlerin ne anlama geldiğini açıklamaktadır (Romalılar 8:26). Allah böyle bir duayı yanıtlamaktan zevk alır. Samimiyet ve ısrarla Mesih’in adıyla dua ettiğimizde, o ısrarda Allah’tan gelen, O’nun duamıza “dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlası[yla]” yanıt vereceği taahhüdü bulunmaktadır (Efesliler 3:20).

Mesih, “Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir” dedi (Mark 11:24). “Baba Oğulda yüceltilsin diye, benim adımla dilediğiniz her şeyi yapacağım” (Yuhanna 14:13). Ve sevgili Yuhanna, Kutsal Ruh’un ilhamı ile, büyük bir açıklık ve güvence ile şöyle diyor: “O’nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O’ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz” (1. Yuhanna 5:14, 15). Öyleyse ricanızı İsa’nın adıyla Baba’ya ısrarla ileri sürün. Allah o adı şereflendirecektir.

Tahtın çevresindeki gökkuşağı Allah’ın sadık olduğunun, O’nda değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmadığı⁴⁸ güvencesidir. Biz O’na karşı günah işledik ve O’nun hoşnutluğuna layık değiliz; buna rağmen O Kendisi, dudaklarımıza şu en harika yalvarışı koymuştur: “Adın uğruna bizi küçümseme, görkemli tahtının hor görülmesine izin verme. Bizimle yaptığın antlaşmayı anımsa, bozma onu” (Yeremya 14:21). Kendi değersizliğimizi ve günahımızı itiraf ederek O’na geldiğimizde, O bizim feryadımıza

---

[48] Bkz. Yakup 1:17. Çev.

kulak vermeye söz vermiştir. O'nun bize verdiği sözün yerine getirilmesine karşılık olarak tahtının şerefi ortaya sürülmüştür.

Mesih'i simgeleyen Harun gibi, Kurtarıcımız da tüm halkının adlarını kutsal yerde Kendi kalbinin üzerinde taşımaktadır. Büyük Başrahibimiz,⁴⁹ itimat etmemiz için bizi teşvik etmek yolunda kullandığı tüm sözleri hatırlamaktadır. O, Kendi antlaşmasını her zaman önemsemektedir.

O'nu arayan herkes bulacaktır. Kapıyı çalan herkese kapı açılacaktır. 'Beni rahatsız etme; kapı kapandı; açmak istemiyorum' şeklinde bir mazeret ileri sürülmeyecektir. Bir kimseye hiçbir zaman 'Sana yardım edemem' denmeyecektir. Aç canları doyurmak için gece yarısı ekmek dilenenler başarılı olacaklardır.

Benzetmede, konuk için ekmek isteyen kişi "ihtiyacı neyse" almaktadır. Peki Allah bize başkalarına verebilmemiz için hangi ölçüyle verecektir? "Mesih'in armağanı ölçüsünde" (Efesliler 4:7). Melekler, insanın kendi insan kardeşlerine nasıl davrandığını görmek için yoğun bir ilgiyle izlemektedirler. Bir kişinin hata yapanlara Mesih'e yaraşır bir duygudaşlık sergilediğini gördüklerinde, onun yanında yer alırlar ve cana yaşam ekmeği gibi olacak olan sözleri onun hatırına getirirler. Aynı şekilde "Tanrı[...] her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır" (Filipililer 4:19). O, sizin hakikiliğe ve gerçekliğe sahip tanıklığınızı gelecek olan hayatın gücünde güçlü kılacaktır. Rabb'in sözü sizin ağızınızda gerçek ve doğruluk olacaktır.

---

[49] Rahip: İsrail'de, Allah ile insanlar arasında aracılık yapıp Allah'a kurban sunma gibi dinsel işlerle uğraşan görevli. Çeşitli kiliselerde (özellikle Katolik ve Ortodoks mezheplerinde) din görevlilerinin rahiplik hizmetleri farklıdır. Yeni Ahit'te Mesih başrahip olarak imanlılara şefaah eder. KK çevirisinde, başkâhin sözcüğü kullanılır. Çev.

12. Bölüm: Vermek İçin İstemek

Başkaları için kişisel çalışmalarından önce pek çok gizli dua gelmelidir; zira canları kurtarma bilgisini anlamak için büyük bilgelik gereklidir. İnsanlarla konuşmadan önce Mesih'le konuşun. Göksel lütfun tahtında insanlara hizmet için hazırlanın.

Kalbiniz Allah için, yaşayan Allah için duyduğu özlemle yumuşasın. Mesih'in hayatı insanların tanrısal özyapıya ortak olarak⁵⁰ neler yapabileceğini göstermiştir. Mesih'in Allah'tan aldığı her şeye biz de sahip olabiliriz. Öyleyse isteyin ve alın. Yakup'un sebatkâr imanı, İlyas'ın sarsılmaz ısrarıyla, Allah'ın vaat ettiği tüm şeyleri kendiniz için talep edin.

Allah'ın görkemli kavrayışları zihninizi işgal etsin. Hayatınız görünmeyen bağlarla İsa'nın hayatıyla birleşsin. Işığın karanlıktan parlamasını emreden Kişi, İsa Mesih'in yüzünde parlayan Allah'ın yüceliğinin bilgisinin ışığını vermek için sizin yüreğinizde parlamaya isteklidir.⁵¹ Kutsal Ruh Allah'ın şeylerini alacak ve onları size gösterecek, itaatkâr kalbe yaşayan bir güç olarak verecektir. Mesih sizi Sınırsız Olan'ın eşliğine getirecektir. Perdenin arkasından yüceliği görebilir ve bizim için aracılık etmek üzere daima yaşamakta⁵² olan Kişi'nin yeterliliğini insanlara açıklayabilirsiniz.

---

[50] Bkz. 2. Petrus 1:4. Çev.

[51] Bkz. 2. Korintliler 4:6. Çev.

[52] Bkz. İbraniler 7:25. Çev.

13. Bölüm

Dua Eden İki Kişi

Bu bölüm Luka 18:9–14 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih, “Kendi doğruluklarına güvenip başkalarına tepeden bakan bazı kişilere” Ferisi ve vergi görevlisinin benzetmesini anlattı. Ferisi, kendisinin bağışlanmaya ihtiyaç duyan bir günahkâr olduğunu hissettiği için değil, fakat doğru olduğunu düşündüğü ve sevap kazanmayı umduğu için tapınağa ibadet etmeye gider. İbadetini, kendisini Allah’a beğendirecek bir erdem eylemi olarak görmektedir. Aynı zamanda insanlara da dindarlığına dair iyi bir izlenim verecektir. Hem Allah’ın hem insanların beğenisini kazanmayı ummaktadır. İbadeti, kişisel çıkarları tarafından yönlendirilmektedir.

Övüngenlikle doludur. Görünümünde bu vardır, yürüyüşünde bu vardır, duasında bu vardır. Adeta “Yaklaşma... çünkü ben senden daha kutsalım” (Yeşaya 65:5) dercesine başkalarından uzakta durarak, “kendi kendine” dua eder. Kendi kendinden tamamen memnun olarak, Allah’ın ve insanların da kendisini aynı memnuniyetle gördüğünü düşünür.

“Tanrım” der, “öbür insanlara –soygunculara, hak yiyenlere,

13. Bölüm: Dua Eden İki Kişi

zina edenlere– ya da şu vergi görevlisine benzemediğim için sana şükrederim.” Kendi karakterini Allah’ın kutsal karakterine göre değil, fakat diğer insanların karakterine göre değerlendirir. Zihni Allah’tan dönerek insanlığa yönelir. Kendi kendinden memnuniyetinin sırrı budur.

İyi işlerini sayarak devam eder, “Haftada iki gün oruç tutuyor, bütün kazancımın ondalığını veriyorum.” Ferisi’nin dini cana dokunmamaktadır. Karakterde Tanrısallığın, sevgi ve merhametle dolu bir kalbin peşinde değildir. Yalnızca dış görünüşle ilgili bir dinle yetinmektedir. Doğruluğu kendisine aittir –kendi işlerinin meyvesidir– ve insani bir standarda göre değerlendirilmektedir.

Kendisinin doğru olduğuna güvenen kişi başkalarını hor görecektir. Ferisi kendisini başka insanlara göre değerlendirdiği gibi, diğer insanları da kendisine göre değerlendirecektir. Kendi doğruluğu onların doğruluğuna göre değerlendirilir ve onlar ne kadar kötü olursa, kendisi de o kadar doğru görünür. Kendini Allah’ın nezdinde doğru zannetmesi suçlamaya dönüşür. “Diğer insanlar”ı Allah’ın yarasını çiğnedikleri için mahkûm eder. Böylece tam da kardeşlerin suçlayıcısı⁵³ olan Şeytan’ın ruhunu sergiler. Bu ruhla, Allah ile birlikteliğe girebilmesi mümkün değildir. İlahî bereketten yoksun olarak evine döner.

Vergi görevlisi diğer ibadet edenlerle birlikte tapınağa gitmiş, fakat dualarında onlarla bir olmaya layık olmadığını düşünerek çok geçmeden onlardan uzaklaşmıştı. Uzakta durarak “gözlerini göğe kaldırmak bile istemiyordu, ancak” acı bir ızdırapla ve kendinden nefret ederek “göğsünü döv[üyordu].” Allah’a karşı suç işlediğini, günahkâr ve kirlenmiş olduğunu hissetmişti.

---

[53] Bkz. Vahiy 12:10. Çev.

Etrafındaki kişilerden merhamet dahi bekleyemezdi, zira ona küçümseyerek bakmışlardı. Kendisini Allah'a beğendirecek hiçbir erdemi olmadığını bilmekteydi ve tam bir ümitsizlikle, "Tanrım, ben günahkâra merhamet et" diye haykırmıştı. Kendisini başkalarıyla kıyaslamamıştı. Suçluluk duygusuyla bunalmış bir halde, Allah'ın huzurunda tek başınaymış gibi durmuştu. Tek arzusu bağışlanmak ve huzur, tek yalvarışı Allah'ın merhametiydi. Bereketlendi. Mesih, "Size şunu söyleyeyim" dedi, "Ferisi değil, bu adam aklanmış olarak evine döndü."

Ferisi ile vergi görevlisi, Allah'a ibadet etmeye gelenlerin ayrıldığı iki büyük sınıfı simgeler. Bu sınıfların ilk iki temsilcisi, dünyaya doğmuş olan ilk iki çocukta bulunmaktadır. Kayın kendisini doğru olarak görüyordu ve Allah'a yalnızca bir şükür sunusuyla geldi. Günahlarını itiraf etmedi ve merhamete ihtiyacını dile getirmedi. Fakat Habil, Allah'ın Kuzusu'na işaret eden kanla geldi. Günahkâr olarak geldi ve kendisinin günahkâr olduğunu itiraf etti; tek umudu Allah'ın hak edilmemiş sevgisiydi. Rab onun sunusunu kabul etti, fakat Kayın'i ve sunusunu kabul etmedi. İhtiyacımızı hissetmemiz, yetersizliğimizi ve günahımızı fark etmemiz, Allah tarafından kabul edilmenin başta gelen koşuludur. "Ne mutlu ruhta fakir olanlara! Çünkü göklerin krallığı onlarındır" (Matta 5:3 [Kİ]).

Elçi Petrus'un öyküsünde, Ferisi'nin ve vergi görevlisinin temsil ettiği her bir sınıf için bir ders vardır. Petrus, öğrenciliğinin ilk zamanlarında kendisini güçlü sanıyordu. Ferisi gibi, kendi gözünde kendisi "diğer insanlar gibi... değildi [Kİ]." Mesih ihanete uğramasından hemen önce, "Bu gece hepiniz bende tökezleyeceksiniz" diyerek öğrencilerini uyardığında, Petrus kendinden emin bir şekilde, "Eğer hepsi tökezleseler bile, yine de ben tökezlemem" dedi (Markos 14:27, 29 [Kİ]).

13. Bölüm: Dua Eden İki Kişi

Petrus içinde bulunduğu tehlikeyi anlamıyordu. Özgüven onu yanlış yönlendirmişti. Kendisini ayartıya dayanacak kadar güçlü sanmıştı; fakat yalnızca birkaç saat sonra denenme geldi ve o zaman lanetler ve yeminler ile Rabbi'ni inkâr etti.

Öten horoz ona Mesih'in sözlerini hatırlattığında, yapmış olduğu şeyden dolayı şaşkınlığa ve hayrete uğrayarak döndü ve Efendisi'ne baktı. O an Mesih Petrus'a baktı ve kendisine yönelik merhametin ve sevginin harmanlandığı o kederli bakışın altında, Petrus kendini anladı. Dışarı çıktı ve acı acı ağladı. Mesih'in o bakışı kalbini kırmıştı. Petrus dönüm noktasına gelmişti ve günahından acı bir şekilde tövbe etti. Pişmanlığında ve tövbesinde vergi görevlisi gibiydi ve vergi görevlisi gibi de merhamet buldu. Mesih'in bakışı ona bağışlandığına dair güvence verdi.

Şimdi özgüveni gitmişti. Eski övüngen iddialar bir daha asla tekrarlanmadı.

Mesih, dirilişinden sonra Petrus'u üç kez denedi. "Yuhanna oğlu Simun" dedi, "beni bunlardan daha çok seviyor musun?" Petrus artık kendisini kardeşlerinin üzerine yükseltmedi. Kalbini okuyabilen Kişi'ye başvurdu. "Ya Rab" dedi, "sen her şeyi bilirsin; seni sevdiğimi de bilirsin" (Yuhanna 21:15, 17).

Bundan sonra görevini aldı. Kendisine o zamana dek elinde olandan daha geniş ve daha hassas bir iş verildi. Mesih ondan koyunlarını ve kuzularını gütmesini istedi. Kurtarıcı'nın uğurlarına Kendi hayatını verdiği canları vekilharçlığına emanet ederek, Mesih Petrus'a onun yenilendiğine güveninin en sağlam kanıtını vermiş oldu. Bir zamanlar huzursuz, övüngen, kendinden emin olan öğrenci, itaatkâr ve tövbe-kâr olmuştu. Bundan böyle özveri ve fedakârlık yolunda Rabbi'ni izledi. Mesih'in

çektığı acılara paydaş oldu ve Mesih yüceliğinin tahtı üzerine⁵⁴ oturduğunda, Petrus O'nun yüceliğine de paydaş olacak.⁵⁵

Petrus'un düşüşüne neden olan ve Ferisi'yi Allah'la birlikteliğin dışında bırakan kötülük, bugün de binlerce kişinin yıkımına neden olmaktadır. Gurur ve özyeterlilik duygusu kadar Allah'a kötü gelen veya insan canı için tehlikeli olan bir şey yoktur. Tüm günahlar içinde en umutsuzu, en iflah olmazı budur.

Petrus'un düşüşü bir anda değil, kademeli olarak gerçekleşti. Özgüven onu kurtarılmış olduğu inancına yönlendirdi, böylece yokuş aşağı yola adım adım girmiş oldu ve en sonunda Efendis'i'ni inkâr edebildi. Benliğe hiçbir zaman emniyetle güven duyamayız ve bu dünyada ayartıya karşı güvencede olduğumuzu düşünemeyiz. Kurtarıcı'yı kabul edenlere, ihtidaları ne kadar samimi olursa olsun, hiçbir zaman kurtarıldıklarını söylemeleri ya da düşünmeleri öğretilmemelidir. Bu yanıltıcıdır. Herkese umut ve iman beslemesi öğretilmelidir; fakat kendimizi Mesih'e verdiğimizde ve O'nun bizi kabul ettiğini bildiğimizde dahi, ayartının etki alanından uzakta değiliz. Allah'ın sözü, "Birçokları kendilerini arıtıp temizlenecek, lekesiz duruma gelecek" diyor (Daniel 12:10). Yalnızca denemeye dayanan kişi hayat tacını alacak (Yakup 1:12).

Mesih'i kabul eden ve bu ilk güvenç içinde 'Kurtuldum' diyenler, kendi kendilerine güvenme tehlikesi içindedirler. Kendi zayıflıklarını ve ilahî güce olan sürekli ihtiyaçlarını gözden kaybederler. Şeytan'ın hilelerine karşı hazırlıksızdırlar ve ayartıya karşı pek çoğu Petrus gibi günahın derinliklerine düşer. Bize "Ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!"

---

[54] Bkz. Matta 19:28 [Kİ]; 25:31 [Kİ]. Çev.

[55] Bkz. 1. Petrus 5:1. Çev.

13. Bölüm: Dua Eden İki Kişi

uyarısı verilmektedir (1. Korintliler 10:12). Güvenliğimiz yalnızca benliği inkârda ve Mesih'e bağımlılıktadır.

Petrus'un kendi karakterindeki kusurları ve Mesih'in gücüne ve lütfuna olan ihtiyacını öğrenmesi gerekiyordu. Rab onu denemedi kurtaramazdı, fakat yenilgiden kurtarabilirdi. Petrus Mesih'in uyarısını kabul etmeye istekli olsaydı, dua etmek için ayık dururdu.⁵⁶ Ayaklarının tökezlememesi için korkuyla ve titreyerek yürüdü. Böylece, Şeytan'ın zafer kazanamaması için ilahî yardım alırdı.

Petrus özyeterlilik duygusu yüzünden düşmüştü; ayaklarının yeniden sağlam yere basması da tövbe ve alçakgönüllülük sayesinde oldu. Onun deneyiminin kaydında tövbe eden her günahkâr teşvik bulabilir. Petrus korkunç bir günah işlemiş olmasına rağmen, terk edilmemişti. Mesih'in sözleri canı üzerine yazılmıştı: "İmanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim" (Luka 22:32). Pişmanlığının keskin acısı içindeyken, bu dua ve Mesih'in sevgi ve merhametle dolu bakışı ona umut verdi. Mesih dirilişinden sonra Petrus'u hatırladı ve kadınlara iletmek üzere meleğe şu mesajı verdi: "Öğrencilerine ve Petrus'a gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, Kendisini orada göreceksiniz' " (Markos 16:7). Petrus'un tövbesi günahları bağışlayan Kurtarıcı tarafından kabul edilmişti.

Petrus'u kurtarmak için el uzatan merhamet, ayartı karşısında düşmüş olan her cana uzanır. İnsanı günaha yönlendirmek ve sonra onu çaresiz ve titrer, bağışlanma dilemeye korkar halde bırakmak Şeytan'ın özel hilesidir. Fakat Allah, "Koruyuculuğuma sarılınsınlar, barışsınlar benimle, evet, benimle barışsınlar" demiş olduğunda neden korkalım? (Yeşaya 27:5). Zayıflıklarımız için her şey sağlanmış, Mesih'e gelmemiz için bize her teşvik sunulmuştur.

Mesih, Allah'ın mirasını geri satın almak, insana başka bir şans vermek için Kendi kırılmış bedenini verdi. "Bu nedenle O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır" (İbraniler 7:25). Mesih, kusursuz yaşantısıyla, itaatiyle, Golgotadaki haç üzerinde ölümüyle kayıp nesil için arabuluculuk etti. Şimdi ise, kurtuluşumuzun Öncüsü⁵⁷ bizim için yalnızca bir ricacı olarak değil, aynı zamanda Kendi zaferiyle aldığını talep eden bir Fatih olarak arabuluculukta bulunur. O'nun sunusu tamamlanmıştır ve Şefaatçimiz olarak, Kendi kusursuz erdemlerini ve halkının dualarını, itiraflarını ve şükranlarını içeren buhurdanı Allah'ın huzurunda tutarak, Kendini adanmış olduğu görevi yerine getirmektedir. O'nun doğruluğunun hoş kokusuyla parfümlenmiş olan bu buhurlar Allah'a hoş bir koku olarak yükselir.⁵⁸ Bu sunu tümüyle makbuldür ve bağışlanma tüm suçları kapsar.

Mesih bizim vekilimiz ve güvencemiz olmayı Kendi üzerine almıştır ve O hiç kimseyi ihmal etmez. İnsanoğullarının ebedi yıkıma maruz kaldıklarını görmeye Kendi canını onlar uğruna ölüme dökmeden tahammül edemeyen Kişi, kendisini kurtaramayacağını anladığı her cana şefkat ve merhametle bakar.

O, titreyerek dua eden hiç kimseye, onu ayağa kaldırmadan bakmayacaktır. Kendi kefaretiyle insana sınırsız bir moral gücü kaynağı sağlayan Kişi, bu gücü bizim yararımıza kullanamayacak değildir. Günahlarımızı ve kederlerimizi O'nun ayağına götürebiliriz; zira O bizi sever. O'nun her bakışı ve sözü, güvenimizi davet eder. O bizim karakterlerimizi Kendi

---

[57] Bkz. İbraniler 2:10. Çev.

[58] Bkz. Mezmur 141.2; Vahiy 8:3, 4. Çev.

iradesine göre şekillendirecektir.

Tüm Şeytani güçler içinde, basit bir itimat ile kendini Me-sih'e teslim eden bir canı yenecek herhangi bir güç yoktur. "[O] Yorulana güçlendirir, takati olmayanın kudretini artırır" (Yeşaya 40:29).

"Günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır." Rab şöyle diyor: "Ancak suçunu kabul et: Tanrın RAB'be başkaldır-dın." "Ve üzerinize temiz su serpeceğim, ve tahir olacaksınız; bütün murdarlığınızdan, ve bütün putlarınızdan sizi temizle-yeceğim" (1. Yuhanna 1:9; Yeremya 3:13; Hezekiel 36:25 [KM]).

Fakat bağışlanma ve huzur bulmamızdan önce, pişmanlık sonucunu verecek olan bir bilgiyle kendimizi tanımalıyız. Ferisi günaha dair ikna olmamıştı. Kutsal Ruh onunla çalışamazdı. Canı kendini Allah nezdinde doğru sayma zırhı içinde saklıydı, meleklerin eliyle tam hedefe nişanlanmış olan Allah'ın sivri okları bu zırhı delip geçemiyordu. Mesih yalnızca kendisinin günahkâr olduğunu bilen kişiyi kurtarabilir. O, "kırık yürekli-leri iyileştirmek için, tutsaklara kurtuluşu ve körlere gözlerin açılışını ilân etmek için, ezilenleri özgürlükle salıvermek için" geldi (Luka 4:18 [Kİ]). Fakat "sağlıklı olanların değil, hastala-rın hekime ihtiyacı var" (Luka 5:31). Kendi gerçek durumu-muzu bilmeliyiz, yoksa Mesih'in yardımına olan ihtiyacımızı hissetmeyiz. İçinde bulunduğumuz tehlikeyi fark etmeliyiz, yoksa sığınağa kaçmayız. Yaralarımızın acısını hissetmeli-yiz, yoksa iyileşmeyi arzulamayız.

Rab şöyle diyor: "Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gerek-sinmem yok diyorsun; ama zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun. Zengin olmak için benden ateşte arıtılmış altın, giyinip çıplaklığının ayıbını örtmek için

beyaz giysiler, görmek için gözlerine sürmek üzere merhem satın almanı salık veriyorum” (Vahiy 3:17, 18). Ateşte arıtılmış altın, sevgiyle işleyen imandır. Bizi Allah’la uyumlu hale yalnızca bu getirebilir. Çok etkin olabiliriz, çok iş yapabiliriz; fakat Mesih’in kalbinde yaşayan sevgi gibi bir sevgimiz olmazsa, hiçbir zaman gök ailesi arasında sayılamayız.

Hiç kimse hatalarını kendi başına anlayamaz. “Yürek her şeyden daha aldattıcıdır, iyileşmez, onu kim anlayabilir?” (Yeremya 17:9). Kalbin ikrar etmediği can fakirliğini, dudaklar ifade edebilir. Allah’a ruhun fakirliğinden söz ederken, kalp kendi üstün alçakgönüllülüğünün ve yüce doğruluğunun kibriyle şişmekte olabilir. Benliğe dair gerçek bilgi yalnızca bir şekilde elde edilebilir. Mesih’e bakmalıyız. İnsanların kendi doğrulukları içinde kendilerini yükseltmelerine, O’ndan habersizlikleri neden olur. O’nun paklığını ve mükemmelliğini uzun uzun düşündüğümüzde, kendi zayıflığımızı, fakirliğimizi ve kusurlarımızı oldukları gibi göreceğiz. Kendimizin, diğer her günahkâr gibi, kayıp ve umutsuz olduğumuzu, kendini Allah’ın nezdinde doğru sayma giysileri kuşanmış olduğumuzu göreceğiz. Olur da kurtarılsak, bunun kendi iyiliğimiz aracılığıyla değil, fakat Allah’ın sınırsız lütfu sayesinde olacağını göreceğiz.

Vergi görevlisinin duası işitildi çünkü Her Şeye Kadir Olan’a sarılmak için uzanan bir bağlılığı gösteriyordu. Vergi görevlisine benlik utançtan başka bir şey olarak görünmüyordu. Allah’ı arayan herkes tarafından da böyle görülmelidir. İhtiyaç içindeki duacı imanla –tüm özgüveni yadsıyan imanla– sınırsız güce sarılmalıdır.

Basit imanın ve benliği tamamen inkârın yerini dışa yönelik hiçbir uygulama alamaz. Fakat hiç kimse kendisini kendi başına boş kılamaz. Yalnızca Mesih’in işi tamamlamasına izin

13. Bölüm: Dua Eden İki Kişi

verebiliriz. Bundan sonra canın dili şöyle olmalıdır: “Rab, kalbimi al; çünkü ben onu veremiyorum. O senin varlığın. Onu pak tut, çünkü ben onu senin için pak tutamıyorum. Beni kendime rağmen, zayıf ve Mesih'e yaraşmaz benliğime rağmen kurtar. Beni dönüştür, şekillendir, beni pak ve kutsal, senin sevginin zengin akışının canımdan geçebileceği bir ortama yükselt.”

Bu benliği inkâr yalnızca Hristiyan yaşantısının başında gerçekleştirilmemelidir. Göğe doğru atılan her ileri adımda yenilenmelidir. Tüm iyi işlerimiz kendimiz dışında bir güce bağlıdır. Bu nedenle kalbin sürekli olarak Allah'a ulaşmaya çalışması, günahların sürekli olarak, samimiyetle ve acı verici şekilde O'nun önünde itiraf edilmesi, canın O'nun önünde alçaltılması gereklidir. Yalnızca benliği sürekli olarak inkâr ederek ve Mesih'e bağımlı olarak güvenle yürüeyebiliriz.

İsa'ya ne kadar yaklaşırsak ve O'nun karakterinin paklığını ne kadar açık bir şekilde kavrarsak, günahın aşırı kötülüğünü o kadar net görür ve kendimizi yüceltmeyi o kadar az isteriz. Göğün kutsallar olarak tanıdığı kişiler, kendi iyiliklerini sergilemekte en sonda kalanlardır. Elçi Petrus Mesih'in sadık bir hizmetkârı olmuş ve ilahî ışık ve kudret ile fazlasıyla şerefendirilmişti; Mesih'in kilisesinin inşasında etkin bir rol oynamıştı; fakat Petrus kendi alçaltılışındaki korkunç deneyimi hiçbir zaman unutmadı; günahı affedilmişti; yine de o, kendi düşüşüne neden olan karakter zayıflığına yalnızca Mesih'in çözüm olabileceğini çok iyi biliyordu. Kendisinde övünülecek hiçbir şey bulmuyordu.

Elçilerin veya peygamberlerin hiçbiri günahsız olduğunu iddia etmedi. Allah'a en yakın yaşayan insanlar, bile bile yanlış bir eylem işlemektense hayatını feda etmeyi tercih edecek insanlar, Allah'ın ilahî ışıkla ve güçle şerefendirmiş olduğu

kişiler, kendi mizaçlarının günahlı niteliğini itiraf ettiler. Benliğe güvenmediler, kendi doğruluklarını ileri sürmediler, fakat Mesih'in doğruluğuna tamamen itimat ettiler. Mesih'i gören herkes de böyle olacaktır.

Hristiyan deneyiminde ileri doğru her adımımızda tövbemiz derinleşecektir. Rab bağısladığı kişilere, Kendi halkı olarak kabul ettiği kişilere, “O zaman kötü yollarınızı, kötü işlerinizi anımsayacaksınız. Günahlarınız, iğrenç uygulamalarınız yüzünden kendinizden tiksineceksiniz” der (Hezekiel 36:31). Yine, şöyle diyor: “Seninle yeniden antlaşma yapacağım, benim RAB olduğumu anlayacaksın. Bütün yaptıklarını bağısladığımda, anımsayacak ve utanacaksın. Utancından bir daha ağzını açmayacaksın. Egemen RAB böyle diyor” (Hezekiel 16:62, 63). O zaman dudaklarımız kendimizi övmek için açılmayacaktır. Yeterliliğimizin yalnızca Mesih'te olduğunu bileceğiz. Elçinin itirafını kendimizin gibi benimseyeceğiz. “İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum” (Romalılar 7:18). “Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” (Galatyalılar 6:14).

Bu emir, şu deneyimle uyum içindedir: “Kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuca götürmek için daha çok gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır” (Filipililer 2:12, 13). Allah, O'nun vaatlerini yerine getiremeyeceğinizden, sabrının zorlanacağından ya da merhametinin yetersiz olacağından korkmanızı istemez. İradenizin Mesih'in iradesine tabi olamayacağından, kalıtsal ve sonradan oluşan özelliklerinizin hayatınızı denetim altına alacağından korkun. “Kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır.”

13. Bölüm: Dua Eden İki Kişi

Benliğin, canınız ile büyük Usta İşçi arasına girmesinden korkun. Bencilliğin Allah'ın sizin aracılığınızla gerçekleştirmeyi arzu ettiği yüce amaca zarar vermesinden korkun. Kendi gücünüze itimat etmekten korkun, elinizi Mesih'in elinden çekmekten ve hayat yolunu O'nun kalıcı mevcudiyeti olmadan yürümeye teşebbüs etmekten korkun.

Gururu ve özyeterlilik duygusunu teşvik edecek her şeyden kaçınmalıyız; dolayısıyla yağcılık yapmaktan veya övgü vermekten ya da bunları kabul etmekten de sakınmalıyız. Yağcılık yapmak Şeytan'ın işidir. Suçlama ve yargılama gibi yağcılıkla da uğraşmaktadır. Böylece canın yıkımını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. İnsanlara övgü yağdıranlar Şeytan tarafından kendi araçları olarak kullanılmaktadır. Mesih'in işçileri her övgü sözünü kendilerinden uzaklaştırsınlar. Benlik ortadan kaldırıl-sın. Yalnızca Mesih yüceltilmelidir. Her göz "bizi seven, kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kılmış" olana yönlendirilmeli ve her kalpten gelen övgüler O'na yükseltilmelidir (Vahiy 1:5).

Rab korkusunun beslendiği hayat, üzüntüyle ve kasvetle dolu bir hayat olmayacaktır. Yüzü kederli eden ve hayatı iç çekişlerle dolu bir hac yolculuğu haline getiren, Mesih'in yokluğudur. Kendini beğenmişlikle ve benlik sevgisiyle dolu kişiler, Mesih'le yaşayan ve kişisel bir birlik ihtiyacı hissetmezler. Kaya'nın üzerine düşmemiş olan kalp,⁵⁹ bütünlüğüyle gurur duyar. İnsanlar asil bir din isterler. Kendi özelliklerini de alabilecek kadar geniş bir yolda yürümeyi arzularlar. Benlik sevgileri, popülerlik sevgileri ve övgü sevgileri, Kurtarıcı'yı kalplerinden çıkarır ve O'nun olmadığı yerde kasvet ve üzüntü vardır. Fakat canda yaşayan Mesih bir sevinç kaynağıdır. O'nu kabul eden herkes

---

[59] Bkz. Matta 21:44. Çev.

için, Allah'ın sözünün temel ilkesi sevinmektir.

“Yüce ve görkemli Olan, sonsuzlukta yaşayan, adı Kutsal Olan diyor ki, ‘Yüksek ve kutsal yerde yaşadığım halde, alçakgönüllülerle, ezilenlerle birlikteyim. Yüreklarini sevindirmek için ezilenlerin yanındayım’ ” (Yeşaya 57:15).

Musa, kayanın oyuğuna saklı olduğu zaman Allah'ın yüceliğini görmüştü.⁶⁰ Mesih, bizi oyulmuş Kaya'ya saklandığımız zaman, Kendi delinmiş eliyle örtecek ve o zaman Rabb'in hizmetkârlarına söylediği sözleri duyacağız. Allah bize Kendisini, Musa'ya açıkladığı gibi “çok acıyan ve lütfeden, geç öfkelenen ve inayeti ve hakikati çok olan, binlere inayetini saklayan, haksızlığı ve günahı ve suçu bağışlayan” olarak açıklayacak (Mısır'dan Çıkış 34:6, 7 [KM]).

Kurtuluş işi, insanın herhangi bir şekilde kavraması çok güç olan sonuçlar ihtiva eder. “Tanrı'nın Kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı” (1. Korintliler 2:9). Mesih'in gücüyle çekilen günahkâr, yüceltilmiş olan çarmıha yaklaştığında ve onun önünde yere kapandığında, yeni bir yaratılış meydana gelir. Kendisine yeni bir kalp verilir. Mesih İsa'da yeni bir yaratık olur. Kutsallık, gereken daha başka bir şey olmadığını görür. “İsa'ya iman edeni akla[yan],” Allah'ın kendisidir (Romalılar 3:26). “Akladıklarını yüceltti” (Romalılar 8:30). Günah yüzünden uğranan utanç ve aşağılanma ne kadar büyükse, kurtaran sevgi aracılığıyla alınacak şeref ve yüceltilme daha da büyük olacaktır. İlahî surete uygun olmak için çabalayan insanoğulları için, göğün hazinesinden bir ödenek, onları hiçbir zaman düşmemiş olan meleklerin dahi üzerine yerleştirecek

---

[60] Bkz. Mısır'dan Çıkış 33:17-23. Çev.

13. Bölüm: Dua Eden İki Kişi

olan görkemli bir güç verilir.

“İnsanların hor gördüğüne, ulusların iğrendiğine... İsrail'in Kurtarıcısı ve Kutsalı RAB diyor ki, 'Seni seçmiş olan İsrail'in Kutsalı sadık RAB'den ötürü krallar seni görünce ayağa kalkacak, önderler yere kapanacak' ” (Yeşaya 49:7).

“Çünkü kendini yücelten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan ise yüceltilecektir.”

14. Bölüm

“Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”

Bu bölüm Luka 18:1–8 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih Kendisinin ikinci gelişinden hemen önceki dönem ve izleyicilerinin geçmesi gereken tehlikeler hakkında konuşuyordu. O zamana özel bir göndermede bulunarak “hiç usanmadan, her zaman dua etmeleri gerektiğini belirten” şu benzetmeyi anlattı.

“Kentın birinde” dedi, “Tanrıdan korkmayan, insana saygı duymayan bir yargıç vardı. Yine o kentte bir dul kadın vardı. Yargıca sürekli gidip, ‘Davacı olduğum kişiden hakkımı al’ diyordu. Yargıç bir süre ilgisiz kaldı. Ama sonunda kendi kendine, ‘Ben her ne kadar Tanrıdan korkmaz, insana saygı duymazsam da, bu dul kadın beni rahatsız ettiği için hakkını alacağım. Yoksa sürekli gelip beni canımdan bezdirecek’ dedi. Rab şöyle devam etti: Adaletsiz yargıcın ne söylediğini duydunuz. Tanrı da, gece gündüz Kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? Onları çok bekletecek mi? Size şunu

söyleyeyim, onların hakkını tez alacaktır.”

Burada resmedilen yargıcın doğruluğa hiçbir saygısı, sıkıntı çekenlere karşı hiç merhameti yoktu. Davasını sürekli olarak onun önüne getiren dul, inatla geri çevriliyordu. Kadın tekrar tekrar yargıca geliyor, ancak yalnızca aşağılanıyor ve yargı kürsüsünden kovuluyordu. Yargıç, kadının davasının haklı olduğunu biliyordu ve onun sorununu bir anda çözebilirdi, fakat bunu yapmak istemiyordu. Keyfekeder gücünü göstermek istiyordu ve kadının boş yere istekte ve ricada bulunması ve yalvarması hoşuna gidiyordu. Fakat kadın ne umudunu ne de cesaretini yitirmiyordu. İlgisizliğine ve merhametsizliğine rağmen, kadın yargıç davasına bakmayı kabul edene dek talebini ileri sürmeye devam etti. “Ben her ne kadar Tanrı’dan korkmaz, insana saygı duymazsam da” dedi, “bu dul kadın beni rahatsız ettiği için hakkını alacağım. Yoksa sürekli gelip beni canımdan bezdirecek.” İtibarını korumak ve yanlı, tek taraflı yargısının ortaya çıkmasını engellemek için, azimli kadının hakkını aldı.

“Rab şöyle devam etti: Adaletsiz yargıcın ne söylediğini duydunuz. Tanrı da, gece gündüz Kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? Onları çok bekletecek mi? Size şunu söyleyeyim, onların hakkını tez alacaktır.” Mesih burada adaletsiz yargıç ile Allah arasında keskin bir ayrım ifade etmektedir. Yargıç dul kadının isteğine yalnızca bencillik nedeniyle, kadının ısrarcılığından kurtulmak için boyun eğdi. Onun için hiç acıma ya da merhamet hissetmedi; kadının sefilliği onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Allah’ın Kendisini arayanlara gösterdiği tavrı ise ne kadar da farklıdır. O, ihtiyaç ve sıkıntı içindekilerin ricalarını sınırsız bir merhametle ele alır.

Yargıca adalet için yalvaran kadın, kocasını ölüm sonucu kaybetmişti. Fakir ve dostlardan yoksun kadının, yıkılmış

talihini geri alabilecek hiçbir şeyi yoktu. Aynı şekilde insan da günah aracılığıyla Allah'la olan bağlantısını kaybetmiştir. Kendi başına hiçbir kurtuluş yolu yoktur. Fakat Mesih aracılığıyla Baba'ya yaklaştırılırız. Allah'ın seçilmişleri, O'nun kalbinin bir parçasıdır. Onlar, karanlıktan çıkarak O'nun övgüsünü anlatmak, dünyanın karanlığının ortasında ışıklar olarak parlamak üzere, O'nun Kendi harika ışığına çağırdığı kişilerdir. Adaletsiz yargıcın kendisini hüküm için sıkıştıran dul kadına hiçbir özel ilgisi yoktu; fakat onun acıklı yalvarışlarından kurtulmak için ricasını dinledi ve onun düşmanına karşı hüküm verdi. Fakat Allah çocuklarını sınırsız sevgiyle sevmektedir. O'nun için yeryüzündeki en sevgili varlık, Kendi kilisesidir.

“Çünkü RAB'bin payı kendi halkıdır ve Yakup soyu O'nun payına düşen mirastır. Onu kurak bir ülkede, ıssız, uluyan bir çölde buldu, onu kuşattı, kayırdı, gözbebeği gibi korudu.” Yasa'nın Tekrarı 32:9, 10. “Çünkü Her Şeye Egemen RAB beni onurlandırdı ve sizi yağmalamış uluslara şu haberle gönderdi: ‘Size dokunan gözbebeğime dokunmuş olur’ diyor” (Zekeriya 2:8).

Dulun duası olan “Davacı olduğum kişiden hakkımı al,” Allah'ın çocuklarının duasını simgeler. Onların büyük düşmanı Şeytan'dır. O “kardeşlerimizin suçlayıcısı”dır, onları gece gündüz Allah'ın huzurunda suçlamaktadır (Vahiy 12:10). O Allah'ın halkını yanlış tanıtmak, suçlamak, aldatmak ve yok etmek için sürekli olarak çalışmaktadır. Mesih de, bu benzetme ile öğrencilerine Şeytan'ın ve aracılarının gücünden kurtarılmaları için dua etmelerini öğretmektedir.

Zekeriya'nın peygamberlik sözünde Şeytan'ın suçlayıcılık işi ve Mesih'in Kendi halkının düşmanına karşı koyuşu gözler önüne serilmektedir. Peygamber şöyle diyor: “RAB, meleğinin önünde duran Başkâhin Yeşu'yu ve onu suçlamak için

sağında duran Şeytan'ı bana gösterdi. RAB'bin meleği Şeytan'a, 'RAB seni azarlasın, ey Şeytan!' dedi, 'Yeruşalim'i seçen RAB seni azarlasın! Bu adam ateşten çıkarılan yarı yanmış odun parçası değil mi?' Yeşu meleğin önünde çok kirli giysiler içinde duruyordu” (Zekeriya 3:1-3).

Allah'ın halkı burada yargılanan bir suçlu olarak temsil edilmiştir. Başrahip olan Yeşu, büyük sıkıntıda olan halkı için bereket aramaktadır. O Allah'ın huzurunda yalvarırken, Şeytan da sağ yanında düşmanı olarak durmaktadır. Allah'ın çocuklarını suçlamakta ve davalarının mümkün olduğunca çaresiz gibi görünmesi için çabalamaktadır. Rabb'in huzuruna onların kötü işlerini ve kusurlarını getirmektedir. Onların hatalarını ve başarısızlıklarını göstererek, Mesih'in gözünde onlara büyük ihtiyaçları sırasında hiçbir yardım vermeyeceği kadar kötü bir karakterde görüneceklerini ummaktadır. Onların hatalarını ve başarısızlıklarını göstermekte, Mesih'in gözünde onlara büyük ihtiyaçları sırasında hiçbir yardım vermeyeceği kadar kötü bir karakterde görüneceklerini ummaktadır. Allah'ın halkının temsilcisi olan Yeşu, kirli giysiler giyinmiş olarak mahkûmiyet altında bir halde durmaktadır. Halkının günahlarından haberdar olduğundan, cesaretsizlikle bunalmaktadır. Şeytan onun canı üzerine kendisini neredeyse umutsuz hissetmesini sağlayan bir suçluluk duygusu empoze etmektedir. Yine de orada, Şeytan'ın kendisine karşı cephe aldığı bir duacı olarak durmaktadır.

Şeytan'ın suçlayıcılık işi gökte başladı. İnsanın düşüşünden beri yeryüzündeki işi de bu olmuştur ve dünya tarihinin sonuna yaklaşırken özel anlamdaki işi de bu olacaktır. Zamanının azaldığını gördüğünden, aldatmak ve yok etmek için daha büyük bir ciddiyetle çalışacaktır. Yeryüzünde, zayıflıklarına ve günahluluklarına rağmen Yahve'nin yasına saygı

gösteren bir halk olduğunu gördüğünde, öfkelenir. Onların Allah'a itaat etmemelerini sağlamaya karardır. Onların değersizliklerinden zevk alır ve herkesin tuzağa düşerek Allah'tan ayrılması için her cana yönelik hileler hazırlamıştır. Allah'ı ve O'nun bu dünyadaki amaçlarını merhamet ve sevgiyle, şefkat ve bağışlayıcılıkla gerçekleştirme mücadelesi veren herkesi suçlamaya ve mahkûm etmeye çalışır.

Allah'ın gücünün Kendi halkı için her tezahür edişi Şeytan'ın düşmanlığını uyandırır. Allah ne zaman onlar için çalışsa, Şeytan ve melekleri yenilenmiş bir gayretle onların yıkımını sağlamaya uğraşırlar. Mesih'i kendi güçleri yapan herkesi kıskanmaktadır. Onun amacı kötülüğü kışkırtmak ve bunu başardığında tüm suçu ayartılmış olanlara atmaktadır. Onların kirli giysilerini, kusurlu karakterlerini gösterir. Onların, Kurtarıcıları'nın şerefine leke süren zayıflıklarını ve akılsızlıklarını, nankörlük günahlarını ve Mesih'e benzemeliklerini ortaya koyar. Tüm bunları onların yıkımı için kendi iradesini gerçekleştirmeye hakkı olduğunu kanıtlamak için ileri sürer. Durumlarının umutsuz olduğu, günah lekelerinin hiçbir zaman temizlenmeyeceği düşüncesiyle canlarını dehşete düşürmeye çalışır. Onların imanını, kendisinin ayartılarına tamamen boyun eğecekleri ve Allah'a olan bağlılıklarından dönecekleri ölçüde mahvetmeyi umut eder.

Rabb'in halkı Şeytan'ın suçlamalarına kendi başlarına karşılık veremez. Kendilerine baktıklarında ümitsizliğe kapılmaya hazır dırlar. Fakat ilahî Savunucu'ya başvururlar. Kurtarıcı'nın erdemlerini ibraz ederek kendilerini savunurlar. Allah "adil" olabilir ve "İsa'ya iman edeni akla[yabilir]" (Romalılar 3:26). Rabb'in çocukları, Şeytan'ın suçlamalarını susturmak ve onun hilelerini boşa çıkarmak için güvenle O'na seslenirler. "Davacı

olduğum kişiden hakkımı al” diye dua ederler ve çarmıhın kudretli savlarıyla, Mesih cüretkâr suçlayıcıyı susturur.

“RAB’bin meleği Şeytan’a, ‘RAB seni azarlasın, ey Şeytan!’ dedi, ‘Yeruşalim’i seçen RAB seni azarlasın! Bu adam ateşten çıkarılan yarı yanmış odun parçası değil mi?’ ” Şeytan Allah’ın halkını lekelemeye ve onları yıkıma uğratmaya çalıştığında, Mesih araya girer. Onlar günah işlemiş olmalarına rağmen, Mesih onların günahlarının suç yükünü Kendi canı üzerine almıştır. İnsan neslini yarı yanmış bir odun parçası gibi ateşten çekip çıkarmıştır. O, insani doğası sayesinde insanla bağlantılıdır, ilahî doğası sayesinde ise sınırsız Allah’la birdir. Mahvolmakta olan canların erişebileceği yere yardım getirilir. Düşman azarlanır.

“Yeşu meleğin önünde çok kirli giysiler içinde duruyordu. Melek önündeki meleklerle, ‘Üzerinden kirli giysileri çıkarın’ dedi. Sonra Yeşu’ya, ‘Bak, suçunu kaldırdım. Sana bayramlık giysiler giydireceğim’ dedi. Ben de Yeşu’nun başına temiz bir sarık sarmalarını söyledim. Başına temiz bir sarık sarıp onu giydirdiler.” Sonra melek, orduların Rabbi’nin yetkisiyle, Allah’ın halkının temsilcisi olan Yeşu’ya bir vaatte bulundu: “Eğer yollarımda yürür, verdiğim görevleri yerine getirirsen, tapınağımı sen yönetecek, avlularımı sen koruyacaksın. Sana burada duranların arasına katılıp huzuruma çıkma ayrıcalığını vereceğim” – Allah’ın tahtının çevresinde duran melekler arasında (Zekeriya 3:3-7).

Allah halkının kusurlarına rağmen, Mesih Kendi gözetimindeki tebaadan yüz çevirmez. O, onların giysilerini değiştirecek güce sahiptir. Kirli giysileri çıkarır, tövbe ve iman edenlere Kendi doğruluk kaftanını giydirir ve göğün kayıtlarında adlarının karşısına bağışlanma yazar. Göksel evrenin huzurunda onları Kendisine ait olarak ikrar eder. Düşmanları Şeytan’ın bir suçlayıcı ve aldatıcı olduğu ortaya çıkarılır. Allah, Kendi

seçilmişlerinin hakkını alacaktır.

“Davacı olduğum kişiden hakkımı al” duası yalnızca Şeytan için değil, onun Allah'ın halkını yanlış tanıtmak, ayartmak ve yok etmek için kışkırttığı araçlar için de geçerlidir. Allah'ın emirlerine itaat etmeye karar vermiş olanlar, perde arkasındaki bir güç tarafından kontrol edilen düşmanları olduğunu tecrübe ile anlayacaklardır. Bu düşmanlar, ne kadar sürekli ve kararlı olduklarını hiçbir insanoğlunun hiçbir zaman bilemeyeceği bir şekilde, Mesih'i her adımda kuşatmaktadırlar. Mesih'in öğrencileri de, Efendileri gibi, sürekli olarak ayartı tarafından takip edilmektedir.

Kutsal Yazılar, Mesih'in ikinci gelişinden hemen önce dünyanın durumunu tasvir etmektedir. Elçi Yakup hüküm sürecek olan açgözlülüğü ve baskıyı resmetmektedir. Şöyle diyor: “Dinleyin şimdi ey zenginler, ... Bu son çağda servetinize servet kattınız. İşte, ekinlerinizi biçen işçilerin haksızca alkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor. Orakçılarının feryadı Her Şeye Egemen Rab'bin kulağına erişti. Yeryüzünde zevk ve bolluk içinde yaşadınız. Boğazlanacağınız gün için kendinizi besiyeye çektiniz. Size karşı koymayan doğru kişiyi yargulayıp öldürdünüz” (Yakup 5:1-6). Bu, günümüzde mevcut olan durumun resmidir. İnsanlar her tür baskı ve zorbalıkla muazzam servetler yığmaktadırlar, açlık çeken insanlığın feryatları ise Allah'ın huzuruna gelmektedir.

“Adalet püskürtüldü, doğruluk bizden uzak duruyor. Çünkü gerçek, kent meydanında sendeleyip düştü, dürüstlük aramıza giremez oldu. Hiçbir yerde gerçek yok, kötülükten çekinen soyuluyor!” (Yeşaya 59:14, 15). Bu sözler Mesih'in yeryüzündeki hayatında yerine geldi. O Allah'ın emirlerine sadıktı ve onların yerine yüceltilen insani gelenekleri ve koşulları bir kenara

14. Bölüm: “Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”

birakıyordu. Bu nedenle nefret edildi ve zulme uğradı. Bu tarih tekerrür etmektedir. İnsanların yasaları ve gelenekleri Allah'ın yasasının üzerine yükseltilmektedir ve Allah'ın emirlerine sadık kalanlar baskı ve zulüm görmektedirler. Mesih, Allah'a sadakati yüzünden, Şabat gününü bozmakla ve kâfir olmakla suçlandı. Cine tutulduğu ilan edildi ve Baalzevul⁶¹ olmakla suçlandı. O'nun izleyicileri de benzer şekillerde suçlanırlar ve yanlış tanıtılırlar. Böylece Şeytan onları günaha yönlendirmeyi ve Allah'ın şerefine leke sürmeyi ummaktadır.

Benzetmedeki Allah'tan korkmayan ve insana saygı göstermeyen yargıcın karakteri, Mesih tarafından o zamanlar uygulanmakta olan ve çok geçmeden Kendi mahkemesinde de görülecek olan yargı türünü göstermek için sunuldu. O, tüm zamanlardaki Kendi halkının, sıkıntı gününde dünyevi yöneticilere ya da yargıçlara ne kadar az güvenebileceğini fark etmesini arzular. Allah'ın seçilmiş halkı, sık sık Allah'ın sözünü kendi rehberleri ve öğütçüleri edinmeyen, ancak kendi kutsallıktan uzak ve disiplinsiz güdülerini izleyen resmî mevkideki adamların önünde durmak zorunda kalırlar.

Mesih, adaletsiz yargıç benzetmesinde yapmamız gerekeni göstermiştir. “Tanrı da, gece gündüz kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı?” Örneğimiz olan Mesih, Kendisini temize çıkarmak ya da kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Davasını Allah'a teslim etti. Aynı şekilde O'nun izleyicileri de kendilerini kurtarmak için suçlama ya da kınamada bulunmamalı, veya güce başvurmamalıdır.

Açıklanamaz gibi görünen denemeler ortaya çıktığında, huzurumuzun bozulmasına izin vermemeliyiz. Ne kadar

---

[61] Bkz. Luka 11:18. Baalzevul Şeytan'a verilen bir isimdir. Çev.

adaletsiz muamele görürsek görelim, öfkenin yükselmesine izin vermeyelim. Misilleme ruhu besleyerek kendi kendimize zarar veririz. Allah'a kendi güvenimizi yok eder ve Kutsal Ruh'u kederlendiririz. Yanımızda, bizim adımıza düşmana karşı sancak kaldıracak olan bir tanık, göksel bir elçi vardır. O bizi Doğruluk Güneşi'nin ışınlarıyla sarmalayacaktır. Şeytan bunun ötesine ulaşamaz. Bu kutsal ışık kalkanını geçemez.

Dünya kötülükte ilerlerken, hiçbir zorlukla karşılaşmaya-çağımız şeklinde kendimizi avutmamalıyız. Fakat bizi Yüceler Yücesi'nin kabul salonuna getirecek olan şey, bu zorlukların ta kendisidir. Bilgelikte sınırsız olan Kişi'den yardım isteyebiliriz.

Rab, "Sıkıntılı gününde seslen bana" diyor (Mezmun 50:15). O bizi, şaşkınlıklarımızı, gereksinimlerimizi ve ilahî yardıma olan ihtiyacımızı O'nun huzuruna sunmaya davet ediyor. O bizi her an duaya hazır olmaya çağırıyor. Zorluklar ortaya çıkar çıkmaz, O'na samimi ve ciddi ricalarını sunmalıyız. Israrlı dualarımızla Allah'a olan sağlam güvenimizin işaretini veririz. İhtiyacımızı duymamız bizi samimiyetle dua etmeye yönlendirir ve göksel Babamız da niyazlarımızdan etkilenip harekete geçer.

İmanları nedeniyle baskı veya zulme uğrayanlar çoğunlukla Allah tarafından terk edildiklerini düşünürler. İnsanların gözünde onlar azınlıktadır. Görünüşe göre düşmanları onlara karşı zafer kazanmaktadır. Fakat vicdanlarını çiğnemesinler. Onlar uğruna sıkıntı çeken ve onların acıları ile kederlerini yüklenen Kişi, onları terk etmemiştir.

Allah'ın çocukları tek başlarına ve savunmasız halde bırakılmamıştır. Dua, Her Şeye Kadir Olan'ın kolunu harekete geçirir. Dua, "ülkeler[i] ele geçir[miş], adaleti sağla[mış], vaat edilenlere kavuştu[rmuş], aslanların ağzını kapa[mış]... kızgın ateşi söndür[müştür]" –bunun ne anlama geldiğini imanları

14. Bölüm: “Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”

için ölen şehitlerin tanıklıklarını dinlediğimiz zaman bileceğiz– “yabancı orduları bozguna uğrat[mıştır]” (İbraniler 11:33, 34).

Hayatlarımızı O’nun hizmetine adarsak, hiçbir zaman Allah’ın önlemini almadığı bir konuma getirilmeyiz. Durumumuz ne olursa olsun, yolumuzu yönlendirecek bir Kılavuzumuz vardır; şaşkınlıklarımız ne olursa olsun, emin bir Öğütçümüz vardır; kederimiz, yasımız ya da yalnızlığımız ne olursa olsun, bizimle duygudaşlık eden bir Dostumuz vardır. Bilgisizliğimiz nedeniyle yanlış adımlar atarsak, Mesih bizi terk etmez. O’nun sesi, net ve belirgin olarak, şu sözü söylerken duyulur: “Yol, gerçek ve yaşam Ben’im” (Yuhanna 14:6). “Yardım isteyen yok-sulu, dayanağı olmayan düşkünü o kurtarır” (Mezmun 72:12).

Rab, Kendisine yaklaşanlar, sadakatle Kendisine hizmet edenler tarafından şerefendirileceğini beyan etmektedir. “Sana güvendiği için düşüncelerinde sarsılmaz olanı tam bir esenlik içinde korursun” (Yeşaya 26:3). Her Şeye Kadir Olan’ın kolu bizi ileri ve daha da ileri yönlendirmek için uzanmıştır. Rab, ‘İlerle; ben sana yardım göndereceğim’ demektedir. ‘Adımın yüceltilmesi için diliyorsunuz ve alacaksınız. Başarısızlığa uğramanızı bekleyenlerin önünde şerefendirileceğim. Sözümün görkemli bir şekilde muzaffer olacağını görecekle.’ “İmanla dua ederseniz, dilediğiniz her şeyi alırsınız” (Matta 21:22).

Sıkıntı çeken ya da adaletsiz muamele gören herkes, Allah’a seslensin. Kalpleri katı ve duygusuz olanlardan yüz çevirin ve ricalarınızı Yaratıcınız’a bildirin. Tövbekâr bir kalple O’na gelen bir kimse, hiçbir zaman geri çevrilmez. Tek bir samimi dua bile kaybolmaz. Göksel koronun ezgileri arasında, Allah en zayıf insanoğlunun dahi seslenişlerini duyar. Küçük odalarımızda kalbimizin arzusunu dökeriz, yolda yürürken bir dua ederiz ve sözlerimiz evrenin Hükümdarı’nın tahtına ulaşır. Bunlar insan

kulağı tarafından duyulamıyor olabilir, fakat yok olup sessizliğe gömülemezler, sürmekte olan iş faaliyetleri arasında da kaybolmazlar. Canın arzusunu hiçbir şey boğamaz. Sokağın gürültüsünün üzerine, kalabalığın kargaşasının üzerine yükselir, göksel saraylara ulaşır. Konuştuğumuz kişi Allah'tır ve duamız işitilir.

Kendini en değersiz hisseden sizler, davanızı Allah'a teslim etmekten korkmayın. O dünyanın günahına karşılık olarak Mesih'te Kendisini verdiğiğinde, her canın davasını üstlendi. "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32). O, cesaretlendirilmemiz ve güçlendirilmemiz için verilmiş olan lütuf sözünü yerine getirmeyecek mi?

Mesih hiçbir şeyi Kendi mirasını Şeytan'ın egemenliğinden fidyeyle kurtarmak kadar arzulamamaktadır. Ancak Şeytan'ın dışarıdaki gücünden kurtarılmadan önce, onun içerideki gücünden kurtarılmalıyız. Dünyevilikten, bencillikten, sert ve Mesih'e yaraşmayan karakter özelliklerinden temizlenebilmemiz için, Rab denenmelere izin verir. O'nu ve göndermiş olduğu İsa Mesih'i tanıyabilmemiz, lekeden temizlenmek için kalbimizin derinliklerinde özlem duymamız ve denenmeden daha pak, daha kutsal, daha mutlu çıkmamız için, sıkıntının derin sularının canlarımızın üzerinden geçmesine izin verir. Çoğunlukla denenmenin fırınına canlarımız bencillikten kararmış bir halde gireriz; fakat hayati önemdeki sınavda sabırlı olursak, ilahî karakteri yansıtır bir halde çıkarız. O'nun sıkıntılardaki amacı gerçekleştiği zaman, "O senin doğruluğunu ışık gibi, hakkını ögle güneşi gibi aydınlığa çıkarır" (Mezmun 37:6).

Rabb'in Kendi halkının dualarını göz ardı etmesi tehlikesi yoktur. Tehlike, onların ayartıda ve denenmede cesaretlerinin kırılmasında ve duada sebatı sürdürememelerindedir.

14. Bölüm: “Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”

Kurtarıcı Suriye–Fenikeli⁶² kadına ilahî merhamet gösterdi. Kadının kederi O'nun yüreğine dokundu. Ona duasının işitildiğine dair hemen bir güvence vermeye can atıyordu; fakat öğrencilerine de bir ders vermeyi arzuluyordu, bu nedenle bir süre için kadının ızdırıp içindeki yüreğinin feryadını duymazlıktan gelir gibi görüldü. Kadının imanı belli olduğunda, ona övgü sözlerini söyledi ve kadını istemiş olduğu değerli bereketle birlikte gönderdi. Elçiler bu dersi hiçbir zaman unutmadılar ve bu ders sebatkâr duanın sonucunu göstermek için kayda geçirildi.

O annenin kalbine geri çevrilmeyecek olan ısrarı yerleştiren Mesih'in Kendisiydi. Yalvaran dul kadına yargıcın önünde cesaret ve kararlılık veren Mesih'ti. Yüzyıllarca önce, Yabbuk Irmağı'nın yanındaki esrarengiz güreşte⁶³ Yakup'a aynı sebatkâr imanı ilham eden de Mesih'ti. O, Kendisinin vermiş olduğu güveni ödüllendirmekten de geri kalmadı.

Göksel tapınakta oturan Kişi, doğrulukla yargılar. O'nun ilgisi, tahtını çevreleyen melekler ordusundan çok, günahla dolu bir dünyada ayartıyla boğuşan Kendi halkınadır.

Bir nokta büyüklüğündeki bu dünyaya tüm evren muazzam bir ilgi göstermektedir, zira Mesih buranın sakinlerinin canları için sınırsız bir bedel ödemiştir. Dünyanın Kurtarıcısı dünyayı akıl bağlarıyla göğe bağlamıştır, zira Rabb'in fidyeyle kurtardıkları buradadır. Göksel varlıklar, İbrahim'le ve Musa'yla birlikte yürüyüp konuştukları zamanda olduğu gibi, halen dünyayı ziyaret etmektedirler. Büyük kentlerimizin telaşlı faaliyetleri arasında, sabahtan akşama kadar iş ve spor ve eğlence hayattaki tek amaçmış gibi işlek caddeleri ve ticaret merkezlerini dolduran

[62] Bkz. Markos 7:26. Çev.

[63] Bkz. Yaratılış 32:22–30. Çev.

kalabalıklar arasında, görülmeyen gerçeklikleri düşünen çok az kişinin bulunduğu bu yerlerde dahi, halen göğün kendi gözcüleri ve kutsalları bulunmaktadır. İnsanoğullarının her sözünü ve işini inceleyen görünmez araçlar vardır. İş ya da zevk için bir araya gelmiş olan her toplulukta, ibadet için toplanan her cemaatte, doğal görüşle görülebileceğinden daha fazla dinleyici bulunmaktadır. Kimi zaman göksel akıllı varlıklar, düşüncelerimizin hayatın acelesi ve telaşından uzaklaşabilmesi ve yaptığımız ve söylediğimiz her şeye tanık olan gözle görülmeyen tanıklar olduğunu düşünebilmemiz için, görünmeyen dünyayı gizleyen perdeyi bire kenara çekerler.

Melek ziyaretçilerin görevini şimdi anladığımızdan daha iyi anlamalıyız. Yaptığımız tüm işlerde göksel varlıkların iş birliğine ve gözetimine sahip olduğumuzu düşünmemiz iyi olacaktır. Görünmez ışık ve kudret orduları, iman eden ve Allah'ın vaatlerini talep eden yumuşak huylu ve alçakgönüllü kişilere eşlik etmektedir. Keruvim ile serafim⁶⁴ ve kudretli melekler –on binlerce on binler ve binlerce binler⁶⁵– O'nun yanında durmaktadır, hepsi, “kurtuluşu miras alacaklara hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar”dır (İbraniler 1:14).

Bu melek haberciler tarafından insanoğullarının sözlerinin ve işlerinin sadık bir kaydı tutulmaktadır. Allah'ın halkına yapılan her zulüm ve adaletsiz davranış, kötülüğün işçilerinin gücü aracılığıyla çekmelerine neden olunan her sıkıntı, gökte kaydedilmektedir.

“Tanrı da, gece gündüz Kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? Onları çok bekletecek mi? Size şunu

---

[64] Keruvim ve Serfim: iki tür semavi varlık. Bkz. Yaratılış 3:24; Mısır'dan Çıkış 25:18-20; Yeşaya 6:2, 6. Çev.

[65] Bkz. Vahiy 5:11. Çev.

14. Bölüm: “Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”

söyleyeyim, onların hakkını tez alacaktır.”

“Onun için cesaretinizi yitirmeyin; bu cesaretin ödülü büyüktür. Çünkü Tanrı'nın isteğini yerine getirmek ve vaat edilene kavuşmak için dayanma gücüne ihtiyacınız vardır. Artık, ‘Gelecek olan pek yakında gelecek ve gecikmeyecek’ ” (İbraniler 10:35–37). “Bakın, çiftçi ilk ve son yağmurları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor! Siz de sabredin. Yüreklerinizi güçlendirin. Çünkü Rab'bin gelişi yakındır” (Yakup 5:7, 8).

Allah'ın tahammülü harikadır. Merhamet günahkâra yalvarırken, adalet çok bekler. Fakat “doğruluk ve adalettir [O'nun] tahtının temeli” (Mezmun 97:2). “RAB tez öfkelenmez;” fakat O “çok güçlüdür. Suçlunun suçunu asla yanına koymaz. Geçtiği yerde kasırgalar, fırtınalar kopar. O'nun ayaklarının tozudur bulutlar” (Nahum 1:3).

Dünya Allah'ın yasasını çiğnemekte çok cesur hale gelmiştir. O'nun uzun süren müsamahasından ötürü, insanlar O'nun yetkisini çiğnemişlerdir. Birbirlerini O'nun mirasına karşı zulümde ve baskıda cesaretlendirerek “Tanrı nasıl bilir? Bilgisi var mı Yüceler Yücesi'nin?” demişlerdir (Mezmun 73:11). Fakat geçemeyecekleri bir çizgi vardır. Önceden belirlenmiş sınıra ulaşacakları zaman yakındır. Daha şimdiden Allah'ın tahammülünün sınırlarını, O'nun lütfunun sınırlarını, O'nun merhametinin sınırlarını neredeyse aşmışlardır. Rab, Kendi şerefini korumak, Kendi halkını kurtarmak ve adaletsizliğin şişinmelerini bastırmak için müdahale edecektir.

Nuh'un zamanında insanlar Allah'ın yasasını öylesine göz ardı etmişlerdi ki, neredeyse Yaratıcı'nın tüm hatırası yeryüzünden silinmişti. Fesatları öyle yüksek bir seviyeye ulaştı ki, Rab yeryüzüne bir tufan getirerek, tüm kötü sakinlerini ortadan kaldırdı.

Rab, çağlar boyunca Kendi çalışma yöntemini bildirmiştir. Bir kriz baş gösterdiğinde O Kendisini açıklamış ve Şeytan'ın tasarılarını engellemek için müdahale etmiştir. Uluslarda, ailelerde ve bireylerde, O çoğunlukla Kendi müdahalesinin belirgin olabilmesi için meselelerin bir kriz noktasına gelmesine izin vermiştir. Bundan sonra da, İsrail'de Kendi yasasını koruyacak ve Kendi halkını haklı çıkaracak bir Allah olduğunu açıkça ortaya koymuştur.

Fesadın hüküm sürdüğü bu çağda, son büyük krizin çok yakında olduğunu bilebiliriz. Allah'ın yasasına neredeyse evrensel ölçülerde meydan okunduğu zaman, O'nun halkının kendi insan kardeşleri tarafından baskı gördüğü ve zulme uğradığı zaman, Rab araya girecektir.

O'nun şu sözleri söyleyeceği zaman yakındır: “Haydi halkım, iç odalarınıza girip ardanızdan kapılarınızı kapatın, RAB’bin öfkesi geçene dek kısa süre gizlenin. Çünkü dünyada yaşayanları suçlarından ötürü cezalandırmak için RAB bulunduğu yerden geliyor. Dünya üzerine dökülen kanı açığa vuracak, öldürülenleri artık saklamayacak” (Yeşaya 26:20, 21). Hristiyan olma iddiasındaki kişiler şimdi fakirlerin hakkını yiyor ve onlara zulmediyor olabilirler; dul ve yetimleri soyuyor olabilirler; Allah'ın halkının vicdanlarını denetim altında tutamadıkları için Şeytani nefretlerini besliyor olabilirler; fakat Allah tüm bunlardan ötürü onları yargılayacak. “Yargı, merhamet göstermeyene karşı merhametsizdir” (Yakup 2:13). Bundan çok kısa bir süre sonra tüm yeryüzünün Yargıcı'nın huzurunda duracaklar, O'nun mirasının bedenlerinin ve canlarının çekmesine neden oldukları acılar için hesap vereceklerdir. Şimdi yalan yere suçlamalara kapılmış olabilirler, Allah'ın Kendi işini yapmak üzere atadığı kişileri aşağılıyor olabilirler, O'na

14. Bölüm: “Allah Kendisine Ait Olanların Hakkını Almayacak mı?”

inananları hapse, prangalara, sürgüne, ölüme mahkûm ediyor olabilirler; fakat her ızdırap sancısı için, dökülen her gözyaşı için hesap vermelidirler. Allah onlara günahlarının karşılığını iki kat verecektir. O, sapkın kilisenin simgesi olan Babil’le ilgili olarak, Kendi yargısının hizmetkârlarına şöyle demektedir: “Üst üste yığılan günahları göğe eriştii, ve Tanrı onun suçlarını anımsadı. Babil nasıl davrandıysa, karşılığını ona aynen verin, yaptıklarının iki katını ödeyin. Hazırladığı kâsedeki içkinin iki katını hazırlayıp ona içirin” (Vahiy 18:5, 6).

Hindistan’dan, Afrika’dan, Çin’den, denizdeki adalardan, sözde Hristiyan ülkelerdeki ezilen milyonlardan, insani üzüntünün feryadı Allah’a yükselmektedir. Bu feryat uzun süre yanıtızsız kalmayacaktır. Allah yeryüzünü ahlaki yozlaşmışlığından Nuh’un zamanında olduğu gibi bir su deniziyle değil, fakat insani herhangi bir düzenle söndürülemez olan bir ateş deniziyle temizleyecektir.

“Ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi olacak. Bu dönemde [Senin] halkın –adı kitapta yazılı olanlar– kurtulacak” (Daniel 12:1).

Mesih Kendi çocuklarını tavan aralarından, harap kulübe-lerden, zindanlardan, darağaçlarından, dağlardan ve çöllerden, yeryüzündeki ve deniz altındaki mağaralardan Kendisine toplayacaktır. Yeryüzündeyken yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler.⁶⁶ Milyonlarca kişi, Şeytan’ın aldatıcı iddialarına teslim olmayı reddettikleri için, alçaklıkla suçlanarak mezara inmiştir. Allah’ın çocukları insani mahkemeler tarafından en aşağılık suçlular ilan edilmişlerdir. Ancak “Yargı[cın] Tanrı’nın Kendisi” olacağı gün yakındır (Mezmur 50:6). O zaman

---

[66] Bkz. İbraniler 11:37. Çev.

yeryüzünün hükümleri tersine dönecektir. “Halkının utancını bütün yeryüzünden kaldıracak” (Yeşaya 25:8). Onların her birine beyaz kaftanlar verilecektir (Vahiy 6:11.) Onlara, “RAB’bin fiyeyle kurtardığı kutsal halk diyecekler” (Yeşaya 62:12).

Hangi çarmıhları taşımaya çağrıldılarsa, dünyevi hayatlarının kaybına dek, hangi kayıplara uğradılarsa, hangi zulümlere katlandılarsa, Allah’ın çocukları karşılıklarını fazlasıyla alacaklardır. “O’nun yüzünü göreceklerdir ve O’nun adı onların alınları üzerindedir” (Vahiy 22:4 [Kİ]).

15. Bölüm

“Bu Adam Günahkârları Kabul Ediyor”

Bu bölüm Luka 15:1–10 ayetlerine dayanmaktadır.

“**V**ergi görevlileriyle günahkârlar” Mesih’in çevresinde toplandıklarında, hahamlar memnuniyetsizliklerini ifade ettiler. “Bu adam günahkârları kabul ediyor, onlarla birlikte yemek yiyor” dediler.

Bu suçlama ile Mesih’in günahkârlarla ve kötü kişilerle birlikte bulunmaktan hoşlandığını ve onların kötülüklerine karşı duyarsız olduğunu ima ediyorlardı. Hahamlar İsa’dan hayal kırıklığına uğramışlardı. Bu kadar yüce bir karakter iddiasında bulunan kişi, neden onlara karışmıyor ve onların öğretim yöntemlerini izlemiyordu? Neden bu kadar gösterişsiz bir şekilde dolaşiyor, tüm sınıflar arasında çalışıyordu? Diyorlardı ki, eğer O gerçek bir peygamber olsaydı, kendileriyle uyumlu olur ve vergi görevlileriyle günahkârlara hak ettikleri ilgisizlikle davranırdı. Sürekli olarak O’nunla çatışma içinde oldukları, fakat hayatının paklığı kendilerini dehşete düşüren ve mahkûm

eden Kişi'nin, toplumdan dışlanmış olanlarca böylesi belirgin bir sevgiyle buluşması, toplumun bu gözetmenlerini kızdırdı. O'nun yöntemlerini onaylamıyorlardı. Kendilerini eğitilmiş, ince ve üstün dindarlar olarak görüyorlardı; fakat Mesih'in örneği bencilliklerini gözler önüne serdi.

Ayrıca hahamlara yalnızca nefret göstermiş ve hiçbir zaman havrada görünmemiş olan kişilerin İsa'nın etrafında toplanmaları ve O'nu can kulağı ile dinlemeleri de onları öfkeliyordu. Yazıcılar ve Ferisiler bu pak mevcudiyetten ötürü yalnızca mahkûmiyet duygusu duyuyorlardı; öyleyse nasıl oluyordu da vergi görevlileri ve günahkârlar İsa'ya cezbediliyorlardı?

Açıklamanın, tam da aşağılayıcı bir suçlama olarak söyledikleri "Bu adam günahkârları kabul ediyor" sözlerinde yatmakta olduğunu bilmiyorlardı. İsa'ya gelen canlar O'nun huzurunda kendileri için dahi günahın çukurundan kurtuluş olduğunu hissediyorlardı. Ferisiler onları yalnızca aşağılıyor ve mahkûm ediyorlardı; fakat Mesih onları Baba'nın evinden gerçekten de uzaklaşmış, fakat Baba'nın yüreği tarafından unutulmamış olan Allah'ın çocukları olarak karşılıyordu. Onların sefaleti ile günahları, onları daha da fazla O'nun merhametinin hedefleri haline getiriyordu. O'ndan ne kadar uzaklaşırlarsa, kurtarılmaları için özlem o kadar samimi, bunun için gereken fedakârlık o kadar büyük oluyordu.

İsrail'in öğretmenleri tüm bunları koruyucuları ve açıklayıcıları olmakla övündükleri kutsal tomarlardan öğrenebilirlerdi. Davut –ölümcül bir günaha düşmüş olan Davut– "Kaybolmuş koyun gibi avare dolaşıyordum; kulunu ara" yazmamış mıydı? (Mezmun 119:176). Mika, Allah'ın günahkâra olan sevgisini açıklayarak, şöyle dememiş miydi, "Fesat bağışlayan, mirasının artakalanının günahından vazgeçen senin gibi

Allah kimdir? Öfkesini ebediyen tutmaz, çünkü merhametten hoşlanır”? (Mika 7:18 [KM]).

Kayıp Koyun

Mesih bu sırada dinleyicilerine Kutsal Yazı'nın sözlerini hatırlatmadı. Onların kendi deneyimlerinin tanıklığına başvurdu. Ürdün Nehri'nin doğusundaki geniş yaylalarda sürüler için bol miktarda otlak vardı ve geçitler ile ağaçlık tepelerde pek çok koyun başıboş dolaşıp kaybolmuş, çobanın bunları arayıp gözetimine geri getirmesi gerekmişti. İsa'yı çevreleyen toplulukta çobanlar ve sürülere para yatırmış kişiler de bulunuyordu ve bunların tümü O'nun örneklemesini anlayabiliyorlardı: “Sizlerden birinin yüz koyunu olsa ve bunlardan bir tanesini kaybetse, doksan dokuzu bozkırda bırakarak kaybolanı bulana dek onun ardına düşmez mi?”

İsa ‘bu aşağıladığınız canlar Allah'ın varlıklarıdır’ diyordu. Yaratılış ve kurtuluş itibarıyla onlar O'nundur ve O'nun gözünde büyük değer taşımaktadırlar. Çobanın kendi koyunlarını sevdiği ve biri dahi kaybolursa rahat edemeyeceği gibi, Allah da, sınırsız olarak daha büyük bir ölçüde, dışlanmış her canı sevmektedir. İnsanlar O'nun sevgisinin talebini reddedebilirler, O'ndan uzaklaşarak başıboş dolaşabilirler, başka bir efendi seçebilirler; fakat onlar Allah'ındırlar ve O Kendisinin olanları geri almaya can atmaktadır. Şöyle diyor: “Dağılmış koyunlarının arasındaki bir çoban sürüsüyle nasıl ilgilenirse, ben de koyunlarımla öyle ilgileneceğim. Bulutlu, karanlık bir gün dağılmış oldukları her yerden onları kurtaracağım” (Hezekiel 34:12).

Benzetmede çoban bir koyunu aramaya çıkıyor– sayılabilecek sayıların en küçüğünü. Aynı şekilde, yalnızca bir can dahi

kaybolmuş olsaydı, Mesih o bir kişi için ölürdü.

Sürüden ayrılan koyun, tüm yaratıkların en savunmasızdır. Çoban onu aramalıdır, zira o dönüş yolunu bulamaz. Allah'tan uzaklaşarak başiboş dolaşan can da öyledir; kayıp koyun kadar savunmasızdır ve ilahî sevgi onu kurtarmaya gelmiş olmasaydı, Allah'a giden yolu hiçbir zaman bulamazdı.

Koyunlarından birinin eksik olduğunu fark eden çoban, umarsızca güvendeki sürüye bakarak “Doksan dokuz koyunum var, kaybolanı aramaya gitmek bana çok zahmetli olacak. Bırakayım kendi gelsin, ben de ağılın kapısını açarak onu içeri alırım” demez. Hayır; koyun kaybolur kaybolmaz çoban büyük keder ve endişeyle dolar. Sürüyü tekrar tekrar sayar. Bir koyunun kaybolduğunu anladığında uyumaz. Doksan dokuzu ağılda bırakır ve kaybolan koyunu aramaya çıkar. Gece karardıkça, hava bozuldukça ve yol daha tehlikeli hale geldikçe, çobanın endişesi daha da artar ve daha büyük bir ciddiyetle arar. O bir kayıp koyunu bulmak için elinden gelen tüm çabayı gösterir.

Uzaktan gelen ilk zayıf sesi duyduğunda ne büyük bir rahatlama hisseder. Sesi takip ederek en dik yokuşları tırmanır, kendi hayatını tehlikeye atarak uçurumun kenarına dek gider. Böylece arar, bu esnada ses de gitgide zayıflayarak, koyunun ölmek üzere olduğunu ona bildirir. Sonunda çabaları karşılığını görür; kayıp bulunur. Bundan sonra onu bu kadar zahmete neden olduğu için azarlamaz. Onu bir kırbaçla gütmmez. Onu eve yönlendirmeye dahi çalışmaz. Sevinç içinde, titreyen yaratığı omuzlarına alır; darbe almış veya yaralanmışsa onu kollarına alarak, kendi kalbinin sıcaklığı ona hayat versin diye göğsüne bastırır. Arayışının boşa gitmemiş olmasına minnettar olarak, onu ağıla geri götürür.

Allah'a şükür, O bizim hayal gücümüze koyunu bulmadan

15. Bölüm: “Bu Adam Günahkârları Kabul Ediyor”

dönen kederli bir çoban resmi sunmamıştır. Benzetme başarısızlığı anmaz, fakat koyunu kurtarınca meydana gelen başarıdan ve sevinçten bahseder. Burada, Allah’ın sürüsünden kaybolan koyunların tek birinin dahi göz ardı edilmediğine, tek birinin dahi yardımsız bırakılmadığına dair ilahî güvence vardır. Mesih, fidyeye kurtarılmak üzere teslim olan herkesi yozlaşmanın çukurundan ve günahın dikenlerinden kurtaracaktır.

Ümitsiz can, kötülük işlemiş olsan da, cesaretle. Allah’ın *belki* suçlarını bağışlayacağını ve seni huzuruna kabul edeceğini düşünme. İlk adımı Allah attı. Sen O’na karşı isyan içindeyken, O seni aramaya çıktı. Çobanın müşfik kalbiyle, doksan dokuzu bıraktı ve kayıp olanı bulmak için kıra gitti. O, yaralanmış, berelenmiş ve yok olmak üzere olan canı Kendi sevgi kollarıyla sarar ve sevinçle güvenli ağıla götürür.

Yahudiler, Allah’ın sevgisinin günahkâra uzanmasından önce onun tövbe etmesi gerektiğini öğretiyorlardı. Onların görüşüne göre, tövbe insanların Gök’ün lütfunu kazanmalarını sağlayan bir işti. Bu düşünce, Ferisileri hayret ve öfkeyle haykırmaya itti. “Bu adam günahkârları kabul ediyor.” Onların fikrine göre, İsa tövbe etmiş olanlardan başka hiç kimsenin Kendisine yaklaşmasına izin vermemeliydi. Fakat Mesih, kayıp koyun benzetmesinde kurtuluşun bizim Allah’ı aramamızla değil, ancak Allah’ın bizi aramasıyla geldiğini öğretmektedir. “Anlayan kimse yok, Tanrı’yı arayan yok. Hepsi saptı” (Romalılar 3:11, 12). Biz, Allah bizi sevebilsin diye tövbe etmiyoruz, fakat O bize tövbe edebilmemiz için Kendi sevgisini açıklıyor.

Kaybolan koyun sonunda eve getirildiğinde, çobanın minnettarlığı ahenkli sevinç ezgilerinde ifade bulur. Arkadaşlarını ve komşularını çağırarak onlara, “Benimle birlikte sevinin, kaybolan koyunumu buldum!” der. Aynı şekilde, başıboş dolaşan

biri koyunların büyük Çobanı tarafından bulunduğu, gökle yer birleşerek şükran sunar ve sevinir.

“Gökte, tövbe eden tek bir günahkâr için, tövbeyi gereksinmeyen doksan dokuz doğru kişi için duyulandan daha büyük sevinç duyulacaktır.” Mesih, ‘Siz Ferisiler kendinizi göğün gözdeleri olarak görüyorsunuz’ diyordu. ‘Kendinizi kendi doğruluğunuz içinde güvende sanıyorsunuz. Öyleyse şunu bilin ki, tövbeye ihtiyacınız yoksa benim görevim size yönelik değildir. Benim kurtarmaya geldiklerim, kendi fakirliklerini ve günahlılıklarını hisseden bu zavallı canlardır. Sizin hor gördüğünüz bu kayıp kişilerle göğün melekleri ilgilenmektedir. Bu canlardan biri bana katıldığında siz şikâyet ederek küçümsüyorsunuz; fakat bilin ki yukarıdaki saraylarda melekler sevinmekte ve yukarıdaki saraylarda zafer ezgileri çınlamaktadır.’

Hahamların Allah’a karşı günah işleyen birinin yok edildiğinde gökte sevinç olduğuna dair bir deyişi vardı; fakat İsa, yok etme işinin Allah’a yabancı bir iş olduğunu öğretiyordu. Gökteki herkesi hoşnut eden şey, Allah’ın yaratmış olduğu canlara O’nun suretinin geri kazandırılmasıdır.

Günahın içinde kaybolarak çok uzaklaşan bir kişi Allah’a dönmeye çalıştığında, tenkitlerle ve güvensizlikle karşılaşacaktır. Tövbесinin hakiki olduğundan şüphe eden, ya da “Onda kararlılık yok; dayanabileceğine inanmıyorum” diye dedikodu yapan kişiler olacaktır. Bu kişiler Allah’ın değil, kardeşlerin suçlayıcısı olan Şeytan’ın işini yapmaktadırlar. Kötü olan, onların tenkitleri aracılığıyla o canın cesaretini kırmayı ve onu umuttan ve Allah’tan daha da uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Tövbe eden günahkâr, kayıp olan bir kişinin dönüşü üzerine gökte meydana gelen sevinci derin düşünsün. Allah’ın sevgisinde huzur bulsun ve hiçbir zaman Ferisilerin aşağılamasından ve

15. Bölüm: “Bu Adam Günahkârları Kabul Ediyor”

şüphesinden ötürü cesareti kırılmasın.

Hahamlar Mesih’in benzetmesinin vergi görevlileri ve günahkârlar için geçerli olduğunu anladılar; fakat onun daha geniş bir anlamı da vardır. Mesih, kayıp koyunla yalnızca bir günahkâr kişiyi değil, sapkınlığı seçmiş ve günah tarafından yıkıma uğramış olan bir dünyayı da temsil etmektedir. Bu dünya Allah’ın yönettiği sayısız krallıklar arasında bir zerreden başka bir şey değildir, fakat bu küçük düşkün dünya –bir kayıp koyun– O’nun gözünde yolunu şaşırarak sürüden ayrılmayan doksan dokuzdan daha değerlidir. Göksel saraylardaki sevilen Komutan olan Mesih, bir kayıp dünyayı kurtarmak için yüksek konumundan tenezzül etti, Baba’yla birlikte sahip olduğu görkemi bir kenara bıraktı. Bunun için O, günahsız dünyaları, Kendisini seven doksan dokuzu yukarıda bıraktı ve “günahlarımızdan ötürü yaralan[mak]” ve “fesatlarımızdan ötürü zedelen[mek]” için bu dünyaya geldi (Yeşaya 53:5 [KM]) Allah, kaybolmuş olan koyunu geri alabilmenin sevincini yaşayabilmek için, Oğlu’nda Kendisini verdi.

“Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı’nın çocukları’ deniyor!” (1. Yuhanna 3:1). Mesih şöyle diyor: “Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim” (Yuhanna 17:18)– öyle ki, “Mesih’in, kendi bedeni, yani kilise uğruna çektiği sıkıntılardan eksik kalanlarını... tamaml[asınlar]” (Koloseliler 1:24). Mesih’in kurtardığı her can, kaybolanların kurtarılması için O’nun adıyla çalışmaya çağrılır. Bu çalışma İsrail’de ihmal edilmişti. Bugün Mesih’in izleyicileri olma iddiasındakiler tarafından ihmal edilmemekte midir?

Başboş dolaşanlardan kaçını, siz okuyucu, aradınız ve sürüye geri getirdiniz? Ümitsiz ve itici görünen kişilerden yüz çevirdiğinizde, Mesih’in aramakta olduğu canları ihmal ettiğinizin

farkında mısınız? Tam onlardan yüz çevirdiğiniz zaman, sizin merhametinize en çok ihtiyaç duydukları an olabilir. İbadet için bir araya gelen her toplulukta, rahatı ve huzuru özleyen canlar vardır. Aldırışsız hayatlar yaşıyor gibi görünebilirler, fakat Kutsal Ruh'un etkisine duyarsız değillerdir. İçlerinden pek çoğu Mesih'e kazanılabilir.

Kayıp koyun ağıla geri getirilmezse, mahvolana kadar başıboş dolaşır. Aynı şekilde pek çok can da, kurtarmak için uzanmış bir elin yokluğundan dolayı yıkıma gider. Bu hatalı kişiler katı ve pervasız gibi görünebilirler; fakat diğerlerinin sahip olduğu ayrıcalıklara sahip olsalar, canda çok daha büyük bir asalet ve yararlılığa yönelik daha büyük beceri gösterebileceklerdir. Melekler başıboş dolaşan bu canlara acırlar. Melekler ağlarken, insan gözleri kuru ve kalpleri acımaya kapalıdır.

Ah, ayartılanlara ve hata yapanlara karşı derinden ve cana dokunan duygudaşlığın yokluğu! Mesih'in ruhundan daha fazlası ve benlikten daha azı, çok daha azı için ah!

Ferisiler Mesih'in benzetmesini kendilerine yönelik bir azar olarak anladılar. O, onların Kendi işine yönelttikleri tenkidi kabul etmek yerine, vergi görevlilerini ve günahkârları ihmal edişlerini azarlamıştı. Kalplerini Kendisine karşı kapatmasınlar diye bunu açıkça yapmamıştı; fakat O'nun verdiği örnek tam da Allah'ın kendilerinden istediği ve yapamadıkları işi önlerine getiriyordu. Gerçek çobanlar olsalardı, İsrail'in bu önderleri çobanın işini yaparlardı. Mesih'in merhametini ve sevgisini sergiler ve O'nunla görevinde birlik olurlardı. Bunu yapmayı reddedişleri, dindarlık iddialarının yalan olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi, pek çok kişi Mesih'in azarını reddetmişti; fakat O'nun sözleri bazılarını ikna etti. Bunların üzerine Mesih'in göğe yükselişinin ardından Kutsal Ruh indi ve tam da kayıp koyun

benzetmesinde ana hatları çizilen işte O'nun elçilerine katıldılar.

Kayıp Gümüş Para

Mesih, kayıp koyun benzetmesini verdikten sonra başka bir tane daha anlatarak, şunları söyledi: “On gümüş parası olan bir kadın bunlardan bir tanesini kaybetse, kandil yakıp evi süpürerek parayı bulana dek her tarafı dikkatle aramaz mı?”

Doğu'da fakirlerin evleri çoğunlukla tek bir odadan ibaret, genellikle penceresiz ve karanlık olurdu. Oda nadiren süpürülürdü, bu nedenle yere düşen bir madeni para hızla toz ve süprüntüyle kaplanırdı. Bulunabilmesi için, gündüz bile olsa, mum yakılması ve evin dikkatle süpürülmesi gerekirdi.

Kadının çeyizi çoğunlukla madeni paralardan oluşurdu, bunları en değerli varlığı olarak dikkatle korur, kendi kızlarına bırakırdı. Bu paralardan birinin kaybolması ciddi bir felaket sayılır, dolayısıyla yeniden bulunması da büyük sevince neden olurdu ve komşu kadınlar da buna sevinçle katılırdı.

Mesih, “Parayı bulunca da” dedi, “arkadaşlarını, komşularını çağırıp, ‘Benimle birlikte sevinin, kaybettiğim parayı buldum!’ der. Size şunu söyleyeyim, aynı şekilde Tanrı'nın melekleri de tövbe eden bir tek günahkâr için sevinç duyacaklar.”

Bu benzetme de, bir önceki gibi, bir şeyin kaybını ortaya koyarak, düzgün bir aramayla bulunabileceğini ve büyük sevinç getireceğini bildirmektedir. Ancak iki benzetme farklı sınıfları temsil etmektedir. Kayıp koyun kaybolduğunu bilir. Çobanı ve sürüyü terk etmiştir, kendisini kurtaramaz. Allah'tan ayrıldıklarının farkında olan ve kendilerini bir şaşkınlık bulutu içinde ve aşağılanmış hissederek şiddetli bir ayartıya kapılan kişileri simgeler. Kayıp para, suçların ve günahların içinde kaybolan,

fakat durumlarına dair hiçbir fikirleri olmayanları simgeler. Allah'tan uzaklaşmışlardır, ancak bunu bilmezler. Canları tehlikededir, fakat onlar bilinçsiz ve kayıtsızdırlar. Mesih bu benzetmede, Allah'ın emirlerine karşı kayıtsız olanların dahi O'nun merhametli sevgisinin muhatapları olduklarını öğretmektedir. Onlar, Allah'a geri getirilebilmeleri için aranmalıdırlar.

Koyun ağıldan uzaklaşarak başıboş yol almıştı; kırdı ya da dağlarda kaybolmuştu. Gümüş para evde kaybolmuştu. Çok yakındaydı, fakat ancak dikkatli bir aramayla bulunabilirdi.

Bu benzetmenin ailelere yönelik bir dersi vardır. Ailede çoğunlukla bireylerinin canlarına ilişkin büyük bir aldırışsızlık bulunmaktadır. Aralarında Allah'tan uzaklaşmış biri olabilir; fakat aile ilişkisinde Allah'ın emanet ettiği armağanlardan biri kaybolmasın diye ne kadar az endişe duyulur.

Para, toz ve süprüntü arasında yatmasına da, yine de gümüş bir paradır. Sahibi onu değerinden ötürü arar. Aynı şekilde her bir can da, günahla ne kadar alçaltılmış olursa olsun, Allah'ın gözünde kıymetli sayılır. Madeni paranın üzerinde hakim gücün tasviri ve imzası olduğu gibi, insan da yaratıldığı zaman Allah'ın suretini ve imzasını taşıyordu; şimdi ise günahın etkisi yüzünden zarara uğramış ve soluklaşmış olsa da, bu imzanın izleri her canın üzerinde kalmıştır. Allah bu canı kurtarmayı ve onun üzerine Kendi suretini doğrulukla ve kutsallıkla tekrar işlemeyi arzular.

Benzetmedeki kadın kayıp parasını dikkatle aramaktadır. Mum yakar ve evi süpürür. Aramasına engel olacak her şeyi ortadan kaldırır. Yalnızca tek bir gümüş para kaybolmuş olmasına rağmen, o para bulunana dek çabalarına son vermez. Aynı şekilde ailede de, yalnızca bir üye bile Allah'a kayıp olmuş olsa, onun bulunması için her türlü araç kullanılmalıdır. Tüm

15. Bölüm: “Bu Adam Günahkârları Kabul Ediyor”

diğerlerinin üzerine, gayretli ve dikkatli bir kendini yoklama düşmelidir. Hayat pratiği araştırılsın. O canın tövbesizlikte bağımlı kalmasına neden olan bir hata, bir yönetim yanlışlığı olup olmadığına dikkat edin.

Ailede günahlı durumunun bilincinde olmayan tek bir çocuk varsa, anne–babalar durup dinlenmemelidir. Mum yakılsın. Çocuğun neden kaybolduğunu anlamak için, Allah’ın sözünü araştırın ve bunun ışığıyla evdeki her şeyin dikkatle incelenmesini sağlayın. Anne–babalar kendi kalplerini araştırınlar, alışkanlıklarını ve uygulamalarını gözden geçirsinsinler. Çocuklar Rabb’in mirasıdır ve O’nun mülkünü idare edişimizden ötürü O’na karşı sorumluyuz.

Kendi çocukları Kurtarıcı’ya ve O’nun sevgisine yabancıyken, yabancı bir müjdeleme alanında çalışmak için can atan ve evlerinin dışında Hristiyan çalışmasında etkin olan anneler ve babalar vardır. Pek çok anne–baba, kendi çocuklarının Mesih’e kazanılması işini Sebt okulu görevlisine bırakırlar, fakat böyle yaparak kendilerine Allah tarafından verilen sorumluluğu ihmal etmektedirler. Çocuklarının Mesih imanlıları olarak eğitilmeleri, anne–babaların Allah’a verebilecekleri en yüce hizmettir. Bu, sabırlı bir çalışma ile hayat boyu sürecek gayretli ve sebatkâr bir çaba isteyen bir iştir. Bu emaneti ihmal ettiğimizde, sadakatsiz vekilharçlar olduğumuzu göstermiş oluruz. Böyle bir ihmal için hiçbir mazeret Allah tarafından kabul edilmeyecektir.

Ancak ihmalden suçlu olanlar ümitsizliğe kapılmamalıdır. Parası kaybolan kadın, onu buluncaya dek aradı. Öyleyse, anne–babalar, aileleri için sevinçle, “Ben ve RAB’bin bana verdiği çocuklar” diyerek Allah’a gelecekleri güne dek sevgiyle, imanla ve duayla çalışsınlar (Yeşaya 8:18).

Bu gerçek ev müjdeciliği işidir ve yapıldığı kişiler kadar

yapan kişiler için de yararlıdır. Ev ortamına olan sadık ilgimizle, eğer Mesih'e de sadık kalırsak, kendimizi, birlikte sonsuz çağlar boyunca yaşayacağımız Rabb'in ailesinin üyelerine yönelik iş için uygun hale getirmektedir. Mesih'teki kardeşlerimiz için, bir ailenin üyeleri olarak birbirimize karşı gösterdiğimiz ilginin aynısını göstermeliyiz.

Allah tüm bunları, bizi daha başkaları için çalışmaya uygun hale getirmek için tasarlar. Duygudaşlıklarımızı genişlediğinde ve sevgimiz arttığında, her yerde yapılacak bir iş bulacağız. Allah'ın büyük insan ailesi dünyayı kucaklar, üyelerinden hiçbiri ihmal edilmemelidir.

Her nerede olursak olalım, orada kayıp gümüş para bizim arayışımızı beklemektedir. Biz onu arıyor muyuz? Günden güne dinsel konulara hiç ilgi duymayan kişilerle karşılaşırız; onlarla konuşuyoruz, onları ziyaret ediyoruz; peki onların ruhsal iyiliklerine bir ilgi gösteriyor muyuz? Mesih'i onlara günahları bağışlayan Kurtarıcı olarak sunuyor muyuz? Kendi kalplerimiz Mesih'in sevgisiyle ısınmış olarak, onlara bu sevgiden bahsediyor muyuz? Etmiyorsak, bu canlarla –kaybolmuş, sonsuza dek kaybolmuş bu canlarla– Allah'ın tahtı önünde durduğumuzda, yüzlerine nasıl bakabiliriz?

Bir canın değerini kim kestirebilir? Onun değerini bilmek isterseniz, Getsemani'ye gidin, orada Mesih'le birlikte, teri büyük kan damlaları gibi düşerken, o ızdırıp saatleri boyunca uyanık durun. Çarmıhın üzerine kaldırılmış olan Kurtarıcı'ya bakın. O ümitsiz feryadı dinleyin: “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” (Markos 15:34). Yaralı başa, delinmiş böğüre, zedelenmiş ayaklara bakın. Mesih'in her riski göze aldığı hatırlayın. Bizim kurtuluşumuz için, göğün kendisi tehlikeye girdi. Çarmıhın dibinde, Mesih'in hayatını tek bir günahkârın uğruna

15. Bölüm: “Bu Adam Günahkârları Kabul Ediyor”

feda edeceğini hatırlayarak, bir canın değerini kestirebilirsiniz.

Mesih’le birliktelik içindeyseniz, her insanoğluna O’nun takdir ettiği değeri verirsiniz. Mesih’in size karşı duyduğu derin sevginin aynısını başkaları için duyarsınız. Böylece O’nun uğruna öldüklerini uzaklaştırmayı değil kazanmayı, itmeyi değil çekmeyi başarabilirsiniz. Hiç kimse, Mesih onun için kişisel bir çaba göstermiş olmasaydı Allah’a geri getirilemezdi; biz de ancak bu kişisel çalışma ile canları kurtarabiliriz. Ölüme doğru gidenleri gördüğünüzde, sakın bir ilgisizlikle ve huzurla rahat duramazsınız. Günahları ne kadar büyükse ve sefaletleri ne kadar derinse, kurtarılmaları için göstereceğiniz çabalar o kadar ciddi ve şefkatli olacaktır. Sıkıntı çekmekte ve Allah’a karşı günah işlemekte olan ve suçluluk duygusunun yükü altında ezilenlerin ihtiyacını fark edeceksiniz. Kalbiniz onlara duygudaşlıkla çarpacak ve onlara yardım eli uzatacaksınız. Onları imanınızın ve sevginizin kollarında Mesih’e getireceksiniz. Onları gözetecek ve teşvik edeceksiniz, duygudaşlığınız ile güveniniz onların sürçerek kararlılıklarından düşmelerini zorlaştıracak.

Göğün tüm melekleri bu çalışmada iş birliği yapmaya hazırdır. Göğün tüm kaynakları, kayıp olanları kurtarmaya çalışanların emrine amadedir. En aldırışsızlara, en duyarsızlara ulaşmanıza melekler yardım edecektir. Bir kişi Allah’a geri getirildiği zaman, tüm gök memnun olur; serafklar ve keruvlar altından lirlerini çalarak, Allah’a ve Kuzu’ya insanoğullarına gösterdikleri merhametten ve sevgi dolu şefkatten dolayı övgü ilahileri söylerler.

16. Bölüm

“Kaybolmuştu, Bulundu”

Bu bölüm Luka 15:11–32 ayetlerine dayanmaktadır.

Kayıp koyun, kayıp para ve kayıp oğul benzetmeleri Allah’ın Kendisinden uzaklaşanlara karşı duyduğu merhametli sevgiyi belirgin hatlarla ortaya çıkarır. Onlar Allah’tan yüz çevirmiş olmalarına rağmen, O onları sefaletleri içinde bırakmaz. O, kurnaz düşmanın ayartılarına maruz kalan herkese karşı lütufla ve müşfik merhametle doludur.

Kayıp oğul benzetmesinde, bir zamanlar Baba’nın sevgisini bilen, fakat kendilerini ayartıcının iradesine esir etmesine izin veren kişilerle, Rabb’in ilgilenişi sunulur.

“Bir adamın iki oğlu vardı... Bunlardan küçüğü babasına, ‘Baba’ dedi, ‘Malından payıma düşeni ver bana’ dedi. Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti.”

Bu küçük oğul babasının evindeki kısıtlamadan bıkmıştı. Özgürlüğünün sınırlandığını düşünüyordu. Babasının kendisine gösterdiği sevgi ve ilgi yanlış yorumlanmıştı, böylece kendi eğiliminin emirlerini izlemeye karar verdi.

16. Bölüm: “Kaybolmuştu, Bulundu”

Genç adam babasına karşı hiçbir yükümlülüğünü ikrar etmez ve minnettarlığını belirtmez; fakat babasının mallarını paylaşmakta bir evladın ayrıcalığını talep eder. Babasının ölümünde kendisine düşecek olan mirası şimdi almayı arzular. Şimdiki zamanın keyfine odaklanmıştır ve geleceği düşünmez.

Babasının verdiği mirasını alarak “uzak bir ülkeye” gider, babasının evinden uzaklaşır. Bol para ve istediğini yapma özgürlüğüyle, kalbinin arzusunun tatmin olduğuna dair kendini avutur. ‘Bunu yapma, çünkü kendine zarar verirsin,’ ya da ‘Bunu yap, çünkü doğrudur’ diyecek kimse yoktur. Kötü dostlar onun günaha iyice dalmasına neden olur ve “sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu” harcar.

Kutsal Kitap, “akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız ol[an]” adamlardan söz eder (Romalılar 1:22); bu da benzetmedeki genç adamın hikâyesidir. Bencil bir şekilde babasından talep ettiği serveti fahişlere harcar. Genç adamlığının hazinesi boşa gider. Hayatın değerli yılları, zekânın gücü, gençliğin parlak görüşleri, ruhsal tutkular– hepsi şehvetin alevlerinde yanıp tükenirler.

Büyük bir kıtlık başlar, ihtiyaç içinde kalır ve ülkenin vatan-daşlarından birinin hizmetine girer, o da onu domuz gütmek üzere kıra gönderir. Bir Yahudi için bu en adi ve aşağılayıcı görevdi. Özgürlüğüyle övünen genç, şimdi kendini köle olarak bulur. En kötü esaretin tutsağıdır– “günahının kemendi[yle] kısıvrak bağla[nmıştır]” (Süleyman’ın Özdeyişleri 5:22). Onu baştan çıkarıcı pırıltı ve süsler kaybolmuştur, zincirinin yükünü hisseder. O ıssız ve kıtlığın vurduğu ülkede, domuzlardan başka bir yoldaşı olmadan yere oturur ve hayvanların beslediği keçi-boynuzlarıyla karnını doyurmaya can atar. Zengin olduğu zamanlarda çevresinde toplanan ve kendi sırtından yiyip içen neşeli yoldaşlarından, kendisine dostluk edecek hiç

kimse kalmamıştır. O hovarda neşesi şimdi nerededir? Vicdanını yatıştırarak, hassasiyetlerini körelterek kendisini mutlu sanmıştır; fakat şimdi, para harcanmış, açlık bastırılmamış, gurur alçaltılmış, ahlaki doğası küçülmüş, iradesi zayıf ve güvenilmez hale gelmiş, ince duyguları görünürde ölmüş bir halde, ölümlülerin en sefili olmuştur.

Burada günahkârının durumunun ne güzel bir resmi var! O'nun sevgisinin bereketiyle çevrelenmiş olmasına rağmen, zevk düşkünlüğüne ve günahlı zevklere odaklanan günahkârın Allah'tan ayrılmaktan daha büyük bir arzusu yoktur. Nankör oğul gibi, Allah'ın iyi şeylerinin kendisinin hakkı olduğunu iddia eder. Bunları gayet doğal olarak alır ve minnettarlıkla karşılık vermez, sevgi hizmeti yapmaz. Kayın'ın⁶⁷ evini aramak üzere Rabb'in huzurundan ayrıldığı gibi; kayıp oğulun başıboş dolaşarak "uzak bir ülkeye" gittiği gibi, günahkârlar da Allah'ın unutkanlığında mutluluk ararlar (Romalılar 1:28).

Görünüm ne olursa olsun, benliğe odaklanmış olan her hayat boşa harcanır. Allah'tan ayrı olarak yaşamaya teşebbüs eden herkes, varlığını tüketmektedir. Değerli yılları tüketmektedir, zihnin, kalbin ve canın güçlerini tüketmektedir, kendisini sonsuzluk boyunca iflas ettirmeye çalışmaktadır. Kendi benliğine hizmet edebilmek için Allah'tan ayrılan kişi, zenginliğin kölesidir. Allah'ın meleklerin yoldaşlığı için yarattığı zihin, dünyevi ve vahşi olanın hizmetine düşmüştür. Benliğe hizmetin yönlendirdiği sonuç budur.

Böyle bir hayat seçtiyseniz, paranızı ekmek olmayana, emeğinizi doyurmayana harcadığınızı⁶⁸ biliyorsunuzdur. Aşağılandığınızı anladığınız zamanlar olur. Uzak ülkede yalnız başınıza

---

[68] Bkz. Yeşaya 55:2. Çev.

16. Bölüm: “Kaybolmuştu, Bulundu”

sefaletinizi hisseder ve ümitsizlik içinde, “Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?” diye fer-yat edersiniz (Romalılar 7:24). Peygamberin sözlerindeki şey, evrensel gerçeğin beyanıdır: “İnsana güvenen, insanın gücüne dayanan, yüreği RAB’den uzaklaşan kişi lanetlidir. Böylesi bozkırdaki çalı gibidir, iyilik geldiği zaman görmeyecek; kurak çöle, kimsenin yaşamadığı tuzlaya yerleşecek” (Yeremya 17:5, 6). Allah, “güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır” (Matta 5:45); fakat insanların kendilerini günışığından ve yağ-murdan korumaya güçleri vardır. Böylece, Doğruluk Güneşi parlarken ve lütuf yağmurları herkes için serbestçe yağarken, “kurak çöle” yerleşerek kendimizi Allah’tan ayırıyor olabiliriz.

Allah’ın sevgisi O’ndan ayrılmayı seçene yine de özlem duyar ve onu Baba’nın evine geri getirmek için gereken etkileri devreye sokar. Kayıp oğul, sefaleti içinde “aklı başına gel[di].” Şeytan’ın onun üzerinde kullanmış olduğu aldatici güç kırılmıştı. Çektiği sıkıntının kendi akılsızlığının sonucu olduğunu gördü ve şöyle dedi: “Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim.” Kayıp oğul ne kadar sefil olduysa da, babasının sevgisine inana-rak umut buldu. Onu eve doğru yönlendiren şey işte bu sevgiydi. Günahkârı Allah’a dönmeye mecbur bırakan şey de Allah’ın sevgisinin güvencesidir. ‘Allah’ın iyiliği seni tövbeye yönelt[ir]’ (Romalılar 2:4 [Kİ]). Tehlikeye düşmüş her canın boynuna ilahî sevginin merhameti ve şefkati olan altın zincir geçirilir. Rab şöyle beyan ediyor: “Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim” (Yeremya 31:3).

Oğul suçunu itiraf etmeye karar verir. Babasına giderek “Baba... Tanrı’ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin

oğlun olarak anılmaya layık değilim” diyecektir. Ancak, babasının sevgisini kavrayışının ne kadar kısıtlı olduğunu göstererek “Beni işçilerinden biri gibi kabul et” diye ekleyecektir.

Genç adam domuz sürülerinden ve keçiboynuzlarından ayrılarak yüzünü eve doğru çevirir. Zayıflıktan titreyerek ve açlıktan bayılacak bir halde, hevesle yoluna devam eder. Üzerindeki paçavraları örtecek bir giysisi yoktur; fakat sefaleti gururuna baskın gelmiştir ve bir zamanlar evlat olduğu yerde bir hizmetkârın yerini dilenmek üzere koşar.

Neşeli ve düşüncesiz genç, babasının kapısından çıkıp giderken bu babanın kalbinde kalan acıyla ve özlemle dolu hayalleri bilmiyordu bile. Hovarda yoldaşlarıyla birlikte dans ederek eğlenirken, evinin üzerine düşmüş olan gölgeyi düşünmüyordu bile. Şimdi, yorgun ve acılı adımlarla eve dönüş yolunu izlerken, o kişinin dönüşünü beklediğini bilmemektedir. Ancak o, “daha uzaktayken,” babası onun suretini tanır. Sevgi keskin gözlüdür. Günah içinde geçen yılların getirdiği aşağılanma bile oğulu babanın gözlerinden gizleyemez. Babası, “ona acıdı, koşup” uzun, sıkı ve şefkatli bir kucaklamayla “boynuna sarıldı.”

Baba, hiçbir alaycı gözün oğlunun sefaletiyle ve üzerindeki paçavralarla alay etmesine izin vermeyecektir. Geniş ve değerli kaftanı kendi omuzlarından çıkararak oğlunun eriyip bitmiş bedenine sarar, genç adam ise pişmanlığını hıçkırıklarla ifade eder ve, “Baba... Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim” der. Baba onu kendi göğsüne bastırarak eve getirir. Onun bir hizmetkârın yerini istemesine fırsat verilmez. O bir oğuldur, evin sunduğu imkânların en iyisiyle şereflendirilecek, görevli erkekler ve kadınlar ona saygı göstererek hizmet edeceklerdir.

Baba kölelerine şöyle dedi: “Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona

16. Bölüm: “Kaybolmuştu, Bulundu”

giydirin!... Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.’ Böylece eğlenmeye başladılar.”

Kayıp oğul huzursuz gençliğiyle babasını sert ve haşin biri olarak görüyordu. Şimdi ise onu algılayışı ne kadar farklıydı! Aynı şekilde, Şeytan’ın kandırdığı kişiler Allah’ı sert ve titiz olarak görürler. O’nu, günahkârı kendisine yardım etmek için yasal bir gerekçe olmadığı sürece kabul etmeye isteksiz, onu suçlamak ve mahkûm etmek için bekler bir halde tasavvur ederler. O’nun yasasını insanın mutluluğunun üzerinde bir kısıtlama, kurtulmaktan memnun kaldıkları ağır bir boyunduruk olarak görürler. Fakat gözleri Mesih’in sevgisiyle açılanlar, Allah’ı şefkatle dolu olarak göreceklerdir. O, zorba ve acımasız bir varlık olarak değil, pişman olmuş oğlunu kucaklamaya can atan bir baba olarak görünür. Günahkâr, Mezmurcu ile birlikte şöyle haykıracaktır: “Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, RAB de kendisinden korkanlara öyle sevecen davranır” (Mezmur 103:13).

Benzetmede, kayıp oğulun girdiği kötü yol başına kakılmakta, ondan hesap sorulmamaktadır. Oğul, geçmişin affedildiğini ve unutulduğunu, sonsuza dek silindiğini hisseder. Allah da günahkâra şöyle der: “İsyanlarınızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim,” (Yeşaya 44:22). “Suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım” (Yeremya 31:34). “Kötü kişi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB’be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız’a dönsün, bol bol bağışlanı” (Yeşaya 55:7). “ ‘O günlerde, o zamanda’ diyor RAB, ‘İsrail’in suçu araştırılacak ama bulunamayacak; Yahuda’nın günahları da araştırılacak ama bulunamayacak’ ” (Yeremya 50:20).

Burada, Allah’ın tövbe eden günahkârı kabul etmeye istekli

olduğunun ne güzel bir güvencesi var! Siz okuyucu, kendi yolunuzu seçtiniz mi? Allah'tan ayrılarak çok uzaklaştınız mı? Günahın meyvelerinden beslenmeye çalışıp da, bunların dudaklarınızda küle döndüğünü fark ettiniz mi? Şimdi de, servetiniz harcanmış, hayatınıza dair planlarınız boşa çıkmış ve umutlarınız ölmüş olarak, yalnız ve terk edilmiş bir halde oturuyor musunuz? Şimdi çoktan beridir kalbinize seslenen, fakat sizin dinlemek istemediğiniz ses, size belirgin ve net bir şekilde gelmektedir: “Kalkın, ve gidin; çünkü burası sizin dinlenme yeriniz değil; murdarlık yüzünden helâk olacak, ve helâk şiddetlidir” (Mika 2:10 [KM]). Babanız'ın evine dönün. O, “Bana dön; çünkü seni fidiye ile kurtardım” diyerek sizi davet etmektedir (Yeşaya 44:22 [KM]).

Düşmanın kendinizi daha iyi edene dek, Allah'a gelebilecek kadar iyi olana dek Mesih'ten uzak durmanız teklifini dinlemeyin. O zamana dek beklerseniz, hiçbir zaman gelmezsiniz. Şeytan kirli elbiselerinizi gösterdiğinde, İsa'nın vaadini tekrarlayın: “Bana geleni asla kovmam” (Yuhanna 6:37). Düşmana, İsa Mesih'in kanının tüm günahlardan temizlediğini söyleyin. Davut'un duasını kendi duanız yapın: “Beni mercanköşkötüyle arıt, paklanayım, yıka beni, kardan beyaz olayım” (Mezmur 51:7).

Kalkın ve Babanız'a gidin. O sizi daha uzaktayken karşılayacak. O'na doğru pişmanlık ile bir adım dahi atsanız, O sizi sonsuz sevgiye dolu kollarıyla kucaklamak için koşacaktır. O'nun kulağı tövbe-kâr canın feryadına açıktır. Kalbin Allah'a ilk ulaşmaya çalışması, O'nun tarafından bilinir. Ne kadar zayıf olsa da sunulan hiçbir dua yoktur ki, ne kadar gizli olsa da dökülen hiçbir gözyaşı yoktur ki, ne kadar zayıf olsa da Allah'a ulaşmaya yönelik beslenen hiçbir arzu yoktur ki, Allah'ın Ruhu bunları karşılamaya çıkmasın. Daha dua dile getirilmeden ya

16. Bölüm: “Kaybolmuştu, Bulundu”

da kalbin arzusu bildirilmeden, Mesih’in lütfu, insanın canı üzerinde çalışmakta olan lütfu karşılamaya çıkar.

Göksel Babanız sizden günahın kirlettiği giysileri alacaktır. Zekeriya’nın güzel alegorik peygamberlik sözünde, Rabb’in meleşinin önünde kirli giysilerle durmakta olan başrahip Yeşu günahkârı simgeler. Rab tarafından söz söylenmiştir, “Üzerinden kirli giysileri çıkarın” dedi. Sonra Yeşu’ya, ‘Bak, suçunu kaldırdım. Sana bayramlık giysiler giydireceğim’ dedi... Başına temiz bir sarık sarıp onu giydirdiler” (Zekeriya 3:4, 5). Aynı şekilde, Allah size “kurtuluş giysisini” giydirecek ve sizi “doğruluk kaftanıyla” örtecek (Yeşaya 61:10). “Ağılların arasında uyurken, kanatları gümüş, tüyleri pırıl pırıl altınla kaplı bir güvercine benzersiniz” (Mezmun 68:13).

O sizi Kendi ziyafet evine getirecek ve O’nun üzerinizdeki bayrağı sevgi olacak (Ezgiler Ezgisi 2:4 [KM]) “Eğer benim yollarımda yürürsen,” diyor, “şu duranların arasında içeri girmek serbestliğini sana veririm” – yani, O’nun tahtını çevreleyen meleklerin arasında (Zekeriya 3:7 [KM]).

“Güvey gelinle nasıl sevinirse, Tanrın da seninle öyle sevinecek” (Yeşaya 62:5). “Tanrın RAB, o güçlü Kurtarıcı seninle. Alabildiğine sevinecek senin için, sevgisiyle seni yenileyecek, ezgilerle coşacak” (Sefanya 3:17). Gökle yer Baba’nın sevinç ezgisinde birleşecektir: “Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.”

Kurtarıcı’nın benzetmesinde şimdiye dek sevinç sahnesinin uyumunu bozacak herhangi bir ahenksiz nota yok; fakat şimdi Mesih başka bir unsur getiriyor. Kayıp oğul eve döndüğünde, büyük oğul “tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, ‘Ne oluyor?’ diye sordu. O da, ‘Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu

için besili danayı kesti' dedi. Büyük oğul öfkelen-di, içeri girmek istemedi." Bu ağabey, babasının kayıp olana dair endişesini ve onun yolunu gözleyişini paylaşmamıştı. Dolayısıyla başıboş dolaşanın geri dönüşünde babanın sevincini paylaşmaz. Sevinç sesleri kalbinde hiçbir memnuniyet ateşi yakmaz. Bir uşaktan şölenin nedenini sorar ve aldığı yanıt kıskançlığını uyandırır. Kayıp kardeşini karşılamak için gitmeyi istemez. Kayıp oğula gösterilen ayrıcalığı kendisine hakaret olarak kabul eder.

Babası onu paylamak üzere dışarı çıktığında, tabiatındaki gurur ve kötülük açığa çıkar. Babasının evinde geçen kendi hayatını ödüllendirilmemiş bir hizmet döngüsü olarak görür ve yeni dönmüş olan oğula gösterilen ayrıcalığı acımasızca bununla kıyaslar. Kendi hizmetinin oğuldan ziyade bir uşağın hizmeti gibi olduğunu açıkça belirtir. Babasının varlığından kalıcı bir sevinç duyması gerekirken, onun zihni tedbirli hayatından elde etmesi gereken yarara odaklanmıştır. Sözleri, günahın zevklerinden bunun için kaçınmış olduğunu ortaya koyar. Şimdi, eğer kardeşi de babasının armağanlarını paylaşacaksa, büyük oğul kendisini haksızlığa uğramış olarak görür. Kardeşine, kendisine gösterilen ayrıcalıktan dolayı haset eder. Eğer kendisi babasının yerinde olacak olsa, kayıp oğulu hiçbir zaman kabul etmeyeceğini açıkça gösterir. Onu bir kardeş olarak bile ikrar etmez, fakat ondan soğuk bir şekilde "şu oğlun" olarak söz eder.

Yine de babası ona şefkatle davranır. "Oğlum" der, "sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir." Kardeşinin dışlanmış olarak yaşadığı bunca yıl boyunca, sen benimle yoldaşlık etme ayrıcalığına sahip olmadın mı?

Çocuklarının mutluluğuna hizmet edebilecek olan her şey serbestçe onlarındı. Oğulun armağan ya da ödülü merak etmesine gerek yoktu. "Neyim varsa senindir." Yalnızca sevgime inanman

16. Bölüm: “Kaybolmuştu, Bulundu”

gerekir, böylece ücretsiz olarak bahşedilen armağanı alabilirsin.

Bir oğul, babasının sevgisini fark etmeyerek, bir süreliğine kendisini ev halkından ayırmıştı. Fakat şimdi dönmüştür ve sevinç dalgası tüm rahatsız edici düşünceleri süpürür. “Bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!”

Büyük kardeşin kendi kötü ve nankör ruhunu görmesi mi sağlanmıştı? Kardeşinin kötülük işlemiş olmasına rağmen, hâlâ kendi kardeşi olduğunu görecek hale geldi mi? Büyük kardeş kıskançlığından ve merhametsizlikten tövbe etti mi? Mesih, bu konular hakkında suskundu. Zira benzetme halen geçerliydi ve sonucun ne olması gerektiğini belirlemek O'nun dinleyicilerine kalmıştı.

Büyük oğulla, Mesih'in zamanındaki tövbesiz Yahudiler ve her çağdaki vergi görevlileri ve günahkâr olarak gördükleri kişilere aşağılayarak bakan Ferisiler temsil edilmekteydi. Günahta aşırıya gitmedikleri için, kendilerini Allah'ın nezdinde doğru sayarlar. Mesih bu kusur arayıcılara kendi sahalılarında karşılık verdi. Benzetmedeki büyük oğul gibi, Allah'ın verdiği özel ayrıcalıkların tadını çıkarmışlardı. Allah'ın evinde oğullar olduklarını iddia ediyorlardı, fakat kendilerinde ücretli işçi ruhu vardı. Sevğiden dolayı değil, ödül umuduyla çalışıyorlardı. Onların gözünde Allah titiz bir amirdi. Mesih'in, vergi görevlilerini ve günahkârları, Kendi lütuf armağanını –hahamların yalnızca zahmetli çalışmayla ve kefaretle alabilmeyi umdukları armağanı– bedelsiz olarak vermek üzere davet ettiğini gördüler ve çok gücendiler. Baba'nın kalbini sevinçle dolduran kayıp oğulun dönüşü, onlarda yalnızca kıskançlık uyandırdı.

Benzetmedeki babanın büyük oğula sitemi, Gök'ün Ferisilere müşfik ricasıydı. “Neyim varsa senindir”– ücret olarak değil, armağan olarak. Kayıp oğul gibi, bunu yalnızca Baba'nın

sevgisinin hak edilmeden bahşedilmesi olarak alabilirsin.

Kendini Allah'ın nezdinde doğru zannetmek insanları Allah'ı yanlış tanıtmaya sevk etmekle kalmaz, onları kardeşlerine karşı şefkatsiz ve tenkitçi de yapar. Büyük oğul bencilliği ve kıskançlığıyla kardeşini izleyerek, onun her hareketini tenkit etmeye ve onu en küçük kusuruna kadar suçlamaya hazır bekledi. Her hatayı tespit edecek ve her yanlış hareketi abartacaktı. Böylece kendi bağışlayıcı olmayan ruhunu temize çıkarmaya çalışacaktı. Günümüzde pek çok kişi aynı şeyi yapmaktadır. Can ayartılar seline karşı ilk mücadelelerini verirken, inatçı ve benlikçi bir şekilde, şikâyet ederek ve suçlayarak kenarda dururlar. Allah'ın çocukları olduklarını iddia edebilirler, fakat Şeytan'ın ruhunu ortaya koymaktadırlar. Kardeşlerine karşı tavırlarıyla, bu suçlayıcılar kendilerini Allah'ın onlara Kendi yüzünün ışığını veremeyeceği bir yere yerleştirmektedirler.

Pek çokları sürekli olarak sormaktadır: “RAB'bin önüne ne ile çıkayım, Yüce Tanrı'ya nasıl tapınayım? O'nun önüne yakmalık sunuyla mı, bir yaşında danayla mı çıkayım? Binlerce koç sunsam, zeytinyağından on binlerce dere akıtsam, RAB hoşnut kalır mı?” Fakat, “Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız RAB sizden ne istedi?” (Mika 6:6-8).

Allah'ın seçmiş olduğu hizmet budur: “kötülük zincirlerini açmak, boyunduruk bağlarını çözmek, ve ezilmiş olanları hür olarak koyvermek, ve her boyunduruğu kırmak... ve kendi etinden olandan kaçınmamak” (Yeşaya 58:6, 7 [KM]). Kendinizi yalnızca göksel Babanız'ın sevgisiyle kurtarılmış olan günahkârlar olarak gördüğünüzde, günah içinde sıkıntı çeken diğerleri için şefkatli merhamet duyacaksınız. Sefalet

16. Bölüm: “Kaybolmuştu, Bulundu”

ve tövbeye artık kıskançlık ve kınamayla karşılık vermeyeceksiniz. Bencilliğin buzu eriyerek yüreklerinizden aktığında, Allah ile duygudaş olacak ve O’nun kayıp olanları kurtarmaktaki sevincini paylaşacaksınız.

Allah’ın bir çocuğu olduğunuza dair iddiada bulunmanız doğrudur; fakat bu iddia doğruysa, ‘ölmüş olan ve yaşama dönen; kaybolmuş olan ve bulunan’ kişi ‘senin kardeşindir. Size en yakın bağlarla bağlıdır; zira Allah onu bir oğul olarak tanır. Onunla olan ilişkinizi inkâr ederseniz, Allah’ın ailesinde bir çocuk değil, ancak ev içinde ücretli bir işçi olduğunuzu gösterirsiniz.

Kayıp olanların karşılanmasındaki sevince katılmasanız da, sevinç sürecektir, bulunan kişi Baba’nın yanında ve Baba’nın işindeki yerini alacaktır. Çok bağışlanan kişi, aynı ölçüde çok sever.⁶⁹ Fakat siz dışarıda, karanlıkta olursunuz. Zira, “sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir” (1. Yuhanna 4:8).

---

[69] Bkz. Luke 7:47. Çev.

17. Bölüm

“Bu Yıl da Onu Bırak”

Bu bölüm Luka 13:1–9 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih, öğretisinde yargı uyarısını merhamet davetine bağladı. “İnsanoğlu, insanları yok etmeye değil, kurtarmaya geldi” dedi (Luka 9:56 dipnot). “Tanrı, Oğlu’nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O’nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi” (Yuhanna 3:17). O’nun merhamet görevinin Allah’ın adaleti ve yargısıyla olan bağlantısı, meyvesiz incir ağacı benzetmesinde örneklenmiştir.

Mesih insanları Allah’ın krallığının gelişine dair uyarmaktaydı, bilgisizlikleri ile kayıtsızlıklarını da sert bir şekilde azarlamıştı. Hava durumunu önceden bildiren gökteki işaretleri okumakta hızlıydılar; fakat O’nun görevine son derece net bir şekilde işaret eden zamanların işaretlerini ayırt edemiyorlardı.

Ancak insanlar, şimdiki insanların olduğu gibi, kendilerini göğün gözdeleri olarak görmeye ve azarlama mesajının başkası için olduğu sonucunu çıkarmaya hazır dılar. Dinleyicileri İsa’ya büyük telaş yaratan bir olaydan söz ettiler. Yahuda valisi Pontius Pilatus’un bazı tedbirleri halkta kızgınlık meydana

17. Bölüm: “Bu Yıl da Onu Bırak”

getirmişti. Yeruşalim’de bir halk ayaklanması meydana gelmişti ve Pilatus bunu şiddet kullanarak bastırmaya teşebbüs etmişti. Bir olayda askerleri tapınak bölgesini dahi işgal etmişler, bazı Celileli hacıları kendi kurbanlarını keserlerken öldürmüşlerdi. Yahudiler, genel olarak felaketleri kurbanların günahlarına karşı bir yargı olarak yorumlamışlar, bu şiddet eyleminden bahseden kişiler ise bunu gizli bir tatmin duygusuyla yapmışlardı. Kendi bakış açılarına göre, iyi talihleri onların çok daha iyi olduklarını, dolayısıyla Allah tarafından bu Celilelilere göre daha çok sevildiklerini kanıtlıyordu. Gördükleri cezayı bol bol hak ettiklerinden hiçbir şüpheleri olmadığı bu insanlar için, İsa’dan kınama sözleri duymayı bekliyorlardı.

Mesih’in öğrencileri, Efendileri’nin fikrini duyana dek kendi görüşlerini ifade etmeye teşebbüs etmediler. O onlara başka insanların karakterlerini yargılamayla ve kısıtlı muhakemelerine göre ceza belirlemeyle ilgili anlamlı dersler vermişti. Ancak bu adamları diğerlerinden daha büyük günahkârlar olarak kınaması için Mesih’e baktılar. O’nun yanıtı karşısında duydukları hayret büyük oldu.

Kurtarıcı kalabalığa dönerek şunları söyledi: “Böyle acı çeken bu Celileliler’in, bütün öbür Celileliler’den daha günahlı olduğunu mu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız.” Bu ürkütücü felaketler onları kalplerini alçaltmaya ve günahlarından tövbe etmeye yönlendirmek için tasarlanmışlardı. İntikam fırtınası yaklaşıyordu ve çok yakında Mesih’te sığınak bulmamış olan herkesin üzerinde patlayacaktı.

İsa öğrencilerle ve kalabalıkla konuşurken, peygamberlik bakışıyla ileriye baktı ve Yeruşalim’in ordular tarafından kuşatıldığını gördü. Seçilmiş kente doğru yürüyen yabancıların

ayak seslerini duydu ve kuşatmada yok olan binlerce binleri gördü. Pek çok Yahudi, o Celileliler gibi, kurban sunarken tapınak avlularında katledildiler. Bireylerin üzerine gelen felaketler, aynı ölçüde suçlu olan bir ulusa Allah tarafından verilen uyarılardı. İsa, “tövbe etmezseniz” dedi, “hepiniz böyle mahvolacaksınız.” Kısa bir zaman için, deneme süresi onlar için devam etti. Selametlerine ilişkin şeyleri öğrenebilmeleri için halen zamanları vardı.

Şöyle devam etti: “Adamın birinin bağında dikili bir incir ağacı vardı. Adam gelip ağaçta meyve aradı, ama bulamadı. Bağcıya, ‘Bak’ dedi, ‘Ben üç yıldır gelip bu incir ağacında meyve arıyorum, bulamıyorum. Onu kes. Toprağın besinini neden boş yere tüketsin?’ ”

Mesih'in dinleyicileri O'nun sözlerinin ilgili olduğu noktayı yanlış anlayamazlardı. Davut, İsrail'in Mısır'dan çıkarılarak getirilmiş olan asma olduğuna dair ezgiler söylemişti. Yeşaya şöyle yazmıştı: “Her Şeye Egemen RAB'bin bağı İsrail halkı, hoşlandığı fidan da Yahuda halkıdır” (Yeşaya 5:7). Kurtarıcı'nın gelmiş olduğu nesil, Rabb'in bağındaki, yani O'nun özel bakımı ve bereketi dairesindeki incir ağacıyla temsil edilmişti.

Allah'ın Kendi halkına yönelik amacı ve önlerindeki muhteşem imkânlar, şu güzel sözlerde ortaya konmuştu: “Öyle ki, RAB'bin görkemini yansıtmak için, onlara ‘RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları’ densin,” (Yeşaya 61:3). Yakup, ölüm döşeğindeyken ilham Ruhu'nun etkisi altında en sevdiği oğluna, “Yusuf meyveli bir dal gibidir, kaynak kıyısında verimli bir dal gibi, filizleri duvarların üzerinden aşar” demişti. Şöyle devam etti: “Babanın Tanrısı” “sana yardım ede[cektir],” Yüceler Yücesi “yukarıdaki göklerin ve aşağıdaki denizlerin bereketiyle... seni kutsaya[caktır]” (Yaratılış 49:22, 25). Yani, Allah İsrail'i

17. Bölüm: “Bu Yıl da Onu Bırak”

hayat pınarlarının yanında iyi bir asma olarak dikmişti. O, bağına “verimli bir tepeye” dikmişti. “Toprağı belleyip taşları ayıkla[mış], seçme asmalar dik[mişti]” (Yeşaya 5:1, 2).

“Ve bağının üzüm vermesini bekledi. Ama bağ yabancı üzüm verdi” (Yeşaya 5:2). Mesih’in zamanındaki halk eski çağlardaki Yahudilerden daha büyük dindarlık gösterisinde bulunuyorlardı, fakat Allah’ın Ruhunun tatlı lütuflarından onlardan da daha yok-sundular. Yusuf’un hayatını böylesine hoş kokulu ve güzel yapan değerli karakter meyveleri, Yahudi ulusunda sergilenmiyordu.

Allah, Oğlu’nun şahsında meyve aramıştı ve hiç bulamadı. İsrail, toprağı yararsız hale getiriyordu. Var oluşu bile bir lanetti; zira bağda verimli bir ağacın doldurabileceği yeri işgal ediyordu. Dünyayı, Allah’ın vermeyi tasarladığı bereketlerden mahrum bırakıyordu. İsraililer Allah’ı uluslar arasında yanlış tanıtmışlardı. Yalnızca yararsız olmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda kesin bir engeldiler. Dinleri büyük ölçüde yanıltıcıydı ve kurtuluş yerine yıkıma yol açıyordu.

Benzetmede, bağcı ağacın meyve vermediği takdirde kesilmesi gerektiği ifadesini sorgulamıyor; fakat bağ sahibinin meyvesiz ağaca olan ilgisini biliyor ve paylaşıyor. Hiçbir şey ona onun büyümesini ve verimliliğini görmek kadar sevinç veremez. Bağ sahibinin arzusuna, “Ağacı bir yıl daha bırak, bu arada ben çevresini kazıp gübreleyeyim. Gelecek yıl meyve verirse, ne iyi” diye karşılık verir.

Bahçıvan böylesine umut vermeyen bir bitkiye bakmayı reddetmez. Ona daha da büyük özen göstermek için hazır beklemektedir. Onun çevresini en uygun duruma getirecek ve ona her türlü ihtimamı bol bol gösterecektir.

Bağ sahibi ve bağcı, incir ağacına olan ilgilerinde birdir. Aynı şekilde Baba ile Oğul da seçilmiş halka sevgilerinde birdir.

Mesih dinleyicilerine, kendilerine artan imkânlar verileceğini söylüyordu. Doğruluk ağaçları olabilmeleri ve dünyanın bereketlenmesi için meyve verebilmeleri için, Allah'ın sevgisinin tasarlayabileceği tüm araçlar faaliyete geçirilecekti.

İsa benzetmede bahçıvanın çalışmasının sonucunu söylemedi. Bu noktada öyküsü kısa kesildi. Sonucu, O'nun sözlerine duyan nesle kalmıştı. Onlara ciddi uyarı verilmişti. “[Meyve] vermezse, onu kesersin.” Geri alınamaz sözlerin söylenip söylenmeyeceği onlara bağlıydı. Gazap günü yakındı. İsrail'in başına hâlihazırda gelmiş olan felaketlerde, bağ sahibi onları meyvemiz ağacın yıkımına ilişkin olarak önceden uyarıyordu.

Uyarı, çağlar ötesinden gelerek bu nesle sesini iletir. Sen, ey aldırışsız kalp, Rabb'in bağında meyve vermeyen bir ağaç mısın? Yakında gelecek olan felakete dair sözler senin için mi söylenecek? O'nun armağanlarını ne zamandan beri alıyorsun? O, seni ne zamandan beri izleyip, karşılıklı sevgi göstermeni bekliyor? O'nun bağına dikilmiş, bahçıvanın ihtimamlı gözetimi altında, ne çok ayrıcalıklar senindir! Müşfik müjde mesajı kalbini ne kadar sık titretti! Sen Mesih'in adını aldın, O'nun bedeni olan kilisenin görünürde bir üyesisin, ancak yine de sevgi dolu büyük kalp ile yaşayan bir bağlantı bilincin yok. O'nun hayatının seli senden akıyor. O'nun karakterinin tatlı lütufları, 'Ruh'un meyveleri'⁷⁰ senin hayatında görülmüyor.

Meyvesiz ağaç yağmuru ve güneşi alır, bahçıvanın gözetimi onun için verilir. Topraktan besin çeker. Fakat verimsiz dalları yalnızca yeri karartmaya yarar, öyle ki, meyve veren bitkiler onun gölgesinde gelişemez. Aynı şekilde, sana bol bol verilen Allah'ın armağanları da dünyaya hiçbir bereket

---

[70] Bkz. Galatyalılar 5:22; Efesliler 5:9. Çev.

17. Bölüm: “Bu Yıl da Onu Bırak”

götürmüyor. Başkalarını, sen olmasaydın onların olabilecek ayrıcalıklardan yoksun bırakıyorsun.

Belli belirsiz de olsa, kendinin toprağı yararsız hale getirdiğini fark ediyorsun. Ancak Allah, büyük merhameti ile seni kesmedi. O sana soğuk bir şekilde bakmıyor. Kayıtsızlıkla yüz çevirmiyor, ya da seni yıkıma terk etmiyor. O, sana bakarak yüzyıllar önce İsrail için feryat ettiği gibi, feryat ediyor: “Nasıl vazgeçerim senden, ey Efrayim? Nasıl teslim ederim seni, ey İsrail? ... Kızgın öfkemi başınıza yağdırmayacağım, Efrayim’i yeniden yok etmeyeceğim. Çünkü ben insan değil, Tanrı’yım” (Hoşea 11:8, 9). Merhametli Kurtarıcı senin için şöyle diyor: Ben onun etrafını kazıp, bakımını yapınca dek, bu yıl da onu esirge.

Mesih, ek deneme süresi boyunca İsrail’e nasıl da yorulmak bilmez bir sevgiyle hizmet etti. Çarmıh üzerindeyken “Baba, onları bağışla; çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar” diye dua etti (Luka 23:34 [Kİ]). Yükselişinden sonra, müjde ilk olarak Yeruşalim’de duyuruldu. Orada Kutsal Ruh döküldü. Orada ilk müjde kilisesi dirilmiş olan Kurtarıcı’nın gücünü ortaya koydu. Orada İstefanos – “[yüzü] bir melek yüzü gibi” olan (Elçilerin İşleri 6:15 [Kİ])– tanıklığını sundu ve canını verdi. Göğün bizzat verebileceğı her şey bahşedilmişti. Mesih, “Bağım için yapmadığım ne kaldı?” diyor (Yeşaya 5:4). Öyleyse, O’nun size gösterdiği ihtimam ve sizin için çalışması azalmamış, ancak çoğalmıştır. O halen, “Ben RAB, bağın koruyucusuyum, onu sürekli sularım. Kimse zarar vermesin diye gece gündüz beklerim” diyor (Yeşaya 27:3).

“Eğer gerçekten meyve verirse iyi; ama vermezse...”

İlahî araçlara karşılık vermeyen kalp gitgide sertleşir ve en sonunda Kutsal Ruh’un etkisine duyarsız hale gelir. İşte o zaman, “Onu kes. Toprağın besinini neden boş yere tüketsin?”

sözü söylenir.

Bugün O sizi davet ediyor: “Tanrın RAB’be dön, ey İsrail... Onların döneğini düzeltereğim, gönülden seveğim onları... Çiy gibi olacağım İsrail’e; zambak gibi çiçek açacak, Lübnan sediri gibi kök salacaklar... Yine insanlar oturacak gölgesinde; buğday gibi gelişecek, asma gibi serpilecekler... Senin verimliliğin benden kaynaklanıyor” (Hoşea 14:1-8).

18. Bölüm

“Yollara ve Çit Boylarına Çık”

Bu bölüm Luka 14:1; Luka 14:12–24 ayetlerine dayanmaktadır.

Kurtarıcı, bir Ferisi'nin verdiği şölende misafirdi. O, hem zenginlerin hem de fakirlerin davetlerini kabul ediyordu ve âdeti olduğu üzere, önündeki sahne ile Kendi hakikat dersleri arasında bağlantı kuruyordu. Yahudiler arasında kutsal şölen, tüm dinsel ve ulusal sevinçleriyle bağlantılıydı. Onlara göre bu, ebedi hayatın bereketlerinin bir örneğiydi. İbrahim, İshak ve Yakup'la birlikte oturacakları, Uluslardan olanların ise dışarıda durarak özlem dolu gözlerle bakacakları büyük şölen, üzerinde durmaktan çok hoşlandıkları bir konuydu. Böylece Mesih, vermeyi arzuladığı uyarıcı ve eğitici dersi, büyük bir akşam yemeği benzetmesiyle örnekledi. Yahudiler, Allah'ın hem şimdiki hayat hem de gelecekteki hayat için bereketlerini kendilerine saklamayı düşündüler. Allah'ın merhametini Uluslardan olanlara yasakladılar. Mesih, bu benzetme ile onların tam o zaman merhamet davetini, Allah'ın krallığına çağırışı geri çevirmekte olduklarını gösterdi. Onların hafife aldığı davetin, hor gördükleri, sanki kaçınılması gereken cüzamlıymış gibi

giysilerini çektikleri kişilere gönderileceğini gösterdi.

Ferisi, ziyafetine davet edeceği kişileri seçerken, kendi bencilce isteğini düşünmüştü. Mesih ona şöyle dedi: “Bir öğlen ya da akşam yemeği verdiğin zaman dostlarını, kardeşlerini, akrabalarını ve zengin komşularını çağırma. Yoksa onlar da seni çağırarak karşılık verirler. Ama ziyafet verdiğin zaman yoksulları, kötürümleri, sakatları, körleri çağır. Böylece mutlu olursun. Çünkü bunlar sana karşılık verecek durumda değildirler. Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir.”

Mesih burada Musa aracılığıyla İsrail'e vermiş olduğu talimatı tekrarlıyordu. Rab, kutsal şölenlerinde “kentlerinizde yaşayan yabancılar, öksüzler, dul kadınlar gelsinler, yiyip doysunlar” emrini vermişti (Yasanın Tekrarı 14:29). Bu toplantılar İsrail'e örnek dersler olmalıydı. Gerçek konukseverliğin sevinci böylece kendisine öğretilen halk, yıl boyunca kimsesizleri ve fakirleri gözetmeliydi. Bu şölenlerin verdiği daha geniş bir ders de vardı. İsrail'e verilen ruhsal bereketler yalnızca kendileri için değildi. Allah onlara yaşam ekmeğini, tüm dünyaya bölmeleri için vermişti.

Bu görevi yerine getirmemişlerdi. Mesih'in sözleri bencilliklerine yönelik bir azardı. O'nun sözleri Ferisilere tatsız geliyordu. İçlerinden biri, konuşmayı başka bir konuya çevirmeyi umarak, sahte bir dindarlık havasıyla, “Allah'ın krallığında ekmek yiyecek olana ne mutlu!” diye haykırdı. Bu adam, kendisine krallıkta bir yer verilmesi kesinmiş gibi, büyük bir özgüvenle konuştu. Tavrı, kurtuluşun vaat edilmiş koşullarına uymadıkları halde Mesih tarafından kurtarıldıklarına sevinen kişilerin tavrına benziyordu. Ruh, “Doğru kişilerin ölümüyle öleyim, sonum onlarınki gibi olsun!” diye dua eden Balam'ın ruhu gibiydi (Çölde Sayım 23:10). Ferisi kendisinin göğe uygun

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

olup olmadığını değil, gökte tadını çıkarmayı umduğu şeyleri düşünüyordu. Yaptığı yorum, şölendeki konukların zihinlerini pratik görevlerinin ne olduğu konusundan uzaklaştırmaya yönelikti. Onları şimdiki hayatın ötesine, doğru kişilerin dirileceği uzaktaki zamana taşımayı düşünmüştü.

Mesih bu sahtekârın kalbini okudu ve gözlerini ona dikerek mevcut ayrıcalıklarının niteliğini ve değerini topluluğun huzurunda açtı. Onlara, geleceğin bereketlerini paylaşmaları için, tam o anda yerine getirmeleri gereken bir rol olduğunu gösterdi.

“Adamın biri” dedi, “büyük bir şölen hazırlayıp birçok konuk çağırdı.” Şölen zamanı geldiğinde, ev sahibi hizmetkârını göndererek beklenen konukları ikinci bir mesaj ile çağırttı: “Buyurun, her şey hazır.” Ancak tuhaf bir kayıtsızlık gösterildi. “Ne var ki, hepsi anlaşmışçasına özür dilemeye başladılar. Birincisi, ‘Bir tarla satın aldım, gidip görmek zorundayım. Rica ederim, beni hoş gör’ dedi. Bir başkası, ‘Beş çift öküz aldım, onları denemeye gidiyorum. Rica ederim, beni hoş gör’ dedi. Yine bir başkası, ‘Yeni evlendim, bu nedenle gelemiyorum’ dedi.”

Mazeretlerin hiçbiri gerçek bir zorunluluğa dayanmıyordu. Tarlasını “gidip görmek zorunda” olan adam, onu zaten satın almıştı. Gidip onu görmek için acelesi, dikkatini yaptığı alışverişe vermiş olmasından ötürüydü. Öküzler de satın alınmıştı. Onların denenmesi yalnızca alıcının merakını tatmine yarayacaktı. Üçüncü mazeretin de daha mantıklı bir nedeni yoktu. Müstakbel konuğun bir kadınla evlenmiş olmasının, şölende bulunmasını engellememesi gerekirdi. Karısı da memnuniyetle kabul edilirdi. Fakat eğlence için kendi planları vardı ve bunlar ona katılmaya söz verdiği şöleden daha çekici görünüyorlardı. Ev sahibinin cemiyetinden farklı bir ortamda keyif bulmayı öğrenmişti. Mazur görülmeyi dilemedi, daveti reddederken yapmacık

bir nezaket bile göstermedi. “Gelemiyorum” ifadesi yalnızca gerçeği, “gelmek istemiyorum” mesajını gizleyen bir maskeydi.

Mazeretlerin tümü, meşgul bir zihni ele vermektedir. Bu müstakbel konuklar tüm dikkatlerini başka meşguliyetlere vermişlerdi. Kabul etmeye söz verdikleri davet bir kenara atılmıştı ve cömert dost kayıtsızlıklarıyla hakarete uğramıştı.

Mesih, büyük yemek davetiyle müjde aracılığıyla sunulan bereketleri temsil etmektedir. Ziyafet yiyeceği, Mesih'in Kendisinden başkası değildir. O gökten inen ekmeğdir ve O'ndan kurtuluş ırmakları akmaktadır. Rabb'in habercileri Yahudilere Kurtarıcı'nın gelişini ilan etmişlerdi; Mesih'e “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu” olarak işaret etmişlerdi (Yuhanna 1:29). Allah, Kendi tedarik ettiği şölende onlara Gök'ün bahşedebileceği en büyük armağanı sunmuştu– hesapların ötesinde bir armağan. Masraflı ziyafeti Allah'ın sevgisi hazırlamış ve tükenmez kaynaklar sağlamıştı. Mesih, “Bu ekmekten yiyecek sonsuza dek yaşayacak” dedi (Yuhanna 6:51).

Ancak müjde şölenine daveti kabul edebilmeleri için, dünyevi ilgilerini bir amaca, Mesih'i ve O'nun doğruluğunu alma amacına tabi kılmalıydılar. Allah insan için her şeyi vermiştir ve ondan Kendi hizmetini tüm dünyevi ve bencilce düşüncelerin üzerine koymasını istemektedir. O bölünmüş bir kalbi kabul edemez. Dünyevi düşkünlüklere gömülmüş olan kalp, Allah'a teslim edilemez.

Ders tüm zamanlar içindir. Kuzu her nereye giderse O'nun ardından gitmeliyiz.⁷¹ Dünyevi dostların yoldaşlığının üzerinde O'nun rehberliği seçilmeli, O'nun dostluğuna daha fazla değer verilmelidir. Mesih şöyle diyor: “Annesini ya da babasını beni

---

[71] Bkz. Vahiy 14:4. Çev.

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir” (Matta 10:37).

Mesih’in zamanında pek çok kişi, aile sofrasında gündelik ekmeklerini bölerken “Allah’ın krallığında ekmeğe yiyecek olana ne mutlu” sözlerini tekrarlıyordu. Fakat Mesih sınırsız maliyetle hazırlanan sofraya için konuk bulmanın ne kadar zor olduğunu gösterdi. O’nun sözlerini dinleyenler, kendilerinin merhamet davetini hafife aldıklarını anladılar. Onların tüm ilgileri dünyevi mülklere, zenginliklere ve zevklere odaklanmıştı. Hep birden mazeretler ileri sürmüşlerdi.

Günümüzde de böyledir. Daveti geri çevirmek için ileri sürülen mazeretler, müjde davetini geri çevirme mazeretlerinin tümünü kapsamaktadır. İnsanlar müjdenin taleplerine dikkatlerini vererek dünyevi beklentilerini tehlikeye atamayacaklarını beyan etmektedirler. Geçici menfaatlerini ebediyete ait şeylerden daha değerli saymaktadırlar. Bizzat Allah’tan almış oldukları bereketler, canlarını Yaraticıları’ndan ve Kurtarıcıları’ndan ayırmaya yarayan bir engel olur. Dünyevi uğraşlarının bölünmesini istemezler ve merhamet habercisine, “Şimdilik gidebilirsin... fırsat bulunca seni yine çağırırım” derler (Elçilerin İşleri 24:25). Başkaları, Allah’ın çağırısına uymaları halinde toplumsal ilişkilerinde ortaya çıkacak olan zorlukları ileri sürerler. Akrabalarıyla ve tanıdıklarıyla uyumsuz olmayı göze alamayacaklarını söylerler. Böylece kendilerinin benzetmede tanımlanan oyuncuların ta kendileri olduklarını kanıtlarlar. Şölenin Efendisi, temelsiz mazeretlerini Kendi davetine saygısızlık göstermek olarak görür.

“Yeni evlendim, bu nedenle gelemiyorum” diyen adam geniş bir sınıfı temsil etmektedir. Karılarının ya da kocalarının kendilerini Allah’ın çağırısına kulak vermekten alıkoymalarına

izin veren pek çok kişi vardır. Koca, “Karım karşı çıktığında vazifeye ilişkin kanaatlerime itaat edemiyorum. Onun etkisi bunu yapmamı son derece güçleştirir” der. Karı, “Buyurun, her şey hazır” diyen lütüfkâr çağrısı duyar ve şöyle der: “ ‘Rica ederim, beni hoş gör.’ Kocam merhamet davetini geri çeviriyor. İşinin kendisini engellediğini söylüyor. Kocamla birlikte gitmeliyim, bu nedenle gelemem.” Çocukların kalpleri etkilenir. Gelmeyi arzu ederler. Ancak babalarını ve annelerini severler ve bunlar müjde çağrısına kulak vermediklerinden, çocuklar kendilerinin gelmelerinin beklenemeyeceğini düşünürler. Onlar da, “Beni hoş gör” derler.

Tüm bunlar Kurtarıcı'nın çağrısını geri çevirirler, zira aile çevresinde bölünmelerden korkarlar. Allah'a itaati reddederlerken ailenin huzurunu ve refahını koruduklarını sanırlar; ancak bu bir yanılgıdır. Bencillik ekenler bencillik biçeceklerdir. Mesih'in sevgisini reddederlerken, insani sevgiye paklık ve değişmezlik verecek olan tek şeyi reddetmektedirler. Bunlar göğü kaybetmekle kalmayacaklar, fakat uğruna göğü feda ettikleri gerçek zevkten de mahrum kalacaklardır.

Benzetmede, şölenni veren kişi davetine nasıl karşılık verildiğini öğrendi ve “öfkelenerek kölesine, ‘Koş’ dedi, ‘Kentin caddelerine, sokaklarına çık; yoksulları, kötürümleri, körleri, sakatları buraya getir.’ ”

Ev sahibi cömertliğini hor görenlerden yüz çevirdi ve tok olmayan, evleri ve arazileri olmayan bir sınıfı davet etti. Fakir ve aç olanları ve verilen ihsanları takdir edecek olanları davet etti. Mesih, “Vergi toplayıcıları ve fahişeler Allah'ın krallığına sizden önce giriyorlar” dedi (Matta 21:31 [Kİ]). İnsanların reddettiği ve yüz çevirdiği insanlık örnekleri ne kadar sefil durumda olurlarsa olsunlar, Allah'ın ilgisini ve sevgisini göremeyecek

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

kadar aşağı, o kadar sefil değildirler. Mesih, endişelerden bitkin düşmüş, yorgun, ezilmiş insanoğullarının Kendisine gelmeleri için can atar. Onlara başka hiçbir yerde bulunamayacak olan ışığı ve sevinci vermek için can atar. En büyük günahkârlar dahi O'nun derin ve samimi merhameti ile sevgisinin muhataplarıdır. Onlara şefkatle özlem duyan, onları Kendisine çekmeye çalışan Kutsal Ruh'u gönderir.

Fakirleri ve körleri getiren hizmetkâr, efendisine haber verdi, “Efendim, buyruğun yerine getirilmiştir, ama daha yer var” dedi. Efendisi köleye, “Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun” dedi.” Mesih burada Yahudiliğin sınırları dışında, dünyanın önemli önemsiz her yerinde gerçekleştirilecek olan müjde çalışmasına işaret etti.

Pavlus ile Barnaba bu emre itaat ederek, Yahudilere şöyle bildirdiler: “Tanrı'nın sözünü ilk önce size bildirmemiz gerekiyordu. Siz onu reddettiğinize ve kendinizi sonsuz yaşama layık görmediğinize göre, biz şimdi öteki uluslara gidiyoruz. Çünkü Rab bize şöyle buyurmuştur: “Yeryüzünün dört bucağına kurtuluş götürmen için seni uluslara ışık yaptım.” Öteki uluslardan olanlar bunu işitince sevindiler ve Rab'bin sözünü yücelttiler. Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti” (Elçilerin İşleri 13:46–48).

Mesih'in öğrencileri tarafından ilan edilen müjde bildiri, O'nun dünyaya birinci gelişinin duyurusuydu. İnsanlara O'nun aracılığıyla kurtuluşun iyi haberini taşıyordu. O'nun halkını kurtarmak üzere ikinci gelişine işaret ediyor ve insanların önüne iman ve itaat yoluyla kutsalların ışıktaki mirasını paylaşma umudunu koyuyordu. Bu mesaj bugün de insanlara verilmektedir ve bu kez Mesih'in ikinci gelişinin yakında olduğu duyurusuyla bir aradadır. O'nun gelişine dair Kendi verdiği

işaretler yerine gelmiştir ve Allah'ın sözünün öğretilmesiyle Rabb'in kapıda olduğunu bilebiliriz.

Yuhanna, Vahiy bölümünde Mesih'in ikinci gelişinden hemen önce gerçekleşecek olan müjde bildirisinin ilanını önceden haber vermektedir. "Göğün ortasında uçan başka bir melek" görür; melek, "yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde'yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: 'Tanrı'dan korkun! O'nu yüceltin! Çünkü O'nun yargılama saati geldi' " (Vahiy 14:6, 7).

Peygamberlik sözünde, yargıya dair bu uyarıyı ve bununla bağlantılı mesajları İnsanoğlu'nun göğün bulutları üzerinde gelişi⁷² izler. Yargının ilanı, Mesih'in ikinci gelişinin çok yakında olduğunun bir duyurusudur. Bu ilana sonsuza dek kalıcı olan müjde denir. Böylece, Mesih'in ikinci gelişinin vaaz edilişinin, yakın olduğu duyurusunun, müjde bildirisinin temel bir bölümü olduğu ortaya konur.

Kutsal Kitap son günlerde insanların dünyevi uğraşlara, zevke ve para kazanmaya gömüleceğini bildiriyor.⁷³ Ebedi hakikatlere kör olacaklar. Mesih şöyle diyor: "Nuh'un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu'nun gelişinde de öyle olacak. Nuh'un gemiye bindiği güne dek, tufandan önceki günlerde insanlar yiyip içiyor, evlenip evlendiriliyorlardı. Tufan gelinceye, hepsini süpürüp götürünceye dek başlarına geleceklerden habersizdiler. İnsanoğlu'nun gelişi de öyle olacak (Matta 24:37–39).

Bugün de böyledir. İnsanlar, Allah yokmuş, gök yokmuş, ahiret yokmuşçasına kazanç ve rahatına düşkünlük peşinde

---

[72] Bkz. Matta 24:30, 26:64; Markos 14:62. Çev.

[73] Bkz. 2. Timoteos 3:1–5. Çev.

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

koşturmaktadırlar. Nuh’un zamanında tufan uyarısı insanları kötülüklerinden korkutmak ve onları tövbeye çağırarak için gönderilmişti. Aynı şekilde, Mesih’in yakında gelişinin bildirisi de insanları dünyevi şeylere kendilerini vererek dalmış oldukları durumdan uyandırmayı amaçlamaktadır. Rabb’in sofrasına davete kulak verebilmeleri için, onları ebedi hakikatlere uyandırmayı amaçlamaktadır.

Müjde daveti tüm dünyaya verilmelidir–“her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” (Vahiy 14:6). Son uyarı ve merhamet mesajı tüm dünyayı görkemiyle aydınlatmalıdır. Zengin ve fakir, yukarı ve aşağı, tüm sınıflardan insanlara ulaşmalıdır. Mesih, “Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun” diyor.

Dünya, müjdeye ihtiyaçtan ötürü yok olmaktadır. Allah’ın sözüne açlık vardır. Sözü insani gelenekler karıştırılmamış olarak vaaz eden çok az kimse vardır. İnsanlar, ellerinde Kutsal Kitap olmasına rağmen, Allah’ın kendileri için hazırladığı bereketi almamaktadırlar. Rab, bildirisini insanlara götürmeleri için hizmetkârlarını çağırmaktadır. Sonsuz hayat sözü, günahlarının içinde mahvolmakta olanlara verilmelidir.

Mesih, yolları ve çit boylarını dolaşma emrinde O’nun adına hizmet etmek üzere çağırdığı herkesin görevini açıklamaktadır. Tüm dünya Mesih’in hizmetkârlarının tarlasıdır. Toplulukları tüm insan ailesini kapsamaktadır. Rab, Kendi lütuf sözünün tüm canlılara götürülmesini arzular.

Bu, büyük ölçüde kişisel çalışma ile gerçekleştirilmelidir. Mesih’in yöntemi buydu. O’nun işi büyük ölçüde kişisel görüşmelerden oluşuyordu. O, bir candan oluşan dinleyiciye sadık bir ilgi gösteriyordu. Çoğunlukla o bir can aracılığıyla mesaj binlerce kişiye ulaşıyordu.

Canların bize gelmelerini beklememeliyiz; onları buldukları yerlerde aramalıyız. Söz kürsüden vaaz edildiğinde, iş ancak yeni başlamıştır. Müjde kendilerine götürülmediği takdirde onun asla ulaşamayacağı büyük kalabalıklar vardır.

Şölene davet ilk olarak Yahudi halkına verilmişti, bu halk insanlar arasında öğretmenler ve önderler olarak durmak üzere çağırılmıştı, ellerinde Mesih'in gelişini önceden bildiren peygamberlik tomarları bulunuyordu ve kendilerine O'nun görevini öngören sembolik⁷⁴ hizmet emanet edilmişti. Rahipler ve halk çağrıya kulak vermiş olsalardı, müjde davetini dünyaya vermede Mesih'in habercileriyle birlik olurlardı. Gerçek, bildirmeleri için onlara gönderilmişti. Çağrıyı geri çevirdiklerinde, bu kez fakirlere, kötürümlere, topallara ve körlere gönderildi. Daveti vergi görevlileri ve günahkârlar aldılar. Müjde çağrısı Uluslara gönderildiğinde, aynı çalışma planı vardır. Mesaj ilk olarak "anayollarda" verilmelidir- dünyanın işlerinde etkin görevi olan insanlara, halkın öğretmenlerine ve önderlerine.

Rabb'in habercileri bunu akılda tutsunlar. Sürünün çobanlarına, ilahî olarak atanan öğretmenlere bu kulak verilmesi gereken bir söz olarak gelmelidir. Toplumun üst düzeylerine ait olanlar müşfik sevgiyle ve kardeşçe ilgiyle aranmalıdır. İş hayatındaki, yüksek güven konumlarındaki insanlar, büyük yaratıcı yeteneklere ve bilimsel ferasete sahip insanlar, dahiler, zihinleri bu zamana dair gerçeklere henüz çağrılmamış olan müjde öğretmenleri- bu kişiler çağrıyı ilk işitecekler olmalıdır. Davet onlara verilmelidir.

Zenginler için yapılması gereken bir çalışma vardır. Göğün emanetleri kendilerine emanet edilen kişiler olarak

---

[74] Sembolik hizmet: tapınaktaki törensel hizmettir. Çev.

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

sorumlulukları hakkında bilinçlendirilmelidirler. Yaşayanları ve ölüleri yargılayacak olan Kişi'ye hesap vermek zorunda oldukları kendilerine hatırlatılmalıdır.⁷⁵ Zengin adamın Allah sevgisindeki ve korkusundaki çalışmanıza ihtiyacı vardır. O sıklıkla kendi zenginliğine güvenir ve içinde bulunduğu tehlikeyi hissetmez. Zihninin gözlerinin kalıcı değere sahip şeylere cezbedilmesi gereklidir. Şu sözleri söyleyen gerçek iyiliğin yetkisinin farkına varması gereklidir: “Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm. Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur. Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir” (Matta 11:28–30).

Eğitim, refah ya da çağrı açısından dünyada yüksek seviyede olanlara, canın ihtiyaçları hakkında nadiren kişisel olarak hitap edilmektedir. Pek çok Hristiyan işçi bu sınıflara yaklaşmakta tereddüt etmektedir. Ancak böyle olmamalıdır. Bir insan boğulurken avukat, tüccar ya da yargıç olduğu için bir kenarda durup mahvolmasını izlemeyiz. İnsanların uçuruma doğru koştuklarını görürsek, konumları ya da çağrıları ne olursa olsun onları geri dönmeye teşvik etmekten çekinmeyiz. İnsanları canın içinde bulunduğu tehlikeye dair uyarmaktan da çekinmemeliyiz.

Hiç kimse dünyevi şeylere görünürde bağlılıklarından ötürü ihmal edilmemelidir. Yüksek toplumsal konumlarda bulunanlardan pek çokları kendini beğenmişlikten ötürü kederli ve bıkkın haldedir. Sahip olamadıkları huzuru özlemektedirler. Toplumun en üst düzeylerinde, kurtuluşa acıkmış ve susamış olanlar bulunmaktadır. Pek çok kişi, Rabb'in işçileri kendilerine kişisel olarak, nazik bir şekilde ve Mesih'in sevgisiyle müşfik

---

[75] Bkz. 1. Petrus 4:5 [Kİ]. Çev.

hale getirilmiş bir kalple yaklaşırsa yardım alacaktır.

Müjde bildirisinin başarısı, öğrenilmiş konuşmalara, belagatli tanıklıklara ya da derin tartışmalara bağlı değildir. Bildirinin sadeliğine ve hayat ekmegine acıkmış olan canlara uygun hale getirilmesine bağlıdır. "Kurtulmak için ne yapmam gerekir?"⁷⁶ – canın ihtiyacı işte budur.

En basit ve en alçakgönüllü yöntemle binlerce kişiye ulaşılabilir. En bilgililer, dünyanın en yetenekli erkekleri ve kadınları olarak görülen kişiler, çoğunlukla Allah'ı seven ve o sevgiden dünyevi kişilerin en derinden ilgi duydukları şeylerden bahsettikleri gibi doğal bir şekilde bahseden kişinin basit sözleriyle ferahlarlar.

Çoğunlukla, iyi hazırlanılmış ve üzerinde çalışılmış sözlerin çok az etkisi olur. Fakat Allah'ın bir oğlunun ya da kızının doğal bir sadelikle söylenen hakiki ve samimi ifadesi, Mesih'e ve O'nun sevgisine çoktan beri kapanmış olan kalplerin kapısını yerinden sökecek güçtedir.

Mesih'in işçisi kendi gücüyle çalışmak durumunda olmadığını hatırlasın. Allah'ın kurtarmaya olan gücüne imanla, O'nun tahtına sarılsın. Duada Allah'la güreşsin ve Allah'ın kendisine vermiş olduğu tüm imkânlarla çalışsın. Kutsal Ruh onun etkinliği olarak temin edilir. Kalpleri etkilemek için hizmet eden melekler onun yanında olur.

Yerusalem'deki önderler ve öğretmenler Mesih'in getirdiği gerçeği kabul etselerdi, kentleri ne kadar da harika bir müjdeleme merkezi olurdu! Günaha dönmüş olan İsrail yeniden ihtida ederdi. Rab için muazzam bir ordu toplanırdı. Müjdeyi dünyanın dört bir yanına ne kadar da hızla götürebilirlerdi. Öyleyse buna göre, nüfuz sahibi ve büyük kapasiteli kişiler Mesih'e kazanılabilirlerse, onlar aracılığıyla düşmüş olanları

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

kaldırmak, dışlananları toplamak ve kurtuluş haberini dört bir yana iletmek için ne kadar harika bir iş gerçekleştirilebilir. Davet hızla verilebilir ve Rabb’in sofrası için konuklar toplanabilir.

Fakat yalnızca büyük ve yetenekli insanları düşünerek fakir sınıfları ihmal etmemeliyiz. Mesih, habercilerine yan yollara ve çit boylarına, yani yeryüzünün fakirlerine ve alt tabakalarına da gitmelerini bildiriyor. Büyük kentlerin sokaklarında ve cadde-lerinde, kırsal yerlerin yalnız yollarında, kilise ilişkisine sahip olmayan ve yalnızlıkları içinde Allah’ın kendilerini unuttuğu duygusuna kapılan aileler ve bireyler –belki de yabancı ülkede garipler– bulunmaktadır. Kurtulmak için ne yapmaları gerektiğini anlamazlar. Pek çoğu günaha batmış haldedir. Pek çoğu sıkıntı içindedir. İzdırıp, ihtiyaç, inançsızlık ve bunalım içinde ezilmektedirler. Hem bedende hem de canda, her türden hastalık onlara eziyet verir. Sıkıntılarına teselli bulmak için can atarlar, Şeytan da bunu yıkıma ve ölüme götüren arzular da ve zevklerde aramaları için onları ayartır. Onlara dudaklarında küle dönecek olan Sodom’un elmalarını sunmaktadır. Paralarını ekmek olmayana, emeklerini de doyurmayan şeye harcamaktadırlar.

Bu ızdırıp çeken canlarda, Mesih’in kurtarmaya geldiklerini görmeliyiz. O’nun onlara daveti şudur: “Ey susamış olanlar, sulara gelin, parası olmayanlar, gelin, satın alın, yiyin. Gelin, şarabı ve sütü parasız, bedelsiz alın... Beni iyi dinleyin ki, iyi olanı yiyebilirsiniz, bolluğun tadını çıkarabilirsiniz! Kulak verin, bana gelin. Dinleyin ki yaşayasınız” (Yeşaya 55:1–3).

Allah, yabancıyı, dışlanmış olanı ve ahlaki açıdan güçsüz olan zavallı canlara önem vermemiz için bize özel bir emir vermiştir. Dinsel konulara tamamen kayıtsız gibi görünen pek çok kişi, kalplerinde rahatı ve huzuru özlemle beklemektedir. Günahın derinliklerine batmış dahi olsalar, onları

kurtarmak için bir ihtimal vardır.

Mesih'in hizmetkârları O'nun örnekliliğini izlemelidir. O bir yerden bir yere giderken, sıkıntılı olanları teselli ediyor ve hastaları iyileştiriyordu. Bundan sonra onların önüne Kendi krallığıyla ilgili önemli gerçekleri koyuyordu. O'nun izleyicilerinin işi budur. Bedenin ızdıraplarını dindirdiğinizde, canın ihtiyaçlarına hizmet etmenin yollarını bulacaksınız. Yüceltilmiş olan Kurtarıcı'ya işaret ederek, iyileştirme gücüne sahip tek kişi olan büyük Doktor'un sevgisini anlatabilirsiniz.

Yolunu şaşırılmış olan zavallı ümitsizlere, ümitsizliğe kapılmalarına gerek olmadığını söyleyin. Hata yapmış olmalarına ve doğru bir karakter inşa ediyor olmamalarına rağmen, Allah onları iyileştirmekten, hatta Kendi kurtarışıyla kurtarmaktan sevinç duyar. O, görünürde umutsuz olan malzemeyi, Şeytan'ın aracılığıyla çalıştığı malzemeyi alarak, Kendi lütfunun tebaası yapmaktan zevk alır. Onları itaatsizlerin uğrayacağı gazaptan kurtarmaktan sevinç duyar. Onlara her can için iyileşme, temizlenme olduğunu söyleyin. Onlar için Rabb'in sofrasında bir yer vardır. O, onları karşılamak için bekliyor.

Yan yollara ve çit boylarına gidenler, hizmetlerine ihtiyaç duyan, tamamen farklı bir karaktere sahip başkalarını bulacaklar. Sahip oldukları tüm ışığa göre yaşayarak, Allah'a en iyi bildikleri şekilde hizmet eden kimseler vardır. Fakat kendileri için ve çevrelerindeki insanlar için yapılması gereken büyük bir iş olduğunun farkındadırlar. Allah'ı daha iyi tanımak için can atarlar, fakat büyük ışığın parıltısını ancak yeni yeni görmeye başlamışlardır. Gözyaşları içinde, Allah'ın kendilerine imanla daha uzaktan tanıdıkları bereketleri göndermesi için dua etmektedirler. Büyük kentlerin kötülüğünün ortasında bu canlardan pek çoğu bulunmaktadır. Çoğu mütevazı koşullardadır ve bu

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

nedenle dünya tarafından fark edilmezler. Din görevlilerinin ve kiliselerin haklarında hiçbir şey bilmediği pek çok kişi vardır. Fakat bunlar, mütevazı ve sefil yerlerde Rabb’in tanıklarındır. Az ışık almış ve Hristiyan eğitimi için çok az fırsata sahip olmuş olabilirler, fakat çıplaklığın, açlığın ve soğğun ortasında, onlar başkalarına hizmet etmeye çalışmaktadırlar. Allah’ın çok yönlü lütfunun vekilharçları bu canları arasın, evlerini ziyaret etsin ve Kutsal Ruh’un gücü aracılığıyla ihtiyaçlarına hizmet etsinler. Onlarla Kutsal Kitap’ı çalışın ve Kutsal Ruh’un ilham ettiği sadelikte onlarla birlikte dua edin. Mesih, hizmetkârlarına cana göğün ekmeği gibi gelecek olan bir bildiri verecektir. Değerli bereket kalpten kalbe, aileden aileye taşınacaktır.

Benzetmede verilen “bulduklarını gelmeye zorla” emri çoğunlukla yanlış yorumlanmıştır. İnsanları müjdeyi kabul etmeye zorlamamız gerektiği şeklinde bir öğreti olarak algılanmıştır. Fakat daha ziyade davetin aciliyetini ve sunulan teşviklerin tesirini belirtmektedir. Müjde hiçbir zaman insanları Mesih’e getirmek için güce başvuramaz. Onun mesajı “Ey susamış olanlar, sulara gelin”dir (Yeşaya 55:1). “Ruh ve Gelin, ‘Gel!’ diyorlar... Susayan gelsin. Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın” (Vahiy 22:17). Allah’ın sevgisinin ve lütfunun gücü bizi gelmeye mecbur bırakır.

Kurtarıcı şöyle diyor: “İşte kapıda durmuş, kapıyı çalışıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; Ben onunla, o da Benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” (Vahiy 3:20). O, aşağılanmayla geri çevrilmez ya da tehditle yolundan döndürülmez, fakat sürekli olarak kayıp olanları arayarak “Nasil vazgeçerim senden?” der (Hoşea 11:8). O’nun sevgisi inatçı kalp tarafından geri çevrilse de, O daha büyük bir güçle ricada bulunmak üzere geri döner: “İşte kapıda

durmuş, kapıyı çalıyorum.” O'nun sevgisinin galip gelen gücü canları içeri gelmeye zorlar. Mesih'e, "Alçakgönüllülüğün beni yüceltir" derler (Mezmur 18:35).

Mesih, habercilerine kayıpları ararken Kendisinde olan özlem dolu sevginin aynısını verecektir. Yalnızca, "Gel" dememiz yetmez. Çağrıyla işiten, fakat kulakları bunun anlamını kavrayamayacak denli uyuşmuş olanlar vardır. Gözleri, kendileri için hazırlanmış olan iyi şeyleri göremeyecek denli kördür. Pek çoğu büyük çöküntülerinin farkına varır. Ben yardım edilmeye layık değilim, beni rahat bırak, derler. Ancak işçiler vazgeçmemelidir. Müşfik ve merhametli sevgiyle, cesareti kırılmış ve çaresiz olanlara sıkı sıkıya sarılın. Onlara cesaretinizi, umudunuzu, gücünüzü verin. Onları nezaketle gelmeye zorlayın. "Kimi kararsızlara merhamet edin. Kimini ateşten çekip kurtarın. Kimine de korkuyla merhamet edin" (Yahuda 22, 23).

Allah'ın hizmetkârları imanla O'nunla birlikte yürürlerse, O onların bildirisine güç verecektir. O'nun sevgisini ve Allah'ın lütfunu reddetmenin tehlikesini, insanların müjdeyi kabul etmeye mecbur kalacakları şekilde sunabileceklerdir. Mesih harika mucizeler gerçekleştirecektir, yeter ki insanlar kendilerine Allah tarafından verilen görevi yerine getirsinler. İnsanların kalplerinde bugün, geçmiş nesillerde gösterilmiş olan dönüşüm kadar büyük bir dönüşüm gerçekleştirilebilir. John Bunyan kutsallıktan uzak ve sefahat dolu bir hayattan, John Newton ise köle tacirliğinden kurtarılarak, yüceltilmiş olan Kurtarıcı'yı ilan ettiler. Bugün de insanların arasından bir Bunyan ile bir Newton kurtarılabilir. İlahî araçlarla iş birliği eden insani araçlar vasıtasıyla pek çok zavallı dışlanmış kişi geri kazanılacak, kendileri de Allah'ın insandaki suretini geri kazandırmaya çalışacaklardır. Çok kıt fırsatlara sahip olmuş, daha iyi bir yol

18. Bölüm: “Yollara ve Çit Boylarına Çık”

bilmedikleri için hatalı yollarda yürümüş, ancak kendilerine ışık huzmeleri gelecek olan kişiler vardır. Mesih'in “Bugün senin evinde kalmam gerekiyor” sözünün Zakkay'a geldiği gibi (Luka 19:5), söz onlara da gelecektir ve katılmış günahkârlar olarak kalmaları beklenenlerin, Mesih onların farkına varmaya tenez-zül ettiği için, çocuk kalbi gibi hassas bir kalbe sahip oldukları görülecektir. Pek çokları en galiz hatalardan ve günahlardan dönecekler, fırsatlara ve ayrıcalıklara sahip olmuş olan fakat bunları takdir etmeyen diğerlerinin yerini alacaklar. Allah'ın seçilmişleri, seçkin ve değerli sayılacaklar ve Mesih krallığına geldiğinde O'nun tahtının yanında duracaklar.

Fakat “bunları söyleyeni reddetmemeye dikkat edin” (İbraniler 12:25). İsa, “İlk çağrılan o adamlardan hiçbiri Benim yemeğimden tatmayacaktır” dedi. Daveti geri çevirmişlerdi ve hiçbiri yeniden davet edilmeyecekti. Yahudiler Mesih'i reddedererek kalplerini katılaştırıyor ve kendilerini Şeytan'ın gücüne teslim ediyorlardı, bu nedenle O'nun lütfunu kabul etmeleri imkânsız olacaktı. Günümüzde de böyledir. Allah'ın sevgisi takdir edilmez ve canı yumuşatarak boyun eğdirmek için kalıcı bir ilke haline getirilmezse, tamamen kayboluruz. Rab, Kendi sevgisinin, vermiş olduğundan daha büyük bir tezahürünü veremez. İsa'nın sevgisi kalbe boyun eğdirmezse, ulaşılabileceğimiz başka hiçbir yol yoktur.

Merhamet mesajını dinlemeyi her reddettiğinizde, kendinizi inançsızlıkta güçlendirmiş olursunuz. Kalbinizin kapısını Mesih'e her açmadığınızda, O'nun konuşan sesini dinlemeye gitgide daha fazla isteksiz hale gelirsiniz. Son lütf çağrısına cevap verme şansınızı azaltırsınız. Kadim İsrail gibi sizin hakkınızda da böyle yazılmasın: “Efrayim putlarına sarıldı, bırak onu!” (Hoşea 4:17). Mesih şöyle diyerek Yeruşalim üzerine

ağladığı gibi sizin üzerinize de ağlamasın: “Tavuğun civcivlerini kanatları altında topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz. Bakın, eviniz ıssız bırakılacak!” (Luka 13:34, 35).

Son merhamet mesajının, son davetin insanoğullarına duyurulduğu bir zamanda yaşıyoruz. “Çıkıp yolları ve çit boyalarını dolaş” emri son gerçekleşmesine yaklaşıyor. Mesih’in daveti her cana verilecektir. Haberciler, “Buyurun, her şey hazır” diyorlar. Göksel melekler halen insani araçlarla iş birliği içinde çalışıyorlar. Kutsal Ruh sizi gelmeye mecbur bırakmak için her teşviki sunuyor. Mesih, sürgülerin kaldırıldığının ve kalbinizin kapısının O’nun girmesi için açıldığının göstergesi olacak bir işareti gözlemlemektedir. Melekler, bir kayıp günahkârın daha bulunduğu haberini göğe taşımak için beklemektedirler. Göğün orduları, lirlerine dokunmak ve bir canın daha müjde şölenine daveti kabul ettiğinin sevinçli ezgisini söylemek için beklemektedir.

19. Bölüm

Bağışlamanın Ölçüsü

Bu bölüm Matta 18:21–35 ayetlerine dayanmaktadır.

Petrus Mesih'e gelerek "Kardeşim bana karşı kaç kez günah işlerse onu bağışlamalıyım? Yedi kez mi?" sorusunu sordu. Hahamlar bağışlama uygulamasını üç suçla sınırlıyorlardı. Petrus, Mesih'in öğretisini yerine getirdiğini sanarak, bunu mükemmelliği simgeleyen sayı olan yediye çıkarmayı düşündü. Fakat Mesih affetmekten hiçbir zaman yorulmamamız gerektiğini öğretti. "Yedi kez değil... yetmiş kere yedi kez" dedi.

Bundan sonra da bağışlamanın verilmesi gereken gerçek zemini ve affedici olmayan bir ruh beslemenin tehlikesini gösterdi. Bir benzetmede bir kralın hükümetinin işlerini yürüten görevlilerle ilgilenmesini anlattı. Bu görevlilerin bazıları devlete ait büyük miktarlarda paranın gözetimini üstlenmişlerdi. Kral onlara verdiği emaneti nasıl yönettiklerini araştırdığında, huzuruna hesabında efendisine muazzam bir miktar olan on bin

talant⁷⁷ borcu olduğu görülen bir adam getirildi. Adamın borcu ödeyecek hiçbir şeyi yoktu, bu nedenle kral adetler uyarınca ödemenin yapılabilmesi için adamın, tüm mal varlığıyla birlikte, satılmasını emretti. Ancak dehşete kapılan adam onun ayağına kapanarak “Ne olur, sabret! Bütün borcumu ödeyeceğim” dedi. “Efendisi köleye acıdı, borcunu bağışlayıp onu salıverdi.”

“Ama köle çıkıp gitti, kendisine yüz dinar borcu olan başka bir köleye rastladı. Onu yakalayıp, ‘Borcunu öde’ diyerek boğazına sarıldı. Bu köle yüzüstü yere kapandı, ‘Ne olur, sabret! Borcumu ödeyeceğim’ diye yalvardı. Ama ilk köle bunu reddetti. Gitti, borcunu ödeyinceye dek adamı zindana kapattı. Öteki köleler, olanları görünce çok üzüldüler. Efendilerine gidip bütün olup bitenleri anlattılar. Bunun üzerine efendisi köleyi yanına çağırdı. ‘Ey kötü köle!’ dedi. ‘Bana yalvardığın için bütün borcunu bağışladım. Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi?’ Bu öfkeyle efendisi, bütün borcunu ödeyinceye dek onu işkencecilere teslim etti.”

Bu benzetme resmin tamamlanması için gereken, ancak ruhsal önemi bakımından eşi olmayan ayrıntıları sunmaktadır. Dikkat bunlara yöneltilmemelidir. Bazı harika hakikatler resimlenmiştir ve düşüncemiz bunlara odaklanmalıdır.

Bu kralın verdiği af, tüm günahların ilahî affını simgelemektedir. Mesih, merhamete gelerek hizmetkârının borcunu affeden kral ile temsil edilmektedir. İnsan çiğnenmiş olan yasanın mahkûmiyeti altındaydı. Kendi kendini kurtaramazdı, bu nedenle Mesih bu dünyaya geldi, ilahî kişiliğini insani kişilik ile örtterek, doğru kişi olarak doğru olmayanlar için⁷⁸ canını verdi.

---

[77] Talant: Değişik zamanlarda ve yerlerde farklı değerinde bir para miktarı. Çev.

[78] Bkz. 1. Petrus 3:18. Çev.

19. Bölüm: Bağışlamanın Ölçüsü

O günahlarımıza karşılık olarak Kendini verdi ve kanla satın alınmış olan affı her cana ücretsiz olarak sunmaktadır. “RABDE inayet, ve O’nda bol kurtarış vardır” (Mezmun 130:7 [KM]).

Bizim gibi günahkâr olan kardeşlerimize merhamet göstermemiz gereken temel buradadır. “Tanrı bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz” (1. Yuhanna 4:11). Mesih, “Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin” diyor (Matta 10:8).

Benzetmede, borçlu kişi “Ne olur, sabret! Bütün borcumu ödeyeceğim” vaadiyle erteleme için yalvardığında, ceza iptal edilmişti. Tüm borç silinmişti. Çok geçmeden de kendisini bağışlayan efendinin örneğini izlemesi için kendisine bir fırsat verilmişti. Dışarı çıktığında, kendisine ufak bir miktar borçlu olan bir hizmetkâr dostuyla karşılaştı. Kendisine on bin talant bağışlanmıştı; borçlusuna ise ona yüz dinar borçluydu. Fakat kendisine böylesi bir merhametle davranılan kişi, çalışma arkadaşına karşı tamamen farklı bir tutum sergiledi. Borçlusuna ona kendisinin krala bulunduğu benzer bir ricada bulundu, fakat benzer bir sonucu alamadı. Çok kısa bir süre önce bağışlanmış olan kişi, yufka yürekli ve merhametli değildi. Kendisine gösterilen merhameti, hizmetkâr kardeşine davranışında göstermedi. Sabır göstermesi ricasını dikkate almadı. Nankör hizmetkârın tek düşündüğü şey, kendisine borçlu olunan küçük miktardı. Hakkı olduğu tutarın tümünü talep etti ve kendisi için büyük bir lütuf gösterilerek kaldırılan hükmün benzerini uygulamaya koydu.

Günümüzde kaç kişi aynı ruhu sergilemektedir. Borçlu, merhamet için efendisine yalvardığında, borcunun büyüklüğüne dair gerçek bir anlayışa sahip değildi. Kendi çaresizliğini fark etmiyordu. Kendisini kurtarmayı umdu. “Ne olur, sabret!” dedi, “Bütün borcumu ödeyeceğim.” Aynı şekilde, kendi işleriyle

Allah'ın lütfunu hak etmeyi uman pek çok kişi vardır. Kendi çaresizliklerinin farkında olmazlar. Allah'ın lütfunu karşılıksız bir armağan olarak kabul etmezler ve kendilerini kendilerinden kaynaklanan bir doğrulukla geliştirmeye çalışırlar. Kendi kalpleri günah nedeniyle kırılmış ve alçalmış değildir, başkalarına karşı hoşgörüsüzdürler ve affedici değildirler. Allah'a karşı işledikleri kendi günahları, kardeşlerinin kendilerine karşı günahlarıyla kıyaslandığında, on bin talantın yüz dinara olduğu gibidir –yaklaşık milyona bir– ancak yine de affetmemeye cüret edebilmektedirler.

Benzetmede, efendi merhametsiz borçluyu çağırarak “ ‘Ey kötü köle!’ dedi. ‘Bana yalvardığın için bütün borcunu bağışladım. Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi?’ Bu öfkeyle efendisi, bütün borcunu ödeyinceye dek onu işkencecilere teslim etti.” İsa, “Eğer her biriniz kardeşini gönülden bağışlamazsa, göksel Babam da size öyle davranacaktır” dedi. Bağışlamayı reddeden kişi, bu tavırla kendi bağışlanma umudunu fırlatıp atmaktadır.

Ancak bu benzetmenin içerdiği öğretiyi yanlış kullanılmalıdır. Allah'ın bize karşı affediciliği O'na itaat etme görevimizin önemini hiçbir şekilde azaltmaz. Buna göre, insan kardeşlerimize karşı göstereceğimiz bağışlayıcılık ruhu, adil zorunlulukların yerine getirilmesi gereğini azaltmaz. Mesih, öğrencilerine öğrettiği duada, “Bize borçlu olanlara bağışladığımız gibi, bizim borçlarımızı bize bağışla” dedi Matta 6:12 [KM]). Bununla, günahlarımızdan bağışlanmak için borçlarımızdan hakkımız olan alacaklarımızı istemememiz gerektiğini belirtmiyordu. Ödeyememeleri halinde, bu akıllıca olmayan yönetimin sonucu dahi olsa, hapse atılmamalı, sıkıştırılmamalı, hatta sert muamele dahi görmemelidirler; ancak benzetme bize

19. Bölüm: Bağışlamanın Ölçüsü

tembelliği teşvik etmeyi öğretmiyor. Allah'ın sözü, bir insanın, çalışmıyorsa yemek de yememesi gerektiğini bildirmektedir (2. Selanikliler 3:10). Rab, çalışkan kişilerden başkalarının tembelliklerini desteklemelerini istememektedir. Pek çok kişi, fakirlik ve yokluk getiren bir zaman israfı ve çaba eksikliği içindedir. Bu hatalar onları besleyenler tarafından düzeltilmezse, onların yararına yapılan her şey hazineleri delikli torbalara koymak gibi olacaktır. Ancak yine de kaçınılmaz bir fakirlik vardır, biz de talihsiz olanlara karşı şefkat ve merhamet sergilemek zorundayız. Başkalarına, benzer durumlarda kendimize nasıl davranılmasını istersek, o şekilde davranmalıyız.

Kutsal Ruh, elçi Pavlus aracılığıyla bizi uyarıyor: “Böylece Mesih'ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, yürekte bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın. Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin. Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun” (Filipililer 2:1–5).

Ancak günah hafife alınmamalıdır. Rab bizim, kardeşimizin günahını göz ardı ederek günah işlememizi yasaklamıştır.⁷⁹ “Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, onu azarla” diyor (Luka 17:3 [Kİ]). Günahın adı doğru konmalı ve suç işleyen kişinin önüne açıkça serilmelidir.

Pavlus, Timoteos'a hitaben Kutsal Ruh'un yönlendirişiyi yazarak şunları söylüyor: “Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir” (2. Timoteos 4:1). Titus'a da şunları yazıyor: “Asi, boşboğaz, aldatıcı birçok kişi vardır... Bu nedenle... sağlam imana sahip olmaları için onları sert bir şekilde uyar” (Titus 1:10–13).

“Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın. Kardeşin seni dinlerse, onu kazanmış olursun. Ama dinlemezse, yanına bir ya da iki kişi daha al ki, söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözünü doğrulansın. Onları da dinlemezse, durumu inanlılar topluluğuna bildir. Topluluğu da dinlemezse, onu putperest ya da vergi görevlisi say” (Matta 18:15–17).

Rabbimiz, Hristiyanlar arasındaki sorunlu konuların kilise içinde çözülmesini öğretiyor. Bu konular Allah'tan korkmayan kişilere açılmamalıdır. Bir Hristiyan kardeşi tarafından haksızlığa uğrarsa, mahkemede inançsızlara başvurmasın. Mesih'in verdiği talimatı yerine getirsin. Kendi öcünü almaya çalışmak yerine, kardeşini kurtarmanın yollarını arasın. Allah, O'nu sevenlerin ve O'ndan korkanların çıkarlarını koruyacaktır, biz de davamızı adaletle yargılayan Kişi'ye güvenle teslim edebiliriz.

Çoğunlukla, haksızlıklar defalarca yapıldığında ve suç işleyen kişi hatasını itiraf ettiğinde, zarara uğrayan kişi bundan bıkar ve yeteri kadar bağışladığını düşünür. Fakat Kurtarıcı hata yapanlara nasıl davranmamız gerektiğini bize açıkça söylemiştir: “Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, onu azarla; ve eğer tövbe ederse, ona bağışla” (Luka 17:3 [Kİ]). Onu güveninize layık görmeyerek uzak tutmayın. “Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın” (Galatyalılar 6:1).

Kardeşleriniz hata yaparsa, onları bağışlamak durumundasınız. Size itiraf ile geldiklerinde, onların yeterince alçakgönüllü olduklarını düşünmüyorum dememelisiniz. Bence onlar itiraflarında içten değiller. Sanki kalbi okuyabilmişsiniz gibi, onları yargılamaya ne hakkınız var? Allah'ın sözü şöyle diyor: “Eğer tövbe ederse, ona bağışla. Eğer günde yedi kez sana karşı günah işler de günde yedi kez, ‘Tövbe ederim’ diyerek sana dönerse, onu bağışlayacaksın” (Luka 17:3, 4 [Kİ]). Yalnızca yedi kez değil,

19. Bölüm: Bağışlamanın Ölçüsü

fakat yetmiş kere yedi kez– Allah’ın sizi bağışladığı kadar sık.

Biz kendimiz her şeyi Allah’ın karşılıksız lütfuna borçluyuz. Antlaşmadaki lütf, evlat olarak kabul edilmemizi sağlamıştır. Kurtarıcı’da bulunan lütf, kurtarılışımızı, yenilenmemizi ve Mesih’le birlikte mirasçılık konumuna yükseltilmemizi sağlamıştır. Bu lütf başkalarına da açıklansın.

Hata yapan kişinin cesaretinin kırılmasına fırsat vermeyin. Ferisilere ait bir katılığın gelip kardeşinizi incitmesine izin vermeyin. Zihinde ya da kalpte acı bir küçümseme meydana gelmesin. Seste bir nebze dahi olsa aşağılama duyulmasın. Kendinize ait bir söz söylerseniz, kayıtsız bir tavır alırsanız ya da şüphe veya güvensizlik gösterirseniz, bu bir canın yıkımına neden olabilir. Onun, insani kalbine dokunulması için, Büyük Ağabey’in duygudaşlıkla dolu kalbine sahip bir ağabeye ihtiyacı vardır. Duygudaş bir elin güçlü kavrayışını hissederek, ‘Dua edelim’ diyen fısıltıyı duysun. Allah her ikinize de zengin bir deneyim verecektir. Dua bizi birbirimize ve Allah’a bağlar. Dua İsa’yı yanımıza getirir ve tükenmekte olan ve şaşkınlık içindeki cana dünyayı, bedeni ve iblisi yenmek için yeni bir güç verir. Dua, Şeytan’ın saldırılarını geri püskürtür.

Bir kimse İsa’ya bakmak için insani kusurlardan yüz çevirdiği zaman, karakterde ilahî bir dönüşüm gerçekleşir. Kalpte çalışan İsa’nın Ruhunu onu Kendi suretine benzetir. Öyleyse çabanız İsa’yı yüceltmek olsun. Zihnin gözü “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu”na yönelsin (Yuhanna 1:29). Bu işe girdiğinizde, “günahkârı sapık yolundan döndüre[nin], ölümden bir can kurtarmış, bir sürü günahı örtmüş ol[acağı]nı” hatırlayın (Yakup 5:20).

“Ama siz başkalarının suçlarını bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz” (Matta 6:15). Affedici olmayan bir ruhu hiçbir şey aklayamaz. Başkalarına karşı merhametsiz

olan kişi, kendisinin Allah'ın affedici lütfundan pay almadığını göstermiş olur. Allah'ın affediciliğinde, hata yapan kişinin kalbi Sınırsız Sevgi'nin yüce kalbine yaklaştırılır. İlahî şefkat dalgası günahkârın canına, ondan da başkalarının canlarına doğru akar. Mesih'in kendi değerli hayatında ortaya koyduğu şefkat ve merhamet, O'nun lütfunun paydaşları olanlarda da görülecektir. Fakat "içinde Mesih'in Ruhı olmayan kişi Mesih'in değildir" (Romalılar 8:9). Allah'a yabancılaşmıştır,⁸⁰ yalnızca O'ndan ebediyen ayrı olmaya layıktır.

Bir zamanlar bağışlanmış olduğu doğru olabilir; fakat merhametsiz ruhu şimdi Allah'ın bağışlayan sevgisini reddettiğini göstermektedir. Kendisini Allah'tan ayırmıştır ve bağışlanmadan önceki haliyle aynı durumdadır. Tövbesini yadsımıştır ve günahları sanki hiç tövbe etmemiş gibi üzerindedir.

Ancak benzetmenin önemli dersi, Allah'ın merhameti ile insanın katı yürekliliğinin tezatında, Allah'ın affedici merhametinin bizim kendi ölçümüz olması gerektiği gerçeğinde yatmaktadır. "Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi?"

Bağışladığımız için değil, bağışladığımız sürece bağışlarız. Tüm bağışlanmanın temeli Allah'ın hak edilmeyen sevgisidir, fakat başkalarına karşı tavrımızla o sevgiyi kendimizin yapıp yapmadığımızı göstermiş oluruz. Bu nedenle Mesih, "Nasil yargılırsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçükle verirseniz, aynı ölçükle alacaksınız" demektedir (Matta 7:2).

---

[80] Bkz. Efesliler 4:18. Çev.

20. Bölüm

Kayıp Sayılan Kazanç

Bu bölüm Luka 12:13–21 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih öğretiyordu ve her zamanki gibi, Kendi öğrencilerinden başka insanlar da çevresine toplanmışlardı. Öğrencilerine çok yakında rol alacakları sahnelerden söz etmişti. O'nun kendilerine emanet ettiği gerçekleri halka duyuracaklardı ve bu dünyanın yöneticileriyle çatışmaya düşeceklerdi. O'nun uğruna mahkemelere, hâkimlerin ve kralların huzuruna çıkarılacaklardı. Onlara hiç kimsenin karşı çıkmayacağı bilgelik güvencesi vermişti. O'nun kalabalığın kalplerini titreten ve kurnaz düşmanlarının kafalarını karıştıran sözleri, izleyicilerine vaat etmiş olduğu, insanın içinde yaşayan o Ruh'un gücüne tanıklık ediyordu.

Fakat göğün lütfunu yalnızca kendi bencil amaçlarına hizmet etmesi için isteyen pek çok kişi vardı. Mesih'in gerçeği berrak bir ışıkla ortaya koymaktaki muhteşem gücünü fark ettiler. O'nun izleyicilerine verdiği, yöneticilerin ve hâkimlerin önünde konuşmak için bilgelik vaadini duyular. Gücünü kendilerinin dünyevi kazancı için ödünç vermez miydi?

“Kalabalığın içinden biri İsa’ya, ‘Öğretmenim, kardeşime söyle de mirası benimle paylaşsın’ dedi.” Allah, Musa aracılığıyla mal varlıklarının aktarımı konusunda emirler vermişti. En büyük oğul babanın mal varlığından iki kat pay alıyordu (Yasanın Tekrarı 21:17), küçük kardeşler ise eşit olarak paylaşıyorlardı. Bu adam kardeşinin miras hakkını elinden aldığını düşünüyordu. Kendi çabalarıyla hakkı olarak gördüğü payı elde edememişti, fakat Mesih araya girerse bu hedefe kesinlikle ulaşılacaktı. Mesih’in heyecan verici vaazlarını ve O’nun yazıcılar ile Ferisilere yönelttiği ciddi kınamaları duymuştu. Böylesine güçlü sözler kardeşine söylenebilse, haksızlığa uğramış adama payını vermemeye cüret edemeyecekti.

Mesih’in verdiği ciddi öğretimin ortasında, bu adam kendi bencil mizacını ortaya koydu. Rabb’in kendi dünyevi işlerinin yürütülmesi için işe yarayabilecek olan yeteneğini takdir ediyordu; fakat ruhsal gerçekler zihninde ve kalbinde yer etmemişti. Onu ilgilendiren konu mirasın elde edilmemesiydi. Zengin olan, fakat bizim uğrumuza fakir olan yücelik Kralı İsa, ona ilahî sevginin hazinelerini açıyordu. Kutsal Ruh ona “çürümez, lekesiz, solmaz” olan mirasın varisi olması için ricada bulunuyordu (1. Petrus 1:4). Mesih’in gücünün kanıtını görmüştü. Şimdi büyük Öğretmen’le konuşmak, kalbindeki başlıca arzuyu ifade etmek için bir fırsat yakalamıştı. Ancak Bunyan’ın benzetmesindeki elinde gübre tırmığı olan adam⁸¹ gibi, gözleri yeryüzüne dikiliydi. Başının üzerindeki tacı görmüyordu. Büyücü Simun⁸² gibi, Allah’ın armağanına dünyevi kazanca ulaşmak için bir araç olarak önem veriyordu.

---

[81] Bkz. John Bunyan, *The Pilgrim’s Progress* [İnanlılığın Yolculuğu]; 2. bölüm, 2. kısım. Çev.

[82] Bkz. Elçilerin İşleri 8:9–24. Çev.

20. Bölüm: Kayıp Sayılan Kazanç

Kurtarıcı'nın yeryüzündeki görevi hızla sonuna doğru yaklaşıyordu. Kendi lütfunun krallığının kurulmasında yapmaya geldiği işi tamamlamak için yalnızca birkaç ay kalmıştı. Ancak insani açgözlülük, bir arazi parçası üzerindeki anlaşmazlığı ele alarak O'nu işinden döndürmeye çalışıyordu. Fakat İsa görevinden saptırılacak değildi. Yanıtı “Ey adam! Kim beni üzerinizde yargıç ya da hakem yaptı?” oldu.

İsa bu adama doğru olan şeyi söyleyebilirdi. O olayın doğrusunu biliyordu; fakat kardeşlerin her ikisi de tamahkâr olduklarından anlaşmazlık içindeydiler. Mesih esasen şunu söylüyordu: Bu türden anlaşmazlıkları çözmek Benim işim değildir. O başka bir amaçla, müjdeyi vaaz etmek ve böylece insanlarda ebedi hakikatlere karşı bir anlayış uyandırmak için gelmişti.

Mesih'in bu olayı ele alırken, O'nun adına hizmet eden herkes için bir ders vardır. O, onikileri gönderirken şöyle dedi: “Giderken, ‘Göklerin krallığı yaklaştı’ diyerek ilân edin. Hastaları sağlığa kavuşturun, cüzamlıları temiz kılın, ölüleri diriltin, cinleri çıkarın. Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin” (Matta 10:7, 8 [Kİ]). Halkın dünyevi işlerini çözmeyeceklerdi. Onların işi insanları Allah'la barışmaya ikna etmektir. İnsanlığı bereketleme güçleri bu işte yatıyordu. İnsanların günahlarının ve kederlerinin tek çaresi Mesih'tir. Yalnızca O'nun müjdesi toplumu lanetleyen kötülükleri iyileştirebilir. Zenginlerin fakirlere adaletsizliğinin ve fakirlerin zenginelere nefretinin kökleri aynı şekilde bencillikte yatmaktadır ve bu yalnızca Mesih'e teslimiyet yoluyla ortadan kaldırılabilir. Yalnızca O günahla dolu bencil kalbin yerine sevgi dolu yeni bir kalp verebilir. Mesih'in hizmetkârları müjdeyi gökten gönderilen Ruh ile vaaz etsin ve O'nun yaptığı gibi insanların yararı için çalışsınlar. Böylece insanlığın bereketlenmesi

ve yüceltilmesinde, insani güçle gerçekleştirilmesi tamamen imkânsız olan sonuçlar sergilenecektir.

Rabbimiz bu soru soran kişiyi rahatsız eden meselenin ve tüm benzer tartışmaların köküne vurarak, şöyle dedi: “ ‘Dik-katli olun!... Her türlü açgözlülüğten sakının. Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir.’

“İsa onlara şu benzetmeyi anlattı: ‘Zengin bir adamın top-rakları bol ürün verdi. Adam kendi kendine, “Ne yapacağım? Ürünlerimi koyacak yerim yok” diye düşündü. Sonra, “Şöyle yapacağım” dedi. “Ambarlarımı yıkıp daha büyüklerini yapaca-ğım, bütün tahıllarımı ve mallarımı oraya yığacağım. Kendime, ey canım, yıllarca yetecek kadar bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar diyeceğim.” Ama Tanrı ona, “Ey akılsız!” dedi. “Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak?” Kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu böyle olur.’ ”

Mesih, akılsız zengin adam benzetmesiyle varını yoğunu dünyaya bağlayanların akılsızlığını gösterdi. Bu adam her şeyini Allah’tan almıştı. Güneşin arazisi üzerinde parlamasına izin verilmişti; zira onun ışınları hem doğruların hem adaletsizlerin üzerine düşer. Göğün yağmurları hem iyilerin hem kötülerin üzerine yağar.⁸³ Rab bitkilerin büyüüp gelişmelerini ve tarlala-rın bol ürün vermelerini sağlamıştı. Zengin adam mahsulüyle ne yapacağını şaşırılmıştı. Ambarları dolup taşıyordu ve hasadının artanını koyacak yeri yoktu. Bu rahmetin tamamının geldiği Allah’ı düşünmedi. Allah’ın, kendisini muhtaçlara yardım ede-bilsin diye O’nun mallarının vekilharcı yaptığını fark etmedi. Allah’ın sosyal yardım görevlisi olmak için kutlu bir fırsata sahip

---

[83] Bkz. Matta 5:45. Çev.

20. Bölüm: Kayıp Sayılan Kazanç

olmuştu, fakat yalnızca kendi rahatına hizmet etmeyi düşündü.

Fakirlerin, yetimlerin, dulların, sıkıntı çekenlerin, ezilenlerin durumu zengin adamın dikkatine sunulmuştu; mallarını bağışlayabileceği pek çok yer vardı. Sahip olduğu bolluktan bir payı rahatlıkla feda edebilirdi, böylece pek çok ev yokluktan kurtulur, açlık çeken pek çokları doyurulabilir, pek çok çıplak giydirilebilir, pek çok kalp sevindirilebilir, ekmek ve giysi için pek çok dua yanıtlanabilirdi, böylece göğesini bir övgü ezgisi yükselirdi. Rab muhtaçların duasını duymuş ve Kendi iyiliği ile fakirlerin geçimini sağlamıştı (Mezmun 68:10). Zengin adama bahşedilen bereketlerde, pek çoklarının ihtiyaçları için pek çok şey tedarik edilmişti. Fakat o kalbini muhtaçların feryadına kapadı ve hizmetkârlarına şöyle dedi: “Şöyle yapacağım... Ambarlarımı yıkıp daha büyüklerini yapacağım, bütün tahıllarımı ve mallarımı oraya yığacağım. Kendime, ey canım, yıllarca yetecek kadar bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar diyeceğim.”

Bu adamın hedefleri yok olup giden yırtıcı hayvanlarınkinden daha yüksek değildi. Allah yokmuş, gök yokmuş, gelecek hayat yokmuş gibi; sahip olduğu her şey kendisine aitmiş ve Allah'a ya da insana hiçbir borcu yokmuş gibi yaşıyordu. Mezmuncu, “Akılsız içinden, ‘Tanrı yok!’ der” yazdığı anda adeta bu zengin adamı tanımlamıştı (Mezmun 14:1).

Bu adam benliği için yaşıyor ve plan yapıyordu. Gelecek için bol bol tedarikte bulunulduğunu görür; zira şimdi ona emeklerinin meyvesini değerlendirmek ve bunun tadını çıkarmaktan başka bir şey düşmemektedir. Kendisini diğer insanlardan daha ayrıcalıklı sayar ve akıllıca yönetimi için kendine pay çıkarır. Hemşehrileri tarafından iyi karar veren bir adam ve müreffeh bir yurttaş olarak şerefendirilir. Zira “[insanlar] canını hoş

tutunca, seni överler” (Mezmun 49:18 [KM]).

Fakat “bu dünyanın bilgeliği Tanrı'nın gözünde akılsızlıktır” (1. Korintliler 3:19). Zengin adam keyifli yılların beklentisinde olmasına rağmen, Rab çok daha farklı planlar yapmaktadır. Bu sadakatsiz vekilharca mesaj gelir: “Ey akılsız... bu gece canın senden istenecek.” Burada, paranın karşılayamayacağı bir talep var. Biriktirdiği zenginlik ona erteleme satın alamaz. Bir anda, tüm hayatı boyunca edinmek için zahmetle çalıştığı şey onun için değersiz hale gelir. “Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak?” Geniş tarlaları ve dopdolmuş tahıl ambarları kontrolünden alınır. “Mal biriktirir, kime kalacağını bilmeden” (Mezmun 39:6).

Şimdi kendisi için değerli olacak tek şeyi elde etmemiştir. Benlik için yaşarken, insan kardeşlerine doğru merhametle akacak olan ilahî sevgiyi reddetmiştir. Böylelikle hayatı reddetmiştir. Zira Allah sevgidir ve sevgi hayattır. Bu adam ruhsal olan yerine dünyevi olanı seçmiştir ve dünyevi olanla birlikte geçip gitmelidir. “İtibarda olan ve anlamayan insan, helâk olan hayvanlara benzer” (Mezmun 49:20 [KM]).

“Kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu böyle olur.” Bu resim tüm zamanlar için geçerlidir. Yalnızca bencil iyilik için plan yapabilirsiniz, hazineler biriktirebilirsiniz, antik Babil'in yapı ustalarının yaptığı gibi büyük ve yüksek malikâneler inşa edebilirsiniz; fakat felaket habercilerini dışarıda bırakabilecek denli yüksek bir duvar ya da güçlü bir kapı inşa edemezsiniz. Kral Belşassar sarayında “büyük bir şölen verdi” ve “altından, gümüşten, tunçtan, demirden, ağaçtan, taştan ilahları övdü.”⁸⁴ Fakat görünmez olan Kişi'nin eli duvarları üzerine felaket sözlerini yazdı ve

---

[84] Bkz. Daniel 5:1–4. Çev.

20. Bölüm: Kayıp Sayılan Kazanç

düşman ordularının ayak sesleri sarayının kapılarında duyuldu. “Kildan Kralı Belşassar o gece öldürüldü” ve tahta yabancı bir hükümdar oturdu (Daniel 5:30).

Benlik için yaşamak, mahvolmak demektir. Açgözlülük, benlik uğruna kâr etme arzusu, canı hayattan ayırır. Almak, her şeyi kendinde toplamak Şeytan'ın ruhudur. Vermek, benliği başkalarının yararına feda etmek Mesih'in ruhudur. “Tanıklık da şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır. Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur” (1. Yuhanna 5:11, 12).

Bu nedenle O şöyle diyor: “Dikkatli olun! ... Her türlü açgözlülükten sakının. Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir.”

21. Bölüm

“Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

Bu bölüm Luka 16:19–31 ayetlerine dayanmaktadır.

Zengin adam ve Lazar benzetmesinde, Mesih insanların bu hayatta ebedi kaderlerine karar verdiklerini göstermektedir. Deneme süresi boyunca Allah'ın lütfu her cana sunulmaktadır. Ancak insanlar ellerindeki fırsatları benliği tatmin ederek harcarsalrı, kendilerini sonsuz yaşamdan mahrum bırakırlar. Onlara ikinci bir deneme süresi verilmeyecektir. Kendi seçimleriyle, kendileri ile Tanrıları arasına aşılmaz bir uçurum koymuşlardır.

Bu benzetme Allah'a bağımlı olmayan zenginler ile Allah'a bağımlı olan fakirler arasındaki zıtlığın altını çizmektedir. Mesih, iki sınıfın konumlarının yer değiştireceği zamanın gelmekte olduğunu göstermektedir. Bu dünyanın malları bakımından fakir olan, ancak Allah'a itimat eden ve sıkıntılarda sabredenler, bir gün, şu anda dünyanın sunabileceği en üst makamları işgal eden, fakat hayatlarını Allah'a teslim etmemiş olanların üzerine yükseltileceklerdir.

Mesih, “Zengin bir adam vardı” dedi, “Mor, ince keten

21. Bölüm: “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

giysiler giyer, bolluk içinde her gün eğlenirdi. Her tarafı yara içinde olan Lazar adında yoksul bir adam bu zenginin kapısının önüne bırakılırdı; zenginın sofrasından düşen kırıntılarla karnını doyurmaya can atardı.”

Zengin adam, Allah'ı ve insanları saymadığını açıkça bildiren adaletsiz yargıcın temsil ettiği sınıfa dahil değildi. İbrahim'in bir oğlu olma iddiasındaydı. Dilenciye zorbalıkla davranmıyor, ya da rahatsız edici bir görünümü olduğu için gitmesini istemiyordu. Bu zavallı ve iğrenilen insanlık örneği onu kapılarından girerken gördüğünde teselli olacaksa, zengin adam onun kalmasına razı oluyordu. Fakat ızdırap çeken kardeşinin ihtiyaçlarına bencil bir şekilde aldırmıyordu.

O zamanlar hastaların bakılabileceği hastaneler yoktu. Sıkıntı çekenler ve muhtaçlar, yardım ve ilgi görebilmeleri için Rabb'in kendilerine zenginlik emanet ettiği kişilerin dikkatine getirilirlerdi. Dilenci ile zengin adamın durumu da böyleydi. Lazar'ın yardıma çok ihtiyacı vardı; zira dostu, evi, parası ve yiyeceği yoktu. Ancak sürekli olarak bu durumda kalmasına izin veriliyordu, zengin ve asil adamın ise her ihtiyacı karşılanıyordu. İnsan kardeşinin ızdıraplarını gani gani dindirebilecek olan bir kişi ise, bugün pek çok kişinin yaşadığı gibi, kendi benliği için yaşıyordu.

Bugün yanı başımızda aç, çıplak ve evsiz pek çok kişi bulunmaktadır. Servetimizi bu muhtaç ve ızdıraplı canlara vermeyi ihmal ediyoruz, bir gün karşı karşıya gelmekten korkacağımız suçun ağırlığını üzerimize yüklemektedir. Her tür açgözlülük, putperestlik gibi kınanmıştır. Her tür rahatına düşkünlük Allah'ın gözünde bir suçtur.

Allah zengin adamı Kendi servetinin vekilharcı yapmıştı, bu nedenle dilencinin durumu gibi durumlarla ilgilenmek

onun göreviydi. “Allahın Rabb’i bütün yüreğinle, ve bütün canınla, ve bütün kuvvetinle seveceksin” (Yasanın Tekrarı 6:5 [KM]) ve “komşunu kendin gibi seveceksin” (Levililer 19:18) emri verilmiştir. Zengin adam Yahudi’ydi ve Allah’ın emrini biliyordu. Ancak kendisine emanet edilen servetin ve yeteneklerin kullanımından sorumlu olduğunu unutmuştu. Rabb’in bereketleri bol bol onun üzerindeydi, fakat o bunları bencilce, Yaraticısı’nı değil kendisini şerefleştirmek için kullandı. Varlığının çokluğuna oranla, sahip olduğu armağanları insanlığın yüceltilmesi için kullanma yükümlülüğü de büyüktü. Bu Rabb’in emriydi, fakat zengin adam Allah’a karşı bu yükümlülüğünü hiç düşünmüyordu. Para borç veriyor ve verdiği borca karşılık faiz alıyordu; fakat Allah’ın kendisine ödünç vermiş olduğu şeyler için hiçbir faiz ödemiordu. Bilgisi ve becerileri vardı, ancak bunları geliştirmiyordu. Allah’a karşı sorumluluğunu unutarak, tüm güçlerini zevke adıyordu. Çevresinde bulunan her şey, birbiri ardına yaptığı eğlenceler, dostlarının övgüleri ve yağcılığı, bencil zevklerine hizmet ediyordu. Arkadaş çevresi ile o kadar meşguldü ki, Allah’ın merhamet hizmetinde O’nunla iş birliği yapma yükümlülüğünü tamamen unutmuştu. Allah’ın sözünü anlama ve öğretilerini uygulama fırsatına sahip olmuştu; fakat seçtiği zevk düşkünü toplum zamanını o kadar alıyordu ki, sonsuzluğun Allahı’nı unutuyordu.

İki adamın durumlarında değişiklik olan zaman geldi. Fakir adam günbegün sıkıntı çekmiş, fakat sabırla ve sessizce dayanmıştı. Zaman içinde adam öldü ve gömüldü. Kendisi için yas tutacak kimsesi yoktu; fakat sıkıntıda sabretmesiyle Mesih’e tanıklıkta bulunmuştu, imanının denenmesine sabırla dayanmıştı, ölümünde de melekler tarafından İbrahim’in kucasına taşınmış olarak temsil edildi.

21. Bölüm: “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

Lazar, Mesih'e iman eden ızdırap içindeki fakirleri temsil eder. Borazan çaldığında ve mezarlardaki herkes Mesih'in sesini işiterek dışarı çıktıklarında, ödülleri alacaklar; zira Allah'a imanları yalnızca bir kuram değil, bir gerçeklikti.

“Sonra zengin adam da öldü ve gömüldü. Ölüler diyarında ızdırap çeken zengin adam başını kaldırıp uzakta İbrahim'i ve onun yanında Lazar'ı gördü. ‘Ey babamız İbrahim, acı bana!’ diye seslendi. ‘Lazar'ı gönder de parmağının ucunu suya batırıp dilimi serinletsin. Bu alevlerin içinde azap çekiyorum.’ ”

Bu benzetmede Mesih, halkla kendi sahalarında karşılaşmaktadır. Mesih'in sözlerini dinleyenlerin arasında pek çok kişi tarafından, ölüm ile diriliş arasında bilinçli bir durumda bulunma öğretisi kabul ediliyordu. Kurtarıcı onların fikirlerini biliyordu ve benzetmesini bu peşin hükümleri kullanarak önemli gerçekleri aşılama amacıyla kurdu. Dinleyicilerinin önüne, kendilerini Allah ile gerçek ilişkilerinde görebilecekleri bir ayna koydu. Herkes için anlaşılır hale getirmek istediği düşünceyi ifade etmek için yaygın olan anlayışı kullandı: hiç kimseye malları için değer verilmez; zira sahip olduğu her şey yalnızca ona Rab tarafından ödünç verilmiştir. Bu armağanların yanlış kullanılması onu Allah'ı seven ve O'na güvenen en fakir ve en ızdıraplı kişinin altına düşürecektir.

Mesih, dinleyicilerinin insanların ölümden sonra canın kurtuluşunu sağlayamayacaklarını anlamalarını arzulamaktadır. İbrahim, “Oğlum” diye yanıt verirken resmedilir, “Yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar'ın da kötülük payını aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun. Üstelik, aramıza öyle bir uçurum kondu ki, ne buradan size gelmek isteyenler gelebilir, ne de oradan kimse bize gelebilir.” Böylece Mesih ikinci bir deneme süresinin imkânsızlığını

resmetti. Bu hayat, insana sonsuzluğa hazırlanması için verilen tek zamandır.

Zengin adam İbrahim'in çocuğu olduğu fikrinden vazgeçmemişti, böylece sıkıntı içinde ona yardım için seslenirken resmedilir. "Ey İbrahim baba" diye dua etti, "bana acı." Allah'a değil, İbrahim'e dua etti. Böylece İbrahim'i Allah'ın üzerine koyduğunu ve kurtuluş için İbrahim'le olan ilişkisine güvendiğini göstermiş oldu. Çarmıhtaki suçlu duasını Mesih'e sundu. "Krallığında geldiğin zaman beni an" dedi (Luka 23:42 [Kİ]). Yanıt hemen geldi: Doğrusu sana bugün (çarmıhta aşağılanma ve ızdırap ile asılıyken) derim, sen benimle birlikte Cennete olacaksın. Fakat zengin adam İbrahim'e dua etti ve ricası kabul edilmedi. Yalnızca Mesih "İsrail'e, tövbe ve günahlarının bağışlanmasını vermek için... Önder ve Kurtarıcı olarak" yüceltilmelidir (Elçilerin İşleri 5:31 [Kİ derkenar notu]). "Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur" (Elçilerin İşleri 4:12).

Zengin adam hayatını benliğini tatmin ederek geçirmişti ve sonsuzluk için hiçbir tedarikte bulunmadığını çok geç gördü. Akılsızlığının farkına vardı ve kendisinin yaptığı gibi, kendi benliklerini memnun etmek üzere yaşamaya devam edecek olan kardeşlerini düşündü. Sonra ricada bulundu: "Öyleyse baba, sana rica ederim, Lazar'ı babamın evine gönder. Çünkü beş kardeşim var. Lazar onları uyarın ki, onlar da bu ızdırap yerine düşmesinler." Fakat "İbrahim, 'Onlarda Musa'nın ve peygamberlerin sözleri var, onları dinlesinler' dedi. Zengin adam, 'Hayır, İbrahim baba, dinlemezler!' dedi. 'Ancak ölüler arasından biri onlara giderse, tövbe ederler.' İbrahim ona, 'Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölüler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar' dedi."

Zengin adam kardeşleri için ek kanıt dilediğinde, bu kanıt

21. Bölüm: “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

verilse bile ikna olmayacakları ona açıkça söylendi. Ricasıyla bir anlamda Allah'ı kınıyordu. Zengin adam adeta şöyle diyordu: Beni daha sağlam bir şekilde uyarıysaydın, şimdi burada olmazdım. İbrahim, bu ricaya karşılık olarak ‘Kardeşlerin yeterince uyarıldılar’ derken resmedilmektedir. Onlara ışık verilmiştir, fakat görmek istemezler; gerçek onlara sunulmuştur, fakat işitmek istemezler.

“Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölümler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar.” Bu sözler Yahudi ulusunun tarihinde gerçeğe dönüştü. Mesih'in son ve en parlak mucizesi, Beytanyalı Lazar'ın öldükten dört gün sonra diriltilmesi oldu. Yahudilere Kurtarıcı'nın tanrısallığına dair bu harika kanıt verildi, fakat onlar bunu reddettiler. Lazar ölümden dirildi ve önlerinde tanıklık etti, fakat onlar tüm kanıtlara karşı kalplerini katılaştırdılar, hatta onun canını almaya çalıştılar (Yuhanna 12:9-11).

Yasa ve peygamberler insanların kurtuluşu için Allah'ın atadığı araçlardır. Mesih ‘Bu kanıtlara kulak versinler’ dedi. Allah'ın Kendi sözünde açıklanan sesini dinlemezlerse, ölümden dirilen bir tanığın tanıklığına da kulak verilmeyecektir.

Musa'ya ve peygamberlere kulak verenler Allah'ın vermiş olduğundan daha büyük bir ışık istemezler; fakat insanlar ışığı reddeder ve kendilerine sunulan fırsatları takdir edemezlerse, ölümlerden biri dirilerek kendilerine bir mesaj getirse bile işitmek istemezler. Bu kanıtla dahi ikna olmazlar; zira yasayı ve peygamberleri reddedenler kalplerini tüm ışığı reddedecekleri ölçüde katılaştırmaktadırlar.

İbrahim ile bir zamanlar zengin olan adam arasındaki konuşma mecazidir. Bundan alınacak ders, herkese kendisinden beklenen görevlerin yerine getirilmesi için yeterli ışığın

verildiğidir. İnsanın görevleri kendisine sağlanan fırsatlarla ve ayrıcalıklarla orantılıdır. Allah her bir kişiye, ona yapması için vermiş olduğu işi yerine getirmeye yeterli ışık ve lütuf verir. Eğer insan az bir ışığın kendi görevi olarak gösterdiği şeyi yerine getirmezse, daha büyük ışık yalnızca sadakatsizliği, verilen bereketleri geliştirmenin ihmal edildiğini ortaya koyacaktır. “En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur. En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz” (Luka 16:10). Musa ile peygamberler tarafından aydınlatılmayı reddeden ve harika bir mucize gerçekleştirilmesini isteyenler, dilekleri yerine getirilse de ikna olmazlar.

Zengin adam ile Lazar benzetmesi, bu iki adamın temsil ettiği iki sınıfın görünmeyen dünyada nasıl değerlendirildiğini göstermektedir. Servet adaletsizlikle edinilmediği sürece zengin olmakta bir günah yoktur. Zengin bir adam servete sahip olduğu için mahkûm edilmez, ancak ona emanet edilen servet bencillik için harcanırsa mahkûmiyete uğrar. Parasını iyilik yapmakta kullanarak, onu Allah'ın tahtının yanında biriktirmesi çok daha iyi olur. Ölüm, kendini bu şekilde ebedi zenginlikleri aramaya adanmış bir kişiyi fakirleştiremez. Fakat benliği için hazine biriktiren kişi bunun hiçbir kısmını göğe götüremez. Sadakatsiz bir vekilharç olduğunu kanıtlamıştır. Hayatı boyunca iyi şeylere sahip olmuş, fakat Allah'a karşı yükümlülüğünü unutmuştur. Göksel hazineyi elde edememiştir.

Bu kadar çok ayrıcalığa sahip olan zengin adam bize, armağanlarını geliştirmesi, böylece işlerinin büyük ahirete uzanması ve yanlarında gelişmiş ruhsal faydalar getirmesi gereken birisi olarak sunulmaktadır. Kurtuluşun amacı yalnızca günahı silmek değil, fakat aynı zamanda insana günahın küçültücü gücünden ötürü kayıp olan armağanları geri vermektir. Para bir sonraki

21. Bölüm: “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

hayata taşınamaz; ona orada ihtiyaç yoktur; fakat Mesih'e canlar kazanırken işlenen iyi işler göksel saraylara taşınır. Fakat ihtiyaç içindeki insan kardeşlerini çaresiz bırakarak ve Allah'ın dünyadaki işini ilerletmek için hiçbir şey yapmayarak, Rabb'in kendilerine verdiği armağanı bencilce harcayanlar, Yaratıcıları'nın adına leke sürmektedirler. Gökteki kitaplarda adlarının karşısına Allah'tan çaldıkları⁸⁵ yazılmaktadır.

Zengin adam paranın satın alabileceği her şeye sahipti, fakat hesabını Allah'ın önünde doğru tutacak zenginliklere sahip değildi. Elinde bulundurduğu her şey kendisininmiş gibi yaşamıştı. Allah'ın çağrısını ve sıkıntı içindeki fakirlerin isteklerini göz ardı etmişti. Ancak sonunda göz ardı edemeyeceği bir çağrı gelir. Sorgulayamayacağı ve karşı koyamayacağı bir kuvvet tarafından, artık vekilharcı olmadığı mülklerden vazgeçmesi emredilir. Bir zamanlar zengin olan adam ümitsiz bir fakirliğe mecbur edilir. Göğün dokuma tezgâhında dokunmuş olan Mesih'in doğruluk kaftanı, onu hiçbir zaman örtemez. Bir zamanlar en güzel ketenden en gösterişli mor giysileri giyen kişi, çıplaklığa mecbur edilir. Deneme süresi sona ermiştir. Dünyaya hiçbir şey getirmemiştir, bu nedenle ondan hiçbir şeyi alıp götüremez.

Mesih perdeyi kaldırdı ve rahiplerle yöneticilerin, yazıcılarla Ferisilerin önüne bu resmi sundu. Ey siz, bu dünyanın mallarında zengin olan, fakat Allah katında zengin olmayanlar,⁸⁶ buna bakın. Bu sahne üzerinde düşünmez misiniz? İnsanlar arasında büyük itibar gören şey, Allah'ın gözünde iğrençtir. Mesih soruyor: “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından

---

[85] Bkz. Malaki 3:8. Çev.

[86] Bkz. Luka 12:21. Çev.

olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?” (Markos 8:36, 37).

Yahudi Ulusuna Uygulanması

Mesih zengin adam ve Lazar benzetmesini anlattığında, Yahudi ulusunda zengin adamın acınacak durumunda olan, Rabb'in mallarını kendi benliklerini tatmin etmek için kullanarak, kendilerini “Terazide tartıldın ve eksik bulundun” ifadesini duymaya hazırlayan pek çok kişi vardı (Daniel 5:27). Zengin adam her tür dünyevi ve ruhsal bereketle bereketlenmişti, fakat bu bereketlerin kullanımında Allah'la iş birliği yapmayı reddediyordu. Yahudi ulusunun durumu da böyleydi. Rab Yahudileri kutsal gerçeğin emanetçileri yapmıştı. Onları Kendi lütfunun vekilharçları olarak atamıştı. Onlara her türlü ruhsal ve dünyevi avantajı sağlamış ve onlara bu bereketleri başkalarına iletme görevini vermişti. Onlara, sağlığını kaybetmiş kardeşlerine, kentlerinde bulunan yabancılara ve aralarındaki fakirlere davranışlarına ilişkin özel talimatlar verilmişti. Her şeyi kendi çıkarlarına göre elde etmeye çalışmamalı, aksine ihtiyaç içinde olanları hatırlayıp onlarla paylaşmalıydılar. Allah onları sevgi ve merhamet işlerine göre bereketlemeyi vaat etti. Fakat onlar zengin adam gibi ızdırap içindeki insanlığın dünyevi ya da ruhsal ihtiyaçlarını karşılamak için yardım eli uzatmadılar. Gururla dolu olarak kendilerini Allah'ın seçilmiş ve ayrıcalıklı halkı olarak gördüler; ancak yine de Allah'a hizmet ya da ibadet etmediler. İbrahim'in çocukları olmalarına güvendiler. Gururla, “Biz İbrahim'in soyundanız” dediler (Yuhanna 8:33). Buhran zamanı geldiğinde, kendilerini Allah'tan boşamış oldukları ve Allah oymuş gibi güvenlerini İbrahim'e

21. Bölüm: “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

bağlamış oldukları ortaya kondu.

Mesih Yahudi halkının kararmış zihinlerine ışık tutmaya can atıyordu. Onlara şöyle dedi: “İbrahim’in çocukları olsaydınız, İbrahim’in yaptıklarını yapardınız... Ama şimdi beni –Tanrı’dan işittiği gerçeği sizlere bildireni– öldürmek istiyorsunuz. İbrahim bunu yapmadı” (Yuhanna 8:39, 40).

Mesih soyda hiçbir erdem görmüyordu. O, ruhsal bağlantının tüm doğal bağlantıların yerini aldığını öğretiyordu. Yahudiler soylarının İbrahim’den geldiğini ileri sürüyorlardı; fakat İbrahim’in işlerini yapmaktan geri kalarak, onun gerçek çocukları olmadıklarını gösteriyorlardı. Yalnızca Allah’ın sesine itaat ederek İbrahim’le ruhsal bir uyum içinde olduklarını gösterenler onun gerçek soyu sayılır. Dilenci insanlar tarafından aşağı sayılarak hor görülen bir sınıfa dahil olmasına rağmen, Mesih onu İbrahim’in en yakın dostluğa kabul edeceği bir kişi olarak tanıdı.

Zengin adam hayatın tüm lüksleriyle çevrelenmiş olmasına rağmen o kadar bilgisizdi ki, Allah’ın olması gereken yere İbrahim’i koydu. Arttırılmış ayrıcalıklarını takdir etseydi ve Allah’ın Ruhü’nun zihnini ve kalbini şekillendirmesine izin verseydi, tamamen farklı bir konumda olurdu. Onun temsil ettiği ulus için de böyledir. İlahî çağrıya karşılık vermiş olsalardı, gelecekleri tamamen farklı olurdu. Gerçek bir ruhsal muhakeme yeteneği gösterirlerdi. Servetleri vardı, Allah bunu arttırır ve tüm dünyayı bereketlemeye ve aydınlatmaya yeterli hale getirirdi. Fakat Rabb’in düzeninden o kadar ayrılmışlardı ki, tüm hayatları yoldan çıkmıştı. Allah’ın vekilharçları olarak sahip oldukları armağanları gerçeğe ve doğruluğa göre kullanamamışlardı. Sonsuzluğu akıllarına getirmiyorlardı ve sadakatsizliklerinin sonucu tüm ulusun uğradığı yıkım oldu.

Mesih, Yeruşalim’in yıkılışında, Yahudilerin O’nun verdiği

uyarılı hatırlayacaklarını biliyordu. Öyle de oldu. Yerusalim zerine felaket geldiğinde, halkın üzerine kıtlık ve her türden sıkıntılar geldiğinde, Mesih'in bu sözlerini hatırladılar ve benzetmeyi anladılar. Kendilerine Allah tarafından verilen ışığı tüm dünyaya yansıtmayı ihmal ederek, sıkıntılarını üzerlerine kendileri getirmişt.

Son Günlerde

Zengin adamın ykwisinde bu dünyanın tarihinin kapanış sahneleri resmedilmiştir. Zengin adam İbrahim'in bir oğlu olduğunu ileri sürüyordu, ancak İbrahim'den aşılmaz bir uçu- rumla, yanlış gelişmiş bir karakterle ayrılmıştı. İbrahim, Allah'ın sözünü iman ve itaatle yerine getirerek, O'na hizmet etti. Fakat zengin adam Allah'a ve ızdırap içindeki insanlığın ihtiyaçlarına karşı aldıırışsızdı. Onunla İbrahim arasına konulmuş olan büyük uçurum, itaatsizlik uurumuydu. Bugün de aynı yolu izleyen pek çokları vardır. Kilise yeleri olmalarına rağmen, ihtida etmemişlerdir. Kilise hizmetlerine katılıyor, “Geyik akarsu- ları nasıl zlerse, canım da seni öyle zler, ey Tanrı” ilahisini söylüyor olabilirler (Mezmur 42:1); fakat bir yalana tanıklık etmektedirler. Onlar Allah'ın gözünde en büyük gnahkrdan daha erdemli değillerdir. Dünyevi zevkin heyecanını özleyen can, gösteriş sevgisiyle dolu olan zihin, Allah'a hizmet ede- mez. Benzetmedeki zengin adam gibi, böyle birinin benliğin tutkularına⁸⁷ karşı savaş açmaya bir eğilimi yoktur. İsteklerini tatmin etmeye can atar. Günah ortamını tercih eder. Aniden lm tarafından alınıp götürülür ve hayatı boyunca şeytani

---

[87] Bkz. Galatyalılar 5:16, 1. Yuhanna 2:16. ev.

21. Bölüm: “Büyük Bir Uçurum Konulmuştur”

aracılarla kurulan ortaklık sonucu oluşmuş olan karakteriyle mezara iner. Mezarda, iyi olsun kötü olsun, hiçbir şeyi seçmeye gücü yoktur; zira insanın öldüğü gün, düşünceleri yok olur (Mezmur 146:4; Vaiz 9:5, 6).

Allah'ın sesi ölüleri uyandırdığında, insan yaşarken beslediği aynı arzulara ve tutkulara sahip olarak, sevdiği ve sevmediği şeyler aynı olarak mezardan çıkacaktır. Allah, kendisine her imkân sağlanmış ve her yetenek verilmiş olmasına rağmen yeniden yaratılmayı istemeyen bir kişiyi yeniden yaratmak için mucize yapmaz. Hayatı boyunca Allah'tan zevk almamış, O'nun hizmetinde bulunmaktan sevinç duymamıştır. Karakteri Allah'la uyumlu değildir ve göksel ailede mutlu olamaz.

Bugün dünyamızda kendini Allah katında doğru gören bir sınıf vardır. Obur değildirler, ayyaş değildirler, imansız değildirler; fakat Allah için değil, kendileri için yaşamayı arzu ederler. Düşüncelerinde O yoktur; dolayısıyla imansızlarla bir sayılırlar. Allah'ın kentinin kapılarından içeri girmeleri mümkün olsaydı, hayat ağacına hiçbir hakları olamazdı, zira Allah'ın emirleri tüm bağlayıcı gereklilikleriyle önlerine serilirken, onlar Hayır dediler. Allah'a burada hizmet etmemişlerdir; dolayısıyla O'na ahirette de hizmet etmezler. O'nun huzurunda yaşayamazlar ve başka her yerin gökten yeğ olduğunu düşünürler.

Mesih'i öğrenmek, O'nun karakteri olan O'nun lütfunu almak demektir. Ancak yeryüzünde kendilerine verilen değerli fırsatları ve kutsal etkileri takdir etmeyen ve değerlendirmeyenler, göğe pak ve içten bağlılıktan pay almaya uygun değildirler. Karakterleri ilahî surete göre şekillendirilmemiştir. Kendi ihmalleri nedeniyle hiçbir şeyin iki yakasını bir araya getiremeyeceği derin bir boşluk meydana getirmişlerdir. Onlar ile salihler arasına büyük bir uçurum konulmuştur.

22. Bölüm

Söylemek ve Yapmak

Bu bölüm Matta 21:23–32 ayetlerine dayanmaktadır.

“**B**ir adamın iki oğlu vardı. Adam birincisine gidip “Oğlum, git bugün bağda çalış” dedi. Oğlu, “Gitmem!” dedi. Ama sonra pişman olup gitti. Adam ikinci oğluna gidip aynı şeyi söyledi. O, “Olur, efendim” dedi, ama gitmedi. İkisinden hangisi babasının isteğini yerine getirmiş oldu?’ ‘Birincisi’ diye karşılık verdiler.”

Mesih dağdaki vaazda, “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab’ diyen herkes göklerin krallığına girecek değildir; ama göklerde olan Babam’ın isteğini yapan kişi girecektir” dedi (Matta 7:21 [Kİ]). Samimiyet sınavı sözlerde değil, işlerdedir. Mesih hiç kimseye, ‘Başkalarından daha fazla ne diyorsunuz?’ demiyor, fakat “[başkalarından] daha fazla ne yapmış olursunuz?” diyor (Matta 5:47 [Kİ]). O’nun “Bildığınız bu şeyleri yaparsanız, ne mutlu size!” sözleri büyük anlam taşımaktadır (Yuhanna 13:17). Onlara eşlik eden uygun eylemler yoksa, sözlerin hiçbir değeri yoktur. İki oğul benzetmesinde öğretilen ders budur.

Bu benzetme, Mesih’in ölümünden önce Yeruşalim’e yaptığı

22. Bölüm: Söylemek ve Yapmak

son ziyarette anlatıldı. Alıcıları ve satıcıları tapınaktan kovmuştu. Sesi, onların kalplerine Allah'ın kudretiyle konuşmuştu. Hayrete ve dehşete kapılarak, O'nun emrine mazeret ya da direniş göstermeden itaat etmişlerdi.

Düşükleri dehşet yatıştığında, tapınağa dönen rahipler ve ihtiyarlar Mesih'i hastaları ve ölmekte olanları iyileştirirken bulmuşlardı. Sevinç sesini ve övgü ilahisini duymuşlardı. Tapınağın kendisinde, sağlığına kavuşturulan çocuklar hurma dalları sallayarak Davut Oğlu'na hozanalar⁸⁸ söylüyorlardı. Bebek sesleri kudretli Şifa Verici'ye peltek konuşmalarıyla övgüler okuyorlardı. Ancak tüm bunlar, rahiplerin ve ihtiyarların önyargılarını ve kıskançlıklarını yenmelerine yetmedi.

Ertesi gün, Mesih tapınakta öğretirken, başrahipler ve halkın ihtiyarları O'na gelerek "Bunları hangi yetkiyle yapıyorsun, bu yetkiyi sana kim verdi?" diye sordular.

Rahipler ve ihtiyarlar Mesih'in gücünün açık kanıtlarını almışlardı. O'nun tapınağı temizleyişinde, Gök'ün yetkisinin O'nun yüzünden yansıdığını görmüşlerdi. O'nun konuşmasındaki güce karşı koyamıyorlardı. Yine, O'nun harika iyileştirme işlerinde, onların sorularını yanıtlamıştı. O, yetkisinin reddedilemeyecek kanıtlarını vermişti. Fakat onların istedikleri kanıt değildi. Rahipler ve ihtiyarlar, İsa'nın Kendisini Mesih ilan etmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı, böylece O'nun sözlerini kötüye kullanarak halkı O'na karşı kıskırtabilirlerdi. O'nun etkisini ortadan kaldırmayı ve O'nu ölüme mahkûm etmeyi arzuluyorlardı.

İsa, onların, Allah'ı Kendisinde tanıyamadıkları, ya da Kendi işlerinde O'nun ilahî karakterinin kanıtlarını göremedikleri takdirde, Kendisinin Mesih olduğuna dair Kendi tanıklığına

---

[88] Bkz. Matta 21:9. Çev.

inanmayacaklarını biliyordu. O, verdiği yanıtta onların ortaya çıkarmaya çalıştığı sorundan kaçınarak, mahkûmiyeti onların kendi üzerlerine çevirdi. “Ben de size bir soru soracağım. Bana yanıt verirseniz, ben de size bunları hangi yetkiyle yaptığımı söylerim. Yahya'nın vaftiz etme yetkisi nereden geldi, Tanrı'dan mı, insanlardan mı?”

Rahiplerin ve yöneticilerin kafaları karıştı. “Bunu aralarında şöyle tartışmaya başladılar: ‘Tanrıdan’ dersek, bize, ‘Öyleyse ona niçin inanmadınız?’ diyecek. Yok eğer ‘İnsanlardan’ dersek... Halkın tepkisinden korkuyoruz. Çünkü herkes Yahya'yı peygamber sayıyor. İsa'ya, ‘Bilmiyoruz’ diye yanıt verdiler. İsa, ‘Ben de size bunları hangi yetkiyle yaptığımı söylemeyeceğim’ dedi.”

“Bilmiyoruz.” Bu yanıt yalandı. Fakat rahipler buldukları durumu gördüler ve kendilerini gizlemek için gerçekleri çarpıttılar. Vaftizci Yahya şimdi yetkisini sorgulamakta oldukları Kişi'ye tanıklık ederek gelmişti. O'na işaret ederek, “İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!” demişti (Yuhanna 1:29). O'nu vaftiz etmişti ve vaftizden sonra, Mesih dua ederken, gökler açılmış, Allah'ın Ruhu bir güvercin şeklinde O'nun üzerine konmuştu ve bu esnada gökten gelen bir sesin, “Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum” dediği duyulmuştu (Matta 3:17).

Rahipler ve yöneticiler Yahya'nın Mesih'e ilişkin peygamberlik sözlerini nasıl tekrarladığını hatırlayarak, İsa'nın vaftizindeki sahneyi hatırlayarak, Yahya'nın vaftizinin gökten olduğunu söylemeye cüret edemediler. Yahya'nın, inandıkları gibi, peygamber olduğunu alenen kabul etselerdi, onun Nasıralı İsa'nın Allah'ın Oğlu olduğuna dair tanıklığını nasıl inkâr edebilirlerdi? Yahya'nın peygamber olduğuna inanan halktan ötürü, Yahya'nın vaftizinin insanlardan olduğunu da söyleyemezlerdi.

Bu nedenle, “Bilmiyoruz” dediler.

Bundan sonra Mesih baba ile iki oğlu benzetmesini anlattı. Baba ilk oğula giderek “Git bugün bağda çalış” dediğinde, oğul hemen “Gitmem” diye yanıtladı. İtaat etmek istemedi ve kendini kötü yollara ve kötü arkadaşlıklara verdi. Ancak sonradan pişman olarak çağrıya uydu.

Baba aynı emirle ikinci oğula gitti: “Git bugün bağda çalış.” Bu oğul, “Olur, efendim” yanıtını verdi, fakat gitmedi.

Bu benzetmede baba Allah’ı, bağ kiliseyi simgeler. İki oğul ile iki sınıf insan topluluğu simgelenir. “İstemem” diyerek emre itaat etmeyen oğul, açık günah içinde yaşayan, dindarlık ikrarında bulunmayan, Allah’ın yasasının yüklediği kısıtlama ve itaat boyunduruğu altına gelmeyi açıkça reddeden kişileri simgelemekteydi. Fakat bunların pek çoğu sonradan tövbe ettiler ve Allah’ın çağrısına uydular. Müjde onlara Vaftizci Yahya’nın “Tövbe edin; çünkü göklerin krallığı yaklaşmıştır” mesajı ile geldiğinde, tövbe ederek günahlarını itiraf ettiler (Matta 3:2 [Kİ]).

“Ben giderim, efendim” diyen ve gitmeyen oğulla, Ferisilerin karakteri açığa vurulmuştu. Bu oğul gibi, Yahudi önderler de tövbesiz ve kendini beğenmişlerdi. Yahudi ulusunun dinsel hayatı bir gösteriş haline gelmişti. Sina Dağı’nda yasa Allah’ın sesiyle ilan edildiği zaman, tüm halk itaat etmeye söz vermişti. “Giderim, efendim” dediler, ama gitmediler. Mesih yasanın ilkelilerini önlerinde açmak üzere şahsen geldiğinde, O’nu reddettiler. Mesih, Kendi zamanındaki Yahudi önderlere Kendi yetkisine ve ilahî gücüne dair bol miktarda kanıt vermişti, fakat onlar ikna olmuş olmalarına rağmen, kanıtı kabul etmek istemediler. Mesih onlara, itaate yönlendiren ruha sahip olmadıklarından ötürü imansızlıkta devam ettiklerini göstermişti. Onlara şöyle bildirmişti: “Töreniz uğruna Tanrı’nın sözünü geçersiz kılmış

oluyorsunuz... 'Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan buyruklarıdır' ” (Matta 15:6, 9).

Mesih'in karşısındaki toplulukta yazıcılar ve Ferisiler, rahipler ve yöneticiler vardı ve iki oğul benzetmesini anlattıktan sonra, Mesih dinleyicilerine şu soruyu sordu: "İkisinden hangisi babasının isteğini yerine getirmiş oldu?" Ferisiler kendilerini unutarak "Birincisi" diye yanıt verdiler. Bunu, kendi aleyhlerinde hüküm verdiklerinin farkına varmadan söylediler. Bundan sonra Mesih'in dudaklarından şu kınama döküldü: "Size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın Egemenliği'ne sizden önce giriyorlar. Yahya size doğruluk yolunu göstermeye geldi, ona inanmadınız. Oysa vergi görevlileriyle fahişeler ona inandılar. Siz bunu gördükten sonra bile pişman olup ona inanmadınız."

Vaftizci Yahya gerçeği vaaz ederek geldi ve onun vaazı aracılığıyla günahkârlar ikna olarak ihtida ettiler. Bu kişiler göğün krallığına, kendilerini Allah'ın nezdinde doğru saydıkları için ciddi uyarıya karşı koyanlardan daha önce gireceklerdi. Vergi görevlileri ve fahişeler cahildiler, fakat bu eğitimli adamlar gerçeği biliyorlardı. Ancak yine de Allah'ın Cenneti'ne giden yolda yürümeyi reddettiler. Onlar için hayata götüren hayat kokusu olması gereken gerçek, aksine ölüme götüren ölüm kokusu oldu.⁸⁹ Kendilerinden öğrenen açık günahkârlar Yahya'nın ellerinden vaftiz oldular; fakat bu öğretmenler ikiyüzlüydüler. Gerçeği kabul etmelerine engel olan şey, kendi inatçı kalpleriydi. Allah'ın Ruhunun ikna gücüne karşı koydular. Allah'ın emirlerine itaati reddettiler.

Mesih onlara 'Göğün krallığına giremezsiniz' demedi;

---

[89] Bkz. 2. Korintliler 2:16. Çev.

fakat girmelerini engelleyen şeyin kendi eserleri olduğunu gösterdi. Kapı bu Yahudi önderlere halen açıktı; davet hâlâ uzatılmaktaydı. Mesih onların ikna olduklarını ve ihtida ettiklerini görmeye can atıyordu.

İsrail'in rahipleri ve ihtiyarları hayatlarını dinsel törenlerde geçirmişlerdi, bunları dünyevi işlerle bağlantıları kurulamayacak kadar kutsal görüyorlardı. Bu nedenle hayatlarının tamamen takvayla dolu olması gerekiyordu. Fakat törenlerini insanlar tarafından görülmek, böylece dünyanın gözünde dindar ve adanmış olarak görünmek için yerine getiriyorlardı. Allah'a itaat etme iddiasındayken, aslında itaati reddediyorlardı. Öğrettiklerini iddia ettikleri gerçeğin uygulayıcıları değildiler.

Mesih Vaftizci Yahya'nın en büyük peygamberlerden biri olduğunu beyan etti ve dinleyicilerine, Yahya'nın Allah'tan gelen bir haberci olduğuna dair yeterli kanıtı sahip olduklarını gösterdi. Çöldeki vaizin sözleri güçle doluydu. Mesajını kararlılıkla iletiyor, rahiplerin ve yöneticilerin günahlarını azarlıyor ve onlara göğün krallığına yaraşır işler yapmalarını emrediyordu. Onlara, kendilerine verilmiş olan işi yapmayı reddederek Babaları'nın yetkisini günahkârca hiçe saydıklarını gösterdi. Günaha hiçbir taviz vermedi ve pek çokları kötülüklerinden döndüler.

Yahudi önderler iddialarında samimi olsalardı, Yahya'nın tanıklığını kabul ederek İsa'yı Mesih olarak kabul ederlerdi. Fakat tövbe ve doğruluk meyvelerini göstermediler. Hor gördükleri kişiler ise Allah'ın krallığına onlardan önce giriyorlardı.

Benzetmede, "Giderim, efendim" diyen oğul kendisini sadık ve itaatkâr gibi gösteriyordu; ancak zaman onun iddiasının gerçek olmadığını ortaya koydu. Babasına karşı gerçek sevgisi yoktu. Ferisiler de aynı şekilde kutsallıklarıyla gurur duyuyorlardı, fakat denendiğinde eksik bulunuyordu. Kendi yararlarına

olduğu zaman yasanın gerekliliklerini çok ayrıntılı bir hale getiriyorlardı; fakat kendilerinden itaat beklendiği zaman, kurnazca safsatalarla Allah'ın ilkelerinin gücünü ortadan kaldırıyorlardı. Mesih onlarla ilgili olarak "Onların yaptıklarını yapmayın. Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar" dedi (Matta 23:3). Ne Allah'a ne de insana karşı gerçek sevgileri vardı. Allah onları dünyayı bereketlemekte, Kendisiyle birlikte çalışmaları için çağırmıştı; fakat çağırışı sözde kabul etmiş olmalarına rağmen, uygulamada itaati reddediyorlardı. Benliğe güveniyor ve kendi iyilikleriyle gurur duyuyorlardı; fakat Allah'ın emirlerini hiçe sayıyorlardı. Allah'ın kendilerine verdiği işi yapmayı reddediyorlardı ve suçlarından ötürü Rab Kendisini bu itaatsiz ulustan boşamak üzereydi.

Kendini Allah'ın nezdinde doğru saymak, gerçek doğruluk demek değildir ve buna sarılanlar ölümcül bir aldatmacaya tutunmanın sonuçlarını görmeye bırakılacaklardır. Günümüzde pek çok kişi Allah'ın emirlerine itaat ettiklerini ileri sürmektedirler, fakat kalplerinde başkalarına akacak Allah'ın sevgisi yoktur. Mesih onları Kendi dünyayı kurtarma işinde Kendisiyle birlik olmak üzere çağırmaktadır, fakat onlar, "Giderim, efendim" diyerek kendilerini tatmin etmektedirler. Gitmezler. Allah'ın hizmetini yerine getirenlerle iş birliği yapmazlar. Bunlar boş gezenlerdir. Sadakatsiz oğul gibi, Allah'a yalan vaatler verirler. Kilisenin sağlam antlaşmasını kendi üzerlerine alarak Allah'ın sözünü kabul etmeyi ve ona itaat etmeyi, kendilerini Allah'ın hizmetine vermeyi taahhüt etmişlerdir, fakat bunu yapmazlar. Sözde Allah'ın oğulları olduğunu ileri sürerler, fakat hayatlarında ve karakterlerinde bu ilişkiyi yadsırlar. İradeyi Allah'a teslim etmezler. Bir yalanı yaşamaktadırlar.

İtaat vaadini, bu fedakârlık gerektirmediği zaman yerine

22. Bölüm: Söylemek ve Yapmak

getiriyor gibi görünürler; fakat özveri ve fedakârlık gerektiğinde, çarmihın kaldırıldığını gördüklerinde, geri çekilirler. Böylece vazifeye ilişkin kanaatler aşınıp yok olur ve Allah'ın emirlerini bile bile çiğnemek alışkanlık haline gelir. Kulak Allah'ın sözünü işitebilir, fakat ruhsal algı yetileri gitmiştir. Kalp sertleşmiş, vicdan kurumuştur.

Mesih'e karşı kararlı düşmanlık göstermediğiniz için O'na hizmet ettiğinizi sanmayın. Böyle yaparak kendi canlarımızı kandırırız. Allah'ın O'nun hizmetinde kullanmamız için bize verdiği şeyleri, gerek zaman, gerek servet, gerek O'nun emanet ettiği diğer armağanlar olsun, alıkoyarak, O'na karşı çalışırız.

Şeytan, sözde Hristiyanların cansız ve uykulu tembelliğini kendi kuvvetlerini güçlendirmek ve canları kendi yanına toplamak için kullanır. Mesih için gerçek bir çalışma yapmıyor olmalarına rağmen O'nun tarafında olduklarını sanan pek çokları, düşmanın zemin ve üstünlük kazanmasına yardımcı olmaktadır. Efendi için gayretli işçiler olmaktan geri kalarak, görevleri yapılmamış ve sözleri konuşulmamış bırakarak, Şeytan'ın Mesih'e kazanılabilecek olan canları denetim altına almasına izin vermişlerdir.

Tembellik ve durgunluk içinde hiçbir zaman kurtulamayız. Gerçekten ihtida etmiş birinin çaresiz ve yararsız bir hayat yaşaması diye bir şey yoktur. Göge tesadüfen girmemiz mümkün değildir. Hiçbir tembel oraya giremez. Krallığa girme hakkı kazanmak için çabalamazsak, oranın kanunlarının nelerden meydana geldiğini samimiyetle öğrenmeye çalışmazsak, orada yer almaya uygun değiliz demektir. Allah ile yeryüzünde iş birliği yapmayı reddedenler O'nunla gökte de iş birliği yapmak istemezler. Onları göge almak güvenli olmazdı.

Vergi görevlileri ve günahkârlar için, Allah'ın sözünü bilen

fakat ona itaati reddedenlerden daha fazla umut vardır. Günahı için hiçbir bahane ileri sürmeden kendisini günahkâr olarak gören, Allah'ın önünde canını, bedenini ve ruhunu çürüttüğünü bilen kişi, göğün krallığından ebediyen ayrı kalmamak için endişelenir. Hastalıklı durumunun farkına varır ve, “Bana geleni asla kovmam” diyen büyük Doktor’dan şifa arar (Yuhanna 6:37). Rab bu canları Kendi bağında işçiler olarak kullanabilir.

Babasının emrine itaati bir süre için reddeden oğul Mesih tarafından mahkûm edilmemişti; övülmemişti de. İlk oğulun itaati reddetmekteki rolünü oynayan sınıf, bu konumda devam etmekle hiçbir takdiri hak etmez. Açık sözlülükleri erdem olarak kabul edilmemelidir. Bu nitelik gerçekle ve kutsallıkla kutsanırsa insanları Mesih için cesur tanıklar haline getirir; fakat günahkâr tarafından kullanıldığı haliyle aşağılayıcı ve küstaktır ve küfre yaklaştırır. Bir kişinin ikiyüzlü olmayışı onu gerçekte daha az günahkâr yapmaz. Kutsal Ruh’un ricaları kalbe geldiğinde, güvenliğimizi sağlayacak olan tek şey bunlara gecikmeksizin karşılık vermek olacaktır. “Git bugün bağımnda çalış” çağrısı geldiğinde, bu daveti geri çevirmeyin. “Bugün O’nun sesini duyarsanız, yüreklerinizi nasırlaştırmayın” (İbraniler 4:7). İtaati geciktirmek emniyetsizdir. Daveti bir daha asla duyamayabilirsiniz.

Hiç kimse, bir süreliğine beslenmiş olan günahların zamanla kolaylıkla bırakılabileceğini düşünerek kendini avutmasın. Böyle değildir. Beslenen her günah karakteri zayıflatır ve alışkanlığı güçlendirir ve sonuç fiziksel, zihinsel ve ahlaki bozukluk olur. Yapmış olduğunuz yanlışlıktan tövbe edebilir ve adımlarınızı doğru yola koyabilirsiniz; fakat zihin kalıbınız ve kötülükle tanışıklığınız doğruyu ve yanlışı birbirinden ayırmanızı zorlaştıracaktır. Şeytan, oluşturulmuş yanlış alışkanlıklar yoluyla

size tekrar tekrar saldıracaktır.

“Git bugün bağımnda çalış” emrinde, samimiyet testi her cana getirilir. Sözler gibi işler de olacak mıdır? Çağrılan kişi sahip olduğu tüm bilgiyi kullanarak, bağın Sahibi için sadakatle ve menfaat beklemeksizin çalışacak mıdır?

Elçi Petrus bizi üzerinde çalışmamız gereken plana dair bilgilendirmektedir. “Tanrı’yı ve Rabbimiz İsa’yı tanımakla lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun” diyor, “Kendi yüceliği ve erdemiyile bizi çağırının tanrısal gücü, Kendisini tanı-mamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O’nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olabilirsiniz.

“İşte bu nedenle her türlü gayreti göstererek imanınıza erdemi, erdeminize bilgiyi, bilginize özdenetimi, özdeneti-minize dayanma gücünü, dayanma gücünüze Tanrı yoluna bağlılığı, bağlılığınıza kardeşseverliği, kardeşseverliğinize sevgiyi katın” (2. Petrus 1:2-7).

Canınızın bağını sadakatle işlerseniz, Allah sizi Kendisiyle birlikte çalışan bir işçi yapar. Yalnızca kendiniz için değil, baş-kaları için de yapmanız gereken bir işiniz olur. Mesih kiliseyi bağa benzetirken, sevgimizi ve çalışmalarımızı kilise üyeleriyle sınırlamamızı öğretmemektedir. Rabb’in bağı genişletilmelidir. O, bağının yeryüzünün dört bir yanına doğru genişlemesini arzular. Biz Allah’ın talimatlarını ve lütfunu aldıka, başkalarına değerli bitkilere nasıl bakılacağıнын bilgisini iletmeliyiz. Böylece Rabb’in bağını genişletebiliriz. Allah bizim imanımızın, sevgi-mizin ve sabrımızın işaretini görmek için izliyor. O, Adem ile Havva’nın günah nedeniyle çıkarıldıkları Allah’ın Cenneti’ne,

Aden yuvasına girebilmemiz için, O'nun yeryüzündeki bağında yetenekli işçiler olmak için her ruhsal ayrıcalıktan yararlanıp yararlanmadığımıza bakıyor.

Allah Kendi halkına karşı bir baba gibi durmaktadır ve bir baba gibi bizden sadık hizmetimizi talep etmektedir. Mesih'in hayatını düşünün. İnsanlığın başında durarak Babası'na hizmet etmekte, böylece her oğulun olması gerekenin ve olabileceğinin örneği olmaktadır. Allah, Mesih'in gösterdiği itaati bugün insanoğullarından beklemektedir. O, Babası'na sevgiyle, gönüllü ve özgür olarak hizmet etti. "Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben" dedi, "yasan yüreğimin derinliğindedir" (Mez-mur 40:8). Mesih, yerine getirmek üzere geldiği işi tamamlamak için hiçbir fedakârlığı çok büyük, hiçbir çalışmayı çok zahmetli saymadı. On iki yaşındayken, "Benim için Babamın işlerinde bulunmam gerektiğini bilmiyor musunuz?" dedi (Luka 2:49 [Kİ]). O çağrıyı duymuştu ve işe girişmişti. "Benim yemeğim" dedi, "Beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" (Yuhanna 4:34).

Allah'a bu şekilde hizmet etmeliyiz. Gerçekten hizmet eden, en yüksek itaat standardına göre davranandır. Allah'ın oğulları ve kızları olmak isteyen herkes, Allah ile, Mesih ile ve göksel melekler ile çalışma arkadaşları olduklarını göstermelidirler. Bu, her canın geçmesi gereken denemedir. Rab, Kendisine sadakatle hizmet edenlerle ilgili olarak "Öz halkımı ortaya çıkardığım gün, benim olacaklar... bir baba kendisine hizmet eden oğlunu nasıl esirgerse ben de onları öyle esirgeyeceğim" diyor (Malaki 3:17).

Allah'ın, takdiri olan işlerindeki amacı, insanları deneyerek, onlara karakterlerini geliştirme fırsatı vermektir. Böylece onların O'nun emirlerine itaatkâr ya da itaatsiz olduklarını ortaya koyar. İyi işler Allah'ın sevgisini satın almaz, fakat bizim o sevgiye sahip

22. Bölüm: Söylemek ve Yapmak

olduğumuzu gözler önüne sererler. İradeyi Allah'a teslim edersek, O'nun sevgisini kazanmak için çalışmayız. Allah'ın sevgisi cana karşılıksız bir armağan olarak kabul edilir ve O'na olan sevgimizden ötürü O'nun emirlerine itaat etmekten zevk alırız.

Bugün dünyada yalnızca iki sınıf vardır ve yargı gününde de yalnızca iki sınıf tanınacaktır: Allah'ın yasasını çiğneyenler ve ona itaat edenler. Mesih, sadakatimizi ya da sadakatsizliğimizi ortaya koyacak olan ölçüyü vermektedir. O, "Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz" diyor, "Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve Kendimi ona göstereceğim... Beni sevmeyen, sözlerime uymaz. İşittiğiniz söz benim değil, beni gönderen Baba'nındır." "Eğer buyruklarımı yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babam'ın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi..." (Yuhanna 14:15-24; 15:10).

23. Bölüm

Rabb'in Bağı

Bu bölüm Matta 21:33–44 ayetlerine dayanmaktadır.

Yahudi Ulusu

İki oğul benzetmesini bağ benzetmesi izledi. Mesih birinde, Yahudi öğretmenlerin önüne itaatın önemini sermişti. Diğerinde, İsrail'e bahşedilen zengin bereketlere işaret etti ve bunları kullanarak Allah'ın onların itaatini talep etme hakkını gösterdi. Onlara, itaat yoluyla yerine getirebilecekleri Allah'ın amacının yüceliğini gösterdi. Geleceğin üzerindeki örtüyü kaldırarak, tüm ulusun O'nun amacını yerine getirmekten geri kalmasıyla nasıl O'nun bereketlerinden feragat etmekte ve kendi üzerine yıkım getirmekte olduğunu gösterdi.

Mesih, "Toprak sahibi bir adam" dedi, "bağ dikti, çevresini çitle çevirdi, üzüm sıkma çukuru kazdı, bir de bekçi kulesi yaptı. Sonra bağı bağcılara kiralayıp yolculuğa çıktı."

Bu bağın bir tarifi Yeşaya peygamber tarafından verilmişti: "Sevgilimin bağı için yaktığı ezgiyi sevgilim için okuyayım: Toprağı verimli bir tepede sevgilimin bir bağı vardı. Toprağı

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

belleyip taşları ayıkladı, seçme asmalar dikip orta yere bir gözcü kulesi yaptı. Üzüm sıkamak için bir çukur kazdı ve bağının üzüm vermesini bekledi. Ama bağ yabancı üzüm verdi” (Yeşaya 5:1, 2).

Bağcı, çölde bir parça arazi seçer; onu çitle çevirir, taşlarını ayıklar ve toprağı işler ve oraya seçme asmalar dikerek zengin bir hasat bekler. İşlenmemiş boş toprağın aksine, bu arazinin, zahmetli çalışma ve işleme ile ona gösterdiği ilginin sonuçlarını göstererek, kendisine şeref vermesini umar. Aynı şekilde Allah da, Mesih tarafından eğitilmek ve öğretilmek üzere dünyadan bir halk seçmişti. Peygamber, “Her Şeye Egemen RAB’bin bağı İsrail halkı, hoşlandığı fidan da Yahuda halkıdır” diyor (Yeşaya 5:7). Allah bu halka büyük ayrıcalıklar bahşetmiş, onları Kendi bol iyiliğinden cömertçe bereketlemişti. Onların meyve vererek Kendisine şerefleştirmesini beklemişti. Onlar O’nun krallığının ilkelerini sergilemeliydiler. Düşkün ve kötü bir dünyada, Allah’ın karakterini temsil etmeliydiler.

Rabb’in bağı olarak, putperest ulusların meyvesinden tamamen farklı meyve vermeliydiler. Bu putçu halklar kendilerini kötülük işlemeye vermiştiler. Şiddet ve suç, açgözlülük, baskı ve en yoz uygulamalar, kısıtlama olmaksızın besleniyordu. Çürük ağacın meyveleri fesat, bozulma ve sefaletti. Allah’ın diktiği asmanın meyvesi buna belirgin bir tezat teşkil etmeliydi.

Allah’ın karakterini Musa’ya açıkladığı gibi temsil etmek Yahudi ulusunun ayrıcalığıydı. Musa’nın “Görkemini bana göster” duasına karşılık olarak Rab, “Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim” vaadini vermişti (Mısır’dan Çıkış 33:18, 19). “Musa’nın önünden geçerek ‘Ben RAB’bim’ dedi, ‘RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım’ ” (Mısır’dan Çıkış 34:6, 7). Allah’ın Kendi halkından

istediği meyve işte buydu. Karakterlerinin paklığında, hayatlarının kutsallığında, merhamet, şefkat ve sevecenliklerinde, “RAB’bin yarası yetkindir, cana can katar” sözünün doğruluğunu göstermeliydiler (Mezmur 19:7).

Allah’ın amacı Yahudi ulusu aracılığıyla tüm halklara zengin bereketlerini iletmektir. İsrail aracılığıyla, O’nun ışığının tüm dünyaya yayılması için yol hazırlanmalıydı. Dünyanın ulusları, yoz uygulamaları izleyerek, Allah’ın bilgisini unutmuşlardı. Buna rağmen, Allah merhameti ile onları yok etmedi. O, onlara Kendi kilisesi⁹⁰ vasıtasıyla Kendisiyle tanışma fırsatı vermeyi amaçladı. O’nun halkı aracılığıyla açıklanan ilkelerin, Allah’ın ahlaki suretini insana geri kazandırma aracı olmasını tasarladı.

Allah bu amacın gerçekleştirilmesi için İbrahim’i putperest akrabalarının arasından çağırды ve ona Kenan ülkesinde oturmasını emretti. “Seni büyük bir ulus yapacağım” dedi, “seni kutsayacak, sana ün kazandıracacağım, bereket kaynağı olacaksın” (Yaratılış 12:2).

İbrahim’in soyundan gelenler, Yakup ve onun nesli, büyük ve kötü bir ulusun arasında Allah’ın krallığının ilkelerini açıklayabilmeleri için Mısır’a götürüldüler. Yusuf’un dürüstlüğü ve tüm Mısır halkının hayatlarını korumakta gösterdiği harika iş, Mesih’in hayatının bir temsiliydi. Musa ve daha pek çokları Allah’ın tanıkları oldular.

Rab, İsrail’i Mısır’dan çıkararak, Kendi gücünü ve merhame-tini tekrar sergiledi. Onların esaretten kurtarılışındaki O’nun harika işleri ve çöldeki yolculukları boyunca onlarla ilişkileri,

---

[90] “Kilise” sözcüğü burada Hristiyan terminolojisindeki ve dilimizde yaygın olarak kullanılan anlamı değil, Mesih’ten önce İbraniler, Mesih’ten sonra ise O’na iman edenler olmak üzere her çağdaki Allah’ın halkını ifade etmektedir. Çev.

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

yalnızca kendilerinin yararına değildi. Bunların çevredeki uluslara birer örnek ders olmaları gerekiyordu. Rab Kendisini tüm insani yetki ve yüceliğin üzerinde bir Tanrı olarak gösterdi. O'nun Kendi halkının yararına gerçekleştirdiği belirtiler ve harikalar, O'nun doğa üzerindeki ve doğaya ibadet edenlerin en büyüğü üzerindeki gücünü sergiliyordu. Allah, gururlu Mısır ülkesi üzerinden, son günlerde yeryüzünün üzerinden geçeceği gibi geçti. Ateş ve fırtına ile, deprem ve ölüm ile, yüce "BENİM"⁹¹ Kendi halkını kurtardı. Onu esaret diyarından çıkardı. Onları "o büyük ve korkunç çölde, zehirli yılanlarla, akreplerle dolu o kurak, susuz toprakta" yönlendirdi (Yasanın Tekrarı 8:15). Onlara "sert kayadan" su çıkardı ve onları "göksel tahlıl" ile besledi (Mezmun 78:24). "Çünkü" dedi Musa, "RAB'bin payı kendi halkıdır ve Yakup soyu O'nun payına düşen mirastır. Onu kurak bir ülkede, ıssız, uluyan bir çölde buldu, onu kuşattı, kayırdı, gözbebeği gibi korudu. Yuvasında yavrularını uçmaya kışkırtan, onların üzerinde kanat çırpın bir kartal gibi, kanatlarını gerip onları aldı ve kanatları üzerinde taşıdı. Ona yalnız RAB yol gösterdi, yanında yabancı ilah yoktu" (Yasanın Tekrarı 32:9-12). Böylece onları, Yüceler Yücesi'nin gölgesinde yaşamaları için, Kendisine getirdi.

İsrailoğulları çölde dolaşırken, önderleri Mesih'ti. O, gündüz bulut sütununa, gece ateş sütununa gizlenmiş olarak, onlara öncülük etti ve onları yönlendirdi. Onları çölün tehlikelerinden korudu, vaat edilen ülkeye getirdi ve Allah'ı tanımayan tüm ulusların gözü önünde İsrail'i kendi seçilmiş varlığı, Rabb'in bağı olarak kurdu.

---

[91] Bkz. Mısır'dan Çıkış 3:14, ve 15. ayetin dipnotu. Çev.

Bu halka Allah'ın bildirileri emanet edilmişti.⁹² O'nun yasasının hükümleriyle, sonsuza dek kalıcı hakikat, adalet ve paklık ilkeleriyle, etraflarına çit çekilmişti. Bu ilkelere itaatleri onların koruyucusu olacaktı, zira onları günahlı uygulamalar ile kendilerini yok etmekten koruyacaktı. Ve Allah, bağdaki kule gibi, ülkenin ortasına Kendi kutsal tapınağını yerleştirdi.

Mesih onların eğitmeniydi. Çölde onlarla birlikte bulunduğu gibi, halen onların öğretmeni ve kılavuzu olacaktı. Tapınma çadırında ve tapınakta, O'nun görkemi Bağışlanma Kapağının⁹³ üzerindeki kutsal şekinde⁹⁴ ikamet ediyordu. O, sevgisini ve sabrını sürekli olarak onların yararına sergiliyordu.

Allah Kendi halkı olan İsrail'i bir övgü ve görkem kaynağı yapmak istiyordu. Onlara her ruhsal ayrıcalık verilmişti. Allah, onları Kendisinin temsilcileri yapacak olan karakter oluşumuna uygun hiçbir şeyi onlardan esirgemedi.

Allah'ın yasasına itaatleri onları dünyanın ulusları önünde refah harikaları haline getirecekti. Onlara tüm kurnazlık gerektiren işlerde bilgelik ve beceri verebilecek olan Kişi öğretmenleri olmaya devam edecek ve onları Kendi yasalarına itaat yoluyla asilleştirerek yüceltecekti. İtaatkâr olmaları halinde diğer uluslara sıkıntı veren hastalıklardan korunacaklar ve zihin gücü ile bereketleneceklerdi. Allah'ın görkemi, O'nun yüceliği ve kudreti, onların tüm zenginliklerinde açığa vurulacaktı. Bir rahipler

---

[92] Bkz. Romalılar 3:2. "Allah'ın bildirileri" kavramı, "vahiy şeklinde verilen sözleri, beyanatı" ifade eder (Kİ, derkenar notu). Çev.

[93] Tapınağın En Kutsal Yer bölmesinde bulunan antlaşma sandığının kapağı. Kitabı Mukaddes'te "kefarete örtüsü" olarak ifade edilen, halkın günahlarının bağışlanıp Allah ile barıştırıldığı özel yerdir. Çev.

[94] Şekina: "Mevcudiyet, huzur" anlamlarına gelen İbranice sözcük, Allah'ın görkeminin görülebilir tezahürü. Çev.

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

ve önderler krallığı olacaklardı. Allah onlara yeryüzündeki en büyük ulus olmaları için her imkânı sağladı.

Mesih, Musa aracılığıyla onlara Allah'ın tasarısını en kesin şekilde açmış ve refahları için gereken koşulları açıklamıştı. “Siz Tanrınız RAB için kutsal bir halksınız” dedi, “Tanrınız RAB, öz halkı olmanız için, yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti... Tanrınız RAB'bin Tanrı olduğunu bilin. O güvenilir Tanrı'dır. Kendisini sevenlerin, buyruklarına uyanların bininci kuşağına kadar antlaşmasına bağlı kalır... Onun için, bugün size bildirdiğim buyruklara, kurallara, ilkelere uymaya dikkat edin. Bu ilkeleri dinler, onlara özenle uyarmanız, Tanrınız RAB atalarınıza ant içerek verdiği söz uyarınca sizinle yaptığı antlaşmaya bağlı kalacak. Sizi sevecek, kutsayacak, çoğaltacak. Atalarınıza ant içerek size söz verdiği ülkede rahminizin meyvesini, toprağınızın ürününü –tahılını, yeni şarabını, zeytinyağını– sığırlarınızın buzağılarını, sürülerinizin kuzularını bereketli kılacak. Öbür halklardan daha çok kutsanmış olacaksınız... RAB her türlü hastalığı sizden uzaklaştıracak. Mısır'da gördüğünüz korkunç hastalıklardan hiçbirini size vermeyecek” (Yasanın Tekrarı 7:6, 9, 11–15).

O'nun emirlerini tutmaları halinde, Allah onlara buğdayın en iyisini vermeyi ve onlar için kayadan bal çıkarmayı vaat etti. Onları uzun ömürle tatmin edecek ve onlara Kendi kurtuluşunu gösterecekti.

Adem ile Havva, Allah'a itaatsizlik ederek Aden'i kaybetmişlerdi ve günah yüzünden tüm yeryüzü lanetlenmişti. Ancak Allah'ın halkı O'nun talimatını yerine getirirse, ülkeleri yeniden verimli ve güzel bir hale getirilecekti. Toprağın ekilmesiyle ilgili olarak Allah'ın Kendisi onlara talimatlar vermişti, onların da bu yenilemede O'nunla iş birliği içinde çalışmalarını gerekiyordu.

Böylece tüm ülke, Allah'ın denetimi altında, ruhsal gerçeğe dair bir örnek ders olacaktı. Yeryüzünün O'nun doğa yasalarına itaat ederek hazinelerini ortaya çıkardığı gibi, O'nun ahlaki yasasına itaat edilerek de halkın kalpleri O'nun karakter özelliklerini yansıtmalıydı. Putperestler dahi yaşayan Allah'a hizmet ve ibadet edenlerin üstünlüğünü tanıyacaklardı.

“İşte” dedi Musa, “Tanrım RAB'bin buyruğu uyarınca size kurallar, ilkeler verdim. Öyle ki, mülk edinmek için gideceğiniz ülkede bunlara uyasınız. Onlara sımsıkı bağlanın. Çünkü ne denli bilge ve anlayışlı olduğunuzu uluslara bunlar gösterecek. Bu kuralları duyunca, uluslar, ‘Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk!’ diyecek. Tanrımız RAB her çağırdığımızda bize yakın olur. Tanrısı kendisine böylesine yakın olan başka bir büyük ulus var mı? Bugün size verdiğim bu yasa gibi adil kuralları, ilkeleri olan başka bir büyük ulus var mı?” (Yasanın Tekrarı 4:5-8).

İsrailoğulları Allah'ın kendilerine ayırmış olduğu tüm bölgeye yerleşeceklerdi. Gerçek Allah'a ibadet ve hizmet etmeyi reddeden uluslar kovulmalıydılar. Ancak Allah'ın amacı, O'nun karakterinin İsrail aracılığıyla açığa vurulmasıyla insanların Kendisine cezbedilmeleriydi. Müjde daveti tüm dünyaya verilmeliydi. Kurban ibadetinin öğretileri aracılığıyla Mesih ulusların önünde yüceltilmeliydi ve O'na bakan herkes yaşamalıydı. Kenanlı Rahav ve Moavlı Rut gibi, putperestlikten gerçek Allah'a ibadete dönen herkes, O'nun seçilmiş halkına katılmalıydı. İsrail'in sayısı arttıkça, krallıkları tüm dünyayı kapsayana dek, sınırlarını genişletmeliydiler.

Allah tüm halkları Kendi merhametli yönetimi altına getirmeyi arzuluyordu. O, yeryüzünün sevinç ve huzurla dolmasını arzuluyordu. O insanı mutluluk için yarattı ve

insanların kalplerini göğün huzuruyla doldurmaya can atmaktadır. Aşağıdaki ailelerin, yukarıdaki büyük ailenin bir simgesi olmasını arzulamaktadır.

Ancak İsrail Allah'ın amacını yerine getirmedi. Rab şöyle dedi: “Ben seni en iyi cinsten seçme bir asma olarak dikmiştim. Nasıl oldu da yozlaşıp yabancı asmaya döndün?” Yeremya 2:21). “İsrail serpilen bir asmaya benzer, [boş] meyvesini veriyor” (Hoşea 10:1⁹⁵). “Ey Yeruşalim’de yaşayanlar ve Yahuda halkı, lütfen benimle bağım arasında hakem olun! Bağım için yapmadığım ne kaldı? Ben üzüm vermesini beklerken niçin yabancı üzüm verdi? Şimdi bağıma ne yapacağımı size söyleyeyim: Çitini söküp atacağım, varsın yiyip bitirsinler; duvarını yıkaacağım, varsın çiğnesinler. Viraneye çevireceğim onu; budanmayacak, çapalanmayacak; dikenli çalılar bitecek her yanında. Üzerine yağmur yağdırmasınlar diye bulutlara buyruk vereceğim.’ ... RAB adalet bekledi, zorbalık gördü; doğruluk bekledi, feryatlar duydu” (Yeşaya 5:3–7).

Rab, Musa aracılığıyla sadakatsizliğin sonucunu Kendi halkının önüne koymuştu. O'nun antlaşmasını tutmayı reddederek, kendilerini Allah'ın hayatından ayıracaklardı ve O'nun bereketi üzerlerine gelemeyecekti. Musa, “Tanrınız RAB’bi unutmamaya dikkat edin” dedi, “Bugün size bildirdiğim buyruklarını,

---

[95] Bu ayetin İbranicesi şöyle anlaşılabilir: “İsrail boş bir asmadır, kendisine eşittir” veya “İsrail bereketli bir asmadır, kendisine eşittir.” Eğer ikinci örnek kullanılırsa (KK’de olduğu gibi), anlam ayetin kalan kısmında açıklanıyor; ancak yazar orijinal İngilizcede bu kısmı kullanmamıştır, zira İngilizcesi tek cümleyle anlaşılıyor. Ayetin kalan kısmı, “Meyvesi arttıkça, sunakları da arttı. Ülkesi zenginleştikçe, onu güzel dikili taşlarla donattı.” Yani asma (İsrail) bol yapraklarıyla (dindarlıkla) bereketli görünüyor, ancak asmanın meyvesi boş. İsrail iyi meyveden yoksun, zira adakları putlara tapmak için dikilmiş. Bu yüzden ayetin anlamını daha iyi açıklamak için “boş” kelimesi tercüme ekibi tarafından eklenmiştir. Çev.

ilkelerini, kurallarını savsaklamayın. Yiyip doyduğunuzda, güzel evler yapıp yerleştiğinizde, sığırlarınız, davarlarınız çoğaldığında, altınınız, gümüşünüz ve her şeyiniz arttığında, böbürlenmemeye ve... Tanrınız RAB'bi unutmamaya dikkat edin Ve ta ki, yüreğinde: Benim için bu serveti yapan kendi kudretim ve kuvvetli elimdir, demeyesin... Tanrınız RAB'bi unuttur, başka ilahların ardınca giderseniz, onlara tapar, önlerinde yere kapanırsanız, bugün size açıkça belirtirim ki, tamamen yok olacaksınız. Tanrınız RAB önünüzden ulusları yok ettiği gibi, sözüne kulak vermediğiniz için sizi de yok edecek” (Yasanın Tekrarı 8:11-14, 17 [KM], 19, 20).

Yahudi halkı bu uyarıya kulak vermedi. Allah'ı unuttular ve O'nun temsilcileri olarak sahip oldukları büyük ayrıcalığı gözden kaybettiler. Aldıkları bereketler dünyaya hiçbir bereket getirmedi. Tüm avantajlarını kendilerini yüceltmek için kullandılar. Allah'ı kendilerinden istemiş olduğu ibadetten mahrum bıraktılar, insan kardeşlerini de dinsel yol gösteriş ve kutsal bir örnekten mahrum bıraktılar. Tufandan önceki dünyanın sakinleri gibi, kötü yüreklerinin her düşüncesini yerine getirdiler.⁹⁶ Böylece kutsal şeylerin saçmalık gibi görünmesine neden oldular ve, “RAB'bin Tapınağı, RAB'bin Tapınağı buradadır” (Yeremya 7:4) derken, aynı zamanda Allah'ın karakterini yanlış yansıtarak adını lekelediler ve O'nun kutsal yerini kirlettiler.

Rabb'in bağının sorumluluğunu alan bağcılar, kendilerine verilen emanete sadık kalmadılar. Rahipler ve öğretmenler halkın sadık eğitmenleri olmadılar. Allah'ın iyiliğini ve merhametini ve O'nun onlardan sevgi ve hizmet talebini gözlerinin önünde tutmadılar. Bu bağcılar kendi gururlarını aradılar.

---

[96] Bkz. Yaratılış 6:5 [KM]. Çev.

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

Bağın meyvelerine el koymayı arzuladılar. İlgiyi ve saygıyı kendi üzerlerine çekmeye çalıştılar.

İsrail'in bu önderlerinin suçu sıradan günahkârın suçu gibi değildi. Bu adamlar Allah'a karşı en ciddi sorumluluk altındaydılar. "Rab diyor ki" sözünü öğretmeyi ve kendi gündelik yaşamlarına tam bir itaat getirmeyi üzerlerine almışlardı. Bunu yapmak yerine Kutsal Yazılar'ı saptırıyorlardı. İnsanların üzerine ağır yükler yüklüyorlar, hayatın her adımına uzanan törenleri dayatıyorlardı. İnsanlar sürekli olarak huzursuzluk içinde yaşıyorlardı, zira hahamların ortaya koyduğu zorunlulukları yerine getiremiyorlardı. İnsan ürünü emirleri tutmanın imkânsızlığını gördükçe de, Allah'ın emirlerine karşı aldırışsız hale geliyorlardı.

Rab halkına bağın sahibinin Kendisi olduğunu ve sahip oldukları her şeyin O'nun uğruna kullanılması için kendilerine emanet olarak verildiğini bildirmişti. Fakat rahipler ile öğretmenler Allah'ın mal varlığını kullanır gibi kutsal görevlerinin gereğini yerine getirmedi. O'ndan sistemli bir şekilde O'nun işinin ilerletilmesi için kendilerine emanet edilmiş olan araçları ve imkânları çalıyorlardı. Aç gözlülükleri ve hırsları putperestler tarafından dahi hor görülmelerine neden oldu. Böylece Uluslardan olanlara Allah'ın karakterini ve O'nun krallığının yasalarını yanlış yorumlama fırsatı verilmiş oldu.

Allah, bir baba yüreği ile Kendi halkına sabırla katlandı. Verilen merhametler ve geri alınan merhametler ile onlara ricada bulundu. Sabırla günahlarını önlerine koydu ve müsamaha göstererek itiraf etmelerini bekledi. Bağcılarını Allah'ın talebini yerine getirmeye teşvik etmek için peygamberler ve haberciler gönderildi; ancak hoş karşılanacakları yerde, onlara düşman gibi davranıldı. Bağcılar onlara eziyet etti ve onları öldürdü. Allah başka haberciler gönderdi, ancak bunlar da

öncekilerin gördüğü muameleyi gördü, üstelik bağcılar bu kez daha kararlı bir nefret gösterdi.

Allah son bir çare olarak “Oğlum sayarlar” dedi ve Kendi Oğlu’nu gönderdi. Ancak direnişleri onları ikinci bir hale getirmişti, bu nedenle birbirlerine, “Mirasçı bu; gelin, onu öldürüp mirasına konalım” dediler. ‘Böylece bağın keyfini sürebilir, ürününü istediğimiz gibi kullanabiliriz.’

Yahudi önderler Allah’ı sevmiyorlardı; bu nedenle kendilerini O’ndan uzaklaştırdılar ve O’nun adil bir anlaşma için yaptığı tüm görüşme tekliflerini reddettiler. Allah’ın Sevgilisi Mesih, bağın Sahibi’nin taleplerini ortaya koymak üzere geldi; fakat bağcılar ona belirgin bir nefretle davranarak, Bu adamın üzerimizde yönetici olmasını istemiyoruz⁹⁷ dediler. Mesih’in karakter güzelliğini kısıkanıyorlardı. O’nun öğretme biçimi kendilerinden kat kat üstündü ve O’nun başarılı olmasından korkuyorlardı. O onları kınıyor, ikiyüzlülüklerini ortaya çıkarıyor ve davranış tarzlarının kesin sonuçlarını onlara gösteriyordu. Bu onları öfkeden deliye döndürüyordu. Susturamadıkları azarlar altında sızlanıyorlardı. Mesih’in sürekli olarak sunduğu yüksek doğruluk standardından nefret ediyorlardı. O’nun öğretisinin kendilerini bencilliklerinin açığa vurulacağı bir yere koyduğunu gördüler, bu nedenle O’nu öldürmeye karar verdiler. O’nun gösterdiği samimiyet ve takva örneğinden ve yaptığı her şeyde sergilediği yüksek ruhsallıktan nefret ediyorlardı. O’nun tüm yaşamı kendilerinin bencilliğine yönelik bir tekdirdi ve son denemenin, ebedi hayata götüren itaat ya da ebedi ölüme götüren itaatsizlik anlamına gelen denemenin zamanı geldiğinde, İsrail’in Kutsalını reddettiler. Mesih ile Barabba arasında seçim

---

[97] Bkz. Luka 19:14. Çev.

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

yapmaları istendiğinde, “Bize Barabba’yı salıver!” diye bağırdılar (Luka 23:18). Pilatus “Öyleyse Mesih denen İsa’yı ne yapayım?” diye sorduğunda, şiddetle “Çarmıha gerilsin!” diye bağırdılar (Matta 27:22). Pilatus “Kralınızı mı çarmıha gereyim?” diye sordu ve rahipler ile yöneticilerden “Sezar’dan başka kralımız yok!” yanıtı geldi (Yuhanna 19:15). Pilatus, “Bu adamın kanından ben sorumlu değilim” diyerek ellerini yıkadığında, rahipler cahil kalabalığa katılarak hararetle, “O’nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun!” diye ilan ettiler (Matta 27:24, 25).

Böylece Yahudi önderler seçimlerini yaptılar. Verdikleri karar, Yuhanna’nın tahtta oturan Kişi’nin elinde gördüğü, hiçbir insanın açamadığı kitaba⁹⁸ kaydedildi. Bu karar, bu kitabın Yahuda oymağından gelen Aslan⁹⁹ tarafından açıldığı gün, tüm kinciliğiyle önlerinde görünecektir.

Yahudi halkı kendilerinin göğün gözdeleri oldukları ve Allah’ın topluluğu olarak her zaman yüceltilmeleri gerektiği düşüncesini besliyordu. İbrahim’in çocukları olduklarını ilan ediyorlardı ve refahlarının temeli onlara o kadar sağlam görünüyordu ki, yere ve göğe haklarını ellerinden almakla meydan okuyorlardı. Fakat sadakatsizlikle dolu hayatlar sürerek, göğün lanetine ve Allah’tan ayrı kalmaya hazırlanıyorlardı.

Mesih, bağ benzetmesinde, rahiplerin önünde kötülüklerinin şaheseri olan eylemlerini resmettikten sonra, onlara şu soruyu sordu: “Bu durumda bağın sahibi geldiği zaman bağcılara ne yapacak?” Rahipler öyküyü büyük bir ilgiyle takip ediyorlardı ve konunun kendilerine olan ilgisini düşünmeden, halkla birlikte,

---

[98] Bkz. Vahiy 5:1–4. Çev.

[99] Bkz. Vahiy 5:5. Çev.

“Bu korkunç adamları korkunç bir şekilde yok edecek; bağı da, ürününü Kendisine zamanında verecek olan başka bağcılara kiralayacak” yanıtını verdiler.

Farkında olmadan kendi kendilerini mahkûm ettiler. İsa onlara baktı ve O'nun araştırmacı bakışının altında kalplerinin sırlarını okuduğunu anladılar. O'nun tanrısallığı gözlerinin önünde belirgin bir güçle parladı. Bağcılarda kendilerinin bir resmini gördüler ve gayri ihtiyari haykırdılar: “Tanrı korusun!”¹⁰⁰

Mesih ciddiyetle ve acıyla sordu, “ ‘Yapıcıların reddettikleri taş, köşenin başı oldu; bu Rab'den idi. Ve gözlerimizde şaşılacak şeydir!’ diye siz Kutsal Yazılarda hiç okumadınız mı? Bundan dolayı size derim ki, Allah'ın krallığı sizden alınacak ve onun meyvesini verecek bir ulusa verilecektir. Ve bu taşın üzerine düşen parçalanacak; o da kimin üzerine düşerse onu ezip toz edecektir” [Kİ].

Mesih, halk kendisini kabul etseydi Yahudi ulusunun başına gelecek olan felaketi önleyebilirdi. Fakat kıskançlık ve haset onları acımasız hale getirmişti. Nasıralı İsa'yı Mesih olarak kabul etmemeye kararlıydılar. Dünyanın Işığı'nı reddetmişlerdi ve o zamandan itibaren hayatları gece yarısı gibi karanlıkla kuşatılmıştı. Önceden bildirilen felaket Yahudi ulusunun üzerine geldi. Kendi şiddetli hırsları, kontrolden çıkarak yıkımlarına neden oldu. Kör öfkeleriyle, birbirlerini yok ettiler. İsyancı, inatçı gururları üzerlerine Romalı işgalcilerinin gazabını getirdi. Yeruşalim yıkıldı, tapınak yerle bir edildi ve bulunduğu yer tarla gibi sürüldü. Yahuda çocukları en kötü ölüm şekilleriyle yok olup gittiler. Milyonlarca kişi putperest ülkelerde köle olarak hizmet etmek üzere satıldı.

---

[100] Bkz. Luka 20:16. Aynı benzetmenin paralel bir anlatımı. Çev.

Yahudiler bir halk olarak Allah'ın amacını yerine getiremediler ve bağ onlardan alındı. Kötüye kullandıkları ayrıcalıklar, hafife aldıkları görev, başkalarına verildi.

Günümüz Kilisesi

Bağ benzetmesi yalnızca Yahudi ulusu için geçerli değildir. Bize vereceği bir ders vardır. Bu nesildeki kiliseye Allah tarafından büyük ayrıcalıklar ve bereketler bahşedilmişti ve O buna uygun karşılıklar beklemektedir.

Pahalı bir fidiye ile kurtarıldık. Bunun sonuçlarını ancak bu fidyenin büyüklüğü ile kavrayabiliriz. Bu yeryüzünde, toprağı Allah'ın Oğlu'nun gözyaşları ve kanı ile ıslanan yeryüzünde, Cennet'in değerli meyveleri üretilmelidir. Allah'ın halkının hayatlarında O'nun sözünün hakikatleri, görkemini ve mükemmelliğini ortaya koymalıdır. Mesih, halkı aracılığıyla Kendi karakterini ve krallığının ilkelerini sergilemelidir.

Şeytan Allah'ın işine aksi bir işle karşı koymaya çalışmakta ve insanları sürekli olarak kendi ilkelerini kabul etmeye yönlendirmektedir. Allah'ın seçilmiş halkını aldatılmış bir halk olarak gösterir. O kardeşlerin suçlayıcısıdır ve onun suçlayıcı gücü doğruluk işleri yapanlara karşı kullanılmaktadır. Rab, Kendi halkı aracılığıyla, doğru ilkelere itaatın sonuçlarını göstererek Şeytan'ın suçlamalarına karşılık vermeyi arzular.

Bu ilkeler Hristiyan bireyde, ailede, kilisede ve Allah'ın hizmeti için tesis edilmiş olan her kurumda sergilenmelidir. Hepsi, dünya için yapılabilecek olanların simgesi olmalıdır. Müjde gerçeklerinin kurtarıcı gücünün örnekleri olmalıdırlar. Hepsi, Allah'ın insan nesli için büyük planının yerine getirilişinde aracıdır.

Yahudi önderler muhteşem tapınaklarına ve dinsel ibadetlerinin heybetli ayınlarına gururla bakıyorlardı; ancak Allah'ın adaleti, merhameti ve sevgisi eksikti. Tapınağın görkemi, ibadetlerinin ihtişamı kendilerini Allah'a beğendiremezdi; zira O'nun gözünde değeri olan tek şeyi sunmuyorlardı. O'na alçakgönüllü ve tövbekâr bir ruhun kurbanlığını¹⁰¹ getirmiyorlardı. Allah'ın krallığının hayati ilkeleri gözden kaybedildiğinde törenler ayrıntılı ve abartılı bir hale gelir. Karakter gelişimi ihmal edildiğinde, canı güzelleştiren süs eksik olduğunda, dindarlığın sadeliği gözden kaybedildiğinde, gurur ve gösteriş sevgisi muhteşem kilise binalarını, gösterişli süsleri ve heybetli törenleri gerektirir. Tüm bunlarda şeref Allah'a verilmez. Törenlerden, yapmacıklıktan ve gösteriştten meydana gelen modaya uygun bir din, O'na makbul değildir. Onun ibadetleri göksel habercilerin karşılık vermelerini sağlayamaz.

Kilise Allah'ın gözünde çok değerlidir. O ona harici üstünlüklerinden ötürü değil, onu dünyadan ayıran samimi takvasından ötürü değer vermektedir. O onu, üyelerinin Mesih'in bilgisindeki gelişmelerine ve ruhsal deneyimlerindeki ilerlemelerine göre takdir eder.

Mesih, bağından kutsallık ve özveri meyveleri almaya can atmaktadır. O, sevgi ve iyilik ilkelerini aramaktadır. Sanatın tüm güzelliği dahi, Mesih'in temsilcileri olanlarda sergilenen mizaç ve karakter güzelliği ile kıyaslanamaz. İmanlıyı hayata götüren hayat kokusu yapan ve Allah'ın onun işini bereketlemesini sağlayan şey, onun canını kuşatan bu lütuf ortamıdır, zihin ve kalp üzerinde çalışan Kutsal Ruh'tur.

Bir topluluk ülkenin en fakiri olabilir. Dışa yönelik bir

---

[101] Bkz. Mezmur 51:17. Çev.

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

başarının cazibesinden yoksun olabilir; ancak üyeler Mesih'in karakterinin ilkelerine sahip olursa, canlarında O'nun sevinci olacaktır. İbadetlerinde onlara melekler katılacaktır. Minnettar kalplerden övgü ve şükran, hoş bir sunu olarak Allah'a yükselecektir.

Rab bizim O'nun iyiliğini belirtmemizi ve O'nun gücünden söz etmemizi arzular. O, övgü ve şükran ifadesiyle şereflendirilir. O, "Kim şükran kurbanı sunarsa beni yüceltir" demektedir (Mezmun 50:23). İsrail halkı, çölde yolculuk ederlerken, Allah'ı kutsal ilahilerle övdüler. Rabb'in emirleri ve vaatleri bestelendi ve bunlar tüm yolculuk boyunca muhacir yolcular tarafından söylendi. Kenan ülkesinde de, kutsal bayramlarında bir araya geldiklerinde, Allah'ın harika işleri anlatılacak ve O'nun adına minnettarlıkla şükran sunulacaktı. Allah, Kendi halkının tüm hayatının bir övgü verme hayatı olmasını arzulamıştı. Böylelikle O'nun "yeryüzünde yol[u], bütün uluslar arasında kurtarıcı güc[ü] bilin[meliydi]" (Mezmun 67:2).

Şimdi de öyle olmalıdır. Dünyanın halkı sahte ilahlara ibadet etmektedir. Sahte ibadetten, putlarının kınanmasını duyarak değil, daha iyi bir şeyi görerek döndürülmelidirler. Allah'ın iyiliği açıklanmalıdır. "Tanıklarım sizsiniz" diyor RAB, "Tanrı benim" (Yeşaya 43:12).

Rab bizim harika kurtuluş planını takdir etmemizi, Allah'ın çocukları olarak büyük ayrıcalığımızın farkına varmamızı ve O'nun önünde itaatle, minnettar şükranla yürümemizi arzular. O bizim her gün yenilenmiş yaşamla, memnuniyetle O'na hizmet etmemizi arzular. O, adlarımızın Kuzu'nun yaşam kitabında yazılı¹⁰² olmasından dolayı, tüm kaygılarımızı bizim

---

[102] Bkz. Vahiy 21:27. Çev.

için kaygılanan Kişi'ye yükleyebileceğimiz¹⁰³ için, kalplerimizden minnettarlık yükseldiğini görmeye can atar. O bizden, Rabb'in mirası¹⁰⁴ olduğumuz için, Mesih'in doğruluğunun O'nun kutsallarının beyaz kaftanı¹⁰⁵ olduğu için, Kurtarıcımız'ın çok yakındaki gelişinin mübarek umuduna¹⁰⁶ sahip olduğumuz için sevinmemizi ister.

Allah'ı yürek doluluğuyla övmek, dua kadar önemli bir görevdir. Dünyaya ve tüm göksel akıllı varlıklara, Allah'ın düşünün insanlığa olan harika sevgisini takdir ettiğimizi ve O'nun sonsuz doluluğundan gitgide daha fazla bereketler almayı beklediğimizi göstermeliyiz. Kendi deneyimimizdeki değerli kısımlar hakkında, şimdi yaptığımızdan çok daha fazla konuşmalıyız. Kutsal Ruh'un özel bir şekilde dökülmesinden sonra, Rab'deki sevincimiz ve O'nun hizmetindeki etkinliğimiz, O'nun iyiliğini ve O'nun çocuklarının yararına yaptığı harika işleri anlatarak, büyük ölçüde artacaktır.

Bu uygulamalar Şeytan'ın gücünü geri püskürtür. Sızlanma ve şikâyet ruhunu ortadan kaldırırlar ve ayartıcı geri çekilir. Yeryüzünde oturanları göksel konutlara uygun hale getirecek olan karakter niteliklerini geliştirirler.

Böylesi bir tanıklık başkaları üzerinde etkili olacaktır. Mesih'e canlar kazanmak için bundan daha etkin bir araçtan yararlanılamaz.

Somut hizmet ile, Allah'ın adını daha fazla yüceltmek için elimizden gelen her şeyi yaparak, O'nu övmeliyiz. Allah bize armağanlarını, bizim de başkalarına verebilmemiz, böylelikle O'nun karakterinin dünyaya tanıtılması için verir. Yahudi

---

[103] Bkz. 1. Petrus 5:7. Çev.

[104] Bkz. 1. Petrus 5:3. Çev.

[105] Bkz. Vahiy 19:8. Çev.

[106] Bkz. Titus 2:13. Çev.

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

sisteminde, armağanlar ve sunular Allah'a ibadetin temel bir bölümünü meydana getiriyordu. İsraililere tüm gelirlerinin onda birini tapınak hizmetlerine adamaları öğretiliyordu. Bunun yanı sıra, günah sunuları, gönüllü sunular ve şükran sunuları da getirmeliydiler.¹⁰⁷ Bunlar, o zaman için müjde hizmetini destekleme aracıydı. Allah bizden, eski zamanlarda halkından beklediğinden daha azını beklememektedir. Canların kurtulması için yapılan büyük çalışma devam ettirilmelidir. O, ondalıkta, armağanlarda ve sunularda, bu çalışma için tedarikte bulunmuştur. Böylece O müjde hizmetinin sürdürülmesini amaçlamaktadır. O, ondalığın Kendisine ait olduğunu ve her zaman O'nun davası yararına O'nun hazinesine konulmak üzere kutsal bir emanet olarak görülmesi gerektiğini beyan eder. O bizden ayrıca gönüllü armağanlarımızı ve sunularımızı da ister. Tümü, müjdenin yeryüzünün dört bucağına ulaştırılmasına adanmalıdır.

Allah'a hizmet kişisel hizmeti de içine alır. Kişisel gayretle, dünyanın kurtarılmasında O'nunla iş birliği yapmalıyız. Mesih'in verdiği "Dünyanın her yanına gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun" görevi, O'nun izleyicilerinin her birine verilmiştir (Markos 16:15). Mesih'in hayatına atanan herkes, insan kardeşlerinin kurtuluşu için çalışma görevine atanır. Kalpleri Mesih'in kalbiyle birlik içinde çarpacaktır. O'nun canlar için duymuş olduğu özlem onlarda da görülecektir. Çalışmada herkes aynı yeri dolduramaz, fakat herkes için bir yer ve bir çalışma vardır.

Eski zamanlarda İbrahim, İshak, Yakup, alçakgönüllülüğü ve bilgeliği ile Musa ve çeşitli yetenekleri ile Yeşu, tümü Allah'ın hizmetine alınmışlardı. Miryam'ın müziği, Debora'nın cesareti ve adanmışlığı, Rut'un hayırlı evlatlara yaraşır sevgisi, Samuel'in

---

[107] Bkz. Çölde Sayım 29. bölüm, bilhassa 38. ve 39. ayetler. Çev.

itaati ve sadakati, İlyas'ın kuvvetli bağlılığı, Elişa'nın yumuşatıcı ve boyun eğdirici etkisi- bunların tümüne ihtiyaç vardı. Yani, Allah'ın bereketinin bahşedildiği herkes gerçek bir hizmetle karşılık vermeli; her armağan O'nun krallığının ilerlemesi ve O'nun adının yüceltilmesi için kullanılmalıdır.

Mesih'i kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul eden herkes, müjde gerçeğini ve onun hayat üzerindeki kurtarıcı gücünü ortaya koymalıdır. Allah, yerine gelmesi için gerekeni sağlamadan hiçbir koşul koymaz. Mesih'in lütfuyla Allah'ın istediği her şeyi gerçekleştirebiliriz. Göğün tüm hazineleri Allah'ın halkı aracılığıyla açığa vurulmalıdır. Mesih, "Babam çok meyve vermenizle yüceltilir" diyor, "böylelikle öğrencilerim olursunuz" (Yuhanna 15:8).

Allah tüm yeryüzünü Kendi bağı olarak sahiplenmektedir. Her ne kadar şu anda gaspçının elinde olsa da, Allah'a aittir. Yaratılışla olduğu kadar, kurtarışla da O'nundur. Dünya için Mesih'in kurbanlığı verildi. "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi" (Yuhanna 3:16). Tüm diğer armağanlar, bu bir armağan aracılığıyla insanlara verilmektedir. Tüm dünya gündelik olarak Allah'tan bereketler almaktadır. Her yağmur damlası, nankör neslimizin üzerine yansıyan her ışık huzmesi, her yaprak, çiçek ve meyve, Allah'ın uzun süren müsamahasına ve O'nun büyük sevgisine tanıklık eder.

Büyük Verici'ye neler geri verilmektedir? İnsanlar Allah'ın isteklerine karşı nasıl davranıyor? Büyük insan kitleleri hayatlarının hizmetini kime veriyorlar? Zenginliğe hizmet ediyorlar. Hedefleri dünyada zenginlik, konum ve zevktir. Zenginlik soygunla ve yalnızca insandan değil, Allah'tan çalınarak elde edilmektedir. İnsanlar O'nun verdiği armağanları bencilliklerini tatmin etmek için kullanmaktadırlar. Ellere geçirebildikleri her şey, açgözlülüklerine ve bencil zevk

sevgilerine hizmet için kullanılmaktadır.

Günümüzdeki dünyanın günahı, İsrail'e yıkım getiren günah-
tır. Allah'a nankörlük, verilen ayrıcalıkların ve bereketlerin göz
ardı edilmesi, Allah'ın verdiği armağanların bencilce sahiplenil-
mesi- tüm bunlar İsrail'e gazap getiren günahların içinde bulun-
yordu. Aynı şeyler bugün de dünya üzerine yıkım getirmektedir.

Mesih'in Zeytin Dağı üzerinde, yüksekten seçilmiş kente
doğru bakarken döktüğü gözyaşları, yalnızca Yeruşalim için
değildi. O, Yeruşalim'in kaderinde dünyanın yıkımını gördü.

"Keşke bugün sen de esenliğe giden yolu bilseydin... Ama
şimdilik bu senin gözlerinden gizlendi" (Luka 19:42).

"Bugün." Gün sonuna yaklaşmaktadır. Merhamet ve ayrı-
calık dönemi sona ermek üzeredir. İntikam bulutları toplan-
maktadır. Allah'ın lütfunu reddedenler, hızlı ve onarılamaz
bir yıkıma uğramak üzeredirler.

Buna rağmen dünya uyuklamaktadır. İnsanlar ziyaret-
lerinin vaktini bilmemektedir.¹⁰⁸

Bu krizde kilise nerede bulunmalıdır? Üyeleri Allah'ın
isteklerini yerine getirmekte midir? O'nun verdiği görevi
yerine getirerek, O'nun karakterini dünyaya tanıtmakta
mıdır? Son merhametli uyarı mesajını insan kardeşleri-
nin dikkatine sunmakta mıdır?

İnsanlar tehlikededir. Büyük kalabalıklar mahvolmaktadır.
Ancak Mesih'in izleyicileri olma iddiasındakilerin ne kadar
azı bu canların sorumluluğunu hissetmektedir. Bir dünyanın
kaderi nazik bir durumdadır; fakat bu, ölümlülere verilmiş
olan en kapsamlı gerçeğe iman iddiasında olan kişileri bile
harekete geçirmemektedir. Mesih'i, göksel evini terk ederek,

---

[108] Bkz. Luka 19:44. Çev.

insanlığın insanlığa temas etmesini ve insanlığın tanrısallığa doğru çekilmesini sağlamak üzere, insan tabiatı almaya yönlendiren sevgi eksiktir. Allah halkının üzerinde, onları zamanın görevini kavramaktan alıkoyan bir uyuşukluk, bir felç vardır.

İsrailliler Kenan ülkesine girdiklerinde, tüm ülkeyi ele geçirerek Allah'ın tasarısını yerine getirmediler. Kısmi bir fetih yaptıktan sonra, zaferlerinin meyvelerini yemek için yerleştiler. İnançsızlıkları ve rahatlık sevgileri ile, yeni bölgeler ele geçirmek için ilerlemek yerine, zaten fethedilmiş olan kısımlarda toplandılar. Böylece Allah'tan uzaklaşmaya başladılar. O'nun tasarısını yerine getirmekteki başarısızlıklarıyla, O'nun vermiş olduğu bereket vaadini kendileri için yerine getirmesini imkânsız hale getirdiler. Günümüz kilisesi de aynı şeyi yapmıyor mu? Müjdeye ihtiyacı olan tüm dünya önlerinde dururken, sözde Hristiyanlar müjdenin ayrıcalıklarından faydalanabilecekleri yerde toplanıyorlar. Yeni bölge ele geçirme, müjde mesajını öte bölgelere iletme ihtiyacını hissetmemektedirler. Mesih'in verdiği "Dünyanın her yanına gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun" görevini yerine getirmeyi reddetmektedirler (Markos 16:15). Onlar Yahudi topluluğundan daha mı az suçlu?

Mesih'in sözde izleyicileri göksel evrenin karşısında mahkemededir; fakat Allah'ın hizmetinde gayretlerinin soğukluğu ve çabalarının yetersizliği onları sadakatsiz olarak damgalamaktadır. Yapmakta oldukları ellerinden gelenin en iyisi olsaydı, mahkûmiyete uğramazlardı; ancak kalpleri çalışmaya adanmış olsa, çok daha fazlasını yapabilirlerdi. Özveri ve haçı taşıma ruhunu büyük ölçüde yitirdiklerini kendileri de, dünya da bilmektedir. Göğün kitaplarında adlarının karşısında 'Üretici değil, tüketiciler' yazılı bulunacak pek çokları vardır. Mesih'in adını taşıyan pek çokları tarafından O'nun yüceliği karartılmakta,

güzelliği perdelenmekte, şerefi alıkonulmaktadır.

Adları kilise defterlerinde olan, fakat Mesih'in yönetimi altında olmayan pek çokları vardır. O'nun talimatına kulak vermemekte, O'nun işini yapmamaktadırlar. Bu nedenle düşmanın denetimi altındadırlar. Mutlak iyilik yapmamaktadırlar; dolayısıyla hesaplanamaz zarara neden olmaktadır. Etkileri hayata götüren hayat kokusu olmadığından, ölüme götüren ölüm kokusu olmaktadır.

Rab, "Bu yüzden onları cezalandırmayayım mı?" diyor (Yeremya 5:9). Allah'ın tasarısını yerine getiremedikleri için, İsrailoğulları bir kenara bırakıldı ve Allah'ın çağrısı başka halklara uzatıldı. Bunların da sadakatsiz oldukları anlaşılırsa, aynı şekilde reddedilmeyecekler mi?

Bağ benzetmesinde, Mesih'in suçlu ilan ettiği kişiler bağcılardı. Kendi toprağının ürünlerini efendilerine vermeyi reddedenler onlardı. Yahudi ulusunda, halkı yanlış yönlendirerek Allahı talep ettiği hizmetten mahrum bırakanlar, rahipler ve öğretmenlerdi. Ulusun Mesih'ten yüz çevirmesine neden olan onlardı.

İnsani gelenek karışmamış olan Allah'ın yasası, Mesih tarafından itaatın önemli standardı olarak sunuldu. Bu, hahamların düşmanlığı uyandırdı. Onlar insani öğretileri Allah'ın sözünün üzerine koymuş ve insanların O'nun ilkelerinden yüz çevirmelerine neden olmuşlardı. Allah'ın sözünün gereklerine uymak için insan ürünü emirlerini terk etmek istemiyorlardı. Gerçek uğruna aklın gururunu ve insanların övgüsünü feda etmek istemiyorlardı. Mesih, ulusa Allah'ın isteklerini sunarak geldiğinde, rahipler ve ihtiyarlar O'na halk ile aralarına girme hakkını vermediler. O'nun azarlarını ve uyarılarını kabul etmediler ve halkı O'na karşı kıskırtmaya ve O'nun yıkımını tasarlamaya koyuldular.

Mesih'in reddedilmesinden, izleyen sonuçlarla birlikte, onlar sorumluydular. Bir ulusun günahı ve bir ulusun yıkımı, dinî önderlerden ötürüydü.

Günümüzde de aynı etkiler iş başında değil mi? Rabb'in bağının bakıcılarından pek çoğu Yahudi önderlerin adımlarını izlemiyorlar mı? Din öğretmenleri insanların Allah'ın sözünün açık gerekliliklerinden yüz çevirmelerine neden olmuyorlar mı? Onları Allah'ın yasasına itaatte eğitmek yerine, günaha eğitmiyorlar mı? Pek çok kilise kürsüsünden, insanlara Allah'ın yasasının onlar için bağlayıcı olmadığı öğretiliyor. İnsani gelenekler, düzenler ve adetler yüceltiliyor. Allah'ın armağanlarından ötürü gurur ve kendini beğenmişlik teşvik edilirken, Allah'ın talepleri göz ardı ediliyor.

İnsanlar Allah'ın yasasını bir kenara bırakmakla ne yaptıklarını bilmiyorlar. Allah'ın yasası O'nun karakterinin açıklamasıdır. O'nun krallığının ilkelerini somutlaştırır. Bu ilkeleri benimsemeyi reddeden kişi, kendini Allah'ın bereketlerinin aktığı kanalın dışına atmaktadır.

İsrail'in önüne konulan muhteşem imkânlar yalnızca Allah'ın emirlerine itaat yoluyla gerçekleştirilebilirdi. Aynı karakter yükselmesi, aynı bereket doluluğu –zihinde, canda ve bedende bereket, evde ve tarlada bereket, bu hayatta ve gelecek olan hayatta bereket– bizim için yalnızca itaat aracılığıyla mümkündür.

Doğal dünyada olduğu gibi ruhsal dünyada da, meyve vermenin koşulu Allah'ın yasalarına itaattir. İnsanlar halka Allah'ın emirlerini çiğnemelerini öğrettiklerinde, onları O'nun yüceliğine layık ürünler vermekten alıkoymaktadırlar. Bağ Sahibi'nden Kendi bağının meyvelerini saklamaktan suçludurlar.

Allah'ın habercileri bize Efendi'nin emriyle gelirler. Mesih'in yaptığı gibi, Allah'ın sözüne itaat talep ederek gelirler. O'nun,

23. Bölüm: Rabb'in Bağı

bağın meyvelerine, sevgi, alçakgönüllülük ve fedakâr hizmet meyvelerine olan talebini sunarlar. Yahudi önderler gibi, bağın bakıcılarının çoğu da öfkeye kapılmazlar mı? Allah'ın yasasının talebi halkın önüne konduğunda, bu öğretmenler insanları onu reddetmeye yönlendirmek için etkilerini kullanmazlar mı? Böyle öğretmenleri Allah sadakatsiz hizmetkârlar olarak adlandırıyor.

Allah'ın eski İsrail'e sözlerinde bugünkü kiliseye ve onun önderlerine ciddi bir uyarı bulunmaktadır. İsrail ile ilgili olarak, Rab şöyle dedi: "Yasamdaki pek çok şeyi onlar için yazdım, ne var ki garipsediler bunları" (Hoşea 8:12). Rahipler ve öğretmenler için de, O şunları bildirdi: "Yok oldu halkım bilgisizlikten, sen bilgiyi reddettiğin için, ben de seni reddedeceğim... Sen Tanrının yasasını unuttuğun için, ben de senin çocuklarını unutacağım" (Hoşea 4:6).

Allah'tan gelen uyarılara aldırış edilmeyecek midir? Hizmet fırsatları değerlendirilmeyecek midir? Dünyanın küçümsemesi, aklın gururu, insani adetlere ve geleneklere uyum, Mesih'in izleyicileri olma iddiasındakileri O'na hizmet etmekten alıyacak mıdır? Yahudi önderlerin Mesih'i reddettikleri gibi, Allah'ın sözünü reddedecekler midir? İsrail'in günahının sonucu önümüzdedir. Günümüz kilisesi ikazı anlayacak mıdır?

"Ama zeytin ağacının bazı dalları kesildiyse ve sen yabarı bir zeytin filiziyken onların yerine aşılıp ağacın semiz köküne ortak oldunsa... övünme... Onlar imansızlık yüzünden kesildiler. Sense imanla yerinde duruyorsun. Böbürlenme, kork! Çünkü Tanrı asıl dalları esirgemediyse, seni de esirgeyecektir" (Romalılar 11:17-21).

24. Bölüm

Düğün Giysisi Olmadan

Bu bölüm Matta 22:1–14 ayetlerine dayanmaktadır.

Düğün giysisi benzetmesi, önümüze, sonuçları en büyük olan dersi açmaktadır. Evlilik ile insanlığın tanrısallıkla birliği temsil edilmektedir; düğün giysisi, düğüne konuk olmaya uygun görülecek olan herkesin sahip olması gereken karakteri simgelemektedir.

Bu benzetmede, büyük akşam yemeği benzetmesinde olduğu gibi, müjde daveti, Yahudi halkı tarafından reddedilişi ve Uluslardan olanlara merhamet çağrısı resmedilmektedir. Ancak daveti reddedenler açısından, bu benzetme daha sert bir hakareti ve daha korkunç bir cezalandırmayı gözler önüne sermektedir. Şölene çağrı kralın davetidir. Emir verme yetkisine sahip birinden gelmektedir. Büyük şeref verir. Ancak bu şeref takdir edilmez. Kralın yetkisi küçümsenir. Ev sahibinin davetine kayıtsız kalınırken, kralın davetine ise hakaret ve cinayete karşılık verilir. Onun hizmetkârlarını aşığalarlar, hırpalarlar ve öldürürler.

Ev sahibi, davetinin önemsenmediğini gördüğünde, çağrılan adamlardan hiçbirinin yemeğini tatmamalarını bildirmişti.

24. Bölüm: Düğün Giysisi Olmadan

Ancak krala hakaret edenler için, onun huzuruna ve sofrasına alınmamaktan daha fazlasına hükmedilir. “Ordularını gönderip o katilleri yok etti, kentlerini ateşe verdi.”

Her iki benzetmede şölene konuklar getirilmektedir, ancak ikincisi, şölene katılan herkes tarafından yapılması gereken bir hazırlık olduğunu göstermektedir. Bu hazırlığı ihmal edenler dışarı atılır. “Kral konukları görmeye geldiğinde orada düğün giysisi giymemiş bir adam gördü. Ona, ‘Arkadaş, düğün giysisi giymeden buraya nasıl girdin?’ diye sorunca, adamın dili tutuldu. O zaman kral, uşaklarına, ‘Şunun ellerini ayaklarını bağlayın, dışarıya, karanlığa atın!’ dedi. ‘Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.’”

Şölene çağrı Mesih’in öğrencileri tarafından verilmişti. Rab-bimiz önce onikileri, ardından yetmişleri, Allah’ın krallığının yakın olduğunu duyurmak ve insanları tövbe ederek müjdeye iman etmeye çağırarak üzere göndermişti. Ancak çağrıya kulak verilmemişti. Şölene davet edilenler gelmediler. Daha sonra hizmetkârlar gönderilerek “Bakın, ben ziyafetimi hazırladım. Sığırlarım, besili hayvanlarım kesildi. Her şey hazır, buyrun şölene!” dediler. Bu, Mesih’in çarımıha gerilişinden sonra Yahudi ulusuna iletilen mesajdı; fakat Allah’ın öz halkı olma iddiasındaki ulus kendilerine Kutsal Ruh’un gücüyle getirilen müjdeyi reddetti. Pek çoğu bunu en aşağılayıcı şekilde yaptı. Diğerleri kurtuluş teklifine, yücelik Rabb’ini reddetmenin günahından bağışlanma teklifine o kadar öfkelenmişler ki, bildiriye iletenlere saldırdılar. “Korkunç bir baskı dönemi başladı” (Elçilerin İşleri 8:1). Hem erkeklerden hem kadınlardan pek çok kişi hapse atıldı ve İstefanos ve Yakup gibi Rabb’in habercilerinden bazıları öldürüldü.

Böylece Yahudi halkı Allah’ın merhametini reddedişlerini mühürledi. Sonuç Mesih tarafından benzetmede söylenmişti.

Kral, “ordularını gönderip o katilleri yok etti, kentlerini ateşe verdi.” Verilen hüküm Yahudilerin üzerine Yeruşalim’in yıkılışında ve ulusun dağılışında geldi.

Şölene üçüncü çağrı müjdenin Uluslara verilmesini temsil eder. Kral şöyle dedi: “Düğün şöleni hazır, ama çağırdıklarım buna layık değilmiş. Gidin yol kavşaklarına, kimi bulursanız düğüne çağırın.”

Kralın hizmetkârları ana yollara çıkarak “iyi kötü kimi bulularsa, hepsini topladılar.” Karışık bir topluluktu. Bazılarının şöleni veren kişiye çağrıyı reddedenlerden daha fazla saygısı yoktu. İlk davet edilen sınıftaki kişiler, kralın şölenine katılmak için hiçbir dünyevi menfaati feda edemeyeceklerini düşünüyorlardı. Daveti kabul edenler arasında ise, yalnızca kendilerine fayda sağlamayı düşünen bazı kimseler vardı. Şölenin yiyecek-ıçeceklerini paylaşmak üzere gelmişlerdi, fakat kralı şereflelendirmeyi düşünmüyorlardı.

Kral konukları görmeye geldiğinde, hepsinin gerçek karakteri açığa çıktı. Şöledeki her konuk için bir düğün giysisi tedarik edilmişti. Bu giysi kralın armağanıydı. Konuklar bunu giyerek şöleni verene saygılarını gösteriyorlardı. Fakat bir kişi gündelik giysilerini giymişti. Kralın istediği hazırlığı yapmayı reddetmişti. Büyük masrafla kendisine sağlanan giysiyi giymeye tenezzül etmedi. Böylece efendisine hakaret etmiş oldu. Kralın “Düğün giysisi giymeden buraya nasıl girdin?” sorusuna yanıt veremedi. Kendi kendini mahkûm etmişti. Sonra kral, “Şunun ellerini ayaklarını bağlayın, dışarıya, karanlığa atın!” dedi. “Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır.”

Kralın şölende konukları yoklamasıyla, bir yargılama işi temsil edilmektedir. Müjde şölenindeki konuklar Allah’a hizmet etme iddiasındaki kişiler, adları yaşam kitabında yazılı

olanlardır. Ancak Hristiyan olma iddiasındaki herkes gerçek öğrenciler değildir. Son ödül verilmeden önce, doğruların mirasını paylaşmaya kimin layık olduğuna karar verilmelidir. Bu karar Mesih'in göğün bulutlarıyla ikinci gelişinden önce verilmelidir; zira O geldiğinde, vereceği ödüller yanındadır, O “herkese yaptığının karşılığını verece[ktir]” (Vahiy 22:12). Öyleyse, O'nun gelişinden önce herkesin işlerinin karakteri belirlenecek ve ödül Mesih'in izleyicilerinden her birine yaptıkları işlere göre paylaştırılmış olacaktır.

Araştırmacı yargılama işi, gökteki mahkemelerde, insanlar halen yeryüzünde yaşamakta iken meydana gelmektedir. O'nun izleyicisi olma iddiasındaki herkesin hayatları Allah'ın huzurunda gözden geçirilir. Herkes gökteki kitaplarda yer alan kayıtlara göre incelenir ve her bir kişinin kaderi, yaptığı işlere göre sonsuza dek belirlenir.

Benzetmedeki düğün giysisi ile, Mesih'in gerçek izleyicilerinin sahip olacağı pak ve lekesiz karakter simgelenmektedir. Kiliseye “giymesi için” “üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olma[yan]” “temiz ve parlak ince keten giysiler” verilir (Vahiy 19:8; Efesliler 5:27). Kutsal Yazı, ince ketenin “kutsalların adil işleri” olduğunu bildirmektedir (Vahiy 19:8). Mesih'i kişisel Kurtarıcıları olarak kabul eden herkese iman yoluyla verilen, O'nun doğruluğu, O'nun kendi kusursuz karakteridir.

Beyaz masumiyet kaftanı ilk anne-babamız tarafından, Allah tarafından kutsal Aden'e konulduklarında giyiliyordu. Allah'ın isteğine mükemmel bir uyum içinde yaşıyorlardı. Sevgileri, tüm gücüyle göksel Babaları'na veriliyordu. Kutsal çifti güzel ve yumuşak bir ışık, Allah'ın ışığı kuşatıyordu. Bu ışıktan kaftan, göksel masumiyetten örülmüş ruhsal giysilerinin bir simgesiydi. Allah'a sadık kalsalardı, bu ışık onları kuşatmaya

her zaman devam edecekti. Ancak günah girdiğinde, Allah'la bağlantılarını kopardılar ve onları çevreleyen ışık gitti. Çıplak ve utanç içinde, incir yapraklarını birbirine dikip örtü yaparak, göksel giysilerin yerini doldurmaya çalıştılar.¹⁰⁹

Adem ile Havva'nın itaatsizliğinden beri, Allah'ın yasasını çiğneyenlerin yaptığı da budur. Günahın neden olduğu çıplaklığı örtmek için incir yapraklarını birbirine dikmişlerdir. Kendi icatları olan giysileri giymişler, kendi işleriyle günahlarını örtmeye ve kendilerini Allah'a makbul kılmaya çalışmışlardır.

Fakat bunu asla yapamazlar. İnsan, kaybedilmiş olan masumiyet kaftanının yerini doldurmak için hiçbir şey tasarlayamaz. İncir yaprağından hiçbir giysi, hiçbir dünyevi yurttaş kıyafeti, Kuzu'nun düğün yemeğinde Mesih'le ve meleklerle birlikte oturanlar tarafından giyilemez.

Yalnızca Mesih'in Kendisi tarafından tedarik edilen örtü bizi Allah'ın huzurunda bulunmaya uygun hale getirebilir. Mesih bu örtüyü, Kendi doğruluk kaftanını, tövbe ve iman eden her cana giydirecektir. O, "Benden... giyinip çıplaklığının ayıbını örtmek için beyaz giysiler... satın almanı salık veriyorum" diyor (Vahiy 3:18).

Gögün dokuma tezgâhında dokunmuş olan bu kaftanda, insan tasarısı tek bir iplik bile yoktur. Mesih Kendi insanlığıyla mükemmel bir karakter geliştirdi ve bu karakteri bize de vermeyi teklif etmektedir. "Bütün doğru işlerimiz kirli paçavra gibi" (Yeşaya 64:6). Kendi başımıza yaptığımız her şey günah tarafından kirletilmiştir. Fakat Allah'ın Oğlu, "günahlarımızı kaldırsın diye... belir[miştir]... ve O'nda günah yoktur." Günah "yasaya karşı gel[mek]" olarak tanımlanmaktadır (1. Yuhanna

---

[109] Bkz. Yaratılış 2:25; 3:7. Çev.

3:5 [Kİ], 4). Fakat Mesih yasanın her gereğine itaat etti. O, Kendisi hakkında, “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir” dedi (Mezmun 40:8). Yeryüzündeyken, öğrencilerine “Babam’ın emirlerini tuttum” dedi (Yuhanna 15:10 [Kİ]). O, mükemmel itaatiyle her insanoğlunun Allah’ın emirlerine itaat edebilmesini mümkün kıldı. Kendimizi Mesih’e teslim ettiğimizde, kalp O’nun kalbiyle birleşir, irade O’nun iradesiyle kaynaşır, zihin O’nun zihniyle bir olur, düşünceler O’na esir edilir,¹¹⁰ O’nun hayatını yaşarız. O’nun doğruluk giysisini giymenin anlamı budur. Böylece Rab bize baktığında incir yaprağından giysiyi, günahın getirdiği çıplaklık ve biçimsizliği değil, Yahve’nin yasasına mükemmel itaat olan O’nun kendi doğruluk kaftanını görür.

Düğün şölenindeki konuklar kral tarafından yoklandılar. Yalnızca onun koşullarına uyan ve düğün giysisini giyenler kabul edildiler. Müjde şöleninin konukları için de aynısı geçerlidir. Tümü büyük Kral’ın incelemesinden geçmelidir ve yalnızca Mesih’in doğruluk kaftanını giyenler kabul edilir.

Doğruluk doğru olanı yapmak demektir ve herkes kendi işlerine göre yargılanacaktır. Karakterlerimiz yaptığımız işler tarafından sergilenir. İşler bu imanın hakiki olup olmadığını gösterir.

İsa’nın bir sahtekâr, Kutsal Kitap inancının ise kurnazca uydurulmuş bir masal olmadığına inanmamız yeterli değildir. İsa’nın adının göğün altında insanları kurtarabilecek tek ad olduğuna inanabiliriz,¹¹¹ fakat O’nu imanla kişisel Kurtarıcımız olarak kabul etmemiş olabiliriz. Gerçek kuramına inanmak yeterli değildir. Mesih’e iman ikrarında bulunmak ve adlarımızı

---

[110] Bkz. 2. Korintliler 10:5. Çev.

[111] Bkz. Elçilerin İşleri 4:12. Çev.

kilise kütüğüne kaydettirmek yeterli değildir. “Tanrı’nın buyruklarını yerine getiren Tanrı’da yaşar, Tanrı da o kişide yaşar. İçimizde yaşadığını bize verdiği Ruh sayesinde biliriz.” “Buyruklarını yerine getirirsek, O’nu tanıdığımızdan emin olabiliriz” (1. Yuhanna 3:24; 1. Yuhanna 2:3). İhtidanın gerçek kanıtı budur. Hangi ikrarda bulunursak bulunalım, Mesih doğruluk işlerinde tezahür etmediği sürece hiçbir değeri yoktur.

Gerçek, kalbe ekilmelidir. Zihni denetim altına almalı ve hisleri düzenlemelidir. Tüm karakter ilahî sözlerle damgalanmalıdır. Allah’ın sözünün en küçük harfleri ve noktaları dahi¹¹² günlük uygulamaya getirilmelidir.

Tanrısal özyapıya ortak¹¹³ olan kişi, Allah’ın büyük doğruluk standardıyla, O’nun kutsal yasasıyla uyum içinde olacaktır. Bu, Allah’ın insanların davranışlarını ölçtüğü standarttır. Yarıda karakter ölçüsü bu olacaktır.

Mesih’in ölümüyle yasanın yürürlükten kaldırıldığını ileri süren pek çok kişi vardır; fakat bu iddia ile Mesih’in kendi sözleriyle çelişmektedirler: “Kutsal Yasa’yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın... Yer ve gök ortadan kalkmadan... Kutsal Yasa’dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak” (Matta 5:17, 18). Mesih Kendi canını, insanın yasayı çiğnemesine kefarete olarak verdi. Yasa değiştirilebilecek ya da bir kenara atılabilecek olsaydı, Mesih’in ölmesine gerek kalmazdı. O, yeryüzündeki hayatı ile Allah’ın yasasını yüceltti. Ölümü ile onu pekiştirdi. O, Allah’ın yasasını ortadan kaldırmak ya da daha düşük bir standart meydana getirmek için değil, fakat adaletin sürdürülebilmesi, yasanın

---

[112] Bkz. Matta 5:18. Çev.

[113] Bkz. 2. Petrus 1:4. Çev.

değişmez olduğunun gösterilmesi ve sonsuza dek kalıcı olması için canını kurban olarak verdi.

Şeytan insanın Allah'ın emirlerine uymasının imkânsız olduğunu iddia etmişti; gerçekten de kendi gücümüzle bunlara itaat edemeyeceğimiz doğrudur. Fakat Mesih insan biçiminde geldi ve mükemmel itaatiyle insanlık ile tanrısallığın birleşiminin Allah'ın hükümlerinin her birine itaat edebileceğini kanıtladı.

“Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi” (Yuhanna 1:12). Bu güç insani aracıda yoktur. Bu, Allah'ın gücüdür. Bir can Mesih'i aldığı anda, Mesih'in hayatını yaşama gücünü alır.

Allah, Kendi çocuklarının mükemmel olmalarını ister. O'nun yasası O'nun karakterinin bir açıklamasıdır ve tüm karakterlerin standardıdır. Bu sonsuz standart, Allah'ın Kendi krallığını oluşturacağı insan tipiyle ilgili olarak bir yanlış olmaması için, herkese sunulmaktadır. Mesih'in yeryüzündeki hayatı Allah'ın yasasının mükemmel bir ifadesiydi ve Allah'ın çocukları olma iddiasındakiler karakterde Mesih'e benzer hale geldiklerinde, Allah'ın emirlerine itaatkâr olacaklardır. O zaman Rab onları gök ailesini meydana getirecek olanların arasına güvenle katabilir. Mesih'in doğruluğunun görkemli giysisini giymiş olarak, Kral'ın şöleninde bir yerleri olur. Kanla yıkanmış kalabalığa katılmaya hak kazanırlar.

Şölene düğün giysisi olmadan gelen adam, günümüzde dünyadaki pek çok kişinin durumunu temsil eder. Hristiyan olduklarını iddia eder ve müjdenin bereketlerine ve ayrıcalıklarına sahip çıkarlar; ancak karakter dönüşümüne ihtiyaç duymazlar. Günahtan ötürü hiçbir zaman gerçek pişmanlık duymamışlardır. Mesih'e olan ihtiyaçlarının farkına varmaz, O'na iman etmezler. Suç işlemeye olan kalıtsal ya da edinilmiş

eğilimlerini yenmemişlerdir. Ancak kendilerinin yeteri kadar iyi olduğunu düşünür ve Mesih'e güvenmektense kendi erdemlerine dayanırlar. Sözü dinleyenler olarak şölene gelirler, fakat Mesih'in doğruluk kaftanını giymemişlerdir.

Kendine Hristiyan diyen pek çok kişi yalnızca insani ahlakçılardır. Mesih'i dünyaya tanıtarak O'nu şereflelendirmelerini sağlayacak olan tek şey olan armağanı reddetmişlerdir. Kutsal Ruh'un işi onlara yabancı bir iştir. Sözü uygulayıcıları değildirler. Mesih'le bir olan kişileri dünyayla bir olanlardan ayırmayı sağlayan ilkeler neredeyse ayırt edilemez olmuştur. Mesih'in sözde izleyicileri artık ayrı ve özel bir halk değildir. Sınır çizgisi belirsizdir. İnsanlar kendilerini dünyaya, onun uygulamalarına, geleneklerine, bencilliğine tabi kılmaktadır. Dünyanın yasaya itaatte kiliseye gelmesi gerekirken, kilise yasayı çiğnemekte dünyaya benzemiştir. Kilise günden güne dünyaya ihtida etmektedir.

Tüm bunlar Mesih'in fedakâr hayatını yaşamayı reddettikleri halde, O'nun ölümü aracılığıyla kurtarılmayı beklemektedirler. Karşılıksız lütfu över ve kendilerini doğruluk görünümüyle örtetek karakter kusurlarını gizlemeye çalışırlar; fakat çabaları Allah'ın gününde yetersiz olacaktır.

Mesih'in doğruluğu beslenen tek bir günahı bile örtemez. Bir insan kalbinde yasayı bozuyor olabilir; ancak dışa dönük günahlar işlemiyorsa dünya tarafından büyük dürüstlüğe sahip bir kişi olarak görülebilir. Ancak Allah'ın yasası kalpteki sırları görür. Her eylem onu harekete geçiren güdülere göre yargılanır. Yalnızca Allah'ın yasasının ilkeleriyle uyumlu olan, yargıya dayanacaktır.

Allah sevgidir. O, bu sevgiyi Mesih'i armağan ederek göstermiştir. O, "O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" diye "biricik Oğlu'nu verdi[ğinde]"

Kendi satın alınmış varlığından hiçbir şeyi esirgemedi (Yuhanna 3:16). Büyük düşmanımız tarafından püskürtülmeyelim ve yenilgiye uğratılmayalım diye, güç ve etkinlik kaynağımız olan tüm göğü verdi. Fakat Allah'ın sevgisi O'nun günahı mazur görmesine neden olmaz. Bunu Şeytan için mazur görmedi; Adem ya da Kayın için mazur görmedi; insanoğullarından herhangi biri için de mazur görmeyecektir. O bizim günahlarımıza göz yummaz ve karakter kusurlarımızı görmezden gelmez. O bizim Kendi adıyla galip gelmemizi bekler.

Mesih'in doğruluğu armağanını reddedenler, kendilerini Allah'ın oğulları ve kızları haline getirecek olan karakter özelliklerini reddetmektedirler. Kendilerini düğün şöleninde bir yer almaya uygun hale getirebilecek olan tek şeyi reddetmektedirler.

Benzetmede, kral "Düğün giysisi giymeden buraya nasıl girdin?" sorusunu sorduğunda, adamın dili tutuldu. Büyük yargı gününde de böyle olacaktır. İnsanlar şimdi karakter kusurlarını mazur göstermeye çalışabilirler, ancak o gün hiçbir mazeret sunamayacaklardır.

Bu nesildeki Mesih'e ait olma iddiasındaki kiliseler en yüce ayrıcalıklara yükseltilmişlerdir. Rab bize sürekli artan bir ışıkla açıklanmıştır. Sahip olduğumuz ayrıcalıklar, Allah'ın kadim zamanlardaki halkının ayrıcalıklarından çok daha büyüktür. Biz yalnızca İsrail'e teslim edilmiş olan büyük ışığa değil, aynı zamanda Mesih aracılığıyla bize getirilen muhteşem kurtuluşa dair kanıtı da sahibiz. Yahudiler için örnek ve simge olan, bizim için hakikattir. Onlarda Eski Ahit tarihi vardı; bizde bunun yanı sıra Yeni Ahit de var. Biz, gelmiş olan bir Kurtarıcı'nın, çarmıha gerilmiş, dirilmiş ve Yusuf'un parçalanmış mezarı üzerinde "Diriliş ve yaşam Ben'im"¹¹⁴ diye ilan etmiş olan bir Kurtarı-

---

[114] Bkz. Yuhanna 11:25. Çev.

c'ının güvencesine sahibiz. Mesih'e ve O'nun sevgisine ilişkin bilgimizde, Allah'ın krallığı aramıza yerleşir. Mesih vaazlarda bize açıklanır ve ilahilerde bize söylenir. Ruhsal ziyafet zengin bir bereket ile önümüze konulmuştur. Sınırsız maliyetle temin edilen düğün giysisi, her cana karşılıksız olarak sunulmaktadır. Allah'ın habercileri tarafından bize Mesih'in doğruluğu, imanla aklanma, Allah'ın sözünün son derece büyük ve değerli vaatleri, Mesih aracılığıyla Baba'ya serbestçe ulaşma, Ruh'un tesellisi ve Allah'ın krallığında sonsuz hayata dair sağlam temelli güvence sunulmaktadır. Allah bizim için büyük akşam yemeğini, göksel ziyafeti tedarik ederken yapmadığı daha ne yapabilir?

Gökte, hizmet eden melekler şöyle diyor: Yerine getirmemiz için bize verilen görevi yaptık. Kötü melekler ordusunu geri püskürttük. İnsanların canlarına parlaklık ve ışık gönderdik, onların hafızasında İsa'da ifade edilen Allah'ın sevgisini canlandırdık. Bakışlarını Mesih'in çarmihına cezbettik. Kalpleri, Allah'ın Oğlu'nu çarmihı gereken günaha dair anlayışla derinden etkilendi. İkna oldular. İhtida için atılması gereken adımları gördüler; müjdenin gücünü hissettiler; Allah'ın sevgisinin hoşluğunu gördüklerinde kalpleri müşfik hale geldi. Mesih'in karakterinin güzelliğini gördüler. Ancak pek çoğu için tüm bunlar boşunaydı. Kendi alışkanlıklarını ve karakterlerini teslim etmiyorlardı. Göğün kaftanını giymek için yeryüzünün giysilerini çıkarmıyorlardı. Kalpleri açgözlülüğe verilmişti. Dünyanın birlikteliklerini, Tanrıları'nı sevdiklerinden daha çok seviyorlardı.

Nihai karar günü çok ciddi olacaktır. Yuhanna bunu peygamberlik görümünde şöyle tanımlamaktadır: "Sonra büyük, beyaz bir taht ve tahtta oturanı gördüm. Yerle gök önünden kaçtılar, yok olup gittiler. Tahtın önünde duran küçük büyük, ölüleri gördüm. Sonra kitaplar açıldı. Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölüler kitaplarda yazılanlara bakılarak

yaptıklarına göre yargılandı” (Vahiy 20:11, 12).

İnsanların sonsuzlukla yüz yüze duracakları o gün, geçmişe bakış üzücü olacaktır. Tüm yaşam, aynen yaşandığı gibi, kendisini gösterecektir. Dünyanın zevkleri, zenginlikleri ve şerefleri o zaman bu kadar önemli görünmeyecektir. O zaman insanlar, hor gördükleri doğruluğun, değeri olan tek şey olduğunu göreceklerdir. Karakterlerini Şeytan’ın aldatici cazibeleri altında şekillendirdiklerini görecekler. Seçtikleri giysiler, ilk büyük sapkına bağlılıklarının bir nişanıdır. Bundan sonra seçimlerinin sonuçlarını görecekler. Allah’ın emirlerini çiğnemenin ne anlama geldiğini kesin olarak bilecekler.

Gelecekte sonsuzluğa hazırlanmak için bir deneme süresi olmayacak. Mesih’in doğruluk kaftanını bu hayatta giymemiz gereklidir. Bu bizim, Mesih’in emirlerine uyanlar için hazırladığı eve uygun karakterler oluşturabilmemiz için tek fırsatımızdır.

Deneme süremiz hızla sonuna yaklaşmaktadır. Son yakındır. Bize şu uyarı verilmiştir: “Kendinize dikkat edin! Yüreklerinizi sefahat, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşmasın. O gün, üzerinize bir tuzak gibi aniden inmesin” (Luka 21:34). Sizi hazırlıksız bulmasından sakının. Kralın şöleninde düğün giysisi giymemiş olarak bulunmamaya dikkat edin.

“İnsanoğlu beklemediğiniz saatte gelecektir.” “Çıplak dolaşamamak ve utanç içinde kalmamak için uyanık durup giysilerini üstünde bulundurana ne mutlu!” (Matta 24:44; Vahiy 16:15).

25. Bölüm

Yetenekler

Bu bölüm Matta 25:13–30 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih, Zeytin Dağı'nda, öğrencilerine dünyaya ikinci gelişinden söz etmişti. Kendisinin gelişinin yakın olduğunu gösterecek bazı işaretleri belirtmiş ve öğrencilerinden uyanık durarak hazır olmalarını istemişti. “Onun için uyanık olun; çünkü İnanoglunun, ne geleceği saati, ne de günü bilirsiniz” uyarısını tekrarladı [Kİ]. Sonra, Kendisinin gelişini beklemenin ne demek olduğunu gösterdi. Bu zaman, boş boş bekleyerek değil, gayretli çalışma ile geçirilmelidir. O, bu dersi emanet para benzetmesinde öğretti.

“Göksel egemenlik” dedi, “yolculuğa çıkan bir adamın kölelerini çağırıp malını onlara emanet etmesine benzer. Adam, her birinin yeteneğine göre, birine beş, birine iki, birine de bir talant¹¹⁵ vererek yola çıktı.”

Uzak ülkeye seyahat eden adam, bu benzetmeyi anlatırken

---

[115] Talant: Değişik zamanlarda ve yerlerde farklı değerinde bir para miktarı. Çev.

yakında bu dünyadan ayrılarak göğe gitmek üzere olan Mesih'i temsil etmektedir. Benzetmedeki "hizmetçiler" [KM], yani köleler, Mesih'in izleyicilerini temsil eder. Biz kendimize ait değiliz. "Altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle" (1. Petrus 1:18, 19), "bir bedel karşılığı satın alındı[k]" (1. Korintliler 6:20); "öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar" (2. Korintliler 5:15).

Bu sonsuz bedel ile tüm insanlar satın alınmıştır. Allah, göğün tüm hazinesini bu dünyaya dökerek, bize Mesih'te tüm göğü vererek, her bir insanoglunun iradesini, duygularını, zihnini ve canını satın almıştır. İster imanlı, ister imansız olsunlar, tüm insanlar Rabb'in mülküdür. Herkes O'na hizmet etmeye çağrılır ve bu çağrıya verdikleri karşılığa göre, herkesten büyük yargı gününde hesap vermeleri istenecektir.

Ancak Allah'ın istekleri herkes tarafından tanınmamaktadır. Benzetmede Mesih'in Kendi hizmetkârları olarak temsil edilenler, O'na hizmet etmeyi kabul etme iddiasında bulunan kişilerdir.

Mesih'in izleyicileri hizmet için kurtarılmışlardır. Rabbimiz hayatın gerçek amacının hizmet olduğunu öğretmektedir. Mesih'in Kendisi de bir işçiydi ve tüm izleyicilerine hizmet yasasını vermektedir– Allah'a ve insan kardeşlerine hizmet. Mesih burada dünyaya o zamana dek bildiklerinden daha yüksek bir hayat anlayışı sunmuştur. İnsan, başkalarına hizmet için yaşayarak, Mesih'le bağlantı kurar. Hizmet yasası bizi Allah'la ve insan kardeşlerimizle bir araya getiren bağlantı haline gelir.

Mesih hizmetkârlarına "Kendi malını," yani Kendisi için kullanılması gereken bir şeyler verir. O "kölelerine yetki ve

görev verir.”¹¹⁶ Göğün ebedi tasarısında her birinin kendi yeri vardır. Her biri canların kurtuluşu için Mesih’le iş birliği içinde çalışmalıdır. Yeryüzünde Allah için çalışmamız gereken özel yer, bizim için hazırlanmış olan göksel konutlar kadar kesin bir şekilde belirlenmiştir.

Kutsal Ruh’un Armağanları

Mesih’in kilisesine emanet ettiği yetenekler, bilhassa Kutsal Ruh tarafından verilen armağanları ve bereketleri temsil eder. “Ruh aracılığıyla birine bilgece konuşma yeteneği, ötekine aynı Ruh’tan bilgi iletme yeteneği, birine aynı Ruh aracılığıyla iman, ötekine aynı Ruh aracılığıyla hastaları iyileştirme armağanları, birine mucize yapma olanakları, birine peygamberlikte bulunma, birine ruhları ayırt etme, birine çeşitli dillerle konuşma, bir başkasına da bu dilleri çevirme armağanı veriliyor. Bunların tümünü etkin kılan tek ve aynı Ruh’tur. Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır” (1. Korintliler 12:8–11). Tüm insanlar aynı armağanları almazlar, fakat Efendi’nin her hizmetkârına Ruh’un bir armağanı vaat edilmiştir.

Mesih öğrencilerinden ayrılmadan önce “onların üzerine üfleyerek, ‘Kutsal Ruh’u alın!’ dedi” (Yuhanna 20:22). Yine şöyle dedi: “Ben de Babam’ın vaat ettiğini size göndereceğim” (Luka 24:49). Ancak O’nun göğe yükselişine dek bu armağan tüm doluluğu ile alınmadı. Öğrenciler iman ve dua ile kendilerini O’nun işleyişine tam olarak teslim edinceye dek Kutsal Ruh’un dökülüşü gerçekleşmedi. Bundan sonra, göğün malları özel bir anlamda Mesih’in izleyicilerine emanet edildi. “En yükseğe

---

[116] Bkz. Markos 13:34. Çev.

çıkınca, tutsaklığı tutsak edip götürdü ve insanlara armağanlar verdi” (Efesliler 4:8 [Kİ]). “Lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı,” Ruh “bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır” (Efesliler 4:7; 1. Korintliler 12:11). Armağanlar zaten Mesih’te bizimdir, fakat gerçekten sahip olunmaları Allah’ın Ruhunu kabul edişimize bağlıdır.

Ruh vaadi gerektiği gibi takdir edilmemektedir. Bu vaadin yerine gelişi, olabileceği gibi gerçekleşmemektedir. Müjde hizmetini bu kadar güçsüz hale getiren şey, Ruh’un yokluğudur. Öğrenme kabiliyetine, becerilere, belagate, her türlü doğal ya da edinilmiş yetiye sahip olunabilir; ancak Allah’ın Ruhunun mevcudiyeti olmadan hiçbir kalbe dokunulamayacak, hiçbir günahkâr Mesih’e kazanılamayacaktır. Diğer yandan, Mesih’le bağlantılı iseler, Ruh’un armağanlarına sahiplerse, O’nun öğrencilerinin en fakir ve en cahilleri dahi kalpler üzerinde etki edecek bir güce sahip olacaklardır. Allah onları evrendeki en büyük etkinin hayata geçmesindeki kanal haline getirir.

Diğer Yetenekler

Benzetmede temsil eden yetenekler sadece Ruh’un özel armağanları değildir. Özgün ya da edinilmiş olsun, doğal ya da ruhsal olsun, tüm armağanları ve yetileri içine alır. Tümü Mesih’in hizmetinde kullanılmalıdır. O’nun öğrencileri olduğumuzda, kendimizi tüm benliğimizle ve varlığımızla O’na teslim ederiz. O, bu armağanları, arındırılmış ve asilleştirilmiş olarak, O’nun yüceliği için insan kardeşlerimizin bereketlenmesinde kullanılmak üzere bize iade eder.

Allah herkese “her birinin yeteneğine göre” vermiştir. Yetenekler kaprisle paylaşılır. Beş yetenek kullanma becerisi

olan, beş yetenek alır. Ancak ikisini geliştirebilecek olan kişi, iki yetenek alır. Bilgelikle yalnız birini kullanabilecek olan kişi, bir yetenek alır. Hiç kimsenin daha büyük armağanlar almadıkları için hayıflanmasına gerek yoktur; zira herkese dağıtan Kişi, gerek büyük gerek küçük olsun, her emanetin geliştirilmesiyle aynı şekilde şerefendirilecektir. Kendisine beş talant emanet edilen kişi, beş talantın geliştirilmesinden sorumludur; yalnızca bir talantı olan, bir talantın geliştirilmesinden sorumludur. Allah, “insanın elinde olmayana göre değil, elindekine göre” randıman bekler (2. Korintliler 8:12 [Kİ]).

Benzetmede, “beş talant alan, hemen gidip bu parayı işletti ve beş talant daha kazandı. İki talant alan da iki talant daha kazandı.”

Yetenekler, ne kadar az olsalar da, kullanıma konulmalıdır. Bizi ilgilendiren soru ‘Ne kadar aldım?’ değil, ‘Sahip olduğumla ne yapıyorum?’ olmalıdır. Tüm melekelerimizin geliştirilmesi, Allah’a ve insan kardeşlerimize karşı ilk görevimizdir. Kapasitesini ve yararlılığını gündelik olarak geliştirmeyen kişi, hayatın amacını yerine getirmiyordur. Mesih’e iman ikrarında bulunduğumuzda, Efendi için çalışan işçiler olmak üzere elimizden gelen her şeyi olmaya söz veririz ve yapma kapasitemiz olan en büyük miktarda iyiliği yapabilmek için her yeteneği en üst düzey mükemmelliğe doğru geliştirmeliyiz.

Rabb’in yapılacak büyük bir işi vardır ve gelecekteki hayatta en büyük mirası bu hayatta en sadık gönüllü hizmeti yapanlara verecektir. Rab Kendi aracılarını seçer ve her gün farklı koşullar altında onlara Kendi çalışma planında bir deneme verir. O, planının yerine getirilmesi için her sadık çabada, aracılarını mükemmel oldukları için değil, fakat Kendisiyle bağlantı yoluyla mükemmelliğe ulaşabilmeleri için seçer.

Allah yalnızca yükseği hedeflemeye kararlı olanları kabul

edecektir. O, her insani aracıyı elinden gelenin en iyisini yapmaya sorumlu kılar. Herkesten ahlaki mükemmellik istenir. Hatalı davranışa yönelik kalıtsal ya da edinilmiş eğilimleri beslemek amacıyla doğruluk standardını hiçbir zaman düşürmemeliyiz. Karakter kusurunun günah olduğunu anlamalıyız. Tüm doğru karakter nitelikleri Allah'ta mükemmel ve uyumlu bir bütün olarak bulunmaktadır ve Mesih'i kişisel bir kurtarıcı olarak kabul eden herkese bu niteliklere sahip olma ayrıcalığı tanınmaktadır.

Allah ile birlikte çalışacak işçiler olmak isteyenler, beden her uzvunun ve zihnin kalitesinin mükemmelliği için çaba göstermelidir. Gerçek eğitim her görevin yerine getirilmesi için fiziksel, zihinsel ve ahlaki güçlerin hazırlanmasıdır; beden, zihnin ve canın ilahî hizmet için eğitilmesidir. Ebedi hayata kadar kalıcı olacak olan eğitim budur.

Rab her Hristiyan'dan her alanda etkinlikte ve kapasitede gelişme beklemektedir. Mesih, gönüllü hizmetimizi sağlamak için, Kendi kanıyla ve acılarıyla ücretimizi ödemiştir. O dünyamıza nasıl çalışmamız ve çalışmamıza nasıl bir ruh getirmemiz gerektiğinin bir örneğini vermek üzere geldi. O bizim dünyada O'nun işini en iyi nasıl ilerletebileceğimizi ve "dünyayı o kadar çok sev[en]" "öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" diye "biricik Oğlu'nu ver[en]" Baba'yı en büyük sevgi ve bağlılıkla, şerefle taçlandırarak, adını nasıl yüceltebileceğimizi araştırmamızı ister (Yuhanna 3:16).

Fakat Mesih bize karakter mükemmelliğine ulaşmanın kolay bir mesele olduğuna dair hiçbir güvence vermemiştir. Asil ve her yönden iyi bir karakter kalıtsal olarak alınmaz. Bize tesadüfen gelmez. Asil bir karakter, Mesih'in erdemleri ve lütfü aracılığıyla, kişisel çaba gösterilerek elde edilir. Allah yetenekleri ve

zihin güçlerini verir; karakteri biz şekillendiririz. Benlikle sert ve şiddetli savaşlar yapılarak meydana getirilir. Kalıtsal eğilimlere karşı savaş üstüne savaş açılmalıdır. Kendimizi sıkı sıkıya eleştirmek ve tek bir olumsuz özelliğin dahi düzeltilmeden kalmasına izin vermemek zorundayız.

Hiç kimse 'Ben kendi karakter kusurlarımı düzeltemem' demesin. Bu kararı verirseniz, ebedi hayatı elde etmekten kesinlikle geri kalacaksınız. İmkânsızlık sizin kendi iradenizde yatmaktadır. İstemezseniz, galip gelemezsiniz. Gerçek zorluk, kutsanmamış kalbin bozulmasından ve Allah'ın iradesine teslim olmaya isteksizlikten kaynaklanmaktadır.

Allah'ın mükemmel iş yapmak üzere nitelikli hale getirdiği pek çok kişi, az çaba gösterdikleri için pek az yapmaktadır. Binlerce kişi hayattan yaşamak için hiçbir kesin amaçları, ulaşacakları hiçbir standart yokmuş gibi geçmektedir. Böyleleri işleriyle orantılı bir karşılık alacaklardır.

Kendinin belirlediği standarttan daha yükseğe hiçbir zaman ulaşamayacağını unutma. Bundan sonra işaretini yükseğe koy ve adım adım, zahmetli bir çalışma ile de olsa, özveri ve fedakârlık ile, ilerleme merdiveninin en tepesine kadar tırman. Hiçbir şey seni engellemesin. Kader hiçbir insanın etrafına ağlarını onu çaresiz ve belirsizlikte bırakacak kadar sıkı bir şekilde örmemiştir. Aleyhte koşullar onları yenmek için sağlam bir kararlılık meydana getirmelidir. Bir engelin ortadan kaldırılması, ilerlemek için daha fazla yetenek ve cesaret verecektir. Doğru yönde kararlılıkla yoluna devam et, böylece koşullar sana engel değil, yardımcı olacak.

Efendi'nin yüceliği için, her karakter inceliğini geliştirmek için gayretli ol. Karakter gelişiminin her aşamasında, Allah'ı hoşnut etmelisin. Bunu yapabilirsin; zira Hanok yozlaşmış

bir çağda yaşıyor olmasına rağmen O'nu hoşnut etti. Bizim günümüzde de Hanoklar bulunmaktadır.

Sadık devlet adamı, hiçbir ayartının yozlaştıramadığı bir adam olan Daniel gibi dur. Seni, günahlarını ortadan kaldırmak için Kendi hayatını verecek kadar seven Kişi'yi hayal kırıklığına uğratma. O, "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" diyor (Yuhanna 15:5). Bunu hatırla. Hatalar yaptıysan, bu hataları görmen ve onları uyarı sinyalleri olarak algılaman halinde kesinlikle bir zafer kazanmış olursun. Böylece yenilgiyi zafere çevirir, düşmanı hayal kırıklığına uğratır ve Kurtarıcın'ı şereflendirirsin.

İlahî surete göre şekillendirilmiş bir karakter, bu dünyadan öbür dünyaya götürebileceğimiz tek hazinedir. Bu dünyada Mesih'in eğitimi altında olanlar, her ilahî kazanımı kendileriyle birlikte göksel konutlara götüreceklendir. Gökte de sürekli olarak geliştireceğiz. Öyleyse, karakterin bu dünyada geliştirilmesi ne kadar da önemlidir.

Göksel akıllı varlıklar, uygulamada mükemmelliğe ulaşacak olan karakter mükemmelliğini kararlı bir imanla arayan insani araçlarla birlikte çalışacaklardır. Mesih, bu işe girişen herkese 'Ben sana yardımcı olmak için senin sağındayım' diyor.

İnsanın iradesi Allah'ın iradesiyle iş birliği yaptığında, her şeye gücü yeter. O'nun emriyle yapılması gereken her şey, O'nun gücüyle gerçekleştirilebilir. O'nun tüm emirleri, yapma imkânlarıdır.

Zihinsel Yetiler

Allah zihinsel yetilerin eğitilmesini ister. O, hizmetkârlarının dünyaya bağlı olanlardan daha ileri zekâyâ ve daha net bir idrak kabiliyetine sahip olmalarını ister ve etkili, bilgili işçiler

olamayacak kadar kayıtsız ya da tembel olanlardan hoşnutsuz olur. Rab bize Kendisini bütün yüreğimizle, bütün canımızla, bütün aklımızla ve bütün gücümüzle sevmemizi emretmektedir.¹¹⁷ Bu bize, Yaratıcımız'ı tüm aklımızla tanıyabilmemiz ve sevebilmemiz için zekâmızı kapasitesinin sonuna dek geliştirme zorunluluğunu yüklemektedir.

O'nun Ruhunun denetimi altına verilmesi halinde, zekâ ne kadar sağlam bir şekilde geliştirilirse, Allah'ın hizmetinde o kadar etkin olarak kullanılabilir. Kendini Allah'a adanmış olan ve başkalarını bereketlemek için can atan eğitimsiz adam, Rab tarafından O'nun hizmetinde kullanılabilir ve kullanılmaktadır da. Ancak aynı adanmışlık ruhuyla sıkı bir eğitimden faydalanmış olanlar, Mesih için çok daha büyük bir iş gerçekleştirebilirler. Üstünlük noktasında durmaktadırlar.

Rab bizim, bilgimizi başkalarına aktarma hedefini göz önünde bulundurarak, mümkün olan tüm eğitimi almamızı arzular. Hiç kimse Allah için çalışmaya ya da konuşmaya nerede ya da nasıl çağrılacağını bilemez. İnsanlardan ne yapacağını yalnızca göksel Babamız görebilir. Önümüzde zayıf imanımızın ayırdaya varamadığı imkânlar bulunmaktadır. Zihinlerimiz, gerektiğinde O'nun sözünü en yüksek dünyevi yetkililerin önünde O'nun adını yüceltecek şekilde sunabileceğimiz kadar eğitilmiş olmalıdır. Kendimizi Allah için çalışmaya düşünsel olarak nitelikli hale getirecek tek bir fırsatı dahi kaçırmamalıyız.

Eğitime ihtiyacı olan gençler bunu elde etmeye kararlı olarak işe koyulsunlar. Bir fırsat çıkmasını beklemeyin, kendiniz için fırsat yaratın. Kendisini sunan her fırsatı ne kadar küçük olursa olsun yakalayın. Tasarruf edin. Varlığınızı iştahın tatmininde

---

[117] Bkz. Markos 12:30. Çev.

25. Bölüm: Yetenekler

ya da zevk arayışında harcamayın. Allah'ın sizden olmanızı istediği kadar yararlı ve etkin olmaya kararlı olun. Giriştiğiniz her işte eksiksiz ve sadık olun. Zihni güçlendirmek için ulaşabileceğiniz her fırsatı değerlendirin. Kitap çalışmaları yararlı pratik işçilikle birleşsin ve sadık çabayla, uyanık durarak ve duayla yukarıdan gelen bilgeliği edinin. Bu size her yönden iyi bir eğitim verecek. Böylece karakterde gelişebilir ve diğer zihinler üzerinde etki kazanabilirsiniz, bu da onları doğruluk ve kutsallık yolunda yönlendirmenizi sağlar.

Kendi fırsatlarımızın ve ayrıcalıklarımızın bilincinde olsaydık, kendi kendini eğitime işinde çok daha fazlası gerçekleştirebilirdi. Gerçek eğitim okulların verebileceğinden daha fazlası demektir. Bilimlerin öğrenilmesi ihmal edilmemeli ise de, Allah ile hayati bir bağlantı içinde bulunarak edinilecek olan daha yüksek bir eğitim vardır. Her öğrenci Kutsal Kitap'ını alsın ve büyük Öğretmen'le birliktelikte bulunsun. Zihin, ilahî gerçek arayışında zor sorunlarla boğuşmak için eğitilmiş ve disiplinli olsun.

İnsan kardeşlerini bereketleyebilmek için bilgiye susayanların kendileri Allah'tan bereket alacaklar. O'nun sözünün çalışılması yoluyla, zihinsel güçleri samimi faaliyet için harekete geçirilecek. Yetiler genişleyecek ve gelişecek, zihin güç ve etkinlik kazanacak.

Allah için çalışan bir işçi olma isteyen herkes özdisiplin uygulamalıdır. Bu, belagatin ya da en parlak yeteneklerin başarılabileceğinden daha fazlasını gerçekleştirecektir. İyi disiplin görmüş sıradan bir zihin, özdenetimi olmayan en üst düzeyde eğitim görmüş zihinden ve en büyük yeteneklerden daha çok ve daha yüksek işler başaracaktır.

Konuşma

Konuşma gücü, özenle ve sebat ederek geliştirilmesi gereken bir yetenektir. Allah'tan aldığımız tüm armağanlar içinde, hiçbiri bundan daha büyük bir bereket olmaya yatkın değildir. Ses ile ikna ederiz, onunla Allah'a dua ve övgü sunarız, yine onunla başkalarına Kurtarıcı'nın sevgisini anlatırız. Öyleyse sesin iyilik için en etkin şekilde kullanılabileceği için eğitilmesi ne kadar da önemlidir.

Sesin geliştirilmesi ve doğru kullanımı, zeki ve Hristiyan faaliyetlerinde bulunan kişiler tarafından dahi büyük ölçüde ihmal edilmektedir. Pek çok kişi, kolaylıkla anlayamayacak kadar alçak sesle ya da hızlı bir şekilde okumakta ya da konuşmaktadır. Bazılarının boğuk ve belirsiz bir telaffuzu vardır; başkaları yüksek perdeden, dinleyicileri rahatsız eden keskin ve tiz tonlarla konuşurlar. Toplulukların huzurunda sunulan metinler, ilahiler, raporlar ve diğer yazılar kimi zaman anlayamayacak bir şekilde okunmakta, çoğu zaman sonuçta güçleri ve etkileycilikleri yok edilmektedir.

Bu, düzeltilebilecek ve düzeltilmesi gereken bir kötülüktür. Kutsal Kitap bu nokta hakkında talimat vermektedir. Ezra'nın zamanında Kutsal Yazılar'ı halka okuyan Levililer hakkında şöyle denilmektedir: “ve kitaptan, Allah'ın... [Yasa Kitabı'ndan] açıkça okudular; ve manasını verdiler, ve okuduklarını onlara anlattılar” (Nehemya 8:8 [KM]).

Gayretli çaba ile herkes anlaşılır şekilde okuyabilme ve tok, net, yuvarlak bir tonla, belirgin ve etkileyici bir şekilde konuşma yeteneğini kazanabilir. Bunu yaparak Mesih için çalışan işçiler olarak etkinliğimizi büyük ölçüde arttırabiliriz.

Her Hristiyan Mesih'in akıl ermez zenginliğini¹¹⁸ başkalarına bildirmeye çağrılmıştır; dolayısıyla konuşmada mükemmelliğe ulaşmaya çalışmalıdır. Allah'ın sözünü, dinleyicilerin benimseyeceği bir şekilde sunmalıdır. Allah, insani kanallarının inceliksiz olmalarını amaçlamaz. İnsanın kendisinden geçerek dünyaya dökülen göksel akımı aşagılamaı ya da küçük düşürmesi O'nun arzusu değildir.

Mükemmel örnek olan İsa'ya bakmalı; duayla Kutsal Ruh'un yardımını dilemeli ve O'nun gücüyle her uzvu mükemmel iş için eğitmeye çalışmalıyız.

Bu özellikle kamu hizmetine çağrılanlar için geçerlidir. Her hizmetkâr ve her öğretmen, halka ebedi menfaatler söz konusu olan bir mesaj verdiğini aklında tutmalıdır. Söylenen gerçek onları son hesap gününde yargılayacaktır. Bazı canlar için, mesajı getiren kişinin tavrı kabul ya da reddedilmesini belirleyecektir. Öyleyse söz öyle söylensin ki, anlayışı cezbedsin ve kalbe tesir etsin. Yavaşça, belirgin bir şekilde ve ciddiyetle, ancak öneminin gerektirdiği tüm samimiyetle söylenmelidir.

Konuşmanın gücünün doğru şekilde geliştirilmesi ve kullanılmasının Hristiyan işinin her koluyla ilgisi vardır; ev hayatına ve birbirimizle tüm ilişkilerimize girmektedir. Kendimizi kulağa hoş gelen tonlarda konuşmaya, saf ve doğru dil, nazik ve saygılı sözcükler kullanmaya alıştırmalıyız. Tatlı ve nazik sözler canın üzerine dökülen çiy ve hafif yağmurlar gibidir. Kutsal Yazı Mesih için, “yorgunlara sözle destek olmayı bil[sin] diye” dudaklarına lütuf döküldüğünü söylüyor (Yeşaya 50:4; Mezmur 45:2). Rab bize şöyle buyuruyor: “İşitenler yararlı olsun diye” (Efesliler 4:29), “sözünüz... her zaman lütufla dolu olsun” (Koloseliler 4:6).

---

[118] Bkz. Efesliler 3:8. Çev.

Başkalarını düzeltmeye ya da ıslah etmeye çalışırken, sözlerimize dikkat etmeliyiz. Bunlar hayata götüren hayat kokusu, ya da ölüme götüren ölüm kokusu olacaklardır. Pek çok kişi tekdir eder ya da öğüt verirken, keskin ve sert konuşmaya, yaralı canı iyileştirmeye uygun olmayan sözlere başvurmaktadır. Bu düşüncesizce ifadeler nedeniyle ruh örselenmekte ve çoğunlukla hata yapanlar isyana sevk edilmektedir. Gerçeğin ilkelerini savunacak olan herkesin göksel sevgi yağını alması gereklidir. Tekdir sözleri her koşulda sevgiyle söylenmelidir. Böylece sözlerimiz ıslah edecek, ancak öfkelendirmeyecektir. Gereken gücü ve kudreti Kendi Kutsal Ruh'uyla Mesih sağlayacaktır. Bu O'nun işidir.

Tek bir sözcük dahi düşüncesizce söylenmemelidir. Mesih'i izleyen kişinin dudaklarından hiçbir kötü söz, hiçbir boş konuşma, hiçbir aksi şikâyet ya da çirkin ima kaçmayacaktır. Kutsal Ruh'un ilhamıyla yazan elçi Pavlus şöyle diyor: "Ağzınızdan hiç kötü söz çıkmasın" (Efesliler 4:29). Kötü söz yalnızca çirkin sözcükler demek değildir. Bu, kutsal ilkelere, pak ve lekesiz dine aykırı olan herhangi bir ifade demektir. Kirli imaları ve kötülüğün üstü kapalı sözlerini de içerir. Bunlara hemen karşı konulmazsa, büyük günaha götürürler.

Her ailenin üzerinde, her Hristiyan bireyin üzerinde çirkin konuşmaya yolu kapama görevi bulunmaktadır. Akılsızca konuşmalarla iştigal edenlerin topluluğunda bulunduğumuzda, görevimiz mümkünse konuşulan konuyu değiştirmektir. Allah'ın lütfunun yardımıyla sözleri sessizce eklemeli ya da konuşmayı yararlı bir kanala yönlendirecek bir konu başlatmalıyız.

Çocuklarına uygun konuşma alışkanlıklarını öğretmek anne-babaların görevidir. Bu kültür için en iyi okul ev hayatıdır. Çocuklara ilk yıllardan itibaren anne-babalarına ve birbirlerine

karşı saygıyla konuşma öğretilmelidir. Dudaklarından yalnızca nazik, doğru ve pak sözler geçmesi gerektiği onlara öğretilmelidir. Anne-babaların kendileri de Mesih'in okulunda her gün devamlı öğrenciler olsunlar. Böylece kendi çocuklarına "kimsenin kınayamayacağı doğru sözler" in kullanımını ilkeyle ve örnek olarak öğretebilirler (Titus 2:8). Bu, onların en büyük ve en çok sorumluluk gerektiren görevlerinden biridir.

Mesih'in izleyicileri olarak, sözlerimizi Hristiyan yaşamında birbirimiz için bir yardım ve teşvik olacak hale getirmeliyiz. Kendi deneyimimizdeki değerli kısımlar hakkında, şimdi yaptığımızdan çok daha fazla konuşmalıyız. Allah'ın merhametini ve sevgi dolu şefkatini, Kurtarıcı'nın sevgisinin benzersiz derinliklerini anlatmalıyız. Sözlerimiz övgü ve şükran sözleri olmalıdır. Zihin ve kalp Allah'ın sevgisiyle dolu olursa, bu konuşmada açığa çıkacaktır. Ruhsal hayatımıza giren şeyi vermek zor bir mesele olmayacaktır. Büyük düşünceler, asil istekler, gerçeğe dair net anlayışlar, özverili amaçlar, dindarlık ve kutsallık arzusu, kalp hazinesinin karakterini ortaya koyan sözlerle meyve verecektir. Mesih konuşmamızda bu şekilde sergilendiğinde, O'na canlar kazanma gücüne sahip olacaktır.

Mesih'i O'nu tanımayanlara anlatmalıyız. Mesih'in yaptığı gibi yapmalıyız. O her nerede olsa, havrada, yol kenarında, teknede kıyıda bir miktar açılmışken, Ferisi'nin ziyafetinde ya da vergi görevlisinin sofrasında, insanlara daha yüce bir hayata dair şeyleri anlattı. O, doğaya ait şeyleri, gündelik hayatın olaylarını hakikat sözlerine bağlıyordu. Dinleyicilerinin kalpleri O'na doğru cezbedilmişti; zira O hastalarını iyileştirmiş, sıkıntılı olanlarını teselli etmiş ve çocuklarını kollarına alarak onları bereketlemişti. Konuşmak için dudaklarını araladığında dikkatleri O'na sabitleniyordu ve her söz bir can için hayata

götüren hayat kokusu oluyordu.

Bizim için de öyle olmalıdır. Nerede olursa olalım, Kurtarıcı'yı başkalarına anlatma fırsatlarını gözlemeliyiz. Mesih'in iyilik yapma örneğini izlersek, kalpler O'na olduğu gibi bize de açılacaktır. Onlara “on binlerin arasında seçkin olan” ve “tepeden tırnağa güzel” olan Kişi'yi birdenbire değil, ancak ilahî sevgiden doğmuş olan bir incelikle anlatabiliriz (Ezgiler Ezgisi 5:10 [KM], 16). Bu, konuşma yeteneğini kullanabileceğimiz en yüce iştir. Mesih'i günahları bağışlayan Kurtarıcı olarak sunabilmemiz için bize verilmiştir.

Etki

Mesih'in hayatı sürekli olarak genişleyen, uçsuz bucaksız bir etkiydi. O'nu Allah'a ve tüm insanlık ailesine bağlayan bir etkiydi. Allah, Mesih aracılığıyla insana, onun kendisi için yaşamasını imkânsız kılan bir etki verdi. Her birimiz insan kardeşlerimizle, Allah'ın büyük bütününün bir parçası olarak bağlantılıyız ve karşılıklı sorumluluklar altında bulunuyoruz. Hiçbir kimse insan kardeşlerinden bağımsız olamaz; zira her birinin iyiliği diğerini etkiler. Her birinin kendisini başkalarının esenliği için gerekli hissetmesi ve onların mutluluğunu sağlamaya çalışması Allah'ın tasarısıdır.

Her can kendine özgü bir ortamla çevrilidir; bu ortam imanın, cesaretin ve umudun hayat veren gücüyle yüklü ve sevginin rayihasıyla hoş kokulu olabilir. Ya da tatminsizliğin ve bencilliğin kasvetiyle ağırlaşmış ve soğumuş, veya beslenen günahın ölümcül bozukluğu nedeniyle zehirlenmiş olabilir. Bizi çevreleyen ortamdan ilişki kurduğumuz herkes bilerek ya da bilmeyerek etkilenmektedir.

25. Bölüm: Yetenekler

Bu, üzerimizden atamayacağımız bir sorumluluktur. Sözlerimizin, eylemlerimizin, giysimizin, tavrımızın, hatta yüz ifademizin dahi bir etkisi vardır. Bu şekilde yapılan etki nedeniyle, hiçbir insanın ölçemeyeceği iyilik ya da kötülük sonuçları ortaya çıkar. Bu şekilde verilen her etki, ürününü verecek olan ekili tohumdur. Nereye dek uzandığını bilmediğimiz insani olaylar zincirinde bir halkadır. Örnekliğimizle başkalarının iyi ilkelerde gelişmelerine yardımcı olursak, onlara iyilik yapma gücü vermiş oluruz. Onlar da aynı etkiyi diğerlerine, diğerleri de daha başkalarına gösterir. Böylece gayriihiyari etkimiz ile binlerce kişi bereketlenebilir.

Göle bir taş atarsanız önce bir dalga meydana gelir, sonra bir daha, sonra bir daha; bunlar çoğaldıkça çember genişler ve en sonunda kıyıya dek ulaşır. Yaptığımız etki de öyledir. Bilgimizin ve kontrolümüzün dışında, bereket ya da lanet olarak başkalarına tesir eder.

Karakter güçtür. Doğru, özverili ve dindar bir yaşantının sessiz tanığı, neredeyse karşı konulamaz bir güç taşır. Kendi hayatımızda Mesih'in karakterini sergileyerek, canları kurtarma işinde O'nunla iş birliği yaparız. Hayatımızda, yalnızca O'nun karakterini sergileyerek O'nunla iş birliği içinde bulunabiliriz. Etkimizin alanı ne kadar geniş olursa, o kadar iyilik yapabiliriz. Allah'a hizmet etme iddiasındaki kişiler Mesih'in örneğini izleyerek yasanın ilkelerini günlük hayatlarında uyguladıklarında, her eylem Allah'ı her şeyden çok sevdiklerine ve komşularını da kendileri gibi sevdiklerine tanıklıkta bulunduğu anda, kilisenin o zaman dünyayı yerinden oynatacak gücü olacaktır.

Ancak bu etkinin aynı zamanda kötülük için bir güç olabileceği de hiçbir zaman unutulmamalıdır. Bir kimsenin kendi canını kaybetmesi korkunç bir şeydir; ancak başka canların

kaybına neden olmak çok daha korkunçtur. Bıraktığımız etkinin ölüme götüren ölüm kokusu olması ürkütücü bir düşüncedir; ancak bu mümkündür. Mesih'le birlikte topladığımız iddia eden pek çokları aslında O'ndan dağıtmaktadır.¹¹⁹ Kilise işte bu yüzden bu kadar zayıf. Pek çok kişi serbestçe tenkitte ve suçlamalarda bulunmaktadır. Şüpheye, kıskançlığa ve hoşnutsuzluğa ifade vererek, kendilerini Şeytan'ın eline araçlar olarak teslim etmektedirler. Ne yaptıklarının farkına bile varamadan, düşünman onlar aracılığıyla amacını gerçekleştirmiştir. Kötülüğün etkisi bırakılmıştır, gölge düşmüştür, Şeytan'ın okları hedefini bulmuştur. Güvensizlik, inanmazlık ve doğrudan imansızlık, aksi halde Mesih'i kabul edecek olan kişileri pençesine almıştır. Bu esnada Şeytan'ın işçileri, şüphecilğe sürükledikleri ve artık tekdire ve ricaya karşı katılmış olan kişilere hallerinden memnun bir şekilde bakarlar. Bu canlara kıyasla kendilerinin erdemli ve doğru oldukları düşüncesiyle kendilerini avuturlar. Bu üzücü karakter enkazlarının kendi gem vurulmamış dillerinin ve asi kalplerinin ürünü olduğunun farkına varmazlar. Bu ayartılan canlar, onların etkisiyle düşmüşlerdir.

Böylece sözde Hristiyanların ciddiyyetten uzak davranışları, benlik sevgileri ve ilgisiz kayıtsızlıkları pek çok canı hayat yolundan geri döndürmektedir. Pek çokları bıraktıkları etkinin sonuçlarıyla Allah'ın mahkemesinde karşı karşıya gelmekten korkacaktır.

Bu özel beceriyi doğru şekilde kullanabilmemiz ancak Allah'ın lütfuyla mümkündür. Başkalarını iyi yönde etkileyebilmemiz için kendi içimizde hiçbir şey yoktur. Çaresizliğimizin ve ilahî güce olan ihtiyacımızın farkına varırsak, kendi benliğimize

---

[119] Bkz. Matta 12:30; Luka 11:23. Çev.

itimat etmeyiz. Bir günün, bir saatin ya da bir anın hangi sonuçları getireceğini bilemeyiz ve hiçbir zaman kendi yollarımızı Göksel Babamıza teslim etmeden güne başlamamalıyız. O'nun melekleri bizi gözetmek ve korumak üzere atanmışlardır, kendimizi onların koruyuculuğuna teslim edersek her tehlike zamanında sağ yanımızda olacaklardır. Farkında olmadan yanlış bir etki bırakma tehlikesi içinde olduğumuzda, melekler yanımızda olarak bizi daha iyi bir yola sevk edecek, sözlerimizi bizim yerimize seçerek eylemlerimizi etkileyeceklerdir. Böylece bıraktığımız etki sessiz ve bilinçsiz, ancak başkalarını Mesih'e ve göksel dünyaya çekmekte kudretli bir güç olabilir.

Zaman

Zamanımız Allah'a aittir. Her an O'nundur, biz de bunu O'nun yüceliğine yönelik olarak değerlendirmek için en ciddi zorunluluk altındayız. O'nun bize verdiği armağanlardan hiçbiri için zamanımızdan olduğu kadar kesin bir hesap istenmeyecektir.

Zamanın değeri hesapların ötesindedir. Mesih her bir anı değerli saydı, bu nedenle biz de öyle saymalıyız. Hayat boşa geçirilemeyecek kadar kısa. Sonsuzluğa hazırlanmak için yalnızca birkaç günlük deneme süremiz var. Boşa harcanacak zamanımız, bencilce zevklere ayrılacak zamanımız, günahı beslemek için kullanılacak zamanımız yok. Karakterlerimizi gelecekteki ölümsüz hayat için şekillendirmemizin zamanı şimdidir. Araştırmacı yargılamaya hazırlanmamızın zamanı şimdidir.

İnsanlık ailesi ölmeye başladığında yaşamaya ancak yeni başlamıştır, dünyanın aralıksız çalışması da ebedi hayata dair gerçek bilgi edinilmediği takdirde hiçlikle sona erer. Zamanı kendi çalışma günü olarak değerlendiren kişi, kendisini göksel

bir konut için ve ölümsüz olan hayat için uygun hale getirecektir. Onun doğmuş olması iyidir.

Bize zamanı değerlendirmemiz öğütlenmektedir.¹²⁰ Ancak israf edilen zaman asla geri getirilemez. Tek bir anı dahi geri çağıramayız. Zamanımızı geri satın almanın tek yolu, Allah'ın büyük kurtuluş planında O'nunla birlikte çalışma arkadaşları olarak, geriye kalanı en iyi şekilde değerlendirmektir.

Bunu yapan kişide karakter dönüşümü gerçekleşir. Allah'ın bir oğlu, kraliyet ailesinin üyesi, Göksel Kral'ın bir çocuğu olur. Meleklerin yoldaşı olmaya uygun hale getirilir.

İnsan kardeşlerimizin kurtuluşu için çalışmamızın zamanı şimdidir. Mesih'in davası için para verirlerse, yapmaları gereken tek şeyin bu olduğunu düşünen bazı kişiler vardır; O'nun için kişisel hizmette bulunabilecekleri değerli zaman değerlendirilmeden uçup gider. Ancak Allah'a etkin hizmette bulunmak, sağlığı ve gücü olan herkesin ayrıcalığı ve görevidir. Mesih'e canlar kazanma işinde herkes çalışmalıdır. Para bağışları bunun yerini alamaz.

Her an ebedi sonuçlarla yüklüdür. Yardım etmeye her an için hazır olmalıyız. Şu anda elimizde olan muhtaç durumdaki bir cana yaşam sözünü söyleme fırsatı bir daha asla ortaya çıkmayabilir. Allah o kişiye, "Bu gece canın senden istenecek" diyebilir ve bizim ihmalimiz yüzünden o hazır olmayabilir (Luka 12:20). Büyük yargı gününde Allah'a hesabımızı nasıl vereceğiz?

Hayat, geçici ve dünyevi konulara, ebedi menfaati ilgilendiren şeylere kıyasla ancak bir atom büyüklüğünde olan şeyler için ilgi ve kaygı döngüsüne gömülemeyecek kadar ciddidir.

---

[120] Bkz. Efesliler 5:16; Koloseliler 4:5. Ayetlerin Grekçe orijinalinden bire bir çeviri: Zamanı geri satın al. Çev.

Ancak Allah bizi hayatın geçici işlerinde Kendisine hizmet etmeye çağırmıştır. Bu işte gösterilecek olan gayret, gerçek dinin adanmışlık kadar önemli bir parçasıdır. Kutsal Kitap aylıklığa onay vermez. Bu, dünyamızı vuran en büyük lanettir. Gerçekten ihtida etmiş olan her erkek ve kadın gayretli bir işçi olacaktır.

Bilgi ve zihinsel kültür kazanmada başarımız, zamanımızın doğru şekilde değerlendirilmesine bağlıdır. Zihnin işlenmesi fakirlik, alt sınıftan olma ya da elverişsiz koşullar gibi nedenlerle engellenmemelidir. Yalnızca anlara değer verilsin. Amaçsız konuşmayla boşa harcanabilecek çeşitli kısa zamanlar; çoğunlukla yatakta ziyan edilen sabah saatleri; tramvaylarda ya da trenlerde yolculuk ederken, ya da istasyonda bekleyerek geçirilen zaman; yemekleri beklerken, randevusuna geciken kişileri beklerken geçirilen anlar- elde bir kitap bulundurulsa ve bu zaman parçaları çalışarak, okuyarak ya da dikkatli düşünce ile değerlendirilse, neler başarılabilir. Kararlı bir amaç, sebatkâr gayret ve zamanda dikkatli tasarruf, insanların kendilerini hemen hemen her etkili ve yararlı konuma uygun hale getirecek olan bilgiyi ve zihinsel disiplini kazanmalarını sağlayacaktır.

Düzen, titizlik ve hız alışkanlıkları kazanmak her Hristiyan'ın görevidir. Her tür nitelikteki işlerde yavaşlık ve beceriksizlik için hiçbir mazeret yoktur. Bir kimse her zaman çalışmaktaysa ve iş asla tamamlanmıyorsa, bunun nedeni zihnin ve kalbin işe verilmemesidir. Yavaş olan ve dezavantajlı bir şekilde çalışan kişi, bunların düzeltilmesi gereken hatalar olduğunu anlamalıdır. Zihnini, zamanı en iyi sonuçları alacak şekilde kullanmayı planlamakta eğitmelidir. Bazı kişiler, incelikle ve yöntemle, başkalarının on saatte yaptığı işi beş saatte tamamlayabilir. Ev işiyle iştigal eden bazıları çok fazla işleri olduğundan değil, zamandan tasarruf edecek şekilde plan yapmadıklarından dolayı

her zaman çalışmaktadır. Yavaş ve ağırdan alıcı tarzlarıyla, az işi çoğa dönüştürmektedirler. Ancak her isteyen bu mızımzılıklarını ve sallanma alışkanlıklarını yenebilir. Çalışmalarında kesin bir hedefleri olsun. Belli bir görev için ne kadar zaman gerektiğine karar verin ve işi bu zaman içinde bitirmek için her türlü çabayı gösterin. İrade gücünün kullanımını ellerin daha ustaca çalışmasını sağlayacaktır.

Kişiler kendilerini denetim altına almanın ve ıslah olmanın eksikliği ile, yanlış bir hareket tarzında takılıp kalabilir; ya da yetilerini geliştirerek en iyi hizmeti verme yeteneğini elde edebilirler. Böylece her yerde rağbet gördüklerini fark edeceklerdir. Layık oldukları her şey için takdir edileceklerdir.

Evin yüklerini taşıyarak, böylece babaya ve anneye sevgi dolu bir ilgi göstererek geçirilebilecek olan zaman, pek çok çocuk ve genç tarafından israf edilmektedir. Gençler birilerinin taşıması gereken pek çok sorumluluğu genç ve güçlü omuzları üzerine alabilirler.

Mesih'in hayatı, çocukluk yıllarından itibaren ciddi etkinlikle dolu bir hayattı. O Kendisini tatmin etmek için yaşamadı. O, Sınırsız Allah'ın Oğlu'ydu, buna rağmen babası Yusuf'la birlikte marangozluk mesleğinde çalıştı. O'nun mesleği anlamlıydı. Dünyaya karakter yapıcı olarak gelmişti, bu nedenle O'nun tüm işleri mükemmeldi. Tüm dünyevi çalışmalarına, ilahî gücüyle dönüştürmekte olduğu karakterlere getirdiği mükemmelliğin aynısını getiriyordu. O, bizim örneğimizdir.

Anne-babalar çocuklarına zamanın değerini ve doğru kullanılmasını öğretmelidir. Onlara, Allah'ı yüceltecek ve insanlığı bereketleyecek bir şey yapmanın çabalamaya değer olduğunu öğretin. Çok küçük yaşlarda dahi Allah için çalışan müjdeciler olabilirler.

Anne–babalar çocuklarının yapacak hiçbir şeylerinin olmasına izin vermekten daha büyük bir günah işleyemezler. Çocuklar çok geçmeden aylaklığı sevmeyi öğrenirler ve beceriksiz, yararsız erkekler ve kadınlar olarak yetişirler. Kendi yaşamlarını kazanacak kadar büyüdüklerinde ve iş bulduklarında, tembel, aylak bir şekilde çalışarak, yine de sadıkmış gibi ücret almayı beklerler. Bu sınıftan işçiler ile, sadık vekilharçlar olmaları gereğinin bilincinde olanlar arasında dünya kadar fark vardır.

Dünyevi hayatta beslenen tembellik ve kayıtsızlık alışkanlıkları dinsel hayata taşınacak ve kişiyi Allah için etkin bir hizmet veremez hale getirecektir. Gayretli çalışma ile dünyaya bereket olabilecek pek çokları, aylaklık ile yıkıma uğramıştır. Uğraş ve kararlı amaç yokluğu binlerce ayartıya kapı açar. Kötü yoldaşlar ve zararlı alışkanlıklar zihni ve canı yozlaştırır, sonuç da bu hayatta ve gelecek olan hayatta yıkım olur.

Hangi iş kanalında çalışıyor olursak olalım, Allah'ın sözü bize “gayrette gevşek olma[mayı]; ruhta hararetli ol[mayı]; Rab'be hizmet [etmeyi]” öğretmektedir. “Çalışmak için eline ne geçerse, var gücünle çalış,” “Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz” (Romalılar 12:11 [Kİ]; Vaiz 9:10; Koloseliler 3:24).

Sağlık

Sağlık değerini çok az kişinin bildiği bir berekettir; ancak zihinsel ve fiziksel yetilerimizin etkinliği büyük ölçüde ona bağlıdır. Güdülerimiz ve tutkularımız bedende ikamet etmektedir, bu nedenle yeteneklerimizin en verimli şekilde kullanılabilmesi için bedenimiz fiziksel olarak en iyi koşulda ve en

ruhsal etkiler altında tutulmalıdır.

Fiziksel kuvveti azaltan her şey zihni zayıf düşürür ve doğru ile yanlış ayırmakta daha etkisiz olmasına neden olur. İyi seçmekte daha etkisiz hale geliriz ve doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri yapmaya daha az irade gücümüz olur.

Fiziksel yetilerin kötüye kullanılması, hayatlarımızda Allah'ın yüceliği için kullanılabilir olan zaman dilimini kısaltır. Bizi Allah'ın bize verdiği işi tamamlamaya elverişsiz hale getirir. Yanlış alışkanlıklar oluşturmamıza izin vererek, geç saatlere kadar ayakta kalarak, sağlık pahasına arzuları tatmin ederek, zayıflığın yolunu hazırlamış oluruz. Fiziksel egzersizi ihmal ederek, zihni ya da bedeni haddinden fazla çalıştırarak, sinir sisteminin dengesini bozarız. Doğa yasalarını hiçe sayarak hayatlarını kısaltan ve kendilerini hizmete elverişsiz hale getirenler, Allah'a karşı soygundan suçludurlar. Aynı zamanda insan kardeşlerini de soymaktadırlar. Başkalarını bereketleme fırsatı, Allah'ın onları dünyaya göndermesinin nedeni olan iş, kendi davranış biçimleri nedeniyle yarıda kesilmiştir. Hatta daha kısa bir zaman diliminde gerçekleştirebilecekleri işe dahi, kendilerini elverişsiz hale getirmişlerdir. Zararlı alışkanlıklarımız dünyayı iyilikten mahrum bıraktığında Rab bizi suçlu tutar.

Fiziksel yasanın çiğnenmesi ahlaki yasanın da çiğnenmesidir; zira Allah gerçekten ahlaki yasanın yazarı olduğu kadar fiziksel yasanın da yazarıdır. O'nun yasası insana emanet edilmiş olan her bir sinirin, her bir kasın, her bir yetinin üzerine, O'nun kendi parmağıyla yazılmıştır. Ve organizmamızın herhangi bir parçasını kötüye kullanmamız, bu yasanın çiğnenmesi demektir.

Herkes, bedenini Rabb'in işini yapmak için gereken durumda tutabilmek için, insanın beden yapısına dair sağlam bilgiye sahip olmalıdır. Fiziksel hayat dikkatle korunmalı ve geliştirilmelidir,

öyle ki ilahî tabiat insanlık aracılığıyla tüm doluluğuyla sergile-nebilsin. Fiziksel organizmanın ruhsal hayatla ilişkisi eğitimin en önemli dallarından biridir. Evde ve okulda buna büyük özen gösterilmelidir. Herkesin kendi fiziksel yapısını ve doğal hayatı kontrol eden yasaları tanıması gereklidir. Kendi fiziksel varlığına ilişkin yasalar hakkında isteyerek cahil kalan ve bunları aldırışsızlık yoluyla çiğneyen kişi Allah'a karşı günah işlemektedir. Herkes hayatla ve sağlıkla mümkün olan en iyi ilişkiyi kurmalıdır. Alışkanlıklarımız, kendisi Allah'ın denetimi altında olan bir zihnin denetimi altına verilmelidir.

Elçi Pavlus şöyle diyor: “Bedeninizin, Allah'tan almış olduğunuz, içinizde olan Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Ve siz kendi kendinizin değilsiniz; çünkü bir paha ile satın alındınız; o zaman Allah'a ait olan bedeninizde ve ruhunuzda Allah'ı yüceltin” (1. Korintliler 6:19, 20 [Kİ]).

Güç

Allah'ı, yalnızca tüm kalple, akılla ve canla değil, aynı zamanda tüm güçle sevmeliyiz. Bu, fiziksel kuvvetlerin tamamen ve akılcıca kullanımını içerir.

Mesih ruhsal şeylerde olduğu gibi dünyevi şeylerde de gerçek bir işçiydi; tüm işine Babası'nın iradesini yapma kararlılığını koyuyordu. Göğün ve yerin şeyleri pek çok kişinin farkına vardığından daha yakından bağlantılı ve Mesih'in daha doğrudan gözetimi altındadır. İlk dünyevi tapınma çadırının düzenini planlayan Mesih'ti. Süleyman'ın tapınağının inşasına ilişkin her ayrıntıyı O verdi. Adının yüceltileceği kutsal binanın planını çizen göksel mimar, Kendi dünyevi hayatında Nasıra köyünde marangoz olarak çalışan Kişi'ydi.

Tapınağın yapıcılarında en ustalıklı ve en güzel işçiliği uygulayabilmek için bilgeliği veren Mesih'ti. Şöyle dedi: "Bak, Yahuda oymağında özellikle Hur oğlu Uri oğlu Besalel'i seçtim. Beceri, anlayış, bilgi ve her türlü ustalık vermek için onu ruhumla doldurdum... Ayrıca Dan oymağında Ahisamak oğlu Oholiav'ı onunla çalışması için görevlendirdim. Sana buyurduğum işlerin hepsini yapabilsinler diye öteki becerikli adamlara üstün yetenek verdim" (Mısır'dan Çıkış 31:2-6).

Allah, her koldaki işçilerinin, sahip oldukları her şeyi Veren Kişi olarak Kendisine bakmalarını ister. Tüm doğru icatların ve gelişmelerin kaynağı, öğütleri harika ve çalışması mükemmel olan O'ndadır. Doktorun elinin hünerli dokunuşu, sinir ve kas üzerindeki gücü, bedeninin hassas organizması hakkındaki bilgisi, ızdırap çekenlerin yararına kullanılmak üzere ilahî gücün bilgeliğidir. Marangozun çekici kullanmaktaki yeteneği, demircinin örsü çınlatırken sahip olduğu güç, Allah'tan gelmektedir. O insanlara yetenekler emanet etmiştir ve onların öğüt almak için Kendisine bakmalarını bekler. Her ne yaparsak yapalım, hangi iş alanında bulunursak bulunalım, O mükemmel iş yapabilmemiz için zihinlerimizi denetim altında tutmak ister.

Din ve iş iki ayrı şey değildir; bunlar birdir. Kutsal Kitap'ın dini, yaptığımız ve söylediğimiz her şeyle iç içe olmalıdır. İlahî ve insani araçlar, ruhsal başarılarında olduğu gibi dünyevi başarılarında da birlik olmalıdırlar. Tüm insani uğraşlarda, mekanik işlerde ve tarım işlerinde, ticari ve bilimsel girişimlerde bir araya gelmelidirler. Hristiyan faaliyetlerinin kapsadığı her şeyde iş birliği olmalıdır.

Bu iş birliğinin mümkün olduğu yegâne ilkeleri Allah bildirmiştir. O'nunla birlikte çalışan işçilerin güdüsü, O'nun yüceltilmesi olmalıdır. Tüm işimiz Allah'a olan sevgimizden

kaynaklanmalı ve O'nun iradesine uygun olmalıdır.

Allah'ın iradesini yerine getirmek, tıpkı dinsel bir ibadete katılırken olduğu gibi, bir bina yaparken de zorunludur. Eğer işçiler kendi karakter oluşumlarına doğru ilkeleri getirmişlerse, her binanın yapılışında lütuf ve bilgide ilerleyeceklerdir.¹²¹

Ancak benlik, yaşayan ve yanan bir kurban olarak sunak üzerine yatırılmadıkça, Allah en büyük yetenekleri de, en muhteşem hizmeti de kabul etmeyecektir. Kök kutsal olmalıdır, aksi halde hiçbir meyve Allah'a makbul olmaz.

Allah Daniel'i ve Yusuf'u akıllı yöneticiler yaptı. O onlar aracılığıyla çalışabiliyordu, çünkü kendi isteklerini tatmin etmek için değil, Allah'ı hoşnut etmek için yaşıyorlardı.

Daniel'in durumunda bizim için bir ders vardır. Bir işadamların illaki hilebaz, politik bir adam olması gerekmediğini bildirmektedir. Her adımda Allah tarafından yönlendirilebilir. Daniel Babil krallığının başbakanı iken, Allah'ın bir peygamberiydi ve göksel ilham alıyordu. Dünyevi ve ihtirash devlet adamları Allah'ın sözünde büyüyen ve solup giden ot ve kır çiçeği olarak temsil edilmişlerdir.¹²² Yine de Allah Kendi hizmetinde akıllı adamları, çeşitli iş kollarında nitelikli olan adamları kullanmak ister. Gerçeğin muazzam ilkelerini tüm işleriyle iç içe geçirecek olan işadamlarına ihtiyaç vardır. Yetenekleri de esaslı bir çalışma ve eğitimle mükemmelleştirilmelidir. Herhangi bir iş kolundaki kişilerin bilge ve etkin olma fırsatlarını geliştirmeleri gerekiyorsa, bunlar yeteneklerini Allah'ın krallığını dünyamızda kurmak için kullananlardır. Daniel'den, tüm ticari işlerinin en sıkı denetime tabi tutulduğunda, tek bir hata ya da yanlışlık

---

[121] Bkz. 2. Petrus 3:18. Çev.

[122] Bkz. Yakup 1:10-11; 1. Petrus 1:24; ayrıca Yeşaya 40:6-8. Çev.

bulunamadığını öğreniyoruz. O her iş adamının olabileceğinin bir örneğiydi. Onun hikâyesi, beyninin, bedeninin, kalbinin ve hayatının gücünü Allah'ın hizmetine adayan birisinin başarabileceklerini göstermektedir.

Para

Allah aynı zamanda insanlara servet verir. Onlara servet kazanmak için güç verir.¹²³ O yeryüzünü göğün çiyeleriyle ve canlandırıcı sağanak yağmurlarla sular. Yeryüzünü ısıtan, doğanın şeylerini hayata uyandıran ve onların gelişerek meyve vermelerini sağlayan güneş ışığını verir. Kendisine ait olanın Kendisine iade edilmesini ister.

Paramız bize kendimizi şerefliendirelim ve yüceltelim diye verilmemiştir. Sadık vekilharçlar olarak bunu Allah'ı şerefliendirmek ve yüceltmek için kullanmalıyız. Bazıları servetlerinin yalnızca bir kısmının Rabb'e ait olduğunu düşünmektedir. Bir kısmını dinsel ya da hayır amaçlı olarak ayırdıklarında, geri kalanını uygun gördükleri şekilde kullanmak üzere kendilerine ait görürler. Ancak bunda yanılığa düşmektedirler. Sahip olduğumuz her şey Rabb'indir ve bunları kullanma şeklimizden O'na karşı sorumluyuz. Her kuruşun kullanılış şeklinde, Allah'ı her şeyden çok, komşumuzu da kendimiz gibi sevip sevmediğimiz belli olacaktır.

Paranın büyük değeri vardır, çünkü büyük iyilik yapabilir. Allah'ın çocuklarının ellerinde, açlara yiyecek, susuzlara içecek ve çıplaklara giysidir. Zulüm görenler için bir savunma, hastalara yardım etmek için bir araçtır. Fakat

---

[123] Bkz. Yasanın Tekrarı 8:18 [KM]. Çev.

para, hayatın gereklerini karşılamakta, başkalarını bereketlemede ve Mesih'in davasını ilerletmede kullanılmasının dışında, kumdan daha değerli değildir.

Biriktirilen zenginlik yararsız olmakla kalmaz, bir lanettir de. Bu hayatta cana bir tuzaktır, zira duyguları göksel hazineden uzaklaştırır. Allah'ın büyük gününde, kullanılmayan yeteneklere ve ihmal edilen fırsatlara edeceği tanıklık, sahibini mahkûm edecektir. Kutsal Yazı şöyle demektedir: “Dinleyin şimdi ey zenginler, başınıza gelecek felaketlerden ötürü feryat edip ağlayın. Servetiniz çürümüş, giysinizi güve yemiştir. Altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur. Onların pası size karşı tanıklık edecek, etinizi ateş gibi yiyecek. Bu son çağda servetinize servet kattınız. İşte, ekinlerinizi biçen işçilerin haksızca alıkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor. Orakçıların feryadı Her Şeye Egemen Rab'bin kulağına erişti” (Yakup 5:1-4).

Ancak Mesih, servetin müsrifçe ve dikkatsizce kullanılmasını onaylamaz. Tasarruf hakkında verdiği “Artakalan parçaları toplayın, hiçbir şey ziyan olmasın” dersi, tüm izleyicileri için geçerlidir (Yuhanna 6:12). Paranın bir Allah vergisi olduğunu fark eden kişi onu tutumlu kullanacak ve vermek için tasarruf etmeyi bir görev belleyecektir.

Gösteriş ve zevk düşkünlüğü için ne kadar çok servet harcarsak, açları doyurmak ve çıplakları giydirmek için o kadar az varlığımız olur. Gereksiz yere kullanılan her kuruş, harcayana iyilik yapmak için değerli bir fırsattan mahrum bırakır. Bu, Allah'ın emanet ettiği yeteneklerin geliştirilmesi yoluyla O'na geri dönmesi gereken şeref ve yüceliğin O'ndan esirgenmesi demektir.

Nazik Güdüler ve Duygular

Nazik duygular, cömert güdüler ve ruhsal şeylerin çabuk takdir edilmesi değerli yeteneklerdir ve kendilerine sahip olanı ağır bir sorumluluk altına koyarlar. Tümü Allah'ın hizmetinde kullanılmalıdır. Fakat pek çok kişi burada yanılıya düşer. Bu nitelikleri bulundurmaktan tatmin olarak, başkaları için etkin hizmette kullanmaktan geri kalırlar. Fırsatları olsaydı, şartlar uygun olsaydı büyük ve iyi bir iş yapacakları düşüncesiyle kendilerini avuturlar. Fakat fırsatı beklerler. Muhtaç durumda olanlara üç kuruşluk bir yardımı bile çok gören zavallı cimrinin eli sıkılığına iğrenerek bakarlar. Onun benlik için yaşadığını ve kötüye kullanılmış yeteneklerinden ötürü sorumlu olduğunu görürler. Büyük bir memnuniyetle kendileri ile bu dar kafalı kişiler arasına bir sınır çizerler, kendi durumlarının kötü yürekli komşularının durumundan çok daha iyi olduğunu düşünürler. Ancak kendilerini kandırmaktadırlar. Kullanılmayan niteliklere yalnızca sahip olmak, sorumluluklarını arttırmaktan başka bir işe yaramaz. Büyük duygulara sahip olanlar, bunları yalnızca kendi dostlarına değil, fakat yardımlarına ihtiyacı olan herkese vermekten Allah'a karşı sorumludurlar. Sosyal avantajlar yeteneklerdir ve etki alanımız içindeki herkesin yararına kullanılmalıdır. Yalnızca birkaç kişiye nezaket gösteren sevgi, sevgi değil bencilliktir. Hiçbir şekilde canların iyiliği ya da Allah'a yücelik verilmesi için işe yaramayacaktır. Böylece Efendileri'nin verdiği yetenekleri geliştirmeden bırakanlar, böylesine küçümsedikleri kişilerden dahi daha suçludurlar. Onlara 'Efendin'in arzusunu biliyordun, fakat onu yerine getirmedin' denecektir.

Kullanarak Artan Yetenekler

Kullanılan yetenekler artan yeteneklerdir. Başarı şansın ya da kaderimizin bir sonucu değildir; Allah'ın kendi takdirinin işlemesi, iman ve sağduyunun, erdem ve sebatkâr çabanın ödülüdür. Rab, sahip olduğumuz her armağanı kullanmamızı arzular; bunu yaparsak, kullanacak daha büyük armağanlarımız olacaktır. O bizi doğaüstü bir şekilde bizde eksik bulunan niteliklerle donatmaz; ancak biz sahip olduklarımızı kullanırken, O her bir yetiyi arttırmak ve geliştirmek için bizimle birlikte çalışacaktır. Efendi'nin hizmetinde yapacağımız her içten ve ciddi fedakârlık ile, güçlerimiz artacaktır. Kendimizi Kutsal Ruh'un çalışmasının araçları olarak teslim ettiğimizde, Allah'ın lütfü bizde çalışarak eski eğilimleri bırakmaya, güçlü arzuları yenmeye ve yeni alışkanlıklar oluşturmaya yardımcı olur. Biz Ruh'un yönlendirmelerine değer verdiğimizde ve itaat ettiğimizde, kalplerimiz O'nun gücünden daha da fazlasını almak ve daha fazla ve daha iyi iş yapmak üzere genişler. Cansız halde duran enerjiler uyandırılır ve felce uğramış yetiler yeni bir hayata kavuşur.

Allah'ın çağrısına itaatle karşılık veren alçakgönüllü işçi, ilahî yardım alacağından emin olabilir. Bu kadar büyük ve kutsal bir sorumluluğu kabul etmek, başlı başına karakteri yükselticidir. En yüce zihinsel ve ruhsal güçleri eyleme çağırır ve zihin ile kalbi güçlendirerek arındırır. Allah'ın gücüne iman yoluyla zayıf bir insanın nasıl güçlü olabileceği, çabalarının ne kadar kararlı, elde ettiği muazzam sonuçların ne kadar verimli olacağı şaşılacak bir şeydir. Alçakgönüllü bir şekilde az bir bilgiyle başlayan ve daha fazla bilgiyi gayretle ararken bildiklerini anlatan kişi, tüm göksel hazineyi kendi emrinde bulacaktır. Başkalarına ışık vermeye ne kadar çalışırsa, kendisi o kadar çok ışık alacaktır. Kişi, canlara duyduğu sevgiyle, Allah'ın sözünü

başkalarına açıklamaya çalıştıkça, bu söz kendisi için o kadar daha açık bir hale gelecektir. Bilgimizi ve güçlerimizi ne kadar çok kullanırsak, o kadar çok bilgiye ve güce sahip olacağız.

Mesih için gösterilen her gayret, bereketin kendimize etki etmesi sonucunu verecektir. Mal varlığımızı O'nu yüceltmek için kullanırsak, O bize daha fazlasını verecektir. Dualarımızda canların yükünü taşıyarak, başkalarını Mesih'e kazanmaya çalıştığımızda, kendi kalplerimiz Allah'ın lütfunun canlandırıcı etkisiyle atacak; kendi duygularımız daha fazla ilahî şevk ile parlayacak; tüm Hristiyan yaşantımız daha hakiki, daha samimi, daha duayla dolu olacaktır.

İnsanın değeri gökte, kalbin Allah'ı tanıma kapasitesine göre takdir edilir. Bu bilgi, tüm gücün aktığı kaynaktır. Allah insanı her yetinin ilahî zihninin yetisi olabilmesi için yarattı ve O sürekli olarak insan zihnini ilahî zihinle bir araya getirmeye çalışmaktadır. O bize, göksel şeylere dair bilgimiz daha da artsın diye, Mesih'in lütfunu dünyaya açıklama işinde O'nunla iş birliği yapma ayrıcalığını sunmaktadır.

İsa'ya bakarak Allah'ı daha parlak ve daha belirgin bir şekilde görürüz ve görerek değişiriz. İyilik, insan kardeşimize sevgi, doğal içgüdümüz haline gelir. İlahî karakterin sureti olan bir karakter geliştiririz. O'nun benzerliğine doğru gelişerek, Allah'ı tanıma kapasitemizi arttırırız. Göksel dünyayla gitgide daha fazla birliktelik kurarız ve sonsuzluğun bilgisini ve hikmetini almak için sürekli olarak artan gücümüz olur.

Bir Talant

Bir talant alan adam “gidip toprağı kazdı ve efendisinin parasını sakladı.”

Talantını geliştirmeden bırakan, en küçük armağana sahip olandı. Bununla, becerilerinin küçüklüğünün, kendilerini Mesih için hizmet etmekten mazur göstereceğini düşünen herkese bir uyarı verilmektedir. Büyük bir şey yapabilselerdi, bunu ne büyük bir mutlulukla üstlenirlerdi; fakat yalnızca küçük şeylerde hizmet edebildikleri için, hiçbir şey yapmamalarında kendilerini haklı görürler. Bunda yanılıya düşmektedirler. Rab, armağanları dağıtışında karakteri denemektedir. Talantını işletmeyi ihmal eden kişi, sadakatsiz bir hizmetkâr olduğunu ortaya koydu. Beş talant almış olsaydı, bir talantı gömdüğü gibi beşini de gömerdi. Bir talantı doğru kullanmamış olması, göğün armağanlarını küçümsediğini gösteriyordu.

“En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur” (Luka 16:10). Küçük şeylerin önemi çoğunlukla küçük olduklarından ötürü hafife alınmaktadır; ancak bunlar hayatın gerçek disiplinine ait pek çok şey sağlamaktadırlar. Mesih imanlısının hayatında gerçekten hayati önemde olmayan şeyler yoktur. Küçük şeylerin önemini hafife aldığımızda, karakter gelişimimiz tehlikeyle dolu olacaktır.

“En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz.” İnsan, en küçük görevlerde dahi sadakatsizlik ederek, Yaraticısı'nı hakkı olan hizmetten mahrum bırakmaktadır. Bu sadakatsizlik insanın kendisi üzerine etki eder. Allah'a kayıtsız şartsız bir teslimiyet yoluyla alınabilecek olan lütfu, gücü ve sağlam karakteri alamaz. Mesih'ten ayrı yaşadığında Şeytan'ın ayartılarına maruz kalır ve Efendi için çalışmasında hatalar yapar. Küçük şeylerde doğru ilkeler tarafından yönlendirilmediği için, kendi özel işi olarak gördüğü büyük konularda Allah'a itaat etmekten geri kalır. Hayatın önemsiz ayrıntılarıyla ilgilenirken beslenen kusurlar, daha önemli konulara

da geçer. Kendini alıştırdığı ilkelerle hareket eder. Böylece tekrarlanan eylemler alışkanlıkları, alışkanlıklar ise karakteri meydana getirir ve karakter ile hem bu an için hem de sonsuzluk için kaderimize karar verilir.

Can yalnızca küçük şeylerde güvenilirlik yoluyla büyük sorumluluklar altında sadakatle davranmaya alıştırılabilir. Allah Daniel'in ve arkadaşlarının Babil'in büyük adamlarıyla, bu putperest adamlar gerçek dinin ilkelerini tanısınlar diye, ilişki kurmalarını sağladı. Daniel, putperest bir ulusun ortasında, Allah'ın karakterini temsil etmeliydi. Bu kadar büyük güven isteyen ve şerefli bir konum için nasıl uygun hale geldi? Onun tüm hayatına renk veren, küçük şeylerdeki sadakatidir. O Allah'ı en küçük görevlerde bile yüceltti, Rab de onunla iş birliği yaptı. Allah, Daniel ve arkadaşlarına, "her konuda bilgi, beceri, bilgelik verdi. Daniel her çeşit görümü ve düşü yorumlayabiliyordu" (Daniel 1:17).

Allah, Daniel'i Babil'de Kendisi için tanıklık etmeye çağırdığı gibi, bizi de günümüz dünyasında Kendi tanıkları olmaya çağırılmaktadır. O bizim, hayatın hem büyük hem de küçük meselelerinde, O'nun krallığının ilkelerini insanlara açıklamamızı ister.

Mesih yeryüzündeki hayatında küçük şeylere dikkat etme dersini öğretti. Büyük kurtuluş işi O'nun canına sürekli olarak yük oluyordu. Öğretirken ve iyileştirirken, zihnin ve bedeninin tüm enerjileri sonuna kadar zorlanıyordu; yine de O, hayattaki ve doğadaki en basit şeyleri bile fark ediyordu. O'nun en eğitici dersleri, doğanın basit şeylerini kullanarak Allah'ın krallığına dair muazzam gerçekleri örneklediği derslerdi. O, hizmetkârlarının en aşağı olanının dahi ihtiyaçlarını görmezden gelmedi. O'nun kulağı her ihtiyaç çığlığını duydu. O, kalabalıktaki

hasta kadının dokunuşunun bilincindeydi;¹²⁴ en hafif bir iman dokunuşu dahi karşılık getiriyordu. Yair'ın kızını ölümden dirilttiğinde, anne-babasına onun bir şeyler yemesi gerektiğini hatırlattı.¹²⁵ Kendi gücüyle dirilerek mezardan çıktığında, üzerine sarılan kefen bezlerini katlayarak uygun yere dikkatle yerleştirmekten dudak bükerek kaçınmadı.

Mesih imanlıları olarak bizim çağrıldığımız iş, canların kurtuluşu için Mesih'le iş birliği yapmaktır. Bu işi yerine getirmek için O'nunla antlaşma yaptık. Çalışmayı ihmal etmek Mesih'e sadakatsizliğimizi göstermek demektir. Ancak bu işi başaramamamız için O'nun küçük şeylere gösterdiği sadık ve bilinçli dikkatin örneğini izlemeliyiz. Hristiyan çabasının ve etkisinin her alanında başarının sırrı budur.

Rab halkının, onlara bahşetmeye istekli olduğu yeteneğe sahip olarak O'nu yüceltebilmeleri için, merdivenin en üst basamağına ulaşmalarını arzular. Allah'ın lütfuyla, dünyanın hareket ettiği planlardan daha iyi planlara göre hareket ettiğimizi ortaya koymak için her gereç sağlanmıştır. Zekâda, anlayışta, beceri ve bilgide üstünlük göstermeliyiz, çünkü Allah'a ve O'nun insanların kalpleri üzerinde çalışma gücüne inanıyoruz.

Ancak kendilerine bol armağanlar bahşedilmemiş olanların cesareti kırılmamalıdır. Ellerinde ne varsa onu kullansınlar ve karakterlerindeki her zayıf noktayı sadakatle koruyarak, ilahî lütuf ile bunu güçlendirmeye çalışsınlar. Hayatın her eylemine sadakat ve bağlılık katmalı, işi tamamlamamızı sağlayacak olan nitelikleri geliştirmeliyiz.

İhmal alışkanlıklarının kararlılıkla üzerine gidilmelidir. Pek

---

[124] Bkz. Markos 5:25-34; Luka 8:43-48. Çev.

[125] Bkz. Markos; 5:22-24, 35-43; Luka 8:41-42, 49-56. Çev.

çok kişi en büyük hatalar için unutkanlık savunması yapmanın yeterli bir mazeret olduğunu düşünür. Ancak onlar da, başkaları gibi, zihinsel yetilere sahip değiller mi? Öyleyse zihinlerini kuvvetli hale getirmek için terbiye etmelidirler. Unutmak günahdır, ihmalkâr olmak günahdır. İhmal alışkanlığı geliştirirseniz, kendi canınızın kurtuluşunu ihmal edebilir ve sonunda Allah'ın krallığına hazırlıksız olduğunuzu görebilirsiniz.

Küçük şeylere büyük gerçekler getirilmelidir. Pratik dindarlık hayattaki bayağı görevlere taşınmalıdır. Bir kişinin en büyük niteliği, Rabb'in sözüne kesin bir surette itaat etmesidir.

Pek çok kişi dinsel çalışmayla doğrudan bağlantılı olmadıkları için hayatlarının yararsız olduğunu, Allah'ın krallığının ilerletilmesi için hiçbir şey yapmadıklarını düşünmektedir. Fakat bu bir yanılgıdır. İşleri birinin yapması gereken bir işse, kendilerini Allah'ın büyük ev halkı içinde yararsızlıkla suçlamamalıdır. En aşağı görevler dahi göz ardı edilmemelidir. Her dürüst iş bir berekettir ve bunda sadakat daha büyük emanetlere bir hazırlık niteliğinde olabilir.

Ne kadar mütevazı olursa olsun, benliği tamamen teslim ederek Allah için yapılan her iş, O'na en yüce hizmet gibi makbuldür. Samimi bir kalple ve canın memnuniyetiyle verilen hiçbir sunu küçük değildir.

Her nerede olursak olalım, Mesih bize ortaya çıkan görevi üstlenmemizi emretmektedir. Bu evde olursa, evi güzel bir yer yapmak için istekle ve samimiyetle işe girişin. Anne iseniz, çocuklarınızı Mesih için eğitin. Bu, tıpkı kürsüdeki din görevlisinin işi gibi, Allah için yapılan bir iştir. Göreviniz mutfaktaysa, mükemmel bir aşçı olmaya çalışın. Sağlıklı, besleyici ve lezzetli yiyecekler hazırlayın. Yemek hazırlarken en iyi malzemeyi kullandığınız gibi, zihninize de en iyi düşünceleri vermeniz

gerektiğini hatırlayın. İşiniz toprağı işlemek ya da başka bir iş kolunda çalışmaksa, mevcut görevi başarıyla yerine getirin. Aklınızı yapmakta olduğunuz işe verin. Tüm işlerinizde Mesih'i temsil edin. O sizin yerinizde olsa ne yaparsa onu yapın.

Yeteneğiniz ne kadar küçük olursa olsun, Allah'ın onun için bir yeri vardır. O bir yetenek, akıllıca kullanıldığında, kendisine verilen görevi yerine getirecektir. Küçük görevlerde sadık olarak, toplama planı üzerinde çalışmalıyız, böylece Allah da bizim için çarpma planı üzerinde çalışacaktır. Bu küçükler O'nun işindeki en değerli etkiler olacaklardır.

Yaşayan bir iman, en küçük görevlerin dahi yerine getirilişinde altından teller gibi aksın. Böylece tüm gündelik işler Hristiyan gelişimini teşvik edecektir. Sürekli olarak İsa'ya bakılacaktır. O'na olan sevgi, üstlenilen her şeye hayati güç verecektir. Böylece yeteneklerimizin doğru kullanımı ile kendimizi daha yüce bir dünyaya altından bir zincir ile bağlayabiliriz. Gerçek kutsanma budur; zira kutsanma, gündelik görevlerin Allah'ın iradesine mükemmel itaat ile sevinçle yerine getirilmesinden oluşur.

Ancak pek çok Hristiyan kendilerine büyük bir işin getirilmesini beklemektedir. Tutkularını tatmin edebilecekleri kadar büyük bir yer bulamadıklarından, hayatın sıradan vazifelerini sadakatle yerine getirmekten geri kalırlar. Bu vazifeler onlara ilgi çekici gelmez. Allah'a sadakatlerini gösterme fırsatlarını günden güne ellerinden kaçıırırlar. Muhteşem bir iş beklerlerken hayat geçip gider, hayatın amaçları yerine getirilmez, işi tamamlanmaz.

Geri Verilen Talantlar

“Uzun zaman sonra bu kölelerin efendisi döndü, onlarla hesaplaşmaya oturdu.” Rab hizmetkârlarından hesapları

aldığında, her talantın getirisi dikkatle gözden geçirilecektir. Yapılan iş, işçinin karakterini ortaya koymaktadır.

Beş ve iki talant alan işçiler Rabb'e emanet edilen armağanları artışlarıyla birlikte iade ederler. Bunu yaparken kendileri için erdem iddiasında bulunmazlar. Talantlar kendilerine verilmiş olanlardır; başka talantlar de kazanmışlardır, fakat anapara olmadan kazanç olamazdı. Yalnızca kendilerine verilen görevleri yerine getirdiklerini düşünürler. Anapara Rabb'indi; artış da O'nundur. Kurtarıcı onlara Kendi sevgisini ve lütfunu vermiş olmasaydı, sonsuza dek iflas etmiş olurlardı.

Ancak Efendi talantları aldığı anda, işçileri buradaki erdem tamamen kendilerine aitmiş gibi tasdik eder ve ödüllendirir. Yüzü sevinç ve memnuniyet yansıtmaktadır. Onlara bereketlerini verebileceği için keyifle doludur. Zira onlara verdiği her hizmet ve her fedakârlık, onlara borçlu olduğu için değil, fakat kalbi sevgi ve şefkatle dolup taşıdığı içindir.

“Aferin, iyi ve güvenilir köle!” der; “Sen küçük işlerde güvenilir olduğunu gösterdin, ben de seni büyük işlerin başına geçireceğim. Gel, efendinin şenliğine katıl!”

İlahî onayı alan, Allah'a sadakat, bağlılık, sevgi dolu hizmettir. Kutsal Ruh'un insanları iyiliğe ve Allah'a doğru sevk eden her itici gücü göğün kitaplarında yazılıdır ve Allah'ın gününde O'nun kendileri aracılığıyla çalıştığı işçileri övüleceklerdir.

Kendileri aracılığıyla kurtarılanları Rabb'in krallığında gördüklerinde, O'nun sevincine girecekler. O'nun oradaki işinde yer alma ayrıcalığına sahip olacaklar, çünkü O'nun buradaki işinde yer alarak buna layık olmuşlardır. Gökte olacağımız şey, karakter ve kutsal hizmet bakımından şimdi olduğumuz şeyin bir yansımasıdır. Mesih Kendisi hakkında şöyle demiştir: “İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye... geldi”

(Matta 20:28). O'nun yeryüzündeki bu işi, O'nun gökteki işidir. Mesih'le birlikte bu dünyada çalışmamızın ödülü, gelecek olan dünyada büyük güç ve O'nunla birlikte çalışma ayrıcalığıdır.

“Sonra bir talant alan geldi, ‘Efendimiz’ dedi, ‘Senin sert bir adam olduğumu biliyordum. Ekmediğin yerden biçer, harman savurmadığın yerden devşirirsin. Bu nedenle korktum, gidip senin verdiğin talantı toprağa gömdüm. İşte, al paranı!’ ”

İnsanlar Allah'ın armağanlarını ihmal edişlerini böyle mazur göstermeye çalışırlar. Allah'a, hatalarını ortaya çıkarmak ve yargı ile yoklamak için kendilerini izleyen sert ve zorba biri olarak bakarlar. O'nu hiçbir zaman vermediği şeyi talep eden, ekmediğini biçen biri olmakla suçlarlar.

Allah kendilerinin malvarlıkları üzerinde hak iddia ettiği ve kendilerinden hizmet talep ettiği için kalplerinde O'nu sert bir efendi olmakla suçlayan pek çokları vardır. Ancak Allah'a zaten Kendisinin olmayan hiçbir şey getiremeyiz. Kral Davut, “Her şey sendendir” diyor, “Biz ancak senin elinden aldıklarımızı sana verdik” (1. Tarihler 29:14). Her şey, yalnızca yaratılıştan dolayı değil, aynı zamanda kurtuluştan dolayı da Allah'ındır. Bu hayatın ve gelecek olan hayatın tüm bereketleri bize Golgota'daki haçın mührü vurulmuş olarak gelir. Bu nedenle Allah'ın sert bir efendi olduğu, ekmediği yerden biçtiği suçlaması yanlıştır.

Efendi kötü hizmetkârın suçlamasını, her ne kadar hak-sız olsa da, inkâr etmez; fakat onu kendi alanında yakalayarak davranış tarzının mazur görülemez olduğunu gösterir. Talantın sahibinin kazancına geliştirilebileceği yollar ve araçlar sağlanmıştı. “Paramı faize vermeliydin” dedi, “Ben de geldiğimde onu faiziyle geri alırdım.”

Göksel Babamız bize yapmak için yetenek verdiğinden ne fazlasını, ne de eksikliğini ister. O, hizmetkârlarına taşıyamayacakları

yükler yüklemeyiz. “Çünkü mayamızı bilir, toprak olduğumuzu anımsar” (Mezmun 103:14). O'nun bizden talep ettiği her şeyi biz ilahî lütuf aracılığıyla gerçekleştirebiliriz.

“Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek” (Luka 12:48). Yapmaya yeteneğimiz olan işten bir damla bile eksik yaparsak, bundan kişisel olarak sorumlu tutulacağız. Rab, hizmet için her imkânı kesin olarak ölçmektedir. Kullanılmayan kapasiteler, tıpkı geliştirilenler gibi, hesaba getirilecektir. Allah bizi talantlarımızın, yani yeteneklerimizin doğru kullanımı aracılığıyla olabileceğimiz her şey için sorumlu tutmaktadır. Yapmamız gereken, fakat güçlerimizi Allah'ı yüceltmek amacıyla kullanmadığımız için gerçekleştiremediğimiz şeylere göre yargılanacağız. Canlarımızı kaybetmesek bile, kullanılmamış yeteneklerimizin sonuçlarını sonsuzlukta fark edeceğiz. Kazanabilecek olduğumuz halde kazanmadığımız her bilgi ve yetenek için, ebedi bir kayıp olacaktır.

Fakat kendimizi tamamen Allah'a verdiğimizde ve işimizde O'nun talimatlarını yerine getirdiğimizde, O bunun gerçekleştirilmesi sorumluluğunu Kendi üzerine alır. O bizi samimi çabalarımızın başarısı üzerine tahmin yürütmeye zorlamaz. Başarısızlığı bir kez bile düşünmemeliyiz. Başarısızlık bilmeyen Kişi ile iş birliği yapmalıyız.

Kendi zayıflığımızdan ve başarısızlığımızdan söz etmemeliyiz. Bu Allah'a açık bir güvensizliktir ve O'nun sözünün inkârıdır. Yüklerimizden ötürü mırıldandığımızda ya da O'nun bizi taşımaya çağırdığı sorumluluklarımızı reddettiğimizde, adeta O'nun sert bir efendi olduğunu, bize yapmak için güç vermediği şeyi bizden istediğini söylüyor oluruz.

Tembel hizmetkârın ruhunu çoğunlukla alçakgönüllülük olarak adlandırmaya hevesli oluruz. Fakat gerçek alçakgönüllülük

çok farklıdır. Alçakgönüllülüğü giyinmek, zihin gücü bakımından cüce kalmamızı, gayrette eksik ve hayatlarımızda korkak olmamızı, başarıyla taşıyamamaktan korkarak yükten kaçınmamızı gerektirmez. Gerçek alçakgönüllülük Allah'ın gücüne dayanarak O'nun tasarılarını yerine getirir.

Allah, dilediği kişiler aracılığıyla çalışır. O kimi zaman en büyük işi yapmak için en basit araçları seçer, zira O'nun gücü insanların zayıflığı aracılığıyla açığa çıkar. Bizim kendi standartımız vardır ve buna göre bir şeyi büyük, başka bir şeyi küçük ilan ederiz; ancak Allah bizim kuralımıza göre değerlendirmez. Bize göre büyük olan bir şeyin Allah'a göre de büyük olması, ya da bize göre küçük olanın O'na göre de küçük olması gerektiğini sanmamalıyız. Yeteneklerimiz hakkında hüküm vermek ya da işimizi seçmek bize düşmez. Bizim Allah'ın belirlediği yükleri yüklenmemiz, bunları O'nun uğruna taşımamız ve dinlenmek için her zaman O'na gitmemiz gerekir. İşimiz her ne ise, Allah samimi ve sevinçli hizmetle şereflendirilir. O, biz vazifelerimizi memnuniyetle üstlendiğimizde, O'nunla birlikte çalışan iş arkadaşları olmaya layık görüldüğümüze sevindiğimizde hoşnut olur.

Geri Alınan Talant

Tembel hizmetkâra verilen hüküm şöyle oldu: “Haydi, elindeki talantı alın, on talantı olana verin!” Burada, sadık işçinin ödülünde olduğu gibi, yalnızca son yargıdaki ödül değil, fakat bu hayattaki aşamalı ceza süreci de belirtilmektedir. Doğal hayatta olduğu gibi ruhsal hayatta da böyledir: kullanılmayan her güç zayıflar ve yok olur. Hayatın kanunu faaliyettir; aylaklık ölümdür. “Herkesin ortak yararı için herkese Ruh'u belli eden bir yetenek veriliyor” (1. Korintliler 12:7). Başkalarını

bereketlemek için çalışan kişinin armağanları artar. Benliğe hizmet etmek için içe kapatılan armağanlar ise azalır ve sonunda tamamen geri alınırlar. Aldığını başkalarına iletmeyi reddeden kişi sonunda kendisinde verecek hiçbir şey kalmadığını fark edecektir. Canın yetilerini kesinlikle küçülten ve sonunda yok eden bir sürece razı olmaktadır.

Hiç kimse bencilce bir hayat yaşayarak, kendi menfaatlerine hizmet ederek, Rableri'nin sevincine girebileceğini zannetmesin. Özverili sevginin sevincini paylaşamazlar. Göksel saraylara uygun olmayacaklardır. Gökte hâkim olan pak sevgi atmosferini takdir edemezler. Meleklerin sesleri ve onların lirlerinden çıkan müzik onları tatmin etmez. Göğün bilgisi onların zihinlerine bir bilmece gibi gelecektir.

Büyük yargı gününde, Mesih için çalışmamış olanlar, yol boyunca sürüklenmiş olanlar, hiçbir sorumluluk taşımayarak, kendilerini düşünen ve kendilerini tatmin edenler, tüm yeryüzünün Hâkimi tarafından kötülük yapanlarla bir tutulacaklardır. Aynı mahkûmiyete uğrarlar.

Hristiyanlık iddiasında bulunan pek çokları Allah'ın taleplerini göz ardı etmekte, ancak bunda herhangi bir yanlışlık görmemektedirler. Küfürbazın, katilin, zina işleyenin cezası hak ettiğini bilirler; ancak onlara göre kendileri dinin hizmetlerini yerine getirmektedir. Müjdenin vaaz edildiğini duymaya bayılırlar, dolayısıyla kendilerini Hristiyanlar olarak görürler. Hayatlarını, kendileri için kaygı duyarak geçirmiş olmalarına rağmen, benzetmedeki sadakatsiz hizmetkârın "Elindeki talantı alın" hükmünü duyduğunda şaşıracağı gibi şaşıracaklardır. Yahudiler gibi, kendilerine verilen bereketlerden alacakları zevki, onları gerektiği gibi kullanmalarıyla karıştırmaktadırlar.

Kendilerini Hristiyan çabasından mazur göstermeye çalışan

26. Bölüm: Yetenekler

pek çokları çalışmaya yetersizliklerini ileri sürmektedir. Peki, Allah onları bu kadar yetersiz mi yapmıştır? Hayır, asla. Bu yetersizlik kendi işlevsizliklerinin bir sonucudur ve kendi seçimleriyle sürdürülmektedir. Hâlihazırda kendi karakterlerinde, “Elindeki talantı alın” hükmünün sonucunu tecrübe etmektedirler. Yeteneklerinin sürekli olarak kötüye kullanılması, tek ışık olan Kutsal Ruh’u onlar için söndürecektir. “Şu yararsız köleyi dışarıya, karanlığa atın” hükmü, kendileri için ebedi olarak yapmış oldukları seçime Göğün mührünü vurur.

26. Bölüm

“Dünyanın Aldatıcı Servetini Kendinize Dost Edinmek İçin Kullanın”

Bu bölüm Luka 16:1–9 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih’in gelişi yoğun bir dünyeviliğin yaşandığı zamanda oldu. İnsanlar ebedi olanı geçici olana, geleceğin gerek-tirdiklerini zamanın işlerine tabi kılıyorlardı. Aldatıcı görün-tüleri gerçek, gerçekleri ise aldatıcı görüntüler sanıyorlardı. Görünmeyen dünyaya imanla bakmıyorlardı. Şeytan bu hayata ait şeyleri önlerine tamamen çekici ve tamamen kuşatıcı olarak sunuyor, onlar da onun ayartılarına kulak veriyorlardı.

Mesih eşyanın bu düzenini değiştirmek üzere geldi. İnsan-ların aklını çelen ve onları tuzağa düşüren büyüü bozmaya çalıştı. O, öğretilerinde göğün ve yerin taleplerini uyumlu hale getirmeye, insanların düşüncelerini şimdiki zamandan geleceğe döndürmeye çalıştı. Onları, zamana ait şeyleri arayışlarından dönerek, sonsuzluk için hazırlık yapmaya çağırıyordu.

“Zengin bir adamın bir kâhyası vardı” dedi, “Kâhya, efen-

disinin mallarını çarçur ediyor diye efendisine ihbar edildi.” Zengin adam tüm malvarlığını hizmetkârının ellerine teslim etmişti; fakat hizmetkâr sadakatsizdi, efendi ise sistematik bir şekilde soyulduğuna kanaat getirdi. Onu bundan böyle kendi hizmetinde bulundurmamaya karar verdi ve hesapları denetlemek için önüne getirmesini istedi. “Nedir bu senin hakkında duyduklarım?” dedi, “Kâhyalığının hesabını ver. Çünkü sen artık kâhyalık edemezsin.”

Kâhya, kovulma ihtimalini gördüğünde önünde üç seçenek gördü. Ya çalışacak, ya dilenecek, ya da açlıktan ölecekti. Kendi kendine, “Ne yapacağım ben?” dedi. ‘Efendim kâhyalığı elimden alıyor. Toprak kazmaya gücüm yetmez, dilenmekten utanırım. Kâhyalıktan kovulduğum zaman başkaları beni evlerine kabul etsinler diye ne yapacağımı biliyorum.’ Böylelikle efendisine borcu olanların hepsini tek tek yanına çağırdı. Birincisine, ‘Efendime ne kadar borcun var?’ dedi. Adam, ‘Yüz ölçek zeytinyağı’ karşılığını verdi. Kâhya ona, ‘Borç senedini al ve hemen otur, elli ölçek diye yaz’ dedi. Sonra bir başkasına, ‘Senin borcun ne kadar?’ dedi. ‘Yüz ölçek buğday’ dedi öteki. Ona da, ‘Borç senedini al, seksen ölçek diye yaz’ dedi.”

Bu sadakatsiz hizmetkâr kendi sahtekârlığına başkalarını da ortak etti. Onlara yarar sağlamak için kendi efendisini dolandırdı, onlar da bu menfaati kabul ederek, onu bir dost olarak evlerine kabul etme mecburiyetinde kaldılar.

“Efendisi, dürüst olmayan kâhyayı, akıllıca davrandığı için övdü. Dünyevi adam kendisini dolandıran adamın kıvrak zekâsını övdü. Fakat zengin adamın övgüsü Allah’ın övgüsü demek değildi.

Mesih haksız kâhyayı övmedi, fakat öğretmek istediği dersi örneklemek için çok bilinen bir olayı kullandı. “Dünyanın aldatıcı

servetini kendinize dost edinmek için kullanın ki" dedi, "bu servet yok olunca, sizi sonsuza dek kalacak konutlara kabul etsinler."

Kurtarıcı, Ferisiler tarafından vergi görevlileri ve günahkârlarla bir arada olduğu için kınanıyordu. Ancak onlara ilgisi azalmadı, ne de onlar için gösterdiği çabalar kesildi. Onların mesleklerinin kendilerini ayartıya götürdüğünü görüyordu. Kötülüğe teşviklerle çevriliydiler. İlk yanlış adım kolaydı, bundan sonra daha büyük sahtekârlığa ve artan suçlara olan iniş hızlanıyordu. Mesih, elinden gelen her şeyi yaparak onları daha yüce amaçlara ve daha asil ilkelere kazanmaya çalışıyordu. Sadakatsiz hizmetkâr öyküsünde aklında bu hedef vardı. Vergi görevlileri arasında tıpkı bu benzetmede örneklenen olay gibi bir olay meydana gelmişti ve Mesih'in tarifinde kendi uygulamalarını fark ettiler. Dikkatleri çekildi ve pek çoğu kendi hilekârca uygulamalarından ruhsal bir ders aldı.

Ne var ki, benzetme doğrudan öğrencilere söylenmişti. Gerçeğin mayası ilk olarak onlara verilmişti ve onlar aracılığıyla başkalarına ulaştırılmalıydı. Öğrenciler Mesih'in öğretilerinin büyük kısmını başlangıçta anlamadılar ve verdiği dersler çoğunlukla neredeyse unutulmuş gibiydi. Fakat Kutsal Ruh'un etkisiyle bu gerçekler sonradan büyük bir kesinlik ile hayata geçirildi ve öğrencilerin aracılığıyla imanlı topluluğuna katılan yeni mühtedilerin önüne canlı bir şekilde getirildi.

Kurtarıcı aynı zamanda Ferisilere de sesleniyordu. Onların da Kendi sözlerinin gücünü kavrayacağına olan umudunu kaybetmemiştir. Pek çok kişi derinden ikna olmuştu, Kutsal Ruh'un yönlendirişyle gerçeği duyduklarında ise azımsanamayacak sayıda kişi Mesih'e iman edecekti.

Ferisiler Mesih'i vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte bulunmakla suçlayarak O'nun itibarını zedelemeye çalışmışlardı.

Şimdi O bu kınamayı suçlayıcıların üzerine döndürmektedir. Vergi görevlilerinin arasında gerçekleştiği bilinen sahneyi Ferisilerin gözü önünde, hem onların davranış tarzını simgelemek üzere hem de hatalarını bağışatabilecekleri tek yol olarak tutar.

Sadakatsiz kâhyaya efendisinin malları hayır işleme amacıyla emanet edilmişti; fakat o bunları kendisi için kullanmıştı. İsrail de aynısını yapmıştır. Allah İbrahim’in soyunu seçmişti. Kudretli kolla onları Mısır’da kölelikten kurtarmıştı. Dünyanın bereketlenmesi için onları kutsal gerçeğin emanetçileri yapmıştı. Onlara ışığı başkalarına iletebilmeleri için yaşayan öğütleri emanet etmişti. Fakat O’nun kâhyaları bu armağanları kendilerini zenginleştirmek ve yüceltmek için kullanmışlardı.

Kendilerine önem veren ve kendilerini Allah nezdinde doğru sayan Ferisiler, Allah tarafından O’nun yüceltilmesi için kendilerine ödünç verilen armağanları kötüye kullanıyorlardı.

Benzetmedeki hizmetkâr gelecek için hiçbir hazırlıkta bulunmamıştı. Başkalarının yararına kendisine emanet edilen malları kendisi için kullanmıştı; fakat yalnızca o anı düşünmüştü. Kâhyalık ondan alınacağı zaman, kendisinin diyebileceği hiçbir şeyi olmayacaktı. Fakat efendisinin malları halen kendi ellerindeydi, böylece bunları gelecekte ortaya çıkabilecek yokluğa karşı kendisini güvenceye almak için kullanmaya karar verdi. Bunu gerçekleştirmek için yeni bir plan üzerinde çalışmalıydı. Kendisi için biriktirmek yerine, başkalarına vermeliydi. Böylece kendisi dışarı atıldığında onu yanlarına alacak olan dostlar edinebilirdi. Ferisiler için de böyleydi. Kâhyalık çok yakında onlardan alınacaktı ve gelecek için hazırlıkta bulunmaya çağrıldılar. Yalnızca başkalarının iyiliğini amaçlayarak kendilerine yarar sağlayabilirlerdi. Yalnızca Allah’ın bu hayattaki armağanlarını vererek sonsuzluk için tedarikte bulunabilirlerdi.

Mesih, benzetmeyi anlattıktan sonra şöyle dedi: “Bu çağın insanları, kendilerine benzer kişilerle ilişkilerinde, ışıktaki yürüyenlerden daha akıllı oluyorlar.” Yani, dünyevi bilgeliğe sahip kişiler kendilerine hizmet ederken, Allah'ın çocukları olma iddiasındakilerin O'na hizmetinden daha fazla bilgelik ve samimiyet gösteriyorlar. Mesih'in gününde de durum böyleydi. Şimdi de böyledir. Mesih imanlısı olma iddiasındaki pek çok kişinin hayatlarına bakın. Rab onları yeteneklerle, güçle ve etkiyle bereketlemiş; büyük kurtarıшта Kendisiyle birlikte çalışan iş arkadaşları olabilmeleri için onlara para emanet etmiştir. O'nun verdiği tüm armağanlar insanlığın bereketlenmesinde, sıkıntıda ve ihtiyaç içinde olanların teskin edilmesinde kullanılmalıdır. Açları doyurmalı, çıplakları giydirmeli, dul ve yetimleri gözetmeli, sıkıntıda olanlara ve ezilenlere hizmet etmeliyiz. Allah dünyadaki yaygın sefaletin var olmasını hiçbir zaman için amaçlamamıştır. Hiçbir zaman bir insanın hayatın lükslerine bol bol sahip olurken, başkalarının çocuklarının ekmek için ağlamasını amaçlamamıştır. Hayatın gerçek ihtiyaçlarının ötesindeki zenginlikler insana iyilik yapmak ve insanlığı bereketlemek için emanet edilmiştir. Rab, “Mallarınızı satın, sadaka olarak verin” diyor (Luka 12:33). “Eli açık ve paylaşmaya istekli” olun (1. Timoteos 6:18). “Ziyafet verdiğin zaman yoksulları, kötürümleri, sakatları, körleri çağır” (Luka 14:13). “Haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıver[in], ezilenleri özgürlüğe kavuştur[un], her türlü boyunduruğu kır[ın]. Yiyeceğinizi açla paylaş[in], barınaksız yoksulları evinize al[ın], çıplak gördüğünüzü giydir[ın].” “Alçaltılmış canı doyor[un]” (Yeşaya 58:6, 7 [KK], 10 [KM]). “Dünyanın her yanına gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun” (Markos 16:15). Bunlar Rabb'in emirleridir. Peki, Hristiyan olarak bildiğimiz büyük

kitle bu işi yerine getiriyor mu?

Heyhat, kaç kişi Allah'ın armağanlarını sahiplenmektedir! Kaç kişi ev üzerine ev, arazi üzerine arazi eklemektedir. Kaç kişi parasını zevk için, iştahı tatmin etmek için, gösterişli evler, mobilyalar ve giysiler için harcamaktadır. İnsan kardeşleri ise sefalete ve suça, hastalığa ve ölüme terk edilmektedir. Büyük kalabalıklar acıyan bir bakış, tek bir sempati sözcüğü ya da eylemi olmadan yok olup gitmektedir.

İnsanlar Allah'ı soymaktan suçludur. Zenginlikleri bencilce kullanışları, izdirap içindeki insanlığın acısının dindirilmesi ve canların kurtarılması için O'na geri verilmesi gereken yücelikten Rabb'i soymaktadır. O'nun kendilerine emanet ettiği malları zimmetlerine geçirmektedirler. Rab şöyle duyuruyor: “Yargılamak için size yaklaşacağım... işçinin, dulun, öksüzün, yabancıнын hakkını çiğneyenlere –benden korkmayanlara– karşı hemen tanık olacağım.” “İnsan Tanrı'dan çalar mı? Oysa siz benden çalışıyorsunuz. ‘Senden nasıl çalışıyoruz?’ diye soruyorsunuz. Ondalıkları, sunuları çalışıyorsunuz. Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalışıyorsunuz” (Malaki 3:5, 8, 9). “Dinleyin şimdi ey zenginler... Servetiniz çürümüş, giysinizi güve yemiştir. Altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur. Onların pası size karşı tanıklık edecek... Son çağda servetinize servet kattınız.” “Yeryüzünde zevk ve bolluk içinde yaşadınız.” “İşte, ekinlerinizi biçen işçilerin haksızca alıkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor. Orakçıların feryadı Her Şeye Egemen Rab'bin kulağına erişti” (Yakup 5:1–3, 5, 4).

Herkesten kendisine emanet edilen armağanları geri vermesi istenecektir. Son yargı gününde insanların biriktirdiği zenginlik onlar için değersiz hale gelecektir. Kendilerinin diyebilecekleri hiçbir şeyleri olmayacaktır.

Hayatlarını dünyevi hazineler biriktirerek harcayanlar, kendi ebedi esenlikleri için haksız kâhyanın kendi dünyevi desteği için gösterdiğinden daha az bilgelik, daha az düşünce ve özen göstermektedirler. Işık çocukları olma iddiasındakiler kendi kuşakları içinde bu dünyanın çocuklarından daha az bilgedir. Bunlar, peygamberin büyük yargı gününe dair görüşünde görerek haklarında bildirdiği kişilerdir: “İnsanlar yeryüzünü sarsmak üzere harekete geçen RAB’bin dehşetinden ve yüce görkeminden kaçmak için tapmak amacıyla yaptıkları altın, gümüş putları köstebeklere, yarasalara atıp kaya kovuklarına, uçurumlardaki yarıklara saklanacaklar” (Yeşaya 2:20, 21).

Mesih, “dünyanın aldaticı servetini kendinize dost edinmek için kullanın ki” diyor, “bu servet yok olunca sizi sonsuza dek kalacak konutlara kabul etsinler.” Allah, Mesih ve melekler, tümü ızdıraplı olanlara, sıkıntı çekenlere ve günahkârlara hizmet etmektedir. Kendinizi bu iş için Allah’a verir, O’nun verdiği armağanları bu amaç için kullanırsanız, göksel varlıklarla ortaklığa girersiniz. Kalbiniz onlarınkiyle duygudaşlık içinde atar. Karakter bakımından onlara benzersiniz. Ebedi konutlarda oturan bu varlıklar sizin için yabancı olmazlar. Dünyevi şeyler geçip gittiği zaman, göğün kapılarında gözcülük edenler sizi karşılar.

Başkalarını bereketlemek için kullanılan zenginlikler karşılık da getirir. Doğru kullanılan zenginlikler büyük iyilik başarır. Canlar Mesih’e kazanılır. Mesih’in hayat planını izleyen kişi, Allah’ın saraylarında yeryüzündeyken kendileri için çalıştığı ve fedakârlıkta bulunduğu kişileri görecektir. Kurtarılanlar, kendi kurtuluşlarında aracı olan kişileri minnettarlıkla hatırlayacaklar. Canları kurtarma işinde sadık olanlar için gök çok değerli olacaktır.

Bu benzetmenin dersi herkes içindir. Herkes, kendisine

26. Bölüm:

“Dünyanın Aldatıcı Servetini Kendinize Dost Edinmek İçin Kullanın”

Mesih aracılığıyla verilen lütuftan sorumlu tutulacaktır. Hayat, geçici ya da dünyevi konulara sığdırılmayacak kadar ciddidir. Rab, ebedi ve görünmez olanın bize bildirdiği şeyleri bizim de başkalarına bildirmemizi arzular.

Her yıl milyonlarca kez milyonlarca insan canı, uyarılmadan ve kurtarılmadan sonsuzluğa gitmektedir. Değişken hayatımızda her saat canlara ulaşma ve onları kurtarma fırsatları bize açılmaktadır. Bu fırsatlar sürekli olarak gelmekte ve gitmektedir. Allah bizim bunları en iyi şekilde değerlendirmemizi arzular. Günler, haftalar ve aylar geçmektedir; işimizi yapmamız için bir günümüz, bir haftamız, bir ayımız eksilmiştir. En fazla birkaç yıl daha geçecektir ve yanıt vermeyi reddedemeyeceğimiz bir sesin, “Kâhyalığının hesabını ver” dediğini duyacağız.

Mesih herkesi düşünmeye çağırmaktadır. Dürüst bir hesap yapın. Bir kefeye ebedi hazine, hayat, gerçek, gök ve kurtulan canlarda Mesih’in sevinci demek olan İsa’yı; diğer kefeye dünyanın sunabileceği her cazibeyi koyun. Bir kefeye kendi canınızın ve kurtarmada aracı olabileceğiniz canların kaybını; diğer kefeye ise, kendiniz için ve onlar için, Allah’ın hayatıyla ölçülen bir hayat koyun. Zamana bağlı olanı ve sonsuz olanı tartın. Siz bununla ilgilenirken, Mesih şunu der: “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?” (Markos 8:36).

Allah bizim dünyevi olanın yerine göksel olanı seçmemizi arzular. Önümüze göksel bir yatırımın sunduğu fırsatları açmaktadır. O bize en yüce amaçlarımız için cesaret, en seçkin hazinemiz için güvence verir. Şöyle bildirir: “İnsanı saf altından, Ofir altınından daha ender kılacağım” (Yeşaya 13:12). Güvenin yediği ve pasın çürüttüğü zenginlikler yok edildiğinde, Mesih’in izleyicileri kendi göksel hazineleri ile, yok edilemez

zenginlikler ile sevinebilirler.

Mesih'in fidiyeyle kurtardıklarının dostluğu, dünyanın tüm dostluklarından daha iyidir. Rabbimiz'in hazırlamaya gittiği konutlara kazanılacak olan hak, yeryüzündeki en asil sarayın tapusundan daha iyidir. Kurtarıcı'nın Kendi sadık hizmetkârlarına söyleyeceği "Gelin, ey sizler, Babamın kutluları, dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan krallığı miras alın" sözleri, tüm dünyevi övgü sözlerinden daha iyidir (Matta 25:34 [Kİ]).

Mesih, mallarını çarçur edenlere yine de kalıcı olan zenginlikleri elde etme fırsatını vermektedir. "Verin, size verilecektir." "Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hırsız ona yaklaşır, ne de güve onu yer" (Luka 6:38; 12:33). "Şimdiki çağda zengin olanlara... iyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eliaçık ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur. Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar" (1. Timoteos 6:17-19).

Öyleyse malvarlığınızın sizden önce göğe gitmesini sağlayın. Hazinelerinizi Allah'ın tahtının yanında biriktirin. Mesih'in keşfolunamaz zenginliğine hak kazandığınızdan emin olun. "Dünyanın aldaticı servetini kendinize dost edinmek için kullanın ki, bu servet yok olunca sizi sonsuza dek kalacak konutlara kabul etsinler.

27. Bölüm

“Benim Komşum Kimdir?”

Bu bölüm Luka 10:25–37 ayetlerine dayalıdır.

Yahudiler arasında “Komşum kim?” sorusu bitmeyen tartışmalara neden oluyordu. Putperestler ve Samiriyeliler hakkında hiçbir şüpheleri yoktu. Bunlar yabancılar ve düşmanlardı. Fakat kendi uluslarından olan ve toplumun farklı sınıflarından olan insanlar arasındaki ayrım nerede yapılmalıydı? Rahip, haham ve ihtiyar kimi komşu olarak görmeliydi? Kendilerini pak kılmak için hayatlarını bir törenler çemberi içinde geçiriyorlardı. Cahil ve kayıtsız kalabalıklarla temasın, gidermek için yorucu çabalar gerektirecek bir kirliliğe yol açacağını düşünüyorlardı. “Temiz olmayanları” komşuları olarak görmeli miydiler?

Mesih bu soruya iyi Samiriyeli benzetmesiyle yanıt verdi. Komşumuzun yalnızca dahil olduğumuz kilise ya da iman grubundan birisi olması anlamına gelmediğini gösterdi. Irkla, renkle ya da sınıfsal ayrımla hiçbir ilgisi yoktur. Komşumuz yardımımıza ihtiyacı olan herkeştir. Komşumuz, düşman tarafından yaralanan ve berelene her candır. Komşumuz Allah'ın malı olan herkeştir.

İyi Samiriyeli benzetmesi, bir yasa uzmanının Mesih'e sorduğu soru nedeniyle ortaya çıktı. Kurtarıcı öğretmekte iken, "bir Kutsal Yasa uzmanı İsa'yı denemek amacıyla gelip şöyle dedi: 'Öğretmenim, sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmalıyım?' " Yasa uzmanından bu soruyu sormasını Mesih'i Kendi sözleriyle tuzağa düşürmeyi uman Ferisiler istemişlerdi ve O'nun vereceği yanıtı merakla beklediler. Ancak Kurtarıcı tartışmaya girmede. Yanıtı soruyu soran kişiden istedi. "Kutsal Yasada ne yazılmıştır?" diye sordu. "Orada ne okuyorsun?" Yahudiler İsa'yı halen Sina Dağı'nda verilmiş olan yasayı hafife almakla suçluyorlardı, fakat O kurtuluş sorusunu Allah'ın emirlerini tutma konusu üzerine çevirdi.

Yasa uzmanı, "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin" dedi. Mesih, "Doğru yanıt verdin" dedi. "Bunu yap ve yaşayacaksın."

Yasa uzmanı Ferisilerin konumundan ve işlerinden memnun değildi. Kutsal yazıları bunların gerçek anlamını öğrenme arzusuyla inceliyordu. Konuya hayati derecede bir ilgi duyuyordu ve samimiyetle, "Ne yapmalıyım?" diye sordu. Yasanın zorunluluklarına ilişkin yanıtında, tüm törensel ve ritüel niteliğindeki kuralları göz ardı etti. Bunlara hiçbir değer atfetmedi, ancak yasanın ve tüm peygamberlerin üzerine dayandığı iki büyük ilkeyi ortaya koydu. Kurtarıcı'nın bu yanıtı verdiği övgü, O'na hahamlara karşı üstünlük kazandırdı. Bir yasa araştırmacısının ileri sürdüğü şeyi onayladığı için O'nu mahkûm edemezlerdi.

Mesih, "Bunu yap ve yaşayacaksın" dedi. O, öğretisinde yasayı her zaman ilahî bir birim olarak sunmuş, bir ilkeyi tutarak başka bir ilkeyi bozmanın imkânsızlığını göstermişti; zira hepsi aynı temel ilkeye bağlıdır. İnsanın kaderine tüm yasaya

itaatine göre karar verilecektir.

Mesih, hiç kimsenin yasaya kendi gücüyle itaat edemeyeceğini biliyordu. Yasa uzmanını gerçeği bulabilmesi için daha net ve daha kritik bir araştırmaya yönlendirmek istiyordu. Yasayı ancak Mesih’in erdemini ve lütfunu kabul ederek tutabiliriz. Günahların kefareatine iman, düşkün olan insanın Allah’ı tüm kalbiyle sevmesine ve komşusunu da kendisi gibi sevmesine imkân sağlar.

Yasa uzmanı yasanın ne ilk dört ne de son altı emrini tutmamış olduğunu biliyordu. Mesih’in araştırmacı sözcükleri altında mahkûmiyete uğruyordu, fakat günahını itiraf etmek yerine onu mazur göstermeye çalıştı. Gerçeği kabullenmek yerine, emrin yerine getirilmesinin ne kadar zor olduğunu ortaya koymaya çabaladı. Böylece hem mahkûmiyetten kurtulmayı hem de halkın gözünde kendisini temize çıkarmayı umuyordu. Kurtarıcı’nın sözleri sorusunun gereksiz olduğunu ortaya koymuştu, zira buna kendisi yanıt verebiliyordu. Yine de başka bir soru ileri sürerek “Komşum kim?” dedi.

Mesih tartışmaya sürüklenmeyi bir kez daha reddetti. Bu soruya dinleyicilerinin zihinlerinde taze olan bir olayı anlatarak yanıt verdi. “Adamın biri” dedi, “Yeruşalim’den Eriha’ya inerken haydutların eline düştü. Onu soyup dövdüler, yarı ölü bırakıp gittiler.”

Yeruşalim’den Eriha’ya giden yolcu, Yahudiye çölünün bir bölümünden geçmek zorundaydı. Yol kayalık bir yamaca gidiyordu, burası soyguncularla doluydu ve çoğunlukla şiddete sahne oluyordu. Yolcu burada saldırıya uğradı, değerli tüm eşyalarını kaybetti ve yol kenarında yarı ölü bir halde bıraktı. Böylece yatmakta iken yoldan bir rahip geldi; adamın her tarafı yara-bere içinde, kendi kanı içinde yattığını gördü;

fakat onu herhangi bir yardımda bulunmadan öylece bıraktı. “Yolun öbür yanından geçip gitti.” Sonra bir Levili göründü. Neler olduğunu merak ederek, durup ızdırap içindeki adama baktı. Ne yapması gerektiğine kani olmuştu, fakat bu kabul edilebilir bir görev değildi. Bu yoldan gelmemiş olmayı diledi, böylece yaralı adamı görmezdi. Bu olayın kendisini ilgilendiren bir durum olmadığına dair kendi kendini ikna etti ve o da “yolun öbür yanından geçip gitti.”

Fakat aynı yoldan geçen Samiriyeli, ızdırap içindeki adamı gördü ve diğerlerinin yapmayı reddettiği işi yaptı. Yaralı adama nezaket ve şefkatle hizmet etti. “Onu görünce, yüreği sızladı. Adamın yanına gitti, yaralarının üzerine yağla şarap dökerek sardı. Sonra adamı kendi hayvanına bindirip hana götürdü, onunla ilgilendi. Ertesi gün iki dinar çıkararak hancıya verdi. ‘Ona iyi bak’ dedi, ‘Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana öderim.’” Hem rahip hem de Levili dindar olma iddiasındaydı, ancak Samiriyeli kendisinin gerçekten ihtida etmiş olduğunu gösterdi. Bu işi yapmak kendisi için rahip ya da Leviliye olduğundan daha kabul edilebilir değildi, fakat ruhta ve işlerde kendisinin Allah’la uyum içinde olduğunu kanıtladı.

Mesih bu dersi verirken yasanın ilkelerini doğrudan ve etkili bir şekilde sunuyor, dinleyicilerine bu ilkeleri yerine getirmeyi ihmal etmiş olduklarını gösteriyordu. Sözleri o kadar kesin ve sivriydi ki, dinleyicileri kaçacak bir fırsat bulamıyorlardı. Yasa uzmanı bu derste eleştirebileceği hiçbir nokta bulamadı. Mesih’e ilişkin önyargısı giderildi. Fakat ırkçı duygularını Samiriyeliyi adını vererek övecek kadar yenememişti. Mesih, “Sence bu üç kişiden hangisi haydutlar arasına düşen adama komşu gibi davrandı?” sorusunu sorduğunda, “Ona acıyıp yardım eden” yanıtını verdi.

27. Bölüm: “Benim Komşum Kimdir?”

“İsa, ‘Git, sen de öyle yap’ dedi.” İhtiyaç içinde olanlara aynı müşfik nezaketi gösterin. Böylece tüm yasayı tuttuğunuzu göstereceksiniz.

Yahudiler ile Samiriyeliler arasındaki büyük fark, dinî inançtaki bir farklılıktı, gerçek ibadetin ne olduğuna ilişkin bir soruydu. Ferisiler Samiriyeliler hakkında iyi bir şey söylemezler, onlara en acı lanetleri yağdırırlardı. Yahudiler ile Samiriyeliler arasındaki antipati o kadar güçlüydü ki, Mesih’in içecek bir şey istemesi Samiriyeli kadına tuhaf bir şey gibi gelmişti. “Sen Yahudi’sin, bense Samiriyeli bir kadını” dedi, “Nasıl olur da benden su istersin?” Müjdeci şunları ekliyor: “Çünkü Yahudiler’in Samiriyeliler’le ilişkileri yoktur” (Yuhanna 4:9). Yahudiler Mesih’e karşı O’nu tapınakta taşlayacak kadar öfkeyle dolduklarında, nefretlerini ifade etmek için “ ‘Sen, cin çarpmış bir Samiriyeli’sin’ demekte haklı değil miyiz?” sözlerinden daha iyi bir söz bulamadılar (Yuhanna 8:48). Ancak rahip ile Levili Rabb’in kendilerine vermiş olduğu işi ihmal ederek, kendi yurttaşlarından birine nefret edilen ve hor görülen bir Samiriyelinin hizmet etmesine izin verdiler.

Samiriyeli, “Komşunu kendin gibi seveceksin” emrini yerine getirmiş, böylece kendisini aşağılayanlardan daha doğru olduğunu göstermişti. Kendi hayatını tehlikeye atarak, yaralı adama kendi kardeşi gibi davranmıştı. Bu Samiriyeli Mesih’i temsil etmektedir. Kurtarıcımız bizim için benzerinin insanda hiçbir zaman bulunamayacağı bir sevgi göstermiştir. Biz yaralı halde ve ölmekte iken O bize acıdı. Yolun diğer tarafından yürüyerek yanımızdan geçip gitmedi, bizi çaresiz ve umutsuz bir halde yok olmaya bırakmadı. Tüm göksel ordu tarafından sevildiği kutsal ve mutlu evinde kalmadı. Bizim şiddetli ihtiyacımızı gördü, davamızı üstlendi ve insanlığın çıkarını Kendi çıkarlarıyla bir tuttu. O, düşmanlarını kurtarmak için öldü. Katilleri için dua

etti. Kendi örneğine işaret ederek, izleyicilerine şöyle diyor: “Size şu buyruğu veriyorum: Birbirinizi sevin!” “Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin” (Yuhanna 15:17; 13:34).

Rahip ile Levili, bizzat Allah tarafından emredilen tapınak ibadetinden geri geliyorlardı. Bu ibadete katılmak büyük ve yüce bir ayrıcalıktı, böylece şereflendirilen rahip ile Levili, yol kenarındaki kim olduğu belirsiz bir kurbanı hizmet etmeyi kendi seviyelerinden aşağı gördüler. Böylece Allah'ın kendilerine bir insan kardeşlerini bereketlemek için kendilerine sunduğu özel fırsatı göz ardı ettiler.

Günümüzde pek çokları benzer bir hataya düşmektedir. Görevlerini iki farklı sınıfa ayırmaktadırlar. Bir sınıf Allah'ın yarası tarafından düzenlenen büyük şeylerden meydana gelmektedir; diğer sınıf ise “Komşunu kendin gibi seveceksin” emrinin göz ardı edildiği, güya küçük şeylerden oluşmaktadır. Bu iş dairesi kaprisle bırakılmakta, eğilimlere ya da güdülere tabi kılınmaktadır. Böylece karakter zarar görmekte ve Mesih'in dini yanlış tanıtılmaktadır.

Izdırap çeken insanlığa hizmet etmeyi haysiyetleri için alçaltıcı olarak görenler vardır. Pek çok kişi can tapınağını harap edenlere kayıtsızlık ve nefretle bakmaktadır. Diğerleri fakirleri farklı bir güdüyle ihmal etmektedir. Mesih'in davasında, değerli bir girişim inşa etmeye uğraşarak çalıştıklarına inanmaktadırlar. Büyük bir iş yapmakta olduklarını sanmaktadırlar, bu nedenle muhtaçların ve ızdırap içindekilerin ihtiyaçlarını fark etmek için duraklayamazlar. Sözde büyük işlerini ilerletmek için fakirlere eziyet bile edebilirler. Onları zorlu ve sıkıntılı koşullara koyabilir, haklarından mahrum bırakabilir, ya da ihtiyaçlarını göz ardı edebilirler. Ancak, kendilerinin Mesih'in davasını ilerlettiklerini düşündüklerinden, tüm bunların

mazur görülebileceğini düşünürler.

Pek çok kişi olumsuz şartlar altında bir kardeşinin ya da komşusunun yardım görmeden mücadele vermesine izin verir. Mesih imanlısı olma iddiasında bulduklarından, bu kişi onların soğuk bencillikleriyle Mesih’i temsil ettiklerini sanmaya sevk edilebilir. Rabb’in sözde hizmetkârları O’nunla iş birliği içinde olmadıklarından, onlardan akması gereken Allah’ın sevgisi insan kardeşlerinden büyük ölçüde esirgenmektedir. İnsan kalplerinden ve insan dudaklarından dökülecek olan büyük ölçüde övgü ve şükranın Allah’a geri dönmesi engellenmektedir. O, kutsal adının layık olduğu şereften mahrum bırakılmaktadır. Mesih’in uğruna öldüğü canlardan, O’nun sonsuz çağlar boyunca Kendi huzurunda yaşamaları için krallığına getirmeye can attığı canlardan mahrum bırakılmaktadır.

İlahi hakikat, bizim uygulamamız aracılığıyla çok tesirde bulunacak halde, dünyaya çok az tesirde bulunmaktadır. Dine dair salt iddia çoktur, fakat bunun ağırlığı azdır. Mesih’in izleyicileri olma iddiasında bulunabiliriz, Allah’ın sözündeki her gerçeğe inanma iddiasında bulunabiliriz; fakat inancımız günlük hayatımıza taşınmadığı sürece bunun komşumuza hiçbir faydası yoktur. İddiamız gök kadar yüksek olabilir, fakat biz Mesih imanlısı olmadığımız müddetçe ne kendimizi ne de insan kardeşlerimizi kurtarabilir. Doğru bir örnek dünyaya yarar sağlamak için tüm iddiamızdan daha çok işe yarayacaktır.

Mesih’in davasına bencil uygulamalarla hizmet edilemez. O’nun davası zulüm görenlerin ve fakirlerin davasıdır. O’nun izleyicileri olma iddiasındakilerin kalplerinde, Mesih’in müşfik duygudaşlığına –O’nun kurtuluşları için Kendi hayatını verecek kadar değer verdiği kişilere karşı duyulan daha derin bir sevgiye– ihtiyaç vardır. Bu canlar değerlidir, Allah’a getirebileceğimiz her

sunudan sonsuz kez daha değerlidir. Görünüşte büyük bir işe yönelik olarak her enerjiyi sonuna dek kullanırken, muhtaçları ihmal etmemiz ya da garibi hakkından mahrum etmemiz O'nun onayını alacak bir hizmet değildir.

Kutsal Ruh'un çalışmasıyla canın kutsanması, Mesih'in doğasının insanlığa aşılmasıdır. Müjdenin dini, Mesih'in yaşayan, etkin bir ilke olarak insanın hayatında bulunmasıdır. Karakterde açığa çıkan ve iyi işlerimizde işleyen Mesih'in lütfudur. Müjdenin ilkeleri günlük hayatın herhangi bir bölümünden koparılamaz. Hristiyan deneyiminin ve çalışmasının her alanı, Mesih'in hayatının bir temsili olmalıdır.

Sevgi dindarlığın temelidir. Hangi iddiada bulunursa bulunsun, hiç kimse kardeşine karşı özverili sevgiye sahip olmadığı sürece Allah'a karşı pak sevgiye sahip değildir. Ancak başkalarını sevmeye çalışarak hiçbir zaman bu ruha sahip olamayız. İhtiyaç duyulan, kalpte Mesih'in sevgisidir. Benlik Mesih'le birleştiğinde, sevgi kendiliğinden filizlenir. Hristiyan karakteri, mükemmelliğe başkalarına yardım etme ve onları bereketleme arzusu sürekli olarak içeriden kaynaklandığında; göğün günışığı kalbi doldurup yüzde açığa vurulduğunda ulaşılır.

İçinde Mesih'in yaşadığı kalbin sevgiden yoksun olması mümkün değildir. Önce Kendisi bizi sevdiği için Allah'ı seviyorsak,¹²⁶ Mesih'in uğruna öldüklerinin hepsini seveceğiz. İnsanlıkla temasa geçmeden tanrısallıkla temasa geçemeyiz; zira evrenin tahtı üzerinde oturan Kişi'de, tanrısallık ve insanlık bir aradadır. Mesih'le bağlantı kurduğumuzda, sevgi zincirinin altın halkalarıyla insan kardeşlerimize bağlarız. Böylece Mesih'in merhameti ve şefkati hayatlarımızda tezahür eder. Muhtaçların

---

[126] Bkz. 1. Yuhanna 4:19. Çev.

27. Bölüm: “Benim Komşum Kimdir?”

ve talihsizlerin bize getirilmesini beklemeyeceğiz. Başkalarının acılarını hissetmek için bize ricada bulunulması gerekmez. Bizim için muhtaç ve sıkıntıda olanlara hizmet etmek, iyilik yaparak dolaşmanın Mesih'e doğal geldiği kadar doğal olacaktır.

Nerede bir sevgi ve duygudaşlık güdüsü varsa, kalp nerede başkalarını bereketlemek ve iyileştirmek için el uzatıyorsa, orada Allah'ın Kutsal Ruhunun çalışması ortaya konulmaktadır. Putperestliğin derinliklerinde, Allah'ın yazılı yasasına ilişkin hiçbir bilgisi olmayan, Mesih'in adını hiçbir zaman duymamış olan insanlar, O'nun hizmetkârlarına nazik davranarak onları kendi hayatları pahasına korumuşlardır. Eylemleri ilahî bir gücün işleyişini göstermektedir. Kutsal Ruh Mesih'in lütfunu barbar adamın kalbine aşılammış, doğasına aykırı, eğitime aykırı duygudaşlıklarını canlandırmıştır. “Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık” (Yuhanna 1:9) kendi canında parlamaktadır ve bu ışık, dikkate alınırca, ayaklarını Allah'ın krallığına yönlendirecektir.

Göğün yüceliği düşkün olanları kaldırmak, sıkıntılı olanları teselli etmektir. Mesih'in insan kalplerinde yaşadığı her yerde, O aynı şekilde açığı çıkacaktır. Bunun eyleme geçtiği her yerde, Mesih'in dini insanları bereketleyecektir. Çalıştığı her yerde mutluluk vardır.

Milliyet, ırk veya sınıftan kaynaklanan hiçbir ayırım, Allah tarafından tanınmaz. O, tüm insanlığın Yaratıcısıdır. Tüm insanlar yaratılıştan dolayı bir ailedir ve tümü kurtuluş yoluyla birdir. Mesih, her bir canın Allah'a serbestçe ulaşabilmesi için tüm bölünme duvarlarını yıkmaya ve tapınağın tüm bölümlerini açmaya geldi. O'nun sevgisi öyle geniş, öyle derin, öyle doludur ki, her yere işler. Şeytan'ın aldatmacalarıyla kandırılmış olan zavallı canları onun çemberinden çekip çıkarır. Onları Allah'ın

tahtının, vaadin gökkuşağının çevrelediği tahtın yakınına getirir.

Mesih'te Yahudi, Grek, köle, özgür yoktur; tümü O'nun değerli kanı aracılığıyla yaklaştırılır (Galatyalılar 3:28; Efesliler 2:13).

Dinî inançlardaki fark ne olursa olsun, ızdırap içindeki insanlığın çağrısı işitilmeli ve yanıtlanmalıdır. Din farklılığından ötürü acı duyguların var olduğu yerde, kişisel hizmet aracılığıyla pek çok iyilik yapılabilir. Sevgi dolu hizmet önyargıyı kıracak ve Allah'a canlar kazandıracaktır.

Başkalarının acılarını, zorluklarını, dertlerini öngörmeliyiz. Hem üst hem de alt sınıflardan olanların, hem zenginlerin hem de fakirlerin sevinçlerine ve kaygılarına ortak olmalıyız. Mesih, "Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin" diyor (Matta 10:8). Dört bir yanımızda duygudaş sözlere ve yardımcı eylemlere ihtiyaç duyan zavallı, denenen canlar bulunmaktadır. Duygudaşlığa ve yardıma ihtiyaç duyan dullar vardır. Mesih'in Kendi izleyicilerine Allah'tan bir emanet olarak almalarını emrettiği yetimler vardır. Bunlar çoğu zaman ihmal edilmektedir. Pejmürde, inceliksiz ve görünürde her bakımdan itici olabilirler; ancak onlar Allah'ın varlıklarıdır. Bir bedel karşılığı satın alınmışlardır, O'nun gözünde bizim kadar değerlidirler. Allah'ın büyük ev halkının üyeleridirler ve Hristiyanlar O'nun vekilharçları olarak onlardan sorumludurlar. O, 'onların canlarından' diyor, "seni sorumlu tutacağım."¹²⁷

Günah tüm kötülüklerin en büyüğüdür, bizim işimiz ise günahkâra acımak ve yardımcı olmaktır. Ancak herkese aynı yolla ulaşamaz. Canlarının açlığını gizleyen pek çokları vardır. Müşfik bir sözle ya da nazik bir hatırlayışla bu insanlara büyük yardımda bulunulabilir. En büyük ihtiyaç içinde bulunan, ancak

---

[127] Bkz. Hezekiel 3:18-20; 33:8. Çev.

27. Bölüm: “Benim Komşum Kimdir?”

bunu bilmeyen başkaları da vardır. Canın içinde bulunduğu korkunç mahrumiyetin farkında değildirler. Büyük kalabalıklar günaha o kadar gömülmüşlerdir ki, ebedi hakikatlılara dair anlayışı, Allah'ın benzerliğini kaybetmişlerdir ve gerçekten kurtulacak canlarının olup olmadığına canlarının kurtulup kurtulmadığına dair bir fikirleri yoktur. Ne Allah'a imanları ne de insana itimatları vardır. Bu kişilerin pek çoğuna ancak karşılık beklenmeyen nezaket eylemleri yoluyla ulaşılabilir. Öncelikle fiziksel ihtiyaçlarıyla ilgilenilmelidir. Doyurulmalı, temizlenmeli ve düzgün giyindirilmelidirler. Özverili sevginizin belirtilerini gördüklerinde, Mesih'in sevgisine inanmaları daha kolay hale gelecektir.

Yanılıya düşen ve bundan ötürü utanç duyarak kendini akılsız hisseden pek çokları vardır. Neredeyse umutsuzluğa sürüklenene dek hatalarına ve yanlışlarına bakarlar. Bu canları ihmal etmemeliyiz. Bir kimse akıntıya karşı yüzmek zorunda kaldığında, akıntının tüm gücü onu geri sürüklemek üzere çalışmaktadır. Büyük Ağabey'in elinin suya batmakta olan Petrus'a uzandığı gibi, ona da yardım eli uzatılmalıdır. Ona umutlu sözler, güveni tesis edecek ve sevgiyi uyandıracak sözler söyleyin.

Senin bir kardeşin sevgisine ihtiyaç duyduğun gibi, ruhta hasta olan kardeşin de sana ihtiyaç duymaktadır. Kendisi gibi zayıf olmuş olan, kendisine duygudaşlık gösterebilecek ve yardım edebilecek birinin deneyimine ihtiyaç duymaktadır. Kendi zayıflığımıza dair bilgi, şiddetli ihtiyaç içinde bulunan bir başkasına yardım etmemize yardımcı olmalıdır. Hiçbir zaman ızdırap içindeki bir canın yanından, Allah tarafından teselli olduğumuz teselliye¹²⁸ ona aktarmaya çalışmadan geçmemeliyiz.

---

[128] Bkz. 2. Korintliler 1:4 [Kİ]. Çev.

Zihnini, kalbin ve canın aşığı tabiata karşı zafer kazanmasını sağlayan, Mesih'le birliktelik ve yaşayan Kurtarıcı ile kişisel temastır. Başiboş dolaşana, kendisini destekleyecek olan her şeye gücü yeten bir elin, Mesih'te kendisine acıyan sınırsız bir insanlığın var olduğunu söyleyin. Onun yasaya ve güce, merhameti olmayan ve yardım çağrısını hiçbir zaman duymayan şeylere inanması yeterli değildir. Sıcak bir eli tutmalı, şefkatle dolu bir kalbe güvenmelidir. Zihnini her zaman kendisinin yanında olan, ona her zaman şefkatli sevgiyle bakan ilahî bir mevcudiyet düşüncesine sabitlenmiş olarak tutun. Ona günah-tan her zaman keder duyan bir Baba'nın kalbini, halen uzanmış durumda olan bir Baba'nın elini, "Kuvvetime yapışsın da barış etsin benimle, evet, benimle barışsın" diyen bir Baba'nın sesini düşünmesini söyleyin. Yeşaya 27:5 [KM]).

Bu işe giriştiğinizde, insan gözlerinin görmediği pek çok yoldaşınız olur. Göğün melekleri yaralı yabancıyı gözeten Samiriyelinin yanındaydılar. Göksel saraylardan gelen melekler, insan kardeşlerine hizmet ederek Allah'ın hizmetini yerine getiren herkesin yanında dururlar. Ayrıca bizzat Mesih sizinle iş birliği yapar. O Onarıcı'dır, O'nun nezaretinde çalıştığınızda harika sonuçlar göreceksiniz.

Bu işteki sadakatimize yalnızca başkalarının iyiliği değil, sizin kendi ebedi kaderiniz de bağlıdır. Mesih, Kendisinin Baba'yla bir olduğu gibi bizim de O'nunla bir olabilmemiz için, Kendisi ile yoldaşlığa yükseltilecek olan herkesi yüceltmeye çalışmaktadır. Bizi bencilliğimizden çekip çıkarmak için, ızdıraplarla ve felaketlerle yüz yüze gelmemize izin vermektedir; bizi kendi karakter özelliklerinde, yani merhamette, şefkate ve sevgide geliştirmeye çalışmaktadır. Bu hizmet işini kabul ettiğimizde, Allah'ın saraylarına layık kılınabilmek için O'nun okuluna

27. Bölüm: “Benim Komşum Kimdir?”

yazılırız. Bunu reddettiğimizde ise, O'nun eğitimini reddeder ve O'nun huzurundan ebediyen ayrılmayı seçmiş oluruz.

Rab, “Eğer... verdiğim görevleri yerine getirirsen...” diyor, “sana burada duranların arasına katılıp huzuruma çıkma ayrıcalığını vereceğim” – yani, O'nun tahtını çevreleyen meleklerin arasına. (Zekeriya 3:7). Göksel varlıkların yeryüzündeki işlerinde onlarla iş birliği ederek, gökte onların yoldaşlığına hazırlanmaktayız. “Kurtuluşu miras alacaklara hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar” (İbraniler 1:14) olan gökteki melekler, yeryüzüne “hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye” (Matta 20:28) gelerek yaşayanları karşılayacaklar. Bu kutlu birliktelikte, “Komşum kim?” sorusunun içerdiği her şeyi, ebedi sevincimiz için öğreneceğiz.

28. Bölüm

Lütuf Ödülü

Bu bölüm Matta 19:16–30; Matta 20:1–16; Markos 10:17–31; Luka 18:18–30 ayetlerine dayanmaktadır.

Allah'ın karşılıksız lütfuna dair gerçek, Yahudiler tarafından neredeyse gözden kaybedilmişti. Hahamlar, Allah'ın hoşnutluğunun kazanılması gerektiğini öğretiyorlardı. Doğruların ödülünü kendi işleriyle elde etmeyi umuyorlardı. Bu nedenle ibadetlerine tamahkâr ve menfaatçi bir ruh yön veriyordu. Bu ruhtan Mesih'in öğrencileri dahi tamamen özgür değildi, bu nedenle Kurtarıcı onlara yanlışlarını göstermek için her fırsatı değerlendiriyordu. Onlara işçiler benzetmesini anlatmadan hemen önce, doğru ilkeleri sunması için yolu açan bir olay meydana geldi.

Yolda yürürken genç bir yönetici koşarak yanına geldi ve saygıyla eğilerek O'nu selamladı. “İyi Öğretmen” dedi, “sonsuz hayata sahip olmam için ne iyi şey yapayım?” [Kİ].

Yönetici Mesih'e yalnızca şerefli bir haham olarak hitap etmişti, O'nda Allah'ın Oğlu'nu görmemişti. Kurtarıcı ona,

“Neden bana iyi diyorsun? Birden yani Allah’tan başka kimse iyi değil” dedi [Kİ]. *Bana* hangi gerekçeyle iyi diyorsun? Tek iyi olan Allah’tır. Beni böyle görüyorsan, O’nun Oğlu ve temsilcisi olarak kabul etmelisin.

“Yaşama kavuşmak istiyorsan, O’nun buyruklarını yerine getir” diye ekledi. Allah’ın karakteri O’nun yasında ifade edilmiştir ve Allah ile uyum içinde olmanız için, her eyleminizin temeli O’nun yasının ilkeleri olmalıdır.

Mesih yasanın gerekliliklerini hafifletmez. Yanlış anlaşılması imkânsız bir dille itaati ebedi hayatın koşulu olarak, düşüşünden önce Adem’den istenen koşulun aynısını sunmaktadır. Rab candan şimdi, Aden’de insandan beklenenden, yani mükemmel itaat ve lekesiz doğruluktan başkasını beklememektedir. Lütuf antlaşması altındaki gereklilik, Aden’de ortaya koyulan gereklilik kadar geniştir: Allah’ın kutsal, adil ve iyi olan yasına uygunluk.

Genç adam, “O’nun buyruklarını yerine getir” sözlerine “Hangi buyrukları?” karşılığını verdi. Birtakım törensel ilkelere kastedildiğini sanmıştı, fakat Mesih Sina Dağı’nda verilen yasadan söz ediyordu. On Emir’in yazılı olduğu tabletlerin ikincisinde yer alan bazı emirleri belirtti, sonra da bunların hepsini “Komşunu kendin gibi seveceksin”¹²⁹ ilkesiyle özetledi.

Genç adam tereddüt etmeden yanıt verdi: “Bütün bu şeyleri gençliğimden beri tuttum, daha ne eksikim var?” [Kİ]. Yasa anlayışı harici ve yüzeyseldi. İnsanı bir standarda göre değerlendirildiğinde, kusursuz bir karaktere sahipti. Hayatı dışarıdan bakıldığında suçtan uzak görünüyordu; belli ki kendi itaatinin kusursuz olduğunu düşünüyordu. Ancak kendi canı ile Allah arasında her şeyin yolunda olmadığına dair gizli bir korkusu

---

[129] Bkz. Levililer 19:18. Çev.

vardı. Bu da “Daha ne eksikim var?” sorusunu ortaya çıkarıyordu.

Mesih, “Eğer eksiksiz olmak istiyorsan” dedi, “git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver; böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel, beni izle.” “Genç adam bu sözleri işitince üzüntü içinde oradan uzaklaştı. Çünkü çok malı vardı.”

Benliği seven yasayı çiğnemektedir. İsa genç adama bunu açıklamayı arzuluyordu ve ona kalbindeki bencilliği açığa çıkaracak bir deneme verdi. Ona karakterindeki sorunlu bölgeyi gösterdi. Genç adam daha fazla aydınlanmayı istemedi. Canında bir put beslemişti; dünya onun tanrısıydı. Emirleri yerine getirme iddiasındaydı, ancak tüm bunların ruhu ve hayatı olan ilkeden yoksundu. Allah'a ve insana karşı gerçek sevgi beslemiyordu. Bu eksiklik, onu göğün krallığına girmek için yeterli hale getirecek olan her şeyin eksikliği demektir. Benlik ve dünyevi kazanç sevgisi nedeniyle göğün ilkelerine uyumsuz hale gelmişti.

Bu genç yönetici İsa'ya geldiğinde, samimiyeti ve ciddiyeti Kurtarıcı'nın kalbini kazanmıştı. “Ona sevgiyle bak[tı].” Bu genç adamda doğruluk vaizi olarak hizmet verebilecek birini gördü. Bu yetenekli ve asil delikanlıyı, Kendisini izleyen fakir balıkçıları kabul ettiği gibi kabul etmek isterdi. Genç adam yeteneğini canları kurtarma işine adanmış olsaydı, Mesih için gayretli ve başarılı bir işçi olabilirdi.

Fakat önce öğrenciliğin şartlarını kabul etmeliydi. Kendisini kayıtsız şartsız Allah'a vermeliydi. Kurtarıcı'nın çağrısıyla, Yuhanna, Petrus, Matta ve yoldaşları “kalktı, her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gitti” (Luka 5:28). Genç yöneticiden de aynı adanmışlık istenmişti. Mesih bunda, Kendisinin yapmış olduğundan daha büyük bir fedakârlık da istememişti. “O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuzla yoksul oldu” (2. Korintliler 8:9). Genç adamın

yalnızca Mesih'in gösterdiği yolu izlemesi gerekiyordu.

Mesih genç adama baktı ve onun canı için özlem duydu. Onu insanlara bereket habercisi olarak göndermeye can attı. Mesih, ona, feragat etmeye çağırdığı şeyin yerine, Kendisiyle yoldaşlık ayrıcalığını teklif etti. “Beni izle” dedi. Bu ayrıcalık Petrus, Yakup ve Yuhanna tarafından sevinç sayılmıştı. Genç adamın kendisi Mesih'e hayranlıkla bakıyordu. Kalbi Kurtarıcı'ya doğru çekiliyordu. Ancak Kurtarıcı'nın fedakârlık ilkesini kabul etmeye hazır değildi. Sahip olduğu zenginlikleri İsa'ya tercih etti. Ebedi hayat istiyordu, fakat hayat olan tek şeyi, özverili sevgiyi canına kabul etmek istemedi, böylece kederli bir yürekle Mesih'ten yüz çevirdi.

Genç adam dönüp gittiğinde, İsa öğrencilerine, “Serveti olanlar Allah'ın krallığına ne kadar güçle gireceklerdir!” dedi [Kİ]. Bu sözler öğrencileri hayrete düşürdü. Zenginlere göğün gözdeleri olarak bakmaları öğretilmişti; kendileri de Mesih'in krallığında dünyevi güce ve zenginliklere kavuşmayı umuyorlardı; zenginler krallığa giremeyeceklerse, insanların geri kalanı için ne umut olabilirdi ki?

“İsa yine cevap verip onlara dedi: ‘Çocuklar, zenginliğe güvenenler için Allah'ın krallığına girmek ne güçtür! Devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin adamın Allah'ın krallığına girmesinden daha kolaydır.’ Onlar da... aşırı derecede şaşılar” [Kİ]. Şimdi kendilerinin de ciddi bir uyarıya dahil olduklarının farkına varmışlardı. Kurtarıcı'nın sözleri ışığında, güce ve zenginliğe duydukları kendi gizli özlemleri açığa çıkmıştı. Kendileri için kaygı duyarak “Öyleyse kim kurtulabilir?” diye haykırdılar.

“İsa onlara bakarak, ‘İnsanlar için bu imkânsız, ama Tanrı için değil. Tanrı için her şey mümkündür’ dedi.”

Zengin bir adam, bu şekilde göğe giremez. Serveti ona

kutsalların ışıktaki mirasına hiçbir hak kazandırmaz. Bir kişinin Allah'ın kentine giriş yolu bulabilmesinin tek yolu, Mesih'in hak edilmeyen lütfudur.

Kutsal Ruh'un "Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız" sözleri fakirlere olduğu kadar zenginlere de söylenmiştir (1. Korintliler 6:19, 20). İnsanlar buna inandıklarında, mal varlıkları, Allah'ın yönlendireceği şekilde, kayıp olanların kurtarılması ve sıkıntıda olanlar ile fakirlerin teselli edilmesi amacıyla kullanılmak üzere bir emanet olarak tutulacaktır. İnsan için bu imkânsızdır, zira kalp kendi dünyevi hazinesine sıkı sıkı sarılır. Zenginliğe hizmet ile bağlanmış olan can, insan ihtiyacına karşı sağırdır. Ancak Allah için her şey mümkündür. Bencil kalp Mesih'in eşsiz sevgisine baktığında eriyecek ve boyun eğecektir. Zengin adam, Ferisi Saul'un dediği gibi, şu sözleri söylemeye sevk edilecektir: "Benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var... Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum" (Filipililer 3:7, 8). Bundan sonra hiçbir şeyi kendilerine ait saymayacaklardır. Kendilerini Allah'ın çok yönlü lütfunun vekilharçları ve O'nun uğruna tüm insanların hizmetkârları olarak görmekten sevinç duyacaklardır.

Kurtarıcı'nın sözlerinin meydana getirdiği gizli kanaatten güç alan ilk kişi Petrus oldu. Kendisinin ve kardeşlerinin Mesih uğruna nelerden vazgeçtiğini memnuniyetle düşündü. "Bak" dedi, "Biz her şeyi bırakıp senin ardından geldik." Genç yöneticiye verilen "Göklerde hazinen olur" koşullu vaadini hatırlayarak, şimdi kendisinin ve yoldaşlarının yaptıkları fedakârlıkların ödülü olarak ne alacaklarını soruyordu.

Kurtarıcı'nın yanıtı Celileli bu balıkçıların kalplerini heyecanla doldurdu. En yüce rüyalarını gerçekleştiren şerefleri

resmediyordu: “Size doğrusunu söyleyeyim... her şey yenilediğinde, İnsanoğlu görkemli tahtına oturduğunda, siz, evet arımdan gelen sizler, on iki tahta oturup İsrail’in on iki oymağını yargılayacaksınız.” Ekledi: “Benim adım uğruna evlerini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi, bu çağda çekeceği zulümlerle birlikte yüz kat daha fazla eve, kardeşe, anneye, çocuğa, toprağa ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşmayacak hiç kimse yoktur.”

Ancak Petrus’un “O hâlde bizim neyimiz olacak?” sorusu [Kİ], düzeltilmediği takdirde öğrencileri Mesih’in habercileri olmaya elverişsiz hale getirecek bir ruhu sergiliyordu; zira bu ücretli işçi ruhuydu. Öğrenciler Mesih’in sevgisiyle cezbedilmiş olmalarına rağmen, Ferisilikten tamamen özgür değillerdi. Halen yaptıkları işle orantılı bir ödülü hak etme düşüncesiyle çalışıyorlardı. Kendini yüceltme ve halinden memnunluk ruhu besliyorlar, kendi aralarında kıyaslamalar yapıyorlardı. İçlerinden biri bir konuda başarısız olduğunda, diğerleri üstünlük duyguları duyarak bundan haz alıyorlardı.

Öğrencilerin müjdenin ilkelerini gözden kaybetmemeleri için, Mesih onlara Allah’ın Kendi hizmetkârlarıyla ilgilenme tavrını ve onların Kendisi için çalışırken sahip olmalarını istediği ruhu örnekleyen bir benzetme anlattı.

“Göklerin krallığı” dedi, “bağına işçiler tutmak için sabah erkenden dışarı çıkan bir ev sahibi adama benzer” [Kİ]. İş arayan adamların pazar yerlerinde beklemesi adettendi, işverenler de işçi bulmak için oraya giderlerdi. Benzetmedeki adam, işçi almak için çeşitli saatlerde dışarı çıkarken resmedilmiştir. En erken saatlerde işe alınanlar belirli bir ücret karşılığında çalışmayı kabul ederler; daha sonra işe alınanlar ise ücretlerini toprak sahibinin takdirine bırakırlar.

“Akşam olunca, bağın sahibi kâhyasına, ‘İşçileri çağır’ dedi. ‘Sonuncudan başlayarak ilkinde kadar, hepsine ücretlerini ver.’ Saat beşe doğru işe başlayanlar gelip kâhyadan birer dinar aldılar. İlk başlayanlar gelince daha çok alacaklarını sandılar, ama onlara da birer dinar verildi.”

Toprak sahibinin bağındaki işçilerle ilgilenişi, Allah'ın insanlık ailesiyle ilgilenişini temsil etmektedir. İnsanlar arasında yürürlükte olan geleneklere aykırıdır. Dünyevi işlerde, ücret yapılan işe göre verilir. İşçi yalnızca kazandığı kadar ücret almayı bekleyebilir. Ancak Mesih bu benzetmede Kendi krallığının –bu dünyadan olmayan bir krallığın– ilkelerini örnekliyordu. O herhangi bir insani standardın denetimi altında değildir. Rab şöyle diyor: “Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil... Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir” (Yeşaya 55:8, 9).

Benzetmede, ilk işçiler teklif edilen ücrete çalışmayı kabul ettiler ve belirtilen miktarı aldılar, daha fazlasını değil. Daha sonra işe alınanlar efendinin “Hakkınız neyse, veririm” vaa-dine inandılar. Ücretle ilgili hiçbir soru sormayarak ona olan güvenlerini gösterdiler. Onun adaletine ve hakkaniyetine itimat ettiler. Yaptıkları işin miktarına göre değil, fakat efendinin amaçladığı cömertliğe göre ödüllendirildiler.

Aynı şekilde Allah da günahkârları aklayan Kişi'ye itimat etmemizi arzular. O'nun ödülü, sahip olduğumuz erdemlere göre değil, fakat “Rabbimiz Mesih İsa'da amaçladığı” Kendi amacına göre verilir (Efesliler 3:11 [Kİ]). “Bizim salâhta yaptığımız işlerle değil, ama... kendi merhametine göre bizi kurtardı” (Titus 3:5 [Kİ]). Kendisine itimat edenler için “dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını” yapacaktır (Efesliler 3:20).

İşi Allah'ın gözünde değerli hale getiren yapılan iş miktarı ya da görülebilir sonuçları değil, fakat işin yapıldığı ruhtur. Bağa on birinci saatte gelenler çalışma fırsatı buldukları için müteşekkirdiler. Kalpleri kendilerini kabul eden kişiye karşı minnettarlıkla doluydu ve günün sonunda toprak sahibi onlara tam gün çalışma ücreti ödediğinde, büyük hayrete uğradılar. Bu kadar ücreti hak etmediklerini biliyorlardı. İşverenlerinin yüzünden yansıyan nezaket onları sevinçle doldurdu. Toprak sahibinin iyiliğini de, aldıkları cömert ücreti de hiçbir zaman unutmadılar. Kendi değersizliğini bilerek, Efendisi'nin bağına on birinci saatte giren günahkârın durumu da böyledir. Hizmet ettiği süre o kadar kısa görünür ki, karşılığı hak etmediğini düşünür; fakat Allah'ın kendisini her şeye rağmen kabul etmesinden ötürü sevinçle dolar. Mesih'le çalışma arkadaşı olma ayrıcalığından ötürü müteşekkir olarak, alçakgönüllü ve güven dolu bir ruhla çalışır. Allah bu ruhu şereflendirmekten zevk alır.

Rab, ödülümüzün ölçüsüne dair herhangi bir şüphemiz olmadan, Kendisinde dinlenmemizi arzular. Mesih canda ikamet ettiğinde, ödül düşüncesi ilk sırada olmaz. Hizmetimizi harekete geçiren güdü bu değildir. İkincil bir anlamda, karşılık olarak verilen ödüle saygı göstermemiz gerektiği doğrudur. Allah bizim, Kendisinin vaat ettiği bereketleri takdir etmemizi ister. Ancak bizim ödüller için hevesli olmamızı ya da her göreve karşılık olarak ücret almamız gerektiğini düşünmemizi istemez. Tüm kazançlardan bağımsız olarak, ödülü kazanmaktan ziyade doğru olanı yapmak için kaygı duymalıyız. Güdümüz Allah'a ve insan kardeşimize duyduğumuz sevgi olmalıdır.

Bu benzetme, çalışmak için ilk çağrıyla duyan, ancak Rabb'in bağına girmeyi ihmal edenleri mazur göstermez. Toprak sahibi on birinci saatte pazara gittiğinde ve işsiz adamlar bulunduğu

“Neden bütün gün burada boş duruyorsunuz?” dedi. Yanıt “Kimse bize iş vermedi ki” oldu. Günün ilerleyen saatlerinde çağrılanların hiçbiri sabahtan orada değildi. Çağrışı red-detmiş değillerdi. Baştan reddeden ve sonra tövbe edenler, tövbe etmekle iyi ederler; fakat merhametin ilk çağrısını hafife almak emniyetli değildir.

Bağdaki işçilerin her biri “birer dinar” aldığıında, günün erken saatlerinde işe başlamış olanlar gücendiler. On iki saat çalışmamışlar mıydı diye düşündüler, günün serinliğinde yalnızca bir saat çalışmış olanlardan daha fazla almaları gerektiği de doğru değil miydi? “En son çalışanlar yalnız bir saat çalıştı” dediler. “Ama onları günün yükünü ve sıcağını çeken bizlerle bir tuttun!”

Bağ sahibi onlardan birine şöyle karşılık verdi: “Arkadaş, sana haksızlık etmiyorum ki! Seninle bir dinara anlaşmadık mı? Hakkını al, git! Sana verdiğimi sonuncuya da vermek istiyorum. Kendi paramla istediğimi yapmaya hakkım yok mu? Yoksa cömertliğimi kıskanıyor musun?”

“Böylece sonuncular birinci ve birinciler sonuncu olacaklar. Çünkü çağrılanlar çoktur, ama seçilenler az” [Kİ].

Benzetmedeki ilk işçiler, hizmetleri nedeniyle diğerlerine tercih edilmeyi talep edenleri temsil etmektedir. İşlerine kendinden hoşnut bir ruhla girişirler ve özveri ile fedakârlık eklemeler. Tüm hayatları boyunca Allah'a hizmet etme iddiasında bulunmuş olabilirler; zorluklara, mahrumiyete ve denenmeye tahammülde önde yer almış olabilirler, bu nedenle de büyük bir ödülü hak ettiklerini düşünürler. Mesih'in hizmetkârları olma ayrıcalığından çok, ödülü düşünürler. Onlara göre, çalışmaları ve fedakârlıkları kendilerine başkalarının üzerinde bir şerefi hak ettirmektedir, bu talep yerine getirilmeyince de gücenirler. İşlerine sevgi ve güven dolu bir ruh getirselere, birinci

olmaya devam ederlerdi; fakat sızlanan ve şikâyetçi duruşları Mesih'e yaraşır değildir ve kendilerinin güvenilmez olduklarını kanıtlamaktadır. Kendilerini ilerletme arzularını, Allah'a itimsizliklerini ve kardeşlerine karşı besledikleri kıskanç ve kindar ruhu ortaya koymaktadır. Rabb'in iyiliği ve cömertliği onlar için yalnızca bir söylenme vesilesidir. Böylece canlarıyla Allah arasında bağlantı olmadığını gösterirler. Usta İşçi ile iş birliğinin sevincini bilmezler.

Allah için bu dar ve benliğe yönelik ruhtan daha çirkin bir şey yoktur. O, bu nitelikleri sergileyen biriyle birlikte çalışamaz. Bu kişiler O'nun Ruhunun çalışmasına karşı duyarsızdılar.

Yahudiler Rabb'in bağına ilk çağrılanlardı, bu nedenle de gururluydular ve kendilerini Rab karşısında haklı buluyorlardı. Hizmetle geçen uzun yıllarının kendilerine başkalarından daha büyük bir ödülü hak ettirdiğini düşünüyorlardı. Onlar için hiçbir şey Uluslardan olanlara da Allah'a dair şeylerde kendileriyle eşit haklar verileceği haberi kadar öfkelenendirici değildi.

Mesih, Kendisini izlemek üzere ilk çağrılmış olan öğrencilerini, aralarında aynı kötülüğün beslenmemesi için uyardı. Bu zayıflığın, kiliseye leke getirecek olan şeyin, kendini Allah katında doğru sayma ruhu olacağını gördü. İnsanlar göğün krallığında bir yer kazanmak için bir şeyler yapabileceklerini düşüneceklerdi. Belirli bir ilerleme sağladıklarında, Rabb'in gelerek kendilerine yardım edeceğini sanacaklardı. Bu nedenle benlik bol, İsa ise az olacaktı. Biraz ilerleme kaydetmiş olan pek çok kişi övünerek kendisini başkalarından üstün görecekti. Yağcılığa açık olacaklar, en önemli oldukları düşünülmesi kıskançlığa kapılacaklardı. Mesih bu tehlikeye karşı öğrencilerini korumaya çalışmaktadır.

Kendimizdeki erdemlere dair her türlü övünme yersizdir.

“ ‘Bilge kişi bilgeliğiyle, güçlü kişi gücüyle, zengin kişi zenginliğiyle övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım’ diyor RAB” (Yeremya 9:23, 24).

Ödül, hiç kimsenin övünmemesi için işlere karşılık değildir; ancak tamamen lütuftandır. “Şu halde soyumuzun atası İbrahim’in durumu için ne diyelim? Eğer İbrahim yaptığı iyi işlerden dolayı aklandıysa, övünmeye hakkı vardır; ama Tanrı’nın önünde değil. Kutsal Yazı ne diyor? ‘İbrahim Tanrı’ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.’ Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır. Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır” (Romalılar 4:1-5). Bu nedenle kişi için başka birine karşı övünme ya da başkasına haset etme fırsatı yoktur. Hiç kimse bir diğerinden daha ayrıcalıklı değildir ve hiç kimse ödüllü bir hak olarak talep edemez.

Birinci ve sonuncu büyük ve ebedi ödülde paydaş olmalıdır, birinci sonuncuyu memnuniyetle kabul etmelidir. Ödüllü başkasına çok gören kişi, kendisinin yalnızca lütufla kurtulduğunu unutmaktadır. İşçiler benzetmesi tüm kıskançlığı ve itimatsızlığı azarlamaktadır. Sevgi gerçeğe sevinir¹³⁰ ve kıskanç kıyaslamalar yapmaz. Sevgiye sahip olan kişi yalnızca Mesih’in sevecenliğini ile kendi kusurlu karakterini kıyaslar.

Bu benzetme tüm işçilere bir uyarıdır, hizmetleri ne kadar uzun olursa olsun, çalışmalarını ne kadar bereketli olursa olsun, kardeşlerine karşı sevgi beslemedikleri takdirde, Allah’ın önünde alçakgönüllü olmadıkları takdirde hiçbir şeydirler. Benliğin tahta çıkarılmasında iman yoktur. Kendini övmeyi amaç edinen

---

[130] Bkz. 1. Korintliler 13:6. Çev.

kişi, kendisini Mesih'in hizmetinde etkin hale getirebilecek tek şey olan bu lütuftan yoksun olduğunu görecektir. Gurur ve kendinden memnunluk duyguları beslendiğinde, iş zarar görür.

İşimizi Allah'a makbul kılan çalıştığımız sürenin uzunluğu değil, işteki istekliliğimiz ve sadakatimizdir. Tüm hizmetlerimizde benliğin tamamen teslim edilmesi istenmektedir. Samimiyetle ve benliği unutarak yapılan en küçük iş, Allah'ın gözünde çıkarıcılıkla lekelenen en büyük işten daha hoşnut edicidir. O bizim Mesih'in ruhunun ne kadarını beslediğimizi ve işimizin Mesih'in suretini ne kadar yansıttığını görmek için bakar. O, yaptığımız iş miktarından çok, ne kadar sevgiyle ve sadakatle çalıştığımızı dikkate alır.

Yalnızca bencillik öldüğünde, üstünlük çekişmesine son verildiğinde, kalbi minnetarlık doldurduğunda ve sevgi hayatı hoş kokusuyla kapladığında; ancak o zaman Mesih canda ikamet eder ve Tanrı'nın emektaşları¹³¹ olarak tanınırsınız.

Gerçek işçiler, işleri ne kadar zahmetli olursa olsun bunu angarya olarak görmezler. Harcamaya ve harcanmaya¹³² hazırdırlar; fakat bu, hoşnut bir kalple yapılan neşeli bir iştir. Allah'ta duyulan sevinç, İsa Mesih aracılığıyla ifade edilmektedir. Onların sevinci Mesih'i bekleyen sevinçti:¹³³ "Beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamak" (Yuhanna 4:34). Yücelik Rabbi ile iş birliği içindedirler. Bu düşünce tüm zahmetli çalışmaları hoş hale getirir, iradeyi güçlendirir, ruhu başına gelebilecek her şeye karşı dayanıklı kılar. Özverili bir kalple çalışarak, Mesih'in ızdıraplarının paydaşları olmalarıyla asilleştirilerek, O'nun duygudaşlıklarını paylaşarak ve çalışmasında O'nunla

[131] Bkz. 1. Korintliler 3:9. Çev.

[132] Bkz. 2. Korintliler 12:15. Çev.

[133] Bkz. İbraniler 12:2 Çev.

iş birliği yaparak, O'nun sevincinin dört yana yayılmasına yardımcı olurlar ve O'nun yüce adını şerefendirir ve överler.

Allah için tüm gerçek hizmetin ruhu budur. Bu ruhun eksikliği ile, birinci gibi görünenlerden pek çoğu sonuncu olacak, bu ruha sahip olanlar ise, sonuncu gözüyle bakılmalarına rağmen, birinci olacaklardır.

Kendini Mesih'e vermiş olan, ancak O'nun hizmetinde büyük bir iş ya da büyük fedakârlıklar yapmak için hiçbir fırsat göremeyen pek çok kişi vardır. Bunlar, Allah'a en makbul olanın muhakkak şehidin teslimiyeti olması gerekmediği; göğün kayıtlarında en yukarıda bulunanın günden güne tehlikeyle ve ölümlü yüz yüze gelen müjdecî olmayabileceği düşüncesinde teselli bulabilirler. Özel hayatında, benliği günden güne teslim edişinde, halis niyette ve düşünce paklığında, kıskırtmalar karşısında yumuşaklıkta, imanda ve dindarlıkta, en küçük olan şeyde sadakatte böyle olan Hristiyan, ev hayatında Mesih'in karakterini temsil eden kişi; Allah'ın gözünde dünyaca tanınmış bir müjdeciden ya da şehitten daha değerli olabilir.

Ah, Allah'ın ve insanın karakteri değerlendirdikleri standartlar ne kadar da farklıdır. Allah, dünyanın ve hatta yakın arkadaşların bilmedikleri pek çok ayartıya –evdeki, kalpteki ayartılara– karşı konulduğunu görür. Canın kendi zayıflığının bilinci karşısında alçakgönüllülüğünü görür; kötü olan bir düşünceden dahi samimi bir tövbeyi görür. O, Kendi hizmetine samimi adanmışlığı görür. Benlikle zorlu savaşta –zaferi kazanan savaşta– geçen saatleri dikkate almıştır. Tüm bunları Allah ve melekler bilir. Rab'den korkup O'nun adını düşünenler için O'nun önünde bir anılma kitabı yazılmıştır.¹³⁴

---

[134] Bkz. Malaki 3:16. Çev.

28. Bölüm: Lütuf Ödülü

Başarının sırrı aldığımız öğretimde, mevkiimizde, sayımızda ya da bize emanet edilen yeteneklerde, insanın isteğinde bulunmaz. Yetersizliğimizi duyarak Mesih'i düşünmeliyiz, böylece tüm gücün gücü, tüm düşüncelerin düşüncesi olan Kişi aracılığıyla, istekli ve itaatkâr olanlar zafer üstüne zafer kazanacaklardır.

Hizmetimiz ne kadar kısa, işimiz ne kadar mütevazı olursa olsun, saf imanla Mesih'i izlersek, ödül konusunda hayal kırıklığına uğramayacağız. En büyüklerin ve en bilgelerin dahi kazanamayacağı şeyi, en zayıflar ve en alçakgönüllüler alabilir. Göğün altın kapısı benliği yüceltene açılmaz. Ruhta gururlu olanlar için kaldırılmaz. Fakat ebedi taçkapılar, küçük bir çocuğun titrek dokunuşuyla açılacaklardır. İmanın ve sevginin sadeliğiyle Allah için işlemiş olanlara, lütfun ödülü mübarek olacaktır.

29. Bölüm

“Güveyi Karşılamaya Çıkanlar”

Bu bölüm Matta 25:1–13 ayetlerine dayanmaktadır.

Mesih öğrencileriyle birlikte Zeytin Dağı'nda oturmuştur. Güneş dağların ardından batmıştır ve gökler akşamın gölgeleriyle perdelenmektedir. Tam göz önünde sanki bir bayram yeri gibi ıslıl ıslıl parıldamakta olan bir konut bulunmaktadır. Camlardan ve kapıdan ışık gelmektedir ve bekleyiş içindeki bir topluluk evin çevresinde durarak, pek yakında bir düğün alayının görüneceğine işaret etmektedir. Doğu'nun pek çok bölgesinde, düğünler akşamları yapılır. Güvey gelinini karşılamak ve evine getirmek üzere çıkar. Gelin alayı meşalelerin ışığında gelinin baba evinden çıkarak, davetli misafirler için şölenin verildiği damadın kendi evine doğru yola koyulur. Mesih'in yukarıdan baktığı sahnede, bir topluluk gelin alayının gelmesini beklemekte, onlara katılmayı amaçlamaktadır.

Gelinin evi çevresinde, beyaz giysiler giyinmiş on genç kadın durmaktadır. Her biri yanan birer lamba ve küçük birer yağ kabı taşımaktadır. Hepsini heyecanla damadın görünmesini beklemektedir. Fakat bir gecikme olur. Saatler geçer; gözcüler yorularak

29. Bölüm: “Güveyi Karşılamaaya Çıkanlar”

uyuyakalırlar. Gece yarısı bir ses duyulur: “İşte güvey geliyor, onu karşılamaya çıkın!” Uyuyanlar aniden uyanır ve sıçrayarak doğrulurlar. Düğün alayının meşalelerin ışığıyla parlayarak ve müzikten mest olmuş bir halde yola devam ettiğini görürler. Damadın sesini ve gelinin sesini işitirler. On kız lambalarını alarak, gitmek için acele ederken bunları tazelemeye başlarlar. Ancak beşi kaplarına yağ doldurmayı ihmal etmiştir. Bu kadar uzun bir gecikmeyi beklememiş ve acil durum için hazırlık yapmamışlardır. Sıkıntı içinde daha bilge olan yoldaşlarına başvurarak “Kandillerimiz sönüyor, bize yağ verin!” derler. Ancak yeni tazelenmiş lambalarıyla bekleyen beşi, kaplarını boşaltmışlardır. Fazladan yağları yoktur, bu nedenle “Olmaz! Hem bize hem size yetmeyebilir. En iyisi satıcılara gidin, kendinize yağ alın” yanıtını verirler.

Onlar satın almak için giderken, düğün alayı yola devam etmiş ve onları geride bırakmıştır. Lambaları yanan beşi kalabalığa katılmış ve gelin alayıyla eve girmiştir, sonra da kapı kapanmıştır. Akılsız kızlar ziyafet evine vardıklarında, beklenmedik bir şekilde geri çevrilirler. Şölen başkanı, “Sizi tanımıyorum” diye bildirmiştir. Boş sokakta, gecenin karanlığında dışarıda kalmışlardır.

Mesih damadı bekleyen topluluğa bakarak otururken, öğrencilerine on kızın öyküsünü anlattı ve onların deneyimini kul-lanarak, Kendisinin ikinci gelişinden hemen önce yaşayacak olan kilisenin deneyimini örnekledi.

İki sınıf gözcü, Rableri’ni bekliyor olma iddiasındaki iki sınıfı temsil etmektedir. Bunlara [bakire] kızlar denmektedir, çünkü pak imana sahiptirler. Lambalarla Allah’ın sözü temsil edilmektedir. Mezmurcu, “Sözün adımlarım için çıra, yolum için ışıktır” diyor (Mezmur 119:105). Yağ, Kutsal Ruh’un simgesidir.

Ruh, Zekeriya'nın peygamberlik sözünde böyle temsil edilmiştir. “Benimle konuşan melek yine geldi” diyor, “ve uykudan uyandırır gibi beni uyandırdı. ‘Ne görüyorsun?’ diye sordu. ‘Som altın bir kandillik görüyorum’ diye yanıtladım, ‘Tepesinde zeytinyağı için bir tas, üzerinde yedi kandil, kandillerde yedişer oluk var. Ayrıca kandilliğin yanında, biri zeytinyağı tasının sağında, öbürü solunda iki zeytin ağacı da var.’ Benimle konuşan meleğe, ‘Bunların anlamı nedir, efendim?’ diye sordum... Bunun üzerine şöyle dedi: ‘RAB Zerubbabil’e, ‘Güçle kuvvetle değil, ancak benim Ruhum’la başaracaksın’ diyor. Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB... Meleğe, ‘Kandilliğin sağındaki ve solundaki bu iki zeytin ağacı nedir?’ diye sordum, ‘Altın gibi yağ akıtan iki altın oluğun yanındaki bu iki zeytin dalı nedir?’... Melek, ‘Bunlar bütün dünyanın Rabbi’ne hizmet eden, zeytinyağıyla kutsanmış iki kişidir’ diye açıkladı” (Zekeriya 4:1-14).

İki zeytin ağacından gelen altın yağ, altın borularla kandilliğin kabına, oradan da tapınağa ışık veren altın lambalara aktarılıyordu. Böylece, Allah'ın huzurunda duran kutsallardan, O'nun Ruhunu, O'nun hizmetine adanmış olan insani araçlara aktarılmaktadır. Yağla kutsanmış iki kişinin görevi, Allah'ın halkına O'nun sözünü adımlara çıra, yola ışık yapabilecek tek şey olan bu göksel lütfü iletmektir. “Güçle kuvvetle değil, ancak benim Ruhum’la başaracaksın... Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Zekeriya 4:6).

Benzetmede, on kızın tümü damadı karşılamaya çıkmıştı. Hepsinin lambaları ve yağ kapları vardı. Bir süre için aralarında hiçbir fark görülüyordu. Mesih'in ikinci gelişinden hemen önce yaşayan kilisenin durumu da böyledir. Hepsinin Kutsal Yazılardan bilgisi vardır. Hepsi Mesih'in yakında geldiği bildirisini duymuş ve güvenle O'nun görülmesini beklemektedir.

29. Bölüm: “Güveyi Karşılamaaya Çıkanlar”

Ancak benzetmede olduğu gibi, şimdiki durum da böyledir. Araya bir bekleme zamanı girer, iman denenir ve sonunda “İşte güvey geliyor, O’nu karşılamaaya çıkın!” seslenişi duyulduğunda pek çok kişi hazırlıksızdır. Lambaları ile kaplarında hiç yağ yoktur. Kutsal Ruh’tan yoksundurlar.

Allah’ın Ruhu olmadan, O’nun sözüne dair bilginin hiçbir yararı yoktur. Kutsal Ruh’un eşlik etmediği gerçek kuramı, canı diriltemez ve kalbi kutsayamaz. Kişi Kutsal Kitap’ın emirlerine ve vaatlerine aşına olabilir; ancak Allah’ın Ruhu gerçeği kalbe yazmadıkça, karakter dönüşüm geçirmeyecektir. Ruh’un aydınlatması olmadan, insanlar gerçeği yanılığdan ayıramayacak ve Şeytan’ın ustalıkli ayartılarına yenik düşeceklerdir.

Akılsız kızlarla simgelenen sınıf ikiyüzlüler değildir. Gerçeğe saygı duymaktadırlar, gerçeğin savunuculuğunu yapmışlardır, gerçeğe iman edenlere cezbedilmektedirler; fakat kendilerini Kutsal Ruh’un çalışmasına tamamen teslim etmemişlerdir. Mesih İsa olan Kaya’nın üzerine düşmemiş ve eski mizaçlarının parçalanmasına izin vermemişlerdir. Bu sınıf ayrıca kayalık yer dinleyicileriyle¹³⁵ de temsil edilmektedir. Sözü hevesle kabul ederler, fakat ilkelerini özümsemekten geri kalırlar. Etkisi kalıcı değildir. Ruh insanın kalbinde onun isteğine ve rızasına göre çalışarak onda yeni bir mizaç yaratır; fakat akılsız kızlarla temsil edilen sınıf yüzeysel bir çalışmadan hoşnut olmuştur. Allah’ı tanımazlar. O’nun karakterini incelememişlerdir; O’nunla birlik-telikle bulunmamışlardır; bu nedenle nasıl güveneceklerini, nasıl bakacaklarını ve yaşayacaklarını¹³⁶ bilmezler. Allah’a hizmetleri yozlaşarak şekilcilığe dönüşür. “Halk her zamanki gibi sana

---

[135] 2. Bölümde “Kayalık Yerlerde” kısmına bakınız. Çev.

[136] Bkz. Çölde Sayım 21:8; Yuhanna 3:14. Çev.

geliyor. Benim halkım olarak önünde oturuyor, sözlerini dinliyor, ama dediklerini yapmıyorlar. Ağızlarıyla istekli olduklarını açıklıyorlar, ama yürekleri haksız kazanç peşinde” (Hezekiel 33:31). Elçi Pavlus bunun Mesih'in ikinci gelişinden hemen önce yaşayanların özel niteliği olacağını belirtiyor. Şöyle diyor: “Son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanlar kendilerini seven... Tanrı'dan çok eğlenceyi seven, Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler olacaklar” (2. Timoteos 3:1-5).

Tehlike zamanında, “Her şey esenlik ve güvenlik içinde”¹³⁷ diye bağırarak olan sınıf budur. Kalplerini sahte bir selamet duygusuna uyutur ve tehlikeyi düşünmezler. Ürkütülerek ataletlerinden uyandırıldığında içinde buldukları mahrumiyetin farkına varır ve kendi eksikliklerini karşılamaları için başkalarından ricada bulunurlar; fakat ruhsal konularda hiç kimse diğerinin açığını kapatamaz. Allah'ın lütfü her cana karşılıksız olarak sunulmuştur. İncil'in mesajı müjdelenmiştir: “Susayan gelsin. Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın” (Vahiy 22:17). Ancak karakter nakledilebilir değildir. Hiç kimse başka birinin yerine inanamaz. Hiç kimse Ruh'u başkasının yerine alamaz. Hiç kimse Ruh'un çalışmasının meyvesi olan karakteri bir başkasına aktaramaz. “Varlığım hakkı için diyor Egemen RAB, Nuh, Daniel ve Eyüp orada [ülkede] olsa bile, ne oğullarını ne de kızlarını kurtarabilirler. Doğruluklarıyla ancak kendi canlarını kurtarabilirler” (Hezekiel 14:20).

Karakter böyle bir krizde açığa çıkar. Ciddi ses gece yarısı, “İşte güvey geliyor, onu karşılamaya çıkın!” diye seslendiğinde ve uyuklayan kızlar uykularından kalktıklarında, düşün için kimin hazırlık yapmış olduğu görülmüştü. Her iki grup da boş

---

[137] Bkz. 1. Selanikliler 5:3. Çev.

29. Bölüm: “Güveyi Karşılamaya Çıkanlar”

bulunmuştu; fakat biri acil durum için hazırlıklıydı, diğeri ise hazırlıksız yakalandı. Böylece şimdi, anî ve beklenmedik bir felaket, canı ölümlü yüz yüze getiren bir şey, Allah’ın vaatlerine gerçek iman olup olmadığını gösterecektir. Canın lütufla beslenip beslenmediğini gösterecektir. Son büyük sınav, insanlığın deneme süresinin sonunda, canın ihtiyacının karşılanması için vakit çok geç olduğunda gelir.

On kız bu dünyanın tarihinin akşamında seyretmektedir. Tümü Hristiyan olma iddiasındadır. Hepsinin bir çağrısı, bir adı ve bir lambası vardır, tümü Allah’ın hizmetini yapma iddiasındadır. Tümü görünürde Mesih’in gelişini beklemektedir. Fakat beşi hazırlıksızdır. Beşi şaşırmış, dehşete düşmüş bir halde, ziyafet evinin dışında bulunacaklardır.

Son günde pek çokları Mesih’in krallığına alınmayı talep ederek “Biz senin önünde yiyip içtik, sen de bizim sokaklarımızda öğrettin” diyecekler. “Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?” Ancak yanıt gelir: “Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyorum. Çekilin önümden” (Luka 13:26; Matta 7:22; Luka 13:27). Bu hayatta Mesih’le birliktelik içine girmemişlerdir; bu nedenle göğün dilini bilmezler, onun sevincine yabancıdırlar. “İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı’nın düşüncelerini de Tanrı’nın Ruhu’ndan başkası bilemez” (1. Korintliler 2:11).

Ölümlü kulaklara düşen tüm sözlerin en üzücüsü, şu felaket sözcükleridir: “Sizi tanımıyorum.” Hafife almış olduğunuz Ruh’un yoldaşlığı, düğün şöleninde sevinçli kalabalıkla birlikte olmanızı sağlayabilecek tek şeydi. Bu sahneye katılamazsınız. Işığı kör gözlere, ezgisi sağır kulaklara düşerdi. Sevgisi

ve sevinci dünyanın uyuşturduğu kalpte hiçbir memnuniyet hissi uyandıramazdı. Kendi uygunsuzluğunuzdan ötürü göğün birlikteliğinin dışında bırakıldınız.

“İşte güvey geliyor” seslenişi duyulduğunda uyanarak ve boş lambalarımızı tazelemek üzere toplayarak Rabb'i karşılamaya hazır olamayız. Mesih'i burada hayatlarımızdan uzak tutup, gökte O'nun yoldaşlığına layık olamayız.

Benzetmede akıllı kızların lambalarıyla birlikte kaplarında da yağ vardı. Işıkları uyanık durulan gece boyunca solmadan yandı. Güveyin şerefine parlatılan aydınlığın artmasına yardımcı oldu. Karanlıkta parlayarak, damadın evine, düğün şölenine giden yolun aydınlatılmasına katkıda bulundu.

Mesih'in izleyicileri de dünyanın karanlığına ışık tutmalıdır. Kutsal Ruh aracılığıyla, Allah'ın sözü bir ışıktır ve alıcının hayatında dönüştürücü güç olur. Kutsal Ruh, Allah'ın sözünün ilkelerini insanların kalplerine aşılıyarak, O'nun niteliklerini onlarda geliştirir. O'nun yüceliğinin ışığı –O'nun karakteri– izleyicilerinde parlamalıdır. Böylece Allah'ı yüceltmeli, Güvey'in evine, Allah'ın kentine, Kuzu'nun düğün şölenine giden yolu aydınlatmalıdırlar.

Güveyin gelişi gece yarısı –en karanlık saatte– gerçekleşti. Mesih'in gelişi de bu dünyanın tarihinin en karanlık döneminde gerçekleşecektir. Nuh'un ve Lut'un günleri, dünyanın İnsanoğlu'nun gelişinden hemen önceki durumunu resmediyordu. Kutsal Yazılar bu zamana işaret ederek, Şeytan'ın tüm gücüyle ve “aldatan her türlü kötülükte” çalışacağını bildiriyor (2. Selanikliler 2:9, 10). Onun çalışması hızla artan karanlıkla, bu son günlerin büyük sayıda yanılılarıyla, sapkınlıklarıyla ve aldanışlarıyla açıkça ortaya konulmaktadır. Şeytan dünyayı esir etmekle kalmamakta, ayrıca aldatmacaları Rabbimiz İsa Mesih'e

29. Bölüm: “Güveyi Karşılamaya Çıkanlar”

ait olma iddiasındaki kiliseleri de mayalamaktadır. Büyük sapkınlık gece yarısı kadar koyu, kıldan çul gibi¹³⁸ ışık işlemez bir karanlığa dönüşecektir. Allah'ın halkı için bu bir deneme gecesi, ağlayış gecesi, gerçeğin uğruna zulüm görme gecesi olacaktır. Fakat o karanlık gecede Allah'ın ışığı parlayacaktır.

O, “ışı[ğın] karanlıktan parla”masını sağlar (2. Korintliler 4:6). “Yer boş” iken, “enginin karanlıklarla kaplı”ken, “Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde hareket ediyordu. Tanrı, ‘Işık olsun’ diye buyurdu ve ışık oldu” (Yaratılış 1:2, 3). Aynı şekilde, ruhsal karanlığın gecesinde, Allah'ın sözü yankılanır, “Işık olsun.” O, halkına “Kalk, parla; çünkü Işığın geliyor, RAB'bin yüceliği üzerine doğuyor” der (Yeşaya 60:1).

Kutsal Yazı şöyle diyor: “Dünyayı karanlık, halkları koyu karanlık örtüyor; Oysa RAB senin üzerine doğacak, yüceliği üzerinde görünecek” (Yeşaya 60:2).

Dünyayı saran, Allah'ın yanlış algılanmasının karanlığıdır. İnsanlar O'nun karakterine dair bilgilerini kaybetmektedirler. Şimdiye dek yanlış anlaşılmış ve yanlış yorumlanmıştır. Bu zamanda Allah'tan gelen bir mesaj, etkisinde aydınlatıcı, kudretinde kurtarıcı olan bir mesaj duyurulmalıdır. O'nun karakteri bildirilmelidir. Dünyanın karanlığına O'nun yüceliğinin ışığı, O'nun iyiliğinin, merhametinin ve gerçeğinin ışığı tutulmalıdır.

Bu, Yeşaya peygamber tarafından şu sözlerde özetlenen iştir: “Ey Yeruşalim'e müjde getiren, yükselt sesini, bağır, sesini yükselt, korkma. Yahuda kentlerine, ‘İşte, Tanrınız!’ de. İşte Egemen RAB gücüyle geliyor, kudretiyle egemenlik sürecek. Ücreti kendisiyle birlikte, ödülü önündedir” (Yeşaya 40:9, 10).

Güvey'in gelişini bekleyenler halka, “İşte, Tanrınız” demelidir.

---

[138] Bkz. Vahiy 6:12. Çev.

Son merhametli ışık huzmeleri, dünyaya verilecek olan son merhamet mesajı, O'nun sevgi karakterinin bir açıklamasıdır. Allah'ın çocukları O'nun görkemini sergilemelidir. Kendi hayatlarında ve karakterlerinde Allah'ın lütfunun kendileri için yaptığını ortaya koymalıdır.

Doğruluk Güneş'i¹³⁹ ışığı iyi işlerde –gerçek sözlerinde ve kutsallık eylemlerinde– parlamalıdır.

Baba'nın yüceliğinin parıltısı olan Mesih, dünyaya onun ışığı olarak geldi. Allah'ı insanlara tasvir etmeye geldi ve O'nun hakkında “Kutsal Ruh'la ve kudretle meshe[dildiği]” ve “her yanı dolaşarak iyilik yap[tığı]” yazılmıştır (Elçilerin İşleri 10:38). Nasıra'daki havrada O şöyle dedi: “Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tut-saklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütfu yılını ilan etmek için beni gönderdi” (Luka 4:18, 19). Bu, O'nun gerçekleştirmek üzere öğrencilerini görevlendirdiği işti. “Dünyanın ışığı sizsiniz” dedi. “Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!” (Matta 5:14, 16).

Yeşaya peygamberin şu sözlerle açıkladığı iş budur: “Yiyeceğinizi açla paylaşmak değil mi? Barınaksız yoksulları evinize alırsanız, çıplak gördüğünüzü giydirir, yakınlarınızdan yardımınızı esirgemezseniz, ışığınız tan gibi ağaracak, çabucak şifa bulacaksınız. Doğruluğunuz önünüzden gidecek, RAB'bin yüceliği artacaktır” (Yeşaya 58:7, 8).

Böylece ruhsal karanlık gecesinde Allah'ın görkemi ezil-mişleri kaldırarak ve yaşlı olanları teselli ederek O'nun

---

[139] Bkz. Malaki 4:2. Çev.

kilisesi aracılığıyla parlamalıdır.

Dört bir yanımızda dünyanın acısının feryatları duyulmaktadır. Her yerde muhtaçlar ve sıkıntı içindekiler vardır. Bizim işimiz hayatın zorluklarını ve sefaletini dindirmede ve yumuşatmada yardımcı olmaktır.

Pratik çalışma salt vaaz vermekten çok daha etkili olacaktır. Açlara yiyecek vermeli, çıplakları giydirmeli, evsizlere barınak sağlamalıyız. Bundan daha fazlasını yapmaya çağırıyoruz. Canın ihtiyaçlarını yalnızca Mesih’in sevgisi tatmin edebilir. Mesih içimizde yaşıyorsa, kalplerimiz ilahî duygudaşlıkla dolu olacaktır. Samimi ve Mesih’e yaraşır sevginin mühürlü pınarları açılacaktır.

Allah yalnızca muhtaçlara vereceğimiz armağanları değil, fakat sevinçli yüzümüzü, umut verici sözlerimizi, müşfik el sıkışımızı da istemektedir. Mesih hastaları iyileştirirken, ellerini onların üzerine koydu. Biz de yardım etmeye çalıştığımız kişilerle aynı şekilde yakın temas kurmalıyız.

Umudun terk ettiği pek çokları vardır. Onlara günışığını geri getirin. Çoğu cesaretini kaybetmiştir. Onlara teselli sözleri söyleyin. Onlar için dua edin. Hayat ekmeğine ihtiyacı olanlar vardır. Onlara Allah’ın sözünden okuyun. Pek çokları üzerinde hiçbir dünyevi merhemim ulaşamayacağı, hiçbir doktorun iyi edemeyeceği bir can hastalığı bulunmaktadır. Bu canlar için dua edin, onları İsa’ya getirin. Onlara Gilat’ta merhem olduğunu, orada Hekim olduğunu¹⁴⁰ söyleyin.

Işık, hazinelerini nankör, kutsallıktan uzak ve ahlaki bakımdan bozulmuş bir dünyaya döken bir berekettir, evrensel bir berekettir. Doğruluk Güneş’inin ışığı da böyledir. Tüm dünya, günahın karanlığında, kederinde ve acısında sarmalanmış

---

[140] Bkz. Yeremya 8:22. Çev.

olsa da, Allah'ın sevgisine dair bilgiyle aydınlanmalıdır. Hiçbir mezhepten, mevkiden ya da sınıftan insanlar, göğün tahtından yansıyan ışıktan mahrum bırakılmamalıdır.

Umut ve merhamet mesajı dünyanın uçlarına taşınmalıdır. Her kim isterse, elini uzatarak Allah'ın kuvvetini yakalayabilir ve O'nunla barışabilir ve barış sağlayacaktır. Uluslar artık gece yarısı karanlığıyla kuşatılmayacaklardır. Kasvet, Doğruluk Güneşi'nin parlak huzmeleri karşısında kaybolmalıdır. Cehen-nemin gücü yenilgiye uğratılmıştır.

Fakat hiç kimse kendisinin almadığı şeyi başkasına aktaramaz. Allah'ın ışında, insanlık hiçbir şeyi meydana getiremez. Hiç kimse kendi çabasıyla kendisini Allah için bir ışık taşıyıcı haline getiremez. Sürekli parlak ve ışıldayan ışığı meydana getiren, altın kâseden tapınağın lambalarına iletilmek üzere göksel habercilerin altından borulara döktükleri altın yağdı. İnsanın bu ışığı başkalarına aktarmasını sağlayan, ona sürekli olarak aktarılan Allah'ın sevgisidir. İmanla Allah'ta birleşmiş olanların hepsinin kalplerine, altın sevgi yağı serbestçe akar ve iyi işlerde, Allah için verilen hakiki ve samimi hizmette parlar.

Göğün tüm kaynakları Kutsal Ruh'un büyük ve ölçüsüz armağanında bulunmaktadır. Allah'ın lütfunun zenginliklerinin yeryüzüne akarak insanlara ulaşmaması, O'nun koyduğu bir kısıtlamadan dolayı değildir. Herkes almaya istekli olsaydı, herkes O'nun Ruh'uyla dolardı.

Allah'ın dünyaya Kendi lütfunun hazinelerini, Mesih'in keşfolunmaz zenginliğini anlatabileceği bir vasıta olmak her bir canın ayrıcalığıdır. Mesih'in Kendi Ruh'u'nu ve karakterini dünyaya karşı temsil edecek araçlar kadar arzu ettiği hiçbir şey yoktur. Dünyanın, Kurtarıcı'nın sevgisinin insanlar arasında tezahür edişinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir şey yoktur.

29. Bölüm: “Güveyi Karşılamaaya Çıkanlar”

Tüm gök, insan kalplerine bir sevinç ve bereket olmak üzere kutsal yağın dökülebileceği kanalları beklemektedir.

Mesih, kilisesinin dönüştürülmüş, dünyanın Işığı'yla¹⁴¹ aydınlanan, İmmanuel'in görkemine sahip bir beden olması için her şeyi sağlamıştır. O'nun amacı her Mesih imanlısının ışık ve selamete dolu bir ruhsal ortamla çevrili olmasıdır. O, hayatlarımızda O'nun sevincini sergilememizi arzular.

Ruh'un içeride yaşadığı, göksel sevginin dışa akmasından belli olacaktır. İlahî doluluk kendini adanmış insani araçından akarak, başkalarına iletilecektir.

Doğruluk Güneşi'nin “kanatlarında şifa” vardır (Malaki 4:2 [KM]). Aynı şekilde, her gerçek öğrenciden hayata, cesarete, yardımseverliğe ve gerçek şifaya yönelik bir etki yayılacaktır.

Mesih'in dini günahın bağışlanmasından daha fazlasını ifade eder; günahlarımızın alınıp götürülmesini ve ortaya çıkan boşluğun Kutsal Ruh'un lütuflarıyla doldurulması anlamına gelir. İlahî aydınlanma, Allah'ta sevinme anlamına gelir. Benlikten boş kılınmış ve Mesih'in kalıcı varlığı ile bereketlenmiş bir kalp anlamına gelir. Mesih canda hüküm sürdüğünde, paklık ve günahattan özgürlük vardır. Müjde tasarısının görkemi, doluluğu, mükemmelliği hayatta yerine gelir. Kurtarıcı'nın kabul edilmesi mükemmel huzurun, mükemmel sevginin, mükemmel güvenin parıltısını getirir. Hayatta sergilenen Mesih'in karakterinin güzelliği ve hoş rayıhası, Allah'ın gerçekten de Kendi Oğlu'nu Kurtarıcısı olması için dünyaya gönderdiğine tanıklık eder.

Mesih izleyicilerine parlamak için çabalamalarını emretmez. O, 'Işığınız *parlasın*' der. Allah'ın lütfunu almışsanız, ışık içinizedir. Engelleri kaldırın, böylece Rabb'in görkemi açığa

---

[141] Bkz. Yuhanna 8:12. Çev.

çıkacaktır. Işık karanlığın içine işlemek ve onu dağıtmak için parlayacaktır. Kendi etki alanınız içinde parlamadan edemezsiniz.

O'nun kendi yüceliğinin insan biçiminde ortaya konması, göğü insanların o kadar yakınına getirecektir ki, tapınağın iç bölmesini süsleyen güzellik Kurtarıcı'nın içinde yaşadığı her canda görülecektir. İnsanlar içte yaşayan Mesih'in görkemiyle cezbedileceklerdir. Ve bu şekilde Allah'a kazanılmış olan pek çok candan yükselen övgü ve şükran selleriyle, görkem büyük Verici'ye geri akacaktır.

“Kalk, parla; çünkü Işığın geliyor, RAB'bin yüceliği üzerine doğuyor” (Yeşaya 60:1). Güvey'i karşılamaya gidenlere bu mesaj verilmiştir. Mesih kudretle ve büyük görkemle gelmektedir. O Kendi görkemiyle ve Baba'nın görkemiyle gelmektedir. Yanında tüm kutsal meleklerle birlikte gelmektedir. Tüm dünya karanlığa gömülmüşken, kutsalların her ikametgâhında ışık olacaktır. O'nun ikinci görünüşünün ilk ışığını yakalayacaklardır. O'nun ihtişamından lekesiz ışık yansiyacak ve Kurtarıcı Mesih, O'na hizmet etmiş olan herkes tarafından takdir edilecektir. Kötüler O'nun huzurundan kaçarken, Mesih'in izleyicileri sevineceklerdir. Ata Eyüp, çağların ötesinden Mesih'in ikinci gelişine bakarak “Ben onu kendimden yana göreceğim ve gözlerim onu görecek ve bir yabancı gibi değil” dedi (Eyüp 19:27 [KM]). Mesih, sadık izleyicileri için günlük bir yoldaş ve tanıdık bir dost olmuştur. Allah'la yakın temasta, sürekli birliktelikte yaşamışlardır. Üzerlerine Allah'ın görkemi doğmuştur. Onlardan, İsa Mesih'in yüzündeki Allah'ın görkeminin bilgisinin ışığı yansımıştır.¹⁴² Şimdi tüm görkemi içinde görünen Kral'ın görkemli huzurunda, O'nun parlaklığının ve yüceliğinin solmayan

---

[142] Bkz. 2. Korintliler 4:6. Çev.

29. Bölüm: “Güveyi Karşılamaya Çıkanlar”

ışığında sevinmektedirler. Göğün birlikteliğine hazırdılar; zira kalplerinde göğü bulundurmaktadırlar.

Başlar kaldırılmış, Doğruluk Güneşi'nin parlak huzmeleri üzerlerine parlarken, kurtarılmalarının yakın oluşuna sevinecek, Güvey'i karşılamaaya çıkarlar ve şöyle derler: “İşte Tanrımız budur; O'na umut bağlamıştık, bizi kurtardı” (Yeşaya 25:9).

“Ardından büyük bir kalabalığın, gürül gürül akan suların, güçlü gök gürlemelerinin sesine benzer sesler işittim. ‘Haleluya!’ diyorlardı. ‘Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrımız egemenlik sürüyor. Sevinelim, coşalım! O'nu yüceltelim! Çünkü Kuzu'nun düğünü başlıyor, gelini hazırlandı... Sonra melek bana, ‘Yaz!’ dedi. ‘Ne mutlu Kuzu'nun düğün şölenine çağrılmış olanlara!’” “Kuzu, rablerin Rabbi, kralların Kralı'dır. O'nunla birlikte olanlar, çağrılmış, seçilmiş ve O'na sadık kalmış olanlardır” (Vahiy 19:6–9; 17:14).